BESTSELLER INTERNATIONAL

„Bernard Cornwell descrie scenele de bătălie mai bine decât orice alt autor pe care l-am citit vreodată, clasic sau contemporan."
GEORGE R.R. MARTIN

SERIA ULTIMUL REGAT

BERNARD CORNWELL

MOARTEA REGILOR

BERNARD
CORNWELL

MOARTEA REGILOR

În această serie:

ULTIMUL REGAT

CĂLĂREȚUL MORȚII

STĂPÂNII NORDULUI

CÂNTECUL SABIEI

ȚINUTURI ÎN FLĂCĂRI

MOARTEA REGILOR

LORDUL PĂGÂN

BERNARD CORNWELL

MOARTEA REGILOR

Traducere din limba engleză
ANDREEA NĂSTASE

LITERA®
București
2018

Death of Kings
Bernard Cornwell
Copyright © 2011 Bernard Cornwell
Arbore genealogic © 2009 Colin Hall

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777
Ne puteți vizita pe
www.litera.ro

Moartea regilor
Bernard Cornwell

Copyright © 2018 Grup Media Litera
pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORNWELL, BERNARD
Moartea regilor / Bernard Cornwell;
trad. din lb. engleză: Andreea Năstase. –
București: Litera, 2018
ISBN 978-606-33-2847-3
I. Năstase, Andreea (trad.)

821.111

Moartea regilor
este pentru Anne LeClaire,
romancieră și prietenă,
care mi-a sugerat fraza de deschidere

Toponime

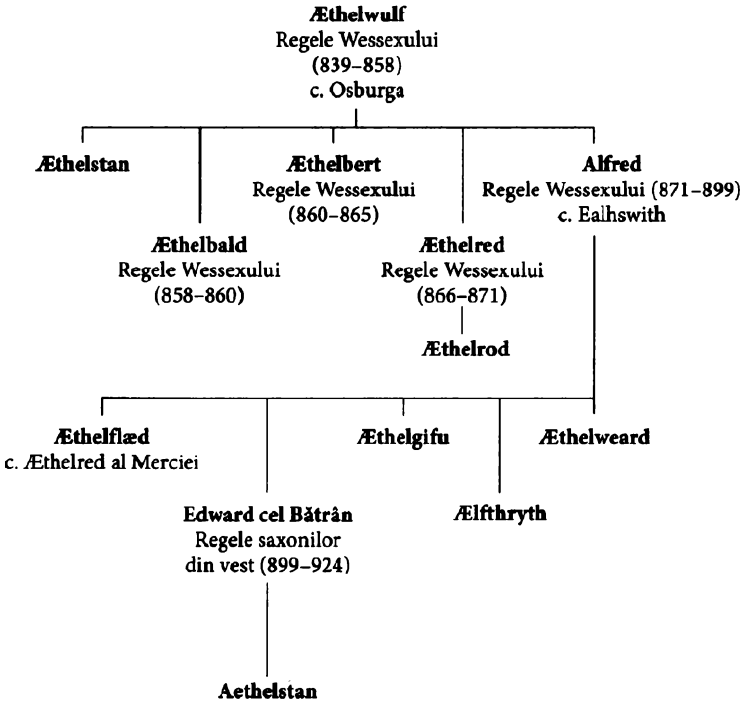
Modul de scriere a toponimelor în Anglia anglo-saxonă suscită controverse, neexistând un acord pe deplin acceptat nici măcar în privința denumirilor înseşi. Astfel, Londra a fost redată ca Lundonia, Lundenberg, Lundenne, Lundene, Lundenwic, Lundenceaster şi Lundres. Fără îndoială, unii cititori vor prefera alte versiuni ale numelor de mai jos, dar de obicei am apelat la denumirea indicată în *Oxford Dictionary of English Place-Names* pentru perioada domniei lui Alfred (871–899 d.Hr.). Însă nici această soluție nu este infailibilă. Insula Hayling se scria, în anul 956, atât Heilincigae, cât şi Hæglingaiggæ. Nici eu nu am fost constant tot timpul; am preferat versiunea modernă, Anglia, termenului Anglaland, şi în loc de Norðhymbralond am folosit Northumbria pentru a nu induce ideea că granițele străvechiului regat ar coincide cu cele ale țării moderne. Prin urmare, această listă este rezultatul unui compromis, la fel ca ortografierea în sine a denumirilor.

Baddan Byrig	Badbury Rings, Dorset
Beamfleot	Benfleet, Essex
Bebbanburg	castelul Bamburgh, Northumberland
Bedanford	Bedford, Bedfordshire
Blaneford	Blandford Forum, Dorset

Buccingahamm	Buckingham, Buckinghamshire
Buchestanes	Buxton, Derbyshire
Ceaster	Chester, Cheshire
Cent	ţinutul Kent
Cippanhamm	Chippenham, Wiltshire
Cirrenceastre	Cirencester, Gloucestershire
Contwaraburg	Canterbury, Kent
Cyninges Tun	Kingston upon Thames, Greater London
Cracgelad	Cricklade, Wiltshire
Cumbraland	Cumbria
Cytringan	Kettering, Northamptonshire
Dumnoc	Dunwich, Suffolk
Dunholm	Durham, County Durham
Eanulfsbirig	St Neot, Cambridgeshire
Eleg	Ely, Cambridgeshire
Eoferwic	York, Yorkshire (numit Jorvik de danezi)
Exanceaster	Exeter, Devon
Fagranforda	Fairford, Gloucestershire
Fearnhamme	Farnham, Surrey
Fughelness	insula Foulness, Essex
Gegnesburh	Gainsborough, Lincolnshire
Gleawecestre	Gloucester, Gloucestershire
Grantaceaster	Cambridge, Cambridgeshire
Hothledge	Hadleigh Ray, Essex
Hrofeceastre	Rochester, Kent
Humbre	estuarul Humber
Huntandon	Huntingdon, Cambridgeshire
Liccelfeld	Lichfield, Staffordshire
Lindisfarena	Lindisfarne (Insula Sfântă), Northumberland
Lundene	Londra
Medwæg	râul Medway, Kent
Natangrafum	Notgrove, Gloucestershire
Oxnaforda	Oxford, Oxfordshire

Ratumacos	Rouen, Normandia, Franţa
Rochecestre	Wroxeter, Shropshire
Sarisberie	Salisbury, Wiltshire
Sæfern	fluviul Severn
Sceaftesburi	Shaftesbury, Dorset
Sceobyrg	Shoebury, Essex
Scrobbesburh	Shrewsbury, Shropshire
Snotengaham	Nottingham, Nottinghamshire
Sumorsæte	Somerset
Temes	fluviul Tamisa
Thornsæta	Dorset
Tofeceaster	Towcester, Northamptonshire
Trente	fluviul Trent
Turcandene	Turkdean, Gloucestershire
Tweoxnam	Christchurch, Dorset
Westune	Whitchurch, Shropshire
Wiltunscir	Wiltshire
Wimburnan	Wimborne, Dorset
Wintanceaster	Winchester, Hampshire
Wygraceaster	Worcester, Worcestershire

Familia regală din Wessex

PARTEA ÎNTÂI

Vrăjitoarea

Unu

– Fiecare zi este la fel ca celelalte, până când nu mai este, constată părintele Willibald. Zâmbi fericit, de parcă s-ar fi aşteptat să primească laude pentru această mostră de înţelepciune, apoi se posomorî văzând că nu-i răspundeam.

– Fiecare zi... începu din nou.

– Ţi-am auzit aiurelile, am mormăit.

– ... până când nu mai este, încheie el pe şoptite.

Îmi plăcea de Willibald, chiar dacă era preot. Fusese unul dintre tutorii mei în copilărie şi acum îl consideram un prieten. Era bun la suflet, cinstit, iar dacă cei blânzi urmau să moştenească pământul, atunci merita să fie peste măsură de bogat.

Avea dreptate, fiecare zi era la fel ca toate celelalte, până când ceva se schimba, iar acea dimineaţă rece de duminică păruse extrem de banală, până când descreieraţii încercaseră să mă ucidă. Era atât de frig. Plouase toată săptămâna, dar numai în acea dimineaţă îngheţaseră băltoacele şi iarba albise sub muşcătura gerului năprasnic. Părintele Willibald sosise la puţin timp după răsărit şi mă găsise în poiană.

– N-am putut nimeri moşia ta noaptea trecută, aşa că ne-am adăpostit la mănăstirea Sfântul Rumwold, îşi explică el apariţia matinală, gesticulând vag către sud. Am tremurat toată noaptea acolo.

– Nişte nenorociţi călugării aceia, i-am răspuns. Ştiam foarte bine că trebuia să le livrez o căruţă de lemne de foc săptămânal, dar preferasem să ignor această datorie. Călugării n-aveau decât

să-şi taie singuri lemne din pădure. Cine a fost Rumwold? l-am întrebat pe Willibald.

Cunoşteam răspunsul, dar voiam să mă amuz puţin pe socoteala prietenului meu.

– A fost un copil foarte pios.

– Un copil?

– Un sugar, oftă el nefericit, ghicind încotro se îndrepta conversaţia. Nu avea mai mult de trei zile când a murit.

– Un nou-născut de numai trei zile a ajuns sfânt?

– Un miracol, fără îndoială, stăpâne, îmi răspunse el deschizând braţele larg spre cer. Chiar se întâmplă, uneori. Se spune că micuţul Rumwold cânta imnuri de slavă în timp ce sugea la sân.

– Şi mie îmi vine să fac la fel când pun mâna pe o ţâţă. Înseamnă că sunt vreun sfânt?

Willibald clătină mustrător din cap şi schimbă brusc subiectul.

– Ţi-am adus un mesaj de la ætheling, spuse, referindu-se la Edward, fiul cel mare al regelui Alfred.

– Te ascult.

– A devenit regele Centului, mă anunţă părintele bucuros.

– Doar nu te-a trimis până aici ca să-mi spui atâta lucru.

– Nu, nu. M-am gândit că poate nu ştiai.

– Sigur c-am aflat. Alfred, regele Wessexului, îşi pusese fiul mai mare pe tronul Centului, ceea ce însemna că Edward îşi putea face mâna la domnie fără să provoace pagube prea mari, căci Centul făcea totuşi parte din Wessex. A reuşit să ruineze micul regat deja?

– Sigur că nu, deşi... se opri brusc.

– Deşi, ce?

– A, nimic, nimic, îmi răspunse aparent fără griji. Câte oi negre ai? zise Willibald, prefăcându-se brusc preocupat de bunăstarea cornutelor mele.

– Dacă vreau, pot porunci să fii legat de glezne cu capul în jos şi scuturat până cad toate veştile din tine.

– Ei bine, este vorba tot de Edward. Ezită o clipă, apoi se decise să-şi verse tot sacul. Edward voia să se însoare cu o fată din Cent, dar taică-său nu era de acord. O poveste fără importanţă, crede-mă.

M-a pufnit râsul. Se părea că tânăra mlădiță regală nu era chiar moștenitorul perfect.

– A luat-o razna, nu-i așa?

– Nu, nu! O mică toană tinerească. În orice caz, acum e istorie. Taică-său l-a iertat.

L-am lăsat în pace, deși ar fi trebuit să acord mai multă atenție acestei bârfe.

– Ce mesaj îmi transmite Edward?

Stăteam de vorbă pe pajiștea moșiei mele de la Buccingahamm, aflată în estul Merciei. De fapt, pământurile îi aparțineau lui Æthelflaed, dar ea mi le încredințase mie. Domeniul era destul de bogat pentru a hrăni treizeci de războinici, dintre care cea mai mare parte se găseau la slujbă în acea dimineață.

– Tu de ce nu ești la biserică? l-am iscodit. E zi de sărbătoare, nu?

– Ziua sfântului Alnoth, mă informă el ritos, dar trebuia să dau de tine! Am un mesaj urgent de la regele Edward. Fiecare zi este la fel ca celelalte...

– ... Până când nu mai este, i-am tăiat vorba abrupt.

– Da, stăpâne. Dar ce faci? mă întrebă clipind nedumerit.

– Mă uit la oi.

Exact asta făceam. Priveam vreo două sute de oi care mă priveau și ele, behăind trist.

La rândul său, Willibald își îndreptă atenția spre turmă.

– Frumoase animale, își dădu el cu părerea ca și cum s-ar fi priceput.

– Carne și lână, nimic mai mult. Trebuie să aleg care va trăi și care moare.

Era acea perioadă a anului, zilele cenușii când animalele erau sacrificate. Păstram doar câte aveam nevoie pentru prăsire în primăvară, dar majoritatea aveau să piară, căci nu dispuneam de suficient nutreț ca să hrănesc turme întregi în lunile grele de iarnă.

– Uită-te la spinările lor, am zis. Pe lâna celor sănătoase gheața se topește mai repede. Pe acelea le voi păstra. I-am scos

căciula mițoasă și i-am răvășit părul aproape cărunt. Nici un pic de gheață, deci nu trebuie să-ți tai gâtul, l-am anunțat vesel: Păstrați-o pe aceea! am strigat la cioban, arătându-i o oaie cu un corn rupt.

– Am înțeles, stăpâne.

Era un omuleț cu mâini butucănoase și cu o barbă ce-i acoperea aproape toată fața. Le ordonă scurt câinilor să rămână pe loc și începu să-și croiască drum prin turmă. Se apropie de animalul pe care i-l indicasem, îl apucă zdravăn cu prăjina lui de păstor, încârligată la un capăt, îl târî spre margine și apoi îl mână spre turma mai mică aflată de cealaltă parte a poienii. Unul dintre dulăii lui, o bestie lățoasă, lătră pe lângă oaie, prefăcându-se că o apuca de copite până când ciobanul îl chemă înapoi. Omul nu avea nevoie să-i spun eu ce să facă, căci învățase de copil să-și răărească turmele, dar un stăpân bun trebuie să arate un minim respect petrecând puțin timp cu animalele pe care le dă pe mâna măcelarului.

– Ziua judecății, comentă preotul punându-și la loc căciula.

– Câte s-au adunat acolo?

– *Jiggitandmumph*, stăpâne, îmi răspunse ciobanul.

– E suficient?

– Ajunge, stăpâne.

– Taie-le pe celelalte.

– *Jiggitandmumph*? întrebă uluit Willibald.

– Douăzeci și cinci. *Yain, tain, tether, mether, mumph*, așa numără ciobanii. Nu mă întreba de ce. Lumea e plină de mister. Din câte am auzit, unii chiar cred că un sugaci de trei zile ar fi sfânt.

– Nu lua numele Domnului în deșert, mă dojeni omul bisericii.

– De ce nu? Mai bine, spune-mi ce vrea tânărul Edward.

– Da, este cât se poate de interesant, începu Willibald, dar se opri brusc pentru că ridicasem mâna, cerându-i liniște.

Câinii ciobanului mârâiau amenințător. Amândoi se puseseră în poziție de pândă și priveau intens spre pădurea ce delimita pășunea la sud. Din cer începuse să cadă lapoviță.

Am scrutat atent pâlcul de copaci, dar nu reuşeam să disting nimic periculos printre ramurile desfrunzite şi puieţii de stejar.

– Lupi? am întrebat.

– N-am mai văzut un lup de când s-a prăbuşit podul vechi, stăpâne.

Părul de pe spinarea câinilor se ridică. Ciobanul îi linişti scoţând un plescăit cu limba, apoi emise un fluierat scurt, şi unul dintre câini se repezi către pădure. Celălalt începu să scheaune încet, dorind să intre şi el în acţiune, dar ciobanul scoase un sunet jos, gutural, şi animalul se potoli, rămânând încordat ca un arc.

Tovarăşa lui trimisă în explorare ştia precis ce avea de făcut. Sări peste un şanţ şi dispăru printre stejari. Când reapăru lătrând, sări înapoi de partea cealaltă a şanţului. Se opri un moment, privind atent copacii, apoi o rupse la fugă exact în clipa când o săgeată părăsi umbra pădurii. Păstorul scoase un fluierat ascuţit, iar căţeaua reveni rapid la noi, săgeata căzând inofensivă în spatele ei.

– Tâlhari, am zis.

– Sau oameni care caută să vâneze căprioare.

– Căprioarele mele.

Totuşi, ceva nu se lega. De ce ar fi încercat braconierii să ucidă un câine de stână, când aveau tot interesul să se îndepărteze rapid? Poate că aveam de-a face cu nişte braconieri proşti.

Lapoviţa se înteţise, împinsă de un vânt rece din est. Eu purtam un cojoc gros îmblănit, cizme înalte şi o căciulă din blană de vulpe, aşa că frigul nu mă deranja. În schimb, bietul Willibald tremura ca varga în hainele lui preoţeşti, în ciuda pelerinei cu glugă şi a căciulii de oaie.

– Trebuie să te duc la conac. La vârsta ta, nu e deloc sănătos să stai iarna pe-afară.

– Nu mă aşteptam să plouă, îmi răspunse el plângăcios.

– Până la prânz se transformă în ninsoare, prezise ciobanul.

– Ai o colibă în apropiere?

– Dincolo de copaci, zise el arătând cu mâna un şir des de arbori printre care se ghicea o cărare.

– Poți să faci focul în ea?

– Da, stăpâne.

– Condu-ne acolo.

Voiam să-l știu pe Willibald la căldură până când îi aduceam o haină groasă și un cal docil care să-l ducă înapoi la conac.

Când am luat-o spre nord am auzit câinii mârâind din nou. M-am întors către sud și, dintr-odată, am văzut un pâlc răzleț de bărbați care ne urmăreau.

– Știi cine sunt? l-am întrebat pe cioban.

– Nu sunt de pe aici, stăpâne, și *eddera-a-dix* e un număr cu ghinion.

După ce ne înștiință că străinii erau treisprezece, omul își făcu repede o cruce.

– Ce... deschise gura părintele.

– Liniște, am cerut, văzând că cei doi câini începuseră să-și arate colții. Tâlhari, am spus iarăși.

– Sfântul Alnoth a fost ucis de tâlhari, remarcă Willibald îngrijorat.

– Deci tâlharii pot face și lucruri bune, dar aceștia sunt idioți.

– Idioți?

– Dacă îndrăznesc să ne atace vor fi vânați și spintecați ca niște animale.

– Asta, dacă nu ne omoară ei pe noi mai întâi, bombăni preotul.

– Fugi!

L-am împins spre liziera de copaci de la nord și mi-am strâns degetele pe mânerul sabiei înainte să-l urmez. Nu purtam Răsuflarea-Șarpelui, ci o sabie mai mică și mai ușoară, luată de la un danez pe care-l omorâsem la începutul acelui an la Beamfleot. Era o sabie bună, dar acum aș fi dat orice să am la cingătoare Răsuflarea-Șarpelui. Am aruncat o privire în spate. Cei treisprezece tocmai se angajaseră în traversarea șanțului înghețat. Doi aveau arcuri, iar ceilalți păreau înarmați cu topoare, cuțite sau lănci. Willibald nu reușea să țină pasul și gâfâia deja.

– Ce se întâmplă? mă întrebă cu glas sfârşit.

– Bandiţi? Vagabonzi? Habar n-am. Fugi!

L-am împins între copaci, am tras sabia din teacă şi m-am întors să-i înfrunt pe urmăritori, dintre care unul trăsese o săgeată din tolba pe care o avea legată la piept. Gestul lui mă convinse să-l urmez pe Willibald în pădurice. Săgeata trecu pe lângă mine şi se pierdu în lăstăriş. Nu purtam cămaşă de zale, iar haina groasă de blană nu era o pavăză contra unui arc de vânătoare.

– Nu te opri, i-am strigat pe când şontâcăiam pe cărare.

Fusesem rănit la coapsă într-o bătălie şi, cu toate că puteam merge sau chiar alerga, eram conştient că nu aveam nici o şansă să scap de ei dacă eram deja în bătaia săgeţilor. O a doua fu deviată de o ramură şi căzu cu zgomot. „Fiecare zi este la fel ca celelalte, până când devine interesantă", mi-am spus. Desişul mă ascundea de urmăritori, care făcuseră imediat presupunerea că o apucasem pe cărare după Willibald. Trupa trecuse pe lângă mine când mă ghemuisem ascuns de frunzele late ale puieţilor de stejar, cu haina trasă peste părul blond şi peste faţă. Am remarcat că cei doi arcaşi le deschideau calea.

I-am lăsat să se îndepărteze puţin, apoi i-am urmat. Strigau tare unul către celălalt, iar din frânturile de conversaţie am înţeles că erau saxoni şi, după accent, probabil din Mercia. Tâlhari, acum eram aproape convins. Un drum roman traversa pădurea adâncă din apropiere, pe unde călătorii erau obligaţi să se deplaseze în grupuri mari din cauza soldaţilor fără căpătâi care organizau adesea ambuscade. De câteva ori mă dusesem peste ei cu o ceată de oşteni şi credeam că-i lămurisem să-şi mute afacerile în altă parte. Cu toate acestea, bandele de soldaţi rătăcitori evitau să atace localnicii, de teama represaliilor. Nu reuşeam să înţeleg cine erau oamenii aceştia. Părul de pe ceafă încă mi-era ridicat.

M-am apropiat încet de copacii din marginea păduricii şi i-am zărit răspândiţi pe lângă coliba ciobanului, care semăna cu o movilă de pământ acoperită cu iarbă. O construise din ramuri acoperite cu brazde, lăsând o gaură în mijloc prin care să iasă

fumul. Ciobanul nu se vedea pe nicăieri, dar Willibald fusese prins şi era ţinut strâns de unul dintre atacatori. Deocamdată era viu şi nevătămat, protejat probabil de statutul său de preot. Îşi dăduseră seama că rămăsesem în pădure, aşa că cercetau atent liziera, chiar în direcţia mea.

Dintr-odată, cei doi câini ai ciobanului apărură din stânga mea şi se repeziră urlând prelung la grupul de oameni. Animalele alergau rapid, în cercuri din ce în ce mai strânse, prefăcându-se uneori că atacau şi dezvelindu-şi colţii lungi. Unul dintre bărbaţi avea o sabie, însă nu se pricepea s-o folosească, învârtind-o la întâmplare şi ratând la distanţă de un braţ căţeaua care se apropiase de el. Un arcaş potrivi o săgeată în arc şi încordă struna, dar se prăbuşi pe spate ca lovit de un ciocan nevăzut. Săgeata o luă în sus şi reveni fără vlagă în copacii din spatele meu, în timp ce omul rămase întins la pământ. Câinii se opriră cu boturile aplecate şi îşi dezveliră colţii mârâind. Omul făcea eforturi să se ridice, dar era limpede că nu putea. Ceilalţi păreau speriaţi de moarte.

Al doilea arcaş îşi ridică arma, apoi se dădu un pas în spate, lăsă arcul să-i cadă din mână şi îşi duse palmele la faţă, de unde apucasem să văd curgând un firicel de sânge roşu şi proaspăt ca zmeura. Pata de culoare luci pe fondul alb al dimineţii de iarnă, apoi dispăru, iar omul se aplecă îndoit de durere. Câinii mai lătrară puţin, după care săriră printre copaci. Lapoviţa cădea tot mai deasă, lovind cu zgomot crengile copacilor. Doi atacatori o luară spre colibă, dar fură chemaţi înapoi de liderul grupului. Acesta era mai tânăr decât ceilalţi sau, în orice caz, nu la fel de sărac. Avea un chip îngust, ochi pătrunzători şi o barbă scurtă, îngrijită. Purta un surtuc uzat din piele de sub care se iţea o cămaşă de zale. Am tras concluzia că fie era războinic, fie o furase.

– Lord Uhtred! strigă el.

Nu aveam de gând să răspund. Eram destul de bine ascuns pentru moment. Ştiam că va trebui să mă mişc dacă veneau să cerceteze păduricea, dar atacurile misterioase contra celor doi arcaşi îi speriaseră. Cine putea fi? Probabil zeii, mi-am

spus, ori poate sfântul creştin. Trebuie că Alnoth ura tâlharii, din moment ce fusese omorât de ei, iar eu nu mai aveam nici un dubiu că aceştia erau răufăcători trimişi să mă ucidă. Nu eram foarte surprins, pentru că în vremurile acelea aveam nenumăraţi duşmani. Încă mai am, deşi acum trăiesc în spatele celei mai puternice palisade din nordul Angliei, dar pe atunci, în iarna anului 898, Anglia nu exista. Insula era împărţită în regatele Northumbria, Anglia de Est, Mercia şi Wessex, iar primele două erau stăpânite de danezi.Wessexul era în întregime saxon, pe când în Mercia, locuită şi de danezi şi de saxoni, domnea haosul. În ce mă priveşte, mă identificam cu Mercia, pentru că mă născusem din părinţi saxoni, însă fusesem crescut ca un danez. Veneram încă zeii danezi, dar soarta mă blestemase să-i apăr pe saxonii creştini împotriva omniprezentei ameninţări a danezilor păgâni. Prin urmare, o mulţime de danezi mi-ar fi dorit moartea, dar nu mă puteam gândi la nici un duşman danez capabil să angajeze nelegiuiţi din Mercia ca să-mi facă de petrecanie. Desigur, erau şi saxoni care ar fi vrut să mă trimită între patru scânduri. Vărul meu Æthelred, conducătorul Merciei, ar fi plătit bani buni ca să-mi vadă mormântul ocupat, dar cu siguranţă că ar fi trimis războinici, nu bandiţi. Cu toate acestea, aveam impresia că atacul era opera lui. Era căsătorit cu Æthelflaed, fiica regelui Alfred din Wessex, dar eu îi pusesem coarne lui Æthelred, de aceea îmi făceam socoteala că el era cel care mă răsplătea acum trimiţându-mi treisprezece răufăcători.

– Lord Uhtred! strigă din nou tânărul, dar singurul răspuns pe care-l primi fu un cor de behăituri disperate.

Oile se revărsau pe potecă şi printre copaci, mânate de cei doi câini care le ciupeau de glezne conducându-le rapid spre bărbaţii înarmaţi care, în scurt timp, se treziră încercuiţi de rumegătoarele mele. Mă tăvăleam pe jos de râs. Eu, Uhtred de Bebbanburg, războinicul care-l ucisese pe Ubba la malul mării şi care-i distrusese armata lui Haesten la Beamfleot, eram apărat, în această ciudată dimineaţă de iarnă, de ciobanul meu, care se dovedea un redutabil conducător de oşti. Turma cuprinsă de panică se înghesuia în jurul celor treisprezece

nelegiuiți care abia se mai puteau mișca. Câinii urlau, oile behăiau, iar în privirile atacatorilor se citea disperarea.

– M-ai strigat? am întrebat ieșind dintre copaci.

Tânărul încercă zadarnic să se apropie de mine. Începu să lovească animalele și să le taie cu sabia, dar agitația lui nu făcea decât să le sperie, în timp ce erau împinse nemilos de la spate de câini. Înjură furios și se repezi la Willibald.

– Lasă-ne să plecăm, sau îl omorâm.

– E creștin, așa că nu văd de ce mi-ar păsa, am răspuns arătându-i amuleta cu ciocanul lui Thor pe care o purtam la gât.

Willibald îmi aruncă o privire șocată, apoi se întoarse brusc, căci unul dintre atacatori scosese un strigăt de durere. Un nou șuvoi roșu se întrezări printre fulgii de nea, dar de data asta am văzut și care era cauza. Nu era mâna zeilor, nici a sfântului creștin, ci a ciobanului care apăruse la liziera pădurii cu o praștie. Culese tacticos o piatră dintr-un săculeț de la brâu, o așeză în suportul de piele și începu să învârtă din nou praștia. Arma șuieră prin aer, și proiectilul își luă zborul în direcția unui alt inamic.

Oamenii o luară la sănătoasa, copleșiți de panică; i-am făcut semn ciobanului să-i lase să plece. Fluieră să-și cheme câinii, iar oamenii și oile se împrăștiară. Nelegiuiții fugeau toți, cu excepția primului arcaș lovit, care rămăsese la pământ, buimăcit de lovitura la cap. Șeful lor, mai curajos decât ceilalți, se îndreptă spre mine, gândindu-se probabil că exemplul avea să-i fie urmat, însă descoperi că era singur. O expresie de groază îi traversă chipul când se uită în spate. Exact în acea clipă, cățeaua sări la el și-l mușcă de mâna în care ținea sabia. Tânărul țipă de durere și începu să-și scuture brațul pentru a și-l elibera, pe când masculul se repezea să-și ajute partenera. I-am întrerupt urletele lovindu-l cu latul sabiei peste ceafă.

– Cheamă câinii înapoi, i-am ordonat ciobanului.

Arcașul rănit era încă în viață, dar părul de deasupra urechii drepte îi era năclăit de sânge. Scoase un mormăit când l-am lovit cu piciorul în coaste, însă nu se putu mișca. I-am luat arcul și săgețile și le-am făcut cadou ciobanului.

– Cum te cheamă?

– Egbert, stăpâne.

– Tocmai ai devenit un om bogat, Egbert.

Aş fi vrut ca vorbele mele să fie adevărate, căci omul merita o recompensă frumoasă pentru munca din dimineaţa aceea, dar eu însumi treceam printr-o sărăcie cruntă. Cheltuisem tot pentru plata şi înzestrarea trupei mele cu armele şi armurile necesare ca să-l înfrângem pe Haesten, aşa că iarna aceea mă găsise fără o leţcaie.

Ceata atacatorilor dispăruse către nord, în direcţia din care venise, însă Willibald tremura şi mai tare.

– Veniseră după tine, stăpâne, reuşi să articuleze printre dinţii care-i clănţăneau necontrolat. Erau plătiţi să te ucidă.

M-am oprit lângă arcaş. Proiectilul îi spărsese capul, căci pe lângă sânge se vedea şi un fragment de os. Am mângâiat spinarea cu blană aspră şi miţoasă a câinelui care venise atras de mirosul de sânge.

– Ai nişte ajutoare de toată isprava, i-am spus lui Egbert.

– Ucigaşi de lupi, stăpâne, deşi asta este mai bună, îmi răspunse ciobanul arătând spre praştie.

– Te pricepi s-o foloseşti.

Puţin zis, omul avea o precizie uimitoare.

– Am exersat douăzeci şi de ani, stăpâne. Nimic mai bun decât o piatră ca să alungi un lup.

– Fuseseră plătiţi să mă ucidă? l-am întrebat pe preot.

– Aşa vorbeau între ei. Că luaseră nişte bani ca să-ţi facă felul.

– Du-te în colibă şi încearcă să te încălzeşti. M-am întors spre tânăra căpetenie, care era păzită de câinele mai mare. Cum te cheamă?

– Wærfurth, stăpâne, răspunse el după o clipă de şovăire.

– Cine te-a plătit să mă omori?

– Nu ştiu, stăpâne.

Din povestea lui reieşi că într-adevăr nu ştia. Wærfurth şi oamenii lui coborâseră de la Tofeceaster, un orăşel din apropiere. Acolo, un necunoscut le promisese greutatea mea în argint dacă mă omorau. Le sugerase chiar să atace într-o duminică

dimineaţa, ştiind că cea mai mare parte a oamenilor mei aveau să fie la biserică. Wærfurth recrutase o duzină de vagabonzi cu care să treacă la fapte. Înţelesese probabil că miza era uriaşă, cunoscându-mi reputaţia, dar şi răsplata era extrem de tentantă.

– Omul acela era saxon sau danez?

– Era saxon, stăpâne.

– Şi nu ştii cine este?

– Nu, stăpâne.

I-am mai pus câteva întrebări, însă n-am reuşit să aflu decât că cel care-l angajase era slab, chel şi chior. Descrierea nu-mi spunea nimic. Un bărbat chel care-şi pierduse un ochi? Putea fi aproape oricine. L-am stors bine de răspunsuri inutile, apoi l-am spânzurat alături de arcaş.

Iar Willibald mi-a arătat peştişorul fermecat.

La conac eram aşteptat de o solie numeroasă. Din capitala lui Alfred, Wintanceaster, veniseră şaisprezece oameni, printre care nu mai puţin de cinci preoţi. Doi erau din Wessex, ca şi Willibald, iar ceilalţi doi erau mercieni care se pare că se stabiliseră în Anglia de Est. Îi cunoşteam, deşi la prima vedere nu-mi dădusem seama cine erau: gemenii Ceolnoth şi Ceolberth, care, cu vrei treizeci de ani în urmă, fuseseră ţinuţi ostatici, ca şi mine, în Mercia. Eram copii capturaţi de danezi, soartă pe care eu o îmbrăţişasem, iar cei doi o detestaseră. Acum aveau aproape patruzeci de ani. Doi preoţi identici, vânjoşi, cu feţe rotunde şi bărbi cenuşii.

– Ţi-am urmărit progresele, începu unul dintre ei.

– Cu admiraţie, îl completă celălalt.

Nu fusesem niciodată capabil să-i deosebesc în copilărie şi renunţasem să mai încerc. Aveau obiceiul să-şi completeze reciproc propoziţiile.

– Reţinută, adăugă unul.

– Admiraţie, încheie celălalt.

– Reţinută? am pufnit iritat.

– Se ştie că Alfred este dezamăgit.

– Pentru că eviţi dreapta credinţă, dar...

– Noi ne rugăm pentru tine în fiecare zi.

Ceilalți doi preoți, amândoi saxoni din vest, erau oamenii lui Alfred. Îl ajutaseră să-și pună la punct codul de legi și acum se părea că veniseră să mă sfătuiască pe mine. Restul soliei era compus din războinici, cinci din Anglia de Est și șase din Wessex, însărcinați cu paza preoților pe durata călătoriei.

Îmi aduseseră peștișorul fermecat.

– Regele Eohric, spuse Ceolnoth sau Ceolberth.

– Dorește o alianță cu Wessexul, încheie celălalt geamăn.

– Și cu Mercia!

– Regatele creștine, înțelegi?

– Iar regele Alfred și regele Edward, preluă Willibald inițiativa, i-au trimis un cadou regelui Eohric.

– Alfred mai trăiește? am întrebat.

– Slavă Domnului, da, dar este foarte bolnav.

– Aproape de moarte, interveni unul dintre preoții din Wessex.

– S-a născut aproape de moarte, am exclamat. Tot moare de când îl știu. Sunt convins că va mai trăi încă zece ani.

– Doamne-ajută! spuse Willibald făcându-și o cruce mare. Însă are deja cincizeci de ani și e tot mai slăbit. Chiar este pe moarte.

– De aceea are nevoie de această alianță, continuă saxonul, și de aceea Edward îți cere acest lucru.

– Regele Edward, își corectă Willibald colegul.

– Tot nu înțeleg. Cine are nevoie de mine? Alfred al Wessexului sau Edward din Cent?

– Edward, răspunse prietenul meu.

– Eohric, rostiră împreună Ceolnoth și Ceolberth.

– Alfred, spuse și preotul din Wessex.

– Cu toții, trase Willibald concluzia. Este de cea mai mare însemnătate pentru toți, stăpâne.

Edward sau Alfred, ori amândoi, voiau să mă duc la regele Eohric, în Anglia de Est. Eohric era un danez care se convertise la creștinism și care-i trimisese pe gemeni la Alfred, propunându-i formarea unei mari alianțe între ținuturile creștine ale Britaniei.

– Regele Eohric a sugerat că Domnia Ta ar trebui să negociezi tratatul, preciză Ceolnoth sau Ceolberth.

– Cu sprijinul nostru, se grăbi să adauge unul dintre preoţii din Wessex.

– De ce eu? i-am întrebat pe gemeni.

– Cine cunoaşte Mercia şi Wessexul aşa de bine ca tine? răspunse Willibald în locul lor.

– Mulţi oameni, i-am răspuns.

– Iar toţi aceştia vor merge acolo unde-i conduci tu.

Stăteam aşezaţi la masă, pe care se găseau bere, pâine, brânză, tocană şi mere. În vatra din mijloc ardea un foc vesel care lumina tremurător grinzile înnegrite de fum. Ciobanul avusese dreptate, lapoviţa se transformase în ninsoare, iar câţiva fulgi se strecurau prin gaura din acoperiş pe unde ieşea fumul. Afară, dincolo de palisadă, Wærfurth şi arcaşul se legănau de craca unui ulm, din trupurile lor urmând să se înfrupte păsările. Cei mai mulţi dintre oamenii mei se găseau în sala principală şi asistau la discuţie.

– E straniu să închei alianţe în această perioadă a anului, am remarcat.

– Alfred nu o mai duce mult, spuse Willibald. Îşi doreşte foarte mult această alianţă, stăpâne. Dacă toţi creştinii din Britania se unesc, atunci tronul tânărului Edward va fi protejat când va moşteni coroana.

Era logic, dar de ce şi-ar fi dorit Eohric o astfel de alianţă? Eohric din Anglia de Est domnise ani în şir cocoţat pe gardul dintre creştini şi păgâni, dintre saxoni şi danezi, iar acum se hotărâse să-şi declare loialitatea faţă de creştini?

– Din cauza lui Cnut Ranulfson, îmi explică unul din gemeni.

– A adus oameni la miazăzi, adăugă fratele lui.

– Pe pământurile lui Sigurd Thorrson. O ştiu, chiar eu i-am transmis vestea lui Alfred. Aşadar, Eohric se teme de Cnut şi de Sigurd.

– Aşa se pare, răspunseră Ceolnoth şi Ceolberth.

– Cnut şi Sigurd nu vor ataca acum, am continuat, ci la primăvară, cel mai probabil.

Cei doi erau danezi din Northumbria şi, ca toţi danezii, nu-şi doreau nimic mai mult decât să pună mâna pe toate teritoriile unde se vorbea engleza. Invadatorii încercaseră de nenumărate ori şi tot de atâtea ori eşuaseră. În pofida înfrângerilor însă, o nouă încercare era inevitabilă pentru că inima Wessexului, care era marele bastion al creştinătăţii saxone, se năruia. Alfred era pe moarte, iar dispariţia lui ar fi adus fără îndoială săbii şi flăcări păgâne peste Mercia şi Wessex.

– Dar de ce nu-l atacă Cnut sau Sigurd pe Eohric? am întrebat. Nu au nevoie de Anglia de Est, ci vor Mercia şi Wessexul.

– Vor totul, răspunse unul din gemeni.

– Iar adevărata credinţă va fi izgonită din Britania dacă n-o apărăm, avertiză cel mai în vârstă din cei doi preoţi din Wessex.

– De aceea, te implorăm să faci alianţa.

– La sărbătoarea Crăciunului, adăugă unul din gemeni.

– Iar Alfred i-a trimis un dar lui Eohric, izbucni Willibald entuziast. Alfred şi Edward, mărinimia lor este fără limite, stăpâne!

Darul era adăpostit într-un sipet de argint bătut în pietre preţioase. Capacul era decorat cu un Crist cu braţele desfăcute, în jurul căruia stătea scris „Edward *mecheht Gewrycan*", însemnând că Edward comandase făurirea relicvariului. Cel mai probabil, tatăl plătise pentru cadou şi-i transferase mărinimia fiului. Willibald ridică pios capacul, dând la iveală interiorul căptuşit cu o pânză roşie. O pernuţă de mărimea şi grosimea unei palme de bărbat era potrivită în centru, iar pe ea se odihnea un schelet de peşte. Era un schelet întreg, căruia nu-i lipsea decât capul. O spinare lungă şi albă, cu coastele ca dinţii de pieptăn de-o parte şi de cealaltă.

– Priviţi! şopti Willibald, ca şi cum zgomotul ar fi deranjat oscioarele.

– Un hering mort, ăsta e darul lui Alfred? am spus uluit. Când toţi cei cinci preoţi îşi făcură simultan cruce, l-am privit pe Finan, prietenul meu cel mai bun şi comandatul războinicilor mei, şi i-am întrebat: Aveţi nevoie de mai multe oase de peşte? Mai putem găsi nişte peşti morţi, nu-i aşa?

– Chiar câteva butoaie, stăpâne!

– Lord Uhtred! strigă Willibald, pregătit ca de obicei să-mi înfrunte insolența. Peștele acela, zise el arătând cu un deget tremurător spre sipet, a fost unul din cei doi cu care Domnul nostru Iisus Hristos a săturat cinci mii de guri!

– Înseamnă că celălalt era cu adevărat mare. Poate chiar o balenă?

– L-am avertizat pe regele Edward că nu ești omul potrivit pentru misiunea pe care ți-a încredințat-o. I-am spus să trimită un creștin, mă admonestă încruntat preotul mai bătrân din Wessex.

– Foarte bine, găsiți pe altcineva. De Yule aș prefera să petrec la conacul meu.

– Dar regele vrea să mergi tu, răspunse scurt preotul.

– Și Alfred dorește același lucru, se gândește că poate îl vei speria pe Eohric, zâmbi Willibald.

– De ce ar vrea să-l sperie? Credeam că trebuie să negociez o alianță.

– Supușii regelui Eohric ne jefuiesc corăbiile de negoț; prin urmare, trebuie să plătească despăgubiri înainte de a primi promisiunea noastră de protecție, îmi explică preotul. Regele Alfred are încredere în forța ta de convingere.

– Plecarea este prevăzută peste zece zile. Sunt obligat să vă hrănesc pe toți până atunci? i-am întrebat țâfnos pe oamenii bisericii.

– Da, stăpâne, răspunse Willibald încântat.

Ce stranie e soarta! Respingeam creștinismul, preferând zeii danezilor, dar o iubeam pe Æthelflaed, fiica lui Alfred, și, cum ea era creștină, sabia mea trecu de partea crucii. Se părea că aveam să serbez Yule în Anglia de Est.

Osferth sosi la Buccingahamm cu încă douăzeci dintre războinicii mei. Îi chemasem pentru că doream să fiu însoțit în Anglia de Est de o escortă respectabilă. Poate era adevărat că regele Eohric sugerase el însuși alianța și că era gata să se supună feluritelor pretenții ale lui Alfred, dar tratatele se

negociază cel mai bine de pe o poziție de putere. Până să vină, Osferth și oamenii lui supravegheaseră Ceasterul, o fortăreață romană de la granița îndepărtată, de nord-vest, a Merciei, unde se refugiase Haesten după ce-i nimicisem armata la Beamfleot. Osferth mă salută solemn, cum îi era felul. Nu zâmbea aproape niciodată și păstra în permanență pe chip o expresie de dezgust, dar cred că era bucuros să ne regăsească. Era fiul lui Alfred, făcut cu o slujnică înainte ca regele să descopere deliciile dubioase ale credinței creștine. Alfred și-ar fi dorit să facă din bastardul lui un preot, însă Osferth preferase calea armelor. Fusese o alegere neașteptată, pentru că omului nu-i plăcea să se bată și nici nu trăia pentru clipele când furia și arma fac ca tot restul lumii să pară fără însemnătate. Cu toate acestea, aducea pe câmpul de luptă calitățile tatălui său. Era serios, calculat și metodic. Acolo unde eu și Finan ne-am fi repezit cu capul înainte, Osferth utiliza viclenia, înclinație ce nu prisosea niciodată unui războinic.

– Haesten își linge rănile, îmi raportă el.

– Ar fi trebuit să-l ucidem, am mormăit dezgustat.

Haesten se retrăsese la Ceaster după ce îi distrusesem flota și armata la Beamfleot. Din instinct, pornisem pe urmele lui fără cruțare, hotărât să curăț definitiv mizeria pe care o adusese cu el, însă Alfred avea nevoie de soldații lui înapoi în Wessex, iar eu nu aveam suficienți oameni ca să asediez zidurile bătrânei fortărețe, așa că nenorocitul scăpase cu viață. Îl țineam sub supraveghere, atenți ca nu cumva să se apuce să-și strângă o nouă armată, dar, din ceea ce văzuse Osferth, forțele lui scădeau în loc să crească.

– Va fi nevoit să-și înghită trufia și să devină vasalul altcuiva, spuse el.

– Al lui Sigurd și al lui Cnut, i-am răspuns.

Cei doi erau acum cei mai puternici danezi din Britania, deși nici unul din ei nu era rege. Aveau pământuri, avuții, turme, argint, războinici și multă ambiție.

– De ce nu atacă Anglia de Est? m-am trezit gândind cu voce tare.

– Chiar aşa, de ce? întrebă şi Finan.

Era tovarăşul meu de arme cel mai apropiat, omul în care aveam deplină încredere în luptă.

– Aşteaptă, ne răspunse Osferth.

– Ce aşteaptă?

– Moartea lui Alfred.

Rareori îl numea „tată", de parcă şi el, la fel ca regele, ar fi fost ruşinat de modul în care fusese zămislit.

– Ah, ce haos va ieşi atunci, spuse Finan savurând în avans momentul.

– Edward va fi un rege bun, îl apostrofă Osferth.

– Va fi nevoit să-şi câştige în luptă coroana. Danezii îl vor pune la încercare.

– Tu vei lupta pentru el? mă întrebă bastardul.

– Îmi place de Edward, am răspuns prudent şi fără să mint.

Îmi fusese milă de el în copilărie, când tatăl său îl dăduse pe mâna unor preoţi necruţători, instruiţi să-l transforme în moştenitorul perfect al regatului creştin al lui Alfred. Când ne-am întâlnit din nou, chiar înaintea bătăliei de la Beamfleot, mi se păruse un tânăr arogant şi impulsiv, însă se bucura de tovărăşia soldaţilor, iar aroganţa i se tocea. Luptase bine la Beamfleot, şi în ultima vreme, dacă bârfele lui Willibald erau adevărate, învăţase câte ceva şi despre plăcerea păcatului.

– Sora lui ar dori să-l sprijini, observă Osferth pe bună dreptate, făcându-l pe Finan să izbucnească în râs.

Toată lumea ştia că Æthelflaed era iubita mea, aşa cum se ştia că tatăl ei era şi tatăl lui Osferth, însă era considerat nepoliticos s-o spui cu voce tare, iar Osferth n-ar fi îndrăznit să se refere mai direct la relaţia mea cu sora lui vitregă. Aş fi preferat de-o mie de ori să petrec sărbătoarea Crăciunului alături de Æthelflaed, dar Osferth îmi spusese că fusese convocată la Wintanceaster şi ştiam că nu eram bine-venit la masa lui Afred. Mai mult, acum trebuia să-i livrez lui Eohric peştişorul fermecat şi mă temeam că Sigurd şi Cnut aveau să-mi jefuiască moşia ştiindu-mă plecat.

Cei doi danezi navigaseră spre sud vara trecută, ducându-şi trupele pe coasta Wessexului, pe când Haesten făcea ravagii prin Mercia. Îşi făcuseră socoteala să atragă acolo armata lui Alfred ca să-i dea timp lui Haesten să ajungă la frontiera de nord a Wessexului, însă regele îmi trimisese deja trupele sale. Haesten fusese învins, iar Sigurd şi Cnut, descoperind că erau incapabili să cucerească vreuna dintre fortăreţele lui Alfred, răspândite peste tot în ţinuturile saxone, fuseseră nevoiţi să se întoarcă la corăbii. Ştiam că nu se vor linişti. Erau danezi, deci plănuiau să facă rău.

A doua zi am plecat prin zăpada murdară cu Finan, Osferth şi treizeci de oameni spre pământurile ealdormanului Beornnoth. Omul îmi plăcea. Era bătrân, cărunt, olog şi irascibil. Teritoriul lui se întindea chiar la marginea Merciei saxone, şi tot ce se găsea la nord de el le aparţinea danezilor. Prin urmare, în ultimii ani fusese obligat să-şi apere câmpurile şi satele împotriva cetelor de războinici ale lui Sigurd Thorrson.

– Dumnezeule atotputernic, să nu-mi spui că speri să petreci Crăciunul sub acoperişul meu? mă întâmpină bătrânul.

– Mulţumesc, prefer mâncarea bună.

– Şi eu prefer musafiri mai arătoşi la masă, îmi răspunse, apoi strigă după servitori să ne ia caii. Trăia la nord-est de Tofeceaster, într-o sală mare înconjurată de hambare şi grajduri, apărate de o palisadă solidă. Bălţi de sânge acopereau spaţiul dintre sala lui şi hambarul cel mai mare, căci ajunseserăm în ziua sacrificării vitelor. Câţiva bărbaţi tăiau tendoanele animalelor speriate, punându-le la pământ, în timp ce alţii, înarmaţi cu securi, le ucideau cu o lovitură puternică între ochi. Trupurile încă zvâcneau când erau târâte într-o parte, unde femeile şi copiii foloseau cuţite lungi şi ascuţite ca să le jupoaie şi să le tranşeze. Câinii urmăreau spectacolul de aproape, ori se încăierau pentru oase. Aerul mirosea puternic a sânge şi a balegă.

– A fost un an bun, îmi spuse Beornnoth. De două ori mai multe animale decât anul trecut. Danezii mi-au dat pace.

– N-au mai încercat să-ţi fure turmele?

– Doar o dată sau de două ori. De când îl văzusem ultima dată nu-şi mai putea folosi deloc picioarele şi trebuia cărat de colo colo într-un scaun. Bătrâneţea, îmi explică el dând din umeri resemnat. Mor de la tălpi în sus. Sunt sigur că vrei bere.

Ne-am aşezat la taclale în sala mare. Râse cu poftă când i-am povestit despre tentativa de asasinat din care scăpasem.

– Aţi ajuns să folosiţi oi ca să vă apăraţi de duşmani? Văzându-şi fiul, pe Beortsig, îi făcu semn să se apropie. Vino să auzi cum a câştigat marele Uhtred bătălia oilor.

Ca şi tatăl său, Beortsig era lat în umeri şi purta o barbă lungă. Râse cam forţat la povestea mea.

– Zici că tâlharii erau din Tofeceaster? mă întrebă.

– Aşa mi-a spus şeful lor.

– E pământul nostru.

– Nelegiuiţi, interveni Beornnoth cu un gest dispreţuitor.

– Şi nebuni pe deasupra, adăugă Beortsig.

– Fuseseră recrutaţi de un om slab, chel şi chior. Vă duce cu gândul la cineva cunoscut?

– Parcă ar fi preotul nostru, glumi Beornnoth, dar fiul său păstră tăcerea. În sfârşit, ce te aduce aici, în afară de pofta să-mi goleşti butoaiele? întrebă stăpânul casei.

Le-am împărtăşit că fusesem trimis de Alfred să negociez un tratat cu Eohric, arătând că solii acestuia din urmă puseseră cererea regelui pe seama fricii de Sigurd şi Cnut. Beornnoth primi explicaţia cu un aer neîncrezător.

– Pe Sigurd şi Cnut nu-i interesează Anglia de Est.

– Aşa crede Eohric.

– E nebun. A fost dintotdeauna. Cei doi danezi vor Mercia şi Wessexul.

– Abia după ce vor pune mâna pe ele îşi vor îndrepta privirile lacome spre Anglia de Est, comentă pe o voce joasă Osferth.

– Asta se prea poate, zise Beornnoth.

– Atunci de ce nu ar lua Anglia de Est mai întâi, mărindu-şi cetele de războinici cu oamenii locului? sugeră Osferth.

– Nimic nu se va întâmpla cât este în viaţă Alfred. Mă rog zilnic pentru sănătatea lui, răspunse Beornnoth făcându-şi o cruce mare.

– Amin, se auzi vocea bastardului.

– Aşadar, vrei să-i tulburi liniştea lui Sigurd?

– Vreau să ştiu ce face, am spus.

– Se pregăteşte să sărbătorească Yule, îmi răspunse Beortsig cu dispreţ în glas.

– Ceea ce înseamnă că va fi beat toată luna viitoare, adăugă tatăl acestuia.

– Ne-a lăsat în pace tot anul.

– Nu vreau să scoţi aceste viespi din cuibul lor, spuse Beornnoth.

Vorbise pe un ton cumpănit, dar vorbele sale erau pline de miez. Dacă aş fi luat-o spre nord, l-aş fi provocat pe Sigurd, iar pământurile bătrânului ar fi fost frământate de copitele cailor şi înroşite de lamele danezilor.

– Trebuie să ajung în Anglia de Est, i-am explicat, iar lui Sigurd n-o să-i placă ideea unei alianţe între Eohric şi Alfred. Poate că şi-ar trimite oamenii la miazăzi spre a-şi face cunoscută părerea.

– Sau poate nu.

– Tocmai asta trebuie să aflu.

– Te plictiseşti, Lord Uhtred? Vrei să omori nişte danezi? mă întrebă încruntat Beornnoth.

– Nu vreau decât să-i adulmec.

– Să-i adulmeci?

– În curând, jumătate din Britania va şti despre pregătirea alianţei cu Eohric. Cine este cel mai interesat ca planul să eşueze?

– Sigurd, admise bătrânul după o pauză mai lungă.

Câteodată îmi imaginez Britania ca pe o moară de vânt. La bază, greu şi solid ca o piatră de măcinat, era Wessexul, iar deasupra lui, la fel de grea, era piatra circulară a danezilor, cu Mercia strivită între ele. În Mercia se ciocneau cel mai des saxonii şi danezii. Alfred îşi extinsese cu abilitate autoritatea asupra

unei mari părți din sudul regatului, însă danezii dominau fără rival nordul. Până acum încleștarea fusese destul de echilibrată, ceea ce însemna că ambele părți căutau aliați. Danezii încercaseră să-i mituiască pe regii galezi, dar, deși aceștia nutreau o ură nestinsă față de saxoni, se temeau mai tare de pedeapsa zeului lor creștin decât de danezi; prin urmare, cei mai mulți galezi trăiau într-o pace fragilă cu Wessexul. La răsărit, pe de altă parte, se afla regatul impredictibil al Angliei de Est, care, deși condus de danezi, era cât se poate de creștin. Anglia de Est ar fi putut răsturna balanța. Dacă Eohric trimitea oameni să lupte împotriva Wessexului, câștigau danezii, dar, dacă se alia cu creștinii, danezii ar fi pierdut.

Îmi făceam socoteala că Sigurd ar fi dat orice ca să împiedice semnarea tratatului, și nu mai avea la dispoziție decât două săptămâni. El era cel care-i trimisese pe cei treisprezece oameni de strânsură să mă omoare? Cum stăteam lângă focul din sala mare a lui Beornnoth, părea răspunsul cel mai plauzibil. Iar dacă el o făcuse, aș fi vrut să știu ce punea acum la cale.

– Vrei să-i adulmeci, zici? mă întrebă gazda noastră.

– Nu vreau să-i provoc.

– Fără morți, fără jafuri?

– Nu eu voi fi cel care începe, i-am promis.

– Nu știu ce speri să obții fără să măcelărești câțiva netrebnici, dar du-te și adulmecă. Beortsig te va însoți.

Își trimitea fiul și o duzină de războinici întreținuți pe cheltuiala lui ca să se asigure că ne vom ține de cuvânt. Beornnoth bănuia că aveam de gând să pustiim câteva ferme daneze ca să punem mâna pe vite, argint și sclavi, iar oamenii lui ar fi trebuit să ne împiedice, însă eu chiar voiam să înțeleg intențiile danezilor.

Nu aveam încredere nici în Sigurd și nici în aliatul lui, Cnut. Îmi plăceau amândoi, dar știam că m-ar fi omorât așa cum sacrificăm noi vitele iarna. Sigurd era cel mai bogat dintre cei doi, iar Cnut, cel mai periculos. Încă tânăr, cel din urmă își câștigase în câțiva ani o faimă de sabier respectat și temut, genul de om care atrage fideli. Traversaseră marea urmând

o căpetenie care le promisese avuţii nemaivăzute. „În primăvară", mi-am spus, „danezii fie vor apărea din nou, fie vor aştepta să moară regele Alfred, ştiind că dispariţia unui rege aduce nesiguranţă, iar nesiguranţa înseamnă ocazii."

– Alfred chiar este pe moarte? mă întrebă Beortsig în timp ce călăream spre nord, arătând că gândea ca şi mine.

– Aşa spune toată lumea.

– Au mai spus-o şi altădată.

– De multe ori, l-am aprobat.

– Tu ce crezi?

– A trecut multă vreme de când l-am văzut ultima oară, i-am răspuns, trecând sub tăcere faptul că nu mai eram bine primit la palatul lui dacă aş fi dorit să-l văd.

Aflasem că Æthelflaed fusese chemată la Wintanceaster pentru a petrece Crăciunul, dar mă gândeam că era doar un pretext ca să se afle la căpătâiul muribundului.

– Edward va moşteni tronul?

– Aceasta este voinţa lui Alfred.

– Atunci, cine va fi regele Merciei?

– Nu există rege în Mercia, i-am răspuns.

– Ar trebui să existe, zise el cu amărăciune în glas. Şi nu un saxon din Wessex! Noi suntem mercieni, nu saxoni din Wessex.

N-am ştiut ce să-i răspund. Mercia avusese regi odinioară, dar acum ajunsese vasala Wessexului. Era una dintre marile realizări ale lui Alfred. Fiica lui se căsătorise cu unul dintre cei mai puternici ealdormeni din Mercia şi, dacă majoritatea mercienilor păreau mulţumiţi să se găsească sub protecţia lui Alfred, dominaţia Wessexului nu era pe placul tuturor. Era de aşteptat ca, odată Alfred plecat dintre cei vii, mercienii puternici să intre în competiţie pentru tron, iar Beortsig, presupuneam, urma să se numere printre aceştia.

– Strămoşii noştri au domnit aici, adăugă el.

– Da, şi strămoşii mei au fost regi în Northumbria, ceea ce nu mă obligă să-mi doresc coroana.

– Mercia trebuie condusă de un mercian.

Părea jenat în compania mea, sau poate că-l neliniștea incursiunea noastră în ținuturile revendicate de Sigurd.

Călăream direct către nord, iar soarele jos de iarnă ne lungea umbrele departe înaintea cailor. Primele ferme pe lângă care am trecut nu erau decât ruine înnegrite de fum, dar după-amiază am ajuns într-un sat. Oamenii ne văzuseră venind, așa că mi-am condus călăreții în pădurea din apropiere, unde am reușit să scoatem din ascunziș o pereche de localnici. Erau saxoni, un rob și nevasta lui. Spuneau că stăpânul lor era danez.

– E aici, în sat?

– Nu, stăpâne.

Omul căzuse în genunchi în fața mea și tremura tot, incapabil să mă privească în ochi.

– Cum îl cheamă?

– Jarlul Jorven, stăpâne.

M-am uitat spre Beortsig, care dădu din umeri.

– Jorven este unul dintre oamenii lui Sigurd. Nu este chiar un jarl, nu are mai mult de treizeci sau patruzeci de războinici.

– Nevasta lui e aici?

– Este, stăpâne, păzită de câțiva războinici, dar nu mulți. Restul au plecat, stăpâne.

– Unde au plecat?

– Nu știu, stăpâne.

I-am aruncat mărinimos o monedă de argint. Nu-mi permiteam, dar un senior rămâne un senior.

– Se apropie Yule, Jorven a plecat probabil la Cytringan, comentă Beortsig detașat.

– Cytringan?

– Am auzit că Sigurd și Cnut vor să petreacă sărbătoarea acolo.

Dincolo de pădure se afla o câmpie jilavă. Soarele era ascuns de nori și simțeam că în scurt timp va începe ploaia.

– Spune-mi mai multe despre Jorven.

– Un danez ca oricare altul, zise fiul lui Beornnoth dând din umeri. A venit aici acum două veri și Sigurd i-a încredințat moșia asta.

– E rudă cu Sigurd?

– Nu știu.

– Câți ani are?

– Tânăr, spuse Beortsig dând iar din umeri.

„De ce ar pleca un bărbat să petreacă de Yule fără nevasta lui?" am vrut să-l întreb pe tânărul meu însoțitor, însă, dându-mi seama că răspunsul lui nu m-ar fi ajutat cu nimic, am tăcut. Mi-am îmboldit calul până am ajuns într-un loc de unde puteam vedea sala lui. Era o clădire destul de impunătoare, cu acoperișul abrupt și un craniu de taur agățat deasupra intrării. Pe acoperișul de stuf nu crescuseră încă licheni, deci era destul de nou. Sala era înconjurată de o palisadă de pe care ne priveau doi paznici.

– Ar fi un moment bun să-l atacăm pe Jorven, am gândit cu voce tare.

– Până acum ne-a lăsat în pace, replică Beortsig.

– Și crezi c-o să vă lase în pace în continuare?

– Cred că ar trebui să ne întoarcem... dacă vrem să ajungem înapoi acasă înainte de căderea nopții, simți el nevoia să adauge văzând că rămâneam tăcut.

I-am ignorat lamentațiile și am continuat să înaintez către nord. Lăsând neatins căminul lui Jorven, am traversat o coamă joasă, ajungând pe buza unei văi largi. Dâre de fum trădau prezența unor sate sau a unor ferme, iar săgeți slabe de lumină indicau albia unui râu. Un loc frumos, mi-am spus. Fertil și cu apă din belșug, întocmai cum le plăcea danezilor.

– Spuneai că Jorven are cel mult treizeci sau patruzeci de războinici?

– Nu mai mult.

– Un singur echipaj, așadar.

Începeam să deslușesc o imagine mai limpede. Jorven și oamenii lui traversaseră marea cu o singură corabie și se puseseră în slujba lui Sigurd care, în schimb, îi dăduse moșia aceea de la graniță. Dacă atacau saxonii, Jorven și-ar fi găsit probabil sfârșitul, însă acest risc făcea parte din înțelegere, iar recompensele puteau fi pe măsură dacă Sigurd se hotăra să atace sudul.

– Haesten v-a făcut necazuri când a trecut pe aici vara trecută? l-am întrebat pe tovarăşul meu de călărie, îmboldindu-mi armăsarul înainte.

– Nu. Ne-a lăsat în pace. A făcut blestemăţii mai departe, în vest.

Am încuviinţat din cap. Tatăl lui Beortsig, obosit să se tot lupte cu danezii, alesese să-i plătească tribut lui Sigurd, mi-am zis. Era singura explicaţie a păcii aparente care domnea pe pământurile lui, iar Haesten îl lăsase în pace pentru că aşa primise ordin de la Sigurd. Nu i-ar fi încălcat niciodată voinţa, aşa că evitase atent pământurile saxonilor care plăteau pentru linişte. Îi rămânea oricum la dispoziţie cea mai mare parte a sudului Merciei, şi se îndeletnicise cu jafuri, violuri şi crime până când îl lăsasem eu aproape fără armată la Beamfleot. Speriat, fugise la Ceaster.

– Te îngrijorează ceva? mă întrebă Finan.

Coboram spre râul întrezărit în depărtare. O ploaie fină ne biciuia din spate. Finan şi cu mine o luaserăm binişor înaintea grupului, departe de urechile lui Beortsig şi ale oamenilor lui.

– De ce s-ar duce un bărbat la petrecerea de Yule fără nevastă?

– Poate că e urâtă, îmi răspunse amuzat prietenul meu. Poate că are o femeie mai tânără şi mai frumoasă cu care să se desfete în zilele de sărbătoare.

– Da, poate, am mormăit.

– Poate că a fost chemat de stăpânul său.

– De ce şi-ar convoca Sigurd căpeteniile în mijlocul iernii?

– Pentru că ştie despre Eohric?

– Asta mă îngrijorează.

Ploaia se înteţi, mânată de un vânt aspru. Ziua lăsa loc nopţii întunecate, reci şi umede. În pâraiele îngheţate încă se mai puteau vedea pete albe de zăpadă. Beortsig ne tot bătuse la cap să facem cale-ntoarsă, dar am continuat spre nord, apropiindu-ne de încă două săli mari. Am fost văzuţi negreşit de cei care le păzeau, dar nimeni nu îndrăzni să iasă să ne înfrunte. O trupă de peste patruzeci de războinici, înarmaţi până în dinţi

cu scuturi, suliţe şi săbii, străbătea teritoriile daneze şi nimeni nu era curios să afle ce se întâmplă? Însemna că palisadele erau slab păzite. Cei care ne vedeau erau bucuroşi să ne lase să trecem, sperând că nu vor fi atacaţi.

Dintr-odată, în faţa noastră apăru o fâşie de pământ frământat de copite, ca o cicatrice perpendiculară pe drumul nostru, paralelă cu albia râului, prin lunca de pe malul sudic. M-am oprit şi am întors calul, prefăcându-mă că pământul răvăşit şi urmele adânci de copite nu mă interesau deloc.

– Ajunge, ne întoarcem, i-am spus lui Beortsig.

Poteca fusese făcută de cai, nu încăpea nici o îndoială. Finan îşi struni armăsarul aproape de al meu.

– Optzeci de oameni, îmi spuse pe o voce joasă.

L-am aprobat în tăcere. Aveam încredere în judecata lui. Două cete călăriseră de la vest la est, lăsând mărturie urmele de copite din solul moale. Unde aveau să ajungă urmând cursul apei? Mi-am încetinit calul, permiţându-i lui Beortsig să se apropie.

– Unde spuneai că vrea Sigurd să petreacă de Yule?

– La Cytringan.

– Şi unde este Cytringan?

– La mai mult de o zi distanţă, poate chiar două, îmi răspunse el arătând către nord. Are o sală mare de ospeţe acolo.

Cytringan se afla în nord, dar urmele de copite duceau spre est.

Cineva mințea.

Doi

Abia când m-am întors la Buccingahamm şi am găsit şaisprezece călugări mâncându-mi mâncarea şi bându-mi berea mi-am dat seama cât de important era pentru Alfred tratatul propus. Cei mai tineri erau slabi şi abia le dădeau tuleiele, pe când cel mai în vârstă, conducătorul lor, era un bărbat corpolent cam de vârsta mea. I se spunea fratele John şi era atât de gras, încât eforturile lui de a-mi oferi o plecăciune fură în zadar.

– A venit tocmai din Francia, mă anunţă mândru Willibald.

– Şi ce caută aici?

– Este maestrul de muzică al regelui. Conduce corul.

– Corul?

Nu mai înţelegeam nimic.

– Noi cântăm, explică fratele John pe o voce ce părea să se rostogolească de undeva din pântecele lui supradimensionat. Ridică o mână ameninţătoare către călugării lui şi strigă: *Soli Deo Gloria*. În picioare! Respiraţi adânc! La semnalul meu! Şi unu... şi doi... Începură să cânte, dar fratele John mugi la ei: Cu gurile deschise! Gurile larg deschise, ca şi cum aţi fi nişte puişori în cuib! Vocea trebuie să vină din stomac! Hai, mai tare, vreau să vă aud!

– Ajunge! am strigat la rândul meu înainte să-şi termine primul vers. Mi-am aruncat sabia vârâtă în teacă în braţele lui Oswi, servitorul meu, şi m-am dus să mă încălzesc lângă focul din mijlocul sălii. De ce trebuie să hrănesc nişte călugări cântăreţi? l-am întrebat pe Willibald.

– Ca să facem o impresie puternică, îmi răspunse el aruncând o privire dezaprobatoare la zalele mele stropite cu noroi. Vom reprezenta Wessexul, stăpâne. Trebuie să ilustrăm fastul ce domneşte la curtea lui Alfred.

Regele trimisese şi stindarde odată cu călugării. Pe unul dintre ele apărea dragonul Wessexului, iar celelalte înfăţişau diverşi sfinţi.

– Trebuie să cărăm după noi şi cârpele astea?

– Desigur.

– Atunci, pot să-mi fac şi eu un drapel cu Thor sau cu Woden?

– Rogu-te, nu, stăpâne, oftă preotul.

– De ce nu au adus nici un drapel cu o femeie sfântă?

– Găsim unul pe loc, dacă asta îţi doreşti, răspunse Willibald bucuros că-mi putea face pe plac.

– Una din alea care au fost despuiate înainte de fi ucise, am adăugat, făcându-l să se cutremure.

Sigunn îmi aduse un corn de bere caldă pentru care am răsplătit-o cu un sărut.

– Totul e în regulă pe aici? am întrebat-o.

Aruncă o privire spre călugări şi ridică din umeri. Am văzut că Willibald o privea curios, mai ales după ce îmi petrecusem un braţ peste umerii ei.

– E femeia mea, i-am explicat liniştit.

– Dar... deschise gura să vorbească şi se opri brusc.

Se gândea la Æthelflaed, însă nu avea curaj să-i rostească numele.

– Ai o întrebare, părinte?

– Nu, nu, răspunse el grăbit.

Mi-am îndreptat atenţia către stindardul principal, un pătrat mare de stofă decorat cu o broderie înfăţişându-l pe Hristos urcat pe cruce. Era atât de mare, încât trebuia cărat de doi oameni, poate chiar de patru dacă bătea vântul ceva mai puternic.

– Eohric ştie că venim cu o armată?

– I s-a spus să se aştepte cam la o sută de oameni.

– Ştie că Sigurd şi Cnut vor veni şi ei? l-am întrebat rânjind. Danezii au aflat despre tratat şi vor face tot posibilul să împiedice aplicarea lui.

Willibald rămase cu gura căscată.

– Cum ar putea?

– Tu ce părere ai? am zis, gândindu-mă că nu-l văzusem niciodată atât de palid.

– Regele Eohric ne trimite o escortă.

– Îi trimite aici? am strigat furios, temându-mă că voi mai avea nişte guri în plus de hrănit.

– Nu, la Huntandon, de unde ne vor însoţi la Eleg.

– De ce ne ducem în Anglia de Est?

– Ca să negociem tratatul, desigur, îmi răspunse el uimit de întrebare.

– Atunci, de ce nu-şi trimite Eohric oamenii în Wessex?

– Regele Eohric a trimis deja oameni acolo, stăpâne! I-a trimis pe Ceolberth şi pe Ceolnoth. Ideea tratatului i-a aparţinut lui Eohric.

– Atunci de ce nu este semnat şi pecetluit în Wessex? am continuat eu cu întrebările.

– Ce importanţă are, stăpâne? În glasul lui se citea o urmă de nerăbdare. Trebuie să ne întâlnim la Huntandon în trei zile, iar dacă se strică vremea... Îşi lăsă fraza neîncheiată.

Auzisem de Huntandon, deşi nu fusesem niciodată acolo. Ştiam că se afla undeva dincolo de frontiera vagă ce separa Mercia de Anglia de Est. Am schiţat un gest către gemenii Ceolberth şi Ceolnoth, care stăteau la o masă alături de preoţii din Wessex. Cei doi se repeziră fericiţi la mine.

– Dacă aş vrea să călătoresc de aici direct la Eleg, pe unde ar trebui s-o apuc? i-am întrebat.

Schimbară câteva şoapte şi priviri nedumerite, apoi unul din ei îmi spuse că drumul cel mai rapid trecea prin Grantaceaster.

– De acolo, continuă celălalt, un drum roman conduce direct la insulă.

– Insulă?

– Da, Eleg este o insulă, răspunse cel care vorbise primul.

– Cu o mănăstire.

– Care a fost arsă de păgâni.

– Între timp a fost reconstruită.

– Slavă Domnului!

– Lăcaşul a fost construit de sfânta Æthelreda.

– Care era căsătorită cu un bărbat din Northumbria, spuse Ceolnoth sau Ceolberth, sperând să-mi facă plăcere, căci ştiau că sunt northumbrian.

Eu sunt seniorul de Bebbanburg, deşi în acele zile ticălosul meu unchi trăia încă, în acea fortăreaţă uriaşă de pe malul mării pe care mi-o furase şi pe care intenţionam să o iau înapoi.

– Iar oraşul Huntandon se află pe drumul către Grantaceaster?

Gemenii se priviră surprinşi de ignoranţa mea.

– A, nu, stăpâne. Huntandon este mult mai la nord.

– Atunci de ce mergem acolo?

– Regele Eohric, stăpâne, începură amândoi, dar se opriră brusc.

Era clar că nici unul din ei nu se gândise la această întrebare.

– E un drum la fel de bun ca oricare altul, zise Ceolnoth sau Ceolberth, prefăcându-se sigur pe el.

– La fel de bun ca şi cel prin Grantaceaster?

– Aproape la fel de bun, stăpâne.

Uneori, un bărbat se simte ca un mistreţ încolţit în pădure auzind lătratul câinilor, simţindu-şi inima care bate tot mai tare şi întrebându-se în ce direcţie ar putea să scape, incapabil să ia o decizie, căci sunetele vin de peste tot şi de nicăieri. Nu-mi plăcea deloc, chiar deloc, toată povestea. L-am chemat pe Sihtric, care fusese servitorul meu şi acum intrase în rândul războinicilor pe care-i întreţineam.

– Vreau să-mi găseşti pe cineva care cunoaşte Huntandonul, pe oricine. Adu-l aici. Să fie mâine în faţa mea.

– Unde să caut, stăpâne? întrebă Sihtric.

– De unde să ştiu eu? Du-te în oraş, discută cu oamenii de prin taverne.

Chipul ascuţit al fostului meu slujitor era plin de reproş.

– Trebuie să găsesc pe cineva într-o tavernă? mă întrebă, de parcă i-aş fi cerut imposibilul.

– Un negustor, am strigat la el. Cineva care călătoreşte mult! Şi nu te îmbăta. Găseşte omul de care am nevoie şi adu-mi-l.

Sihtric mă privea tot mai supărat, probabil pentru că n-avea nici un chef să iasă în frigul de afară. Pentru o clipă mi se păru că-l vădeam pe tatăl lui, Kjartan cel Crud, care-l zămislise cu o sclavă saxonă, dar îşi stăpâni nervii, se întoarse şi se îndepărtă. Finan, care asistase la toată scena, răsuflă uşurat.

– Adu-mi pe cineva care ştie cum se ajunge la Huntandon, la Grantaceaster şi la Eleg, am strigat în urma lui, dar Sihtric plecă fără a catadicsi să se uite spre mine.

Cunoşteam destul de bine Wessexul şi începusem să învăţ despre Mercia. Cunoşteam regiunea din jurul Bebbanburgului şi Lundene-ului, dar restul Britaniei îmi rămânea învăluit în ceaţă. Aveam nevoie de cineva care ştia Anglia de Est la fel de bine cum ştiam eu Wessexul.

– Noi cunoaştem toate aceste locuri, stăpâne, spuse unul din gemeni.

Am ales să-i ignor, căci erau incapabili să-mi înţeleagă preocupările. Ceolberth şi Ceolnoth îşi dedicaseră vieţile convertirii danezilor la creştinism şi nu vedeau în alianţa cu Eohric decât o dovadă că zeul lor câştiga bătălia împotriva zeităţilor păgâne, aşa că le-ar fi venit greu să-mi dea ascultare.

– Aşadar, Eohric trimite oameni să ni se alăture la Huntandon? i-am întrebat.

– Da, stăpâne, o escortă. Va fi condusă de jarlul Oscytel, probabil.

Auzisem de Oscytel. Era comandatul huscarlilor lui Eohric, adică războinicul cel mai de vază din Anglia de Est.

– Câţi oameni va aduce cu el?

– Nu ştim, cam o sută?

– Sau două sute, se aventură celălalt geamăn.

– Apoi vom merge cu toţii la Eleg, încheie fratele lui.

– Cântând imnuri de slavă, veseli ca nişte cintezoi, interveni şi fratele John.

Trebuia deci să mă îndrept spre Anglia de Est cărând după mine şase stindarde greoaie, însoţit de o bandă de călugări cântăreţi? Eram sigur că spectacolul avea să-i meargă la suflet lui Sigurd. Avea tot interesul să blocheze alianţa regilor creştini, iar pentru asta nu trebuia decât să-mi întindă o ambuscadă în drumul meu spre Huntandon. Nu aveam de unde să ştiu care-i erau planurile, însă puteam încerca să ghicesc. La fel de bine se putea ca Sigurd să petreacă liniştit sărbătoarea de Yule, neriscând o campanie fulger în plină iarnă ca să împiedice alianţa dintre Wessex, Mercia şi Anglia de Est, dar cei care-şi închipuie că duşmanul lor doarme rareori ajung la bătrâneţe. I-am dat lui Sigunn o palmă drăgăstoasă peste fund.

– Ţi-ar plăcea să petreci Yule la Eleg? am întrebat-o.

– Crăciunul, se auzi şoapta înciudată a unuia din gemeni, care închise însă repede gura sub privirea mea.

– Aş prefera să rămân aici.

– Mergem la Eleg, i-am răspuns, iar tu vei purta colanele de aur pe care ţi le-am oferit. Trebuie să facem o impresie cât mai bună, nu-i aşa, părinte? am zis privindu-l pe Willibald.

– N-o poţi lua cu tine, şuieră preotul.

Ridică exasperat braţele la ceruri. Îi stătea pe limbă să spună că gloria curţii lui Alfred nu putea fi maculată de o frumuseţe daneză păgână, dar nu îndrăznea. Rămase cu privirea pironită asupra lui Sigunn, care era văduva unui războinic danez pe care-l omorâserăm Beamfleot. Nu avea mai mult de şaptesprezece ani. O fată simplă, subţirică, cu pielea palidă, ochii albaştri şi părul galben ca aurul curat. Purta haine de gală: o rochie de in cu o broderie albastră complicată, înfăţişând dragoni, pe guler, la mâneci şi la poale. La încheieturile braţelor şi la gât purta aur masiv, semn că era privilegiată, proprietatea unui lord. Intrase în posesia mea, dar în cea mai mare parte a vieţii nu cunoscuse altă companie decât pe cea a războinicilor lui Haesten, care se găsea acum de cealaltă parte a Britaniei, la Ceaster.

De aceea voiam s-o duc pe Sigunn la Eleg. Era Yule, în anul 898, iar duşmanii mei încercau să mă ucidă. Aveam de gând să le-o iau înainte şi să-i omor eu pe ei.

*

Sihtric îmi primise cu vădită neplăcere ordinele, dar omul pe care mi-l adusese era bine ales. Tânărul din faţa mea nu avea mai mult de douăzeci de ani şi se pretindea vrăjitor, ceea ce însemna că-şi câştiga traiul călătorind din oraş în oraş ca să vândă amulete şi talismane. Îşi spunea Ludda, dar probabil că nu era numele lui real. Tânărul era însoţit de o fată negricioasă şi mică de înălţime, numită Teg, care-mi arunca priviri duşmănoase pe sub sprâncenele încruntate şi bolborosea ceva.

– Face vrăji? l-am întrebat.

– Ar putea, stăpâne, îmi răspunse bărbatul.

– Face sau nu?

– A, nu, stăpâne, se grăbi el să mă asigure.

Cei doi stăteau în genunchi în faţa mea. Ludda avea un chip viclean, cu ochi mari, albaştri şi o gură lată ce părea să zâmbească în permanenţă. În sacul pe care-l purta în spinare ducea amuletele, majoritatea pietre elfice şi cristale strălucitoare, alături de săculeţe mici de piele în care se aflau bucăţele de fier ruginite.

– Astea ce mai sunt? am întrebat împingându-le cu vârful piciorului.

– Hmm...

Tânărul îşi drese glasul şi îmi aruncă o privire piezişă.

– Cei care-mi înşală supuşii de pe moşie plătesc cu viaţa.

– Nu înţeleg, stăpâne, zise el ridicând spre mine o privire inocentă.

– Îi înec sau îi spânzur. Ai văzut leşurile de afară?

Cei doi tâlhari care încercaseră să mă ucidă încă mai atârnau în ulm.

– E greu să nu-i vezi, stăpâne.

Am ridicat una dintre punguţele de piele şi am deschis-o, lăsând să-mi cadă în palmă două cuişoare ruginite.

– Le spui oamenilor că, dacă pun săculeţul acesta sub pernă seara la culcare şi rostesc o rugăciune, până dimineaţa fierul se va preschimba în argint, nu-i aşa?

Ochii lui mari se căscară încă şi mai mult.

– De ce aş face aşa ceva, stăpâne?

– Ca să te îmbogăţeşti luând pe nişte bucăţele de fier mult mai mult decât fac.

– Dar, stăpâne, dacă oamenii se roagă cu destulă ardoare, Domnul le aude dorinţa, nu-i aşa? Cine sunt eu să răpesc unui om amărât şansa de a trăi o minune? Ar fi cu totul necreştin din partea mea, stăpâne.

– Ai merita să te spânzur.

– Spânzur-o pe ea, mai bine, răspunse repede Ludda, arătând cu bărbia spre fată. E galeză.

Privirea fetei, îndreptată acum spre tovarăşul ei, arunca flăcări. Fără a-mi putea opri un hohot de râs, i-am dat lui Ludda două palme prieteneşti peste urechi. Cumpărasem chiar eu un astfel de săculeţ miraculos cu mulţi ani în urmă, de la un alt escroc, sperând prosteşte că rugăciunile mele ar fi putut schimba fierul în aur. I-am ridicat în picioare şi am ordonat să li se aducă bere şi mâncare.

– Dacă ar trebui să ajung de aici la Huntandon, pe unde ar trebui să o iau? l-am întrebat.

Căzu pe gânduri câteva clipe, întrebându-se dacă nu era o capcană, apoi se decise.

– E o călătorie uşoară, stăpâne. O luaţi către est spre Bedanford, de unde veţi găsi un drum bun către un loc numit Eanulfsbirig. Acolo va trebui să treceţi râul, stăpâne, şi să continuaţi înspre nord şi est către Huntandon.

– Ce râu?

– Râul Use, stăpâne. Păgânii obişnuiesc să urce cu vasele pe Use până la Eanulfsbirig. Acolo este un pod. Şi la Huntandon este unul, care duce la aşezare.

– Aşadar, trebuie să trec râul de două ori.

– Chiar de trei ori, stăpâne. Mai este o trecere la Bedanford, dar printr-un vad.

– Aş fi obligat, deci, să trec râul înainte şi înapoi.

– Nu neapărat. Dacă urmaţi albia râului pe malul nordic, nu mai aveţi nevoie de poduri, v-ar lua însă mult mai mult timp, iar drumul este foarte rău, stăpâne.

– Mai sunt vaduri în alte părți?

– Mai jos de Bedanford ar fi foarte greu, stăpâne, mai ales după ploile din ultima vreme. Probabil că toate vadurile sunt inundate.

L-am aprobat din cap. Ludda și fata nu-și puteau dezlipi ochii de la monedele de argint cu care mă jucam căzut pe gânduri.

– Spune-mi, am reluat discuția, dacă ai vrea să-i păcălești pe oamenii din Eleg, cum ai ajunge acolo?

– A, direct prin Grantaceaster. E de departe cel mai scurt drum, iar pe cei din oraș nu-i prea duce capul, adăugă el cu un rânjet.

– Și între Eanulsfbirig și Huntandon ce distanță este?

– O plimbare de dimineață, stăpâne. Cele două sunt foarte aproape.

– Spune-mi despre poduri, am continuat ascunzând monezile în palmă. Sunt din lemn sau din piatră?

– Amândouă sunt din lemn, stăpâne. Cândva au fost din piatră, dar arcadele romane s-au năruit.

Îmi povesti o mulțime de lucruri despre celelalte așezări din valea râului Use, care încă era populată în majoritate de saxoni, deși toate fermele plăteau tribut căpeteniilor daneze. L-am lăsat să vorbească, însă gândurile mele se concentrau asupra râului pe care trebuia să-l traversăm. Dacă Sigurd plănuia o ambuscadă, atunci cel mai bun loc ar fi fost la Eanulfsbirig, unde am fi fost obligați să trecem podul. Cu siguranță n-ar fi ales Huntandon, pentru că forțele Angliei de Est s-ar fi aflat la pândă pe dealurile de la nord de râu. Dar dacă nu punea la cale nimic, dacă eu vedeam primejdii acolo unde de fapt nu erau?

– Ai fost vreodată la Cytringan? l-am întrebat pe Ludda.

Păru surprins, poate pentru că Cytringan era foarte departe de locurile despre care tocmai discutaserăm.

– Da, stăpâne.

– Ce-ai văzut?

– Jarlul Sigurd are o sală de ospețe acolo, stăpâne. O folosește când vânează prin pădurile din împrejurimi.

– Are şi palisadă?

– Nu, stăpâne. Este o sală mare, dar e folosită numai din când în când.

– Am auzit că Sigurd va sărbători Yule acolo.

– Se prea poate, stăpâne.

I-am făcut semn că discuţia noastră lua sfârşit şi am pus banii înapoi în pungă, spre dezamăgirea celor doi.

– Vei fi plătit, stai fără grijă, când ne întoarcem, i-am promis.

– Vă întoarceţi?

– Vii cu mine, Ludda. Orice războinic şi-ar dori să aibă un vrăjitor alături, iar vrăjitorul ar fi recunoscător pentru o escortă de războinici.

– Da, stăpâne, îmi răspunse el încercând să pară bucuros.

Am plecat a doua zi de dimineaţă. Călugării mergeau toţi pe jos, ceea ce ne încetinea, dar nu mă grăbeam foarte tare. Îmi luasem aproape toţi oamenii cu mine, lăsând doar câţiva să supravegheze domeniul. Eram aproape o sută, însă numai cincizeci erau războinici, restul fiind oameni ai bisericii şi servitori, cu Sigunn singura femeie. Luptătorii mei purtau armuri de cea mai bună calitate. Douăzeci deschideau drumul, iar ceilalţi formau ariergarda, în timp ce călugării, preoţii şi servitorii călătoreau la mijloc. Şase dintre oamenii mei ieşiseră din coloană pe flancuri, pornind în recunoaştere. Nu mă aşteptam să întâmpinăm necazuri între Buccingahamm şi Bedanford şi, într-adevăr, această primă etapă a călătoriei trecu uşor. Nu vizitasem niciodată până atunci Bedanford; am descoperit un oraş trist, pe jumătate părăsit, care se micşorase până la dimensiunile unui sat terorizat. La nord de râu se înălţase odată o biserică mare, unde se spunea că ar fi fost îngropat regele Offa, tiranul Merciei. Danezii o răseseră de pe faţa pământului şi profanaseră mormântul regelui în căutarea unor comori imaginare. Am petrecut noaptea aceea rece, chinuitoare, într-un hambar, deşi eu am preferat să stau mai mult în tovărăşia străjilor care tremurau în mantiile lor de blană. Zorii zilei aduseră ceaţa peste câmpia cenuşie şi umedă prin mijlocul căreia râul curgea în largi coturi leneşe.

Am traversat cursul de apă prin ceaţa dimineţii. L-am trimis mai întâi pe Finan, cu douăzeci de oameni, să cerceteze malul opus. La întoarcere, iscoadele îmi raportară că nu observaseră nimic deosebit.

– Duşmani? se miră Willibald. De ce să ne aşteptăm la duşmani?

– Suntem războinici. Întotdeauna ne aşteptăm la duşmani.

– Acolo este regatul lui Eohric, stăpâne, acolo sunt prieteni, zise preotul clătinând neîncrezător din cap.

Vadul era adânc şi apa, dureros de rece, aşa că i-am lăsat pe călugări să traverseze pe o plută mare legată de malul sudic anume în acest scop, din câte se părea. De partea cealaltă am urmat rămăşiţele unui drum roman ce traversa păşuni îmbibate cu apă. Ceaţa se risipise, făcând loc unei zile însorite şi reci. Eram cu toate simţurile la pândă. Uneori, când o haită de lupi se dovedea pe cât de supărătoare pe atât de prudentă, eram nevoiţi să le întindem fiarelor o capcană. Legam câteva oi într-un spaţiu deschis, ne ascundeam câinii sub vânt, unde lupii nu le puteau simţi mirosul, apoi aşteptam, sperând că vor ataca. Dacă o făceau, sălbăticiunile erau vânate fără milă de călăreţi şi de câini, până nu mai rămânea din haită decât un morman de blănuri însângerate. Acum însă, noi eram oile. Ne deplasam încet spre nord, cu stindardele fluturând, proclamându-ne prezenţa, în timp ce lupii ne pândeau. Eram convins de asta.

I-am luat cu mine pe Finan, pe Sigunn, pe Ludda şi pe Sihtric, alături de patru războinici, şi ne-am îndepărtat de coloană, nu înainte de a-i ordona lui Osferth să continue drumul până la Eanulsfbirig, dar să nu traverseze râul pe acolo.

Am pornit într-o expediţie de recunoaştere. Misiunile de felul acesta nu sunt la îndemâna oricui. În mod normal aş fi trimis două perechi de călăreţi de fiecare parte a drumului. Prima pereche o lua spre dealurile şi pădurile din împrejurimi, se asigura că nu existau pericole, apoi semnala echipei rămase în urmă, care, la rândul ei, trecea în faţă ca să verifice următoarea porţiune de teren. Din păcate, nu aveam timp pentru astfel de precauţii, aşa că am ales soluţia unei incursiuni rapide.

Îi dădusem lui Ludda o cămaşă de zale, un coif şi o sabie, iar Sigunn, care călărea la fel de bine ca un bărbat, purta o mantie largă din blană de vidră.

Am depăşit Eanulsfbirig într-o dimineaţă târzie şi am continuat spre vest, până la o distanţă sigură de mica aşezare. Ascunşi între copacii înnegriţi de iarnă, am privit cu atenţie apa şi căsuţele sărăcăcioase, acoperite cu stuf, din care ieşeau fuioare subţiri de fum.

– Nu e nimeni aici, spuse Finnan după un timp. Cel puţin, nimeni care să ne îngrijoreze.

– Dacă nu cumva stau în case, am sugerat, gândindu-mă că aveam mai multă încredere în ochii lui decât în ai mei.

– N-ar fi băgat şi caii în case, dar, dacă vrei, pot să mă uit.

L-am oprit clătinând din cap. Nu credeam că danezii se aflau acolo. Poate că nu erau pe nicăieri în preajmă. Cu toate acestea, bănuiam că şi ei stăteau cu ochii pe Eanulfsbirig, dar poate o făceau de pe malul opus al râului, unde s-ar fi putut ascunde uşor în pâlcurile de copaci din luncă. Presupuneam că Sigurd va aştepta să trecem râul înainte să ne atace, astfel încât să ne împingă în apă, şi că va căuta să ne taie accesul la pod, ca să nu putem scăpa. La fel de bine se putea ca Sigurd să stea la căldură în sala lui, bând mied cu prietenii.

– Continuaţi spre nord, am ordonat, şi ne-am îmboldit caii prin brazdele unui câmp însămânţat cu grâu de iarnă.

– La ce să ne aşteptăm, stăpâne? mă întrebă Ludda.

– Nu ştiu, dar eu mă aştept să-ţi ţii gura închisă dacă întâlnim vreun danez.

– Am tot interesul s-o fac, stăpâne.

– Şi roagă-te să nu fi trecut din nebăgare de seamă pe lângă nenorociţi.

Mă temeam ca Osferth să nu cadă într-o ambuscadă, dar instinctul îmi spunea că încă nu dăduserăm peste inamic. Dacă era vreun inamic. Deşi podul de la Eanulfsbirig era locul ideal pentru o ambuscadă, oamenii lui Sigurd, care ar fi trebuit să fie deja plasaţi pe ambele maluri, nu se vedeau pe nicăieri.

Avansam mai prudent acum, ţinând caii la pas şi încercând să rămânem la adăpostul pădurii. Eram dincolo de drumul pe unde s-ar fi aşteptat Sigurd s-o apuc, dar, dacă ar fi postat oameni care să ne taie retragerea, mă aflam exact acolo unde ar fi trebuit să-i găsesc. Cu toate acestea, ţinuturile cucerite de iarnă rămâneau pustii, tăcute şi reci. Începusem să mă conving singur că nu aveam de ce să mă tem, că nu ne păştea nici o primejdie, când, deodată, am observat ceva curios.

Lăsaserăm cam trei mile între noi şi Eanulfsbirig, înaintam printre câmpuri inundate şi pădurici, cu albia râului la o jumătate de milă în dreapta noastră. Un fir de fum se ridica dintr-un crâng de pe malul celălalt. Iniţial nu i-am acordat atenţie, gândul ducându-mă la o fermă izolată, dar Finnan văzu ceva în plus.

– Stăpâne!

Am tras de frâu să întorc armăsarul şi am privit în direcţia pe care mi-o indica. Râul făcea un cot lat către est şi, în punctul cel mai îndepărtat al curburii, care forma un fel de golf, sub ramurile desfrunzite ale sălciilor se distingeau formele inconfundabile ale unor prove de corăbii. Ornate cu capete de fiare. Nu le-aş fi văzut dacă nu mi le arăta Finan, care avea cea mai ascuţită privire dintre toţi oamenii pe care-i cunoşteam.

– Două corăbii, îmi spuse.

Ambarcaţiunile nu aveau catarge, probabil pentru că ocupanţii vâsliseră pe sub podul de la Huntandon. Erau oare din Anglia de Est? Nu puteam zări nici un om, dar punţile erau ascunse de arboretul des de pe mal. Cu toate acestea, orientarea provelor îmi indica limpede că cele două nave se aflau exact acolo unde nu m-aş fi aşteptat în ruptul capului să fie. În spatele meu, Ludda începuse să povestească iarăşi despre cum vâsliseră odată năvălitorii danezi tocmai până la Eanulsfbirig.

– Taci din gură, i-am ordonat.

– Da, stăpâne.

– Poate că au adăpostit aici corăbiile pentru iernat, sugeră Finnan.

Am clătinat neîncrezător din cap.

– Pentru iernat le trag cu totul afară din apă. Şi de ce poartă capetele de animale?

Montam capetele de dragon sau de lup pe vase numai atunci când ne aventuram în ape duşmane, ceea ce arăta că cele două nave nu erau din Anglia de Est. M-am întors în şa şi i-am aruncat o privire severă lui Ludda.

– Nu uita să-ţi ţii închisă gura aia mare.

– Da, stăpâne, îmi răspunse, deşi ochii îi străluceau.

Vrăjitorului nostru îi plăcea să se joace de-a războinicul.

– Iar voi, ceilalţi, ascundeţi-vă crucile.

Majoritatea oamenilor mei erau creştini şi purtau cruci la gât, aşa cum eu îmi purtam ciocanul. M-am asigurat că-şi dosiseră bine talismanele, iar pe al meu l-am lăsat la locul lui.

Ne-am îmboldit caii, am ieşit din pădure şi am traversat pajiştea. Nu făcuserăm jumătate din drum când unul dintre monştrii de la pupa se mişcă. Cele două corăbii erau amarate de malul celălalt, dar una din ele trecu spre noi; când ajunse, trei bărbaţi în cămăşi de zale săriră jos. Am ridicat mâinile deasupra capului ca să le arăt că nu aveam arme şi mi-am lăsat calul obosit să se apropie încet.

– Cine eşti? mă întrebă unul dintre ei.

Strigase în daneză, aşa cum mă aşteptam, însă ceea ce nu se potrivea era crucea pe care o purta la gât, peste armură. Era un crucifix simplu, de lemn, cu trupul mic al lui Hristos făurit din argint. Poate că-l furase de undeva. Nu puteam crede că Sigurd ar fi putut avea creştini în armata lui, iar corăbiile erau cu siguranţă daneze. În spatele lui se zăreau alţi bărbaţi, cam patruzeci cu totul, aşteptând la bordul navelor.

M-am oprit ca să-l las pe războinicul din faţa mea să mă cerceteze pe îndelete. Avea în faţa ochilor un şef care purta arme scumpe, brăţări strălucitoare şi ciocanul lui Thor mândru pe piept.

– Cine eşti, stăpâne? mă întrebă plin de respect.

– Numele meu este Haakon Haakonson, am inventat la repezeală. Îl slujesc pe jarlul Haesten.

Era povestea cea mai plauzibilă pe care o găsisem. Puteam fi destul de sigur că oamenii lui Sigurd nu ştiau prea multe despre

armata lui Haesten, prin urmare n-aveau să pună întrebări. Dacă totuşi deveneau prea iscoditori, le putea răspunde Sigunn, care fusese iubita căpeteniei daneze. De aceea o luasem cu mine.

– Ivann Ivarrson, se prezentă bărbatul. Faptul că vorbeam daneza îl mai calmase, dar încă era bănuitor. Cu ce treburi pe-aici? vru el să ştie.

– Îl căutăm pe jarlul Jorven, i-am răspuns, strecurând numele danezului pe lângă a cărui sală trecusem cu Beortsig.

– Jorven?

– Este supusul jarlului Sigurd.

– Nu-i cu el?

Ivann nu părea deloc mirat că umblam după unul dintre oamenii lui Sigurd atât de departe de teritoriul pe care-l stăpânea jarlul. Această scăpare a fost primul meu indiciu că Sigurd se găsea pe undeva prin apropiere. Îşi părăsise aşadar pământurile şi intrase pe cele ale regelui Eohric, unde nu avea ce să caute altceva decât să împiedice încheierea tratatului de alianţă.

– Aşa mi s-a spus, am zis cu un aer nevinovat.

– Înseamnă că se află pe malul celălalt, răspunse Ivann cu o voce tot mai ezitantă. Stăpâne? Îţi pot pune o întrebare?

– Cum să nu? i-am replicat maiestuos.

– Vrei să-i faci rău lui Jorven?

– Vreau să-i fac un bine, am spus râzând cu poftă. M-am întors în şa şi, dând la o parte gluga lui Sigunn ca să-i descopăr chipul, i-am explicat: Fătuca asta a fugit de la el, şi jarlul Haesten s-a gândit că poate o vrea înapoi.

Ochii lui Ivann se măriră. Sigunn afişa o frumuseţe palidă şi fragilă. O dusese capul să-şi ia un aer speriat în faţa danezilor, am observat mulţumit.

– Orice bărbat ar dori-o înapoi, aprecie Ivann.

– Sunt sigur că Jorven îşi va pedepsi târfa aşa cum merită, am rostit nepăsător. Poate chiar vă va lăsa pe voi să vă faceţi de cap cu ea înainte? I-am tras fetei gluga la loc, umbrindu-i chipul, şi am adăugat: Sunteţi în slujba jarlului Sigurd?

– Nu, îl slujim pe regele Eohric.

Am auzit o poveste din scripturile creştine, deşi nu-mi mai amintesc despre ce personaj era vorba şi în nici un caz nu vreau să chem vreun preot de-al nevestei mele, care să mă ameninţe în van că voi ajunge în iad dacă nu mă închin la zeul lui mort. Povestea era despre un om care călătorea undeva şi a văzut dintr-odată o lumină grozavă. Atunci, mintea i s-a limpezit şi a înţeles totul. Exact aşa mă simţeam eu în acel moment.

Eohric avea motive serioase să mă urască. Arsesem până la temelii Dumnocul, un oraş de pe coasta Angliei de Est, şi, cu toate că fusesem pe deplin îndreptăţit s-o fac, era puţin probabil ca regele să mi-o treacă cu vederea. Mă gândisem că poate îmi va ierta insulta, animat de dorinţa încheierii unei alianţe cu Wessexul şi Mercia, dar acum îi vedeam clar perfidia. Îmi voia capul. La fel ca Sigurd, deşi acesta din urmă avea motive mai concrete. Voia să-i conducă pe danezi spre sud, să atace Mercia şi Wessexul, şi ştia foarte bine cine avea să comande armata de apărare: Uhtred de Bebbanburg. Nu sunt lipsit de modestie, dar mi-am făcut o reputaţie. Oamenii se temeau de mine. Dacă dispăream, nimic n-ar mai fi stat în calea cuceririi celor două regate.

În acea clipă, pe câmpia îmbibată de apă de pe malul râului, mi-am dat seama în ce consta capcana. Eohric, jucând rolul bunului rege creştin, propusese ca eu să negociez tratatul în numele lui Alfred ca să mă atragă într-un loc izolat, unde Sigurd mi-ar fi putut veni de hac. N-aveam nici o îndoială că Sigurd m-ar fi omorât cu plăcere, iar regele ar fi rămas cu mâinile nepătate.

– Stăpâne? mi se adresă Ivann, şocat de tăcerea mea prelungită.

Mi-am dat seama brusc că mă holbasem la el tot timpul cât mă gândisem.

– Sigurd a invadat pământurile regelui Eohric? l-am întrebat făcând pe prostul.

– Nu e nici o invazie, stăpâne, răspunse războinicul urmărindu-mi privirea pe malul îndepărtat, unde nu era nimic de văzut în afară de alte câmpuri şi alţi copaci. Jarlul Sigurd este la vânătoare, stăpâne, continuă Ivann cu o notă de viclenie în glas.

– Atunci de ce v-aţi lăsat capetele de dragoni la corăbii?

Creaturile feroce pe care le aşezam la prova erau menite să sperie duhurile rele şi, de obicei, le scoteam când ne aflam în ape prietenoase.

– Nu sunt dragoni, spuse Ivann, ci lei creştini. Regele Eohric insistă să-i lăsăm la provele corăbiilor.

– Ce sunt leii?

– Regele a spus că sunt lei, stăpâne, zise el ridicând din umeri.

Era clar că habar n-avea.

– E o zi frumoasă, perfectă pentru vânătoare. De ce nu eşti şi tu cu ceilalţi?

– Nouă ni s-a poruncit doar să-i trecem râul pe vânători, în cazul în care prada ajunge pe malul celălalt.

– Aşadar ne poţi trece dincolo? l-am întrebat, prefăcându-mă mulţumit de răspunsul lui.

– Caii ştiu să înoate?

– N-au încotro, am zis, căci era mult mai uşor să-i faci să înoate decât să-i mâni în ordine pe o navă. Îi aduc şi pe ceilalţi, am adăugat, dând să mă întorc la grupul meu.

– Pe ceilalţi? făcu Ivann, căruia îi reveniseră bănuielile.

– Slujnicele ei, am zis arătând spre Sigunn, doi servitori de-ai mei şi câţiva cai de povară. I-am lăsat în urmă, la o fermă, am indicat vag spre vest.

– Ai putea lăsa fata aici, propuse el pofticios.

M-am prefăcut că nu-l auzisem şi m-am întors în pădure.

– Ticăloşii! am exclamat odată ajuns la o distanţă sigură.

– Ticăloşii? repetă mirat Finan.

– Eohric ne-a atras aici ca să cădem în labele lui Sigurd. Acesta din urmă, însă, nu ştie pe ce parte a râului vom veni, aşa că a lăsat două vase pregătite să-i treacă oamenii de pe un mal pe altul. Gândeam cu voce tare. Poate că ambuscada nu urma să aibă loc la Eanulfsbirig, ci mai la est, la Huntandon. Sigurd avea să mă lase să trec podul şi să mă atace atunci când începeam traversarea celui de-al doilea, unde forţele lui Eohric aveau să joace rolul de nicovală pentru ciocanul lui. Tu, i-am

zis lui Sihtric, care-mi răspunse cu un scurt semn din cap, ia-l pe Ludda şi găsiţi-l pe Osferth. Spuneţi-i să vină aici cu toţi războinicii. Călugării şi preoţii să facă tabără acolo unde sunt. Nici un pas mai departe, ai înţeles? Când te întorci, ai grijă să nu fii văzut de oamenii de pe cele două corăbii. Hai, du-te!

– Ce-i să-i spun părintelui Willibald?

– Că este un biet nebun şi că încerc să-i salvez viaţa mizerabilă. Hai, pleacă odată! Grăbeşte-te!

Finan şi cu mine descălecaserăm. I-am dat frâiele cailor lui Sigunn.

– Du-i de partea cealaltă a pădurii şi aşteaptă acolo.

Am rămas împreună cu Finan în desiş, de unde îl puteam supraveghea discret pe Ivann, care era tot mai agitat. Se holbă câteva minute bune spre locul unde ne ascundeam, apoi reveni la corabia legată la mal.

– Noi ce facem acuma? întrebă tovarăşul meu de arme.

– Distrugem cele două vase.

Aş fi vrut să putem face mai multe. Mi-ar fi plăcut să înfig Răsuflarea-Şarpelui în guşa umflată a regelui Eohric, dar noi eram prada aici, şi nu mă îndoiam că duşmanii mei veniseră cu suficienţi oameni încât să ne zdrobească fără riscuri. Ştiau precis de ce trupe dispuneam eu. Eram convins că Sigurd trimisese iscoade la Bedanford, ca să afle câţi călăreţi se îndreptau spre capcana lui. Îşi luase mari precauţii ca să nu-i detectăm iscoadele, pentru că dorea să trecem podul la Eanulfsbirig, astfel încât să se poată strecura în spatele nostru şi să ne prindă între forţele lui şi cele ale regelui Eohric. În cazul în care capcana ar fi funcţionat, am fi fost măcelăriţi ca vitele într-o zi senină de iarnă. Iar dacă, din întâmplare, am fi ales să călătorim pe malul nordic, atunci trupele ar fi traversat cu navele lui Ivann, ajungând în spatele nostru imediat ce-am fi trecut podul. Nu făcuse nici un efort să ascundă ambarcaţiunile. De ce ar fi făcut-o? Socotise probabil că prezenţa unor nave aparţinând Angliei de Est pe un râu din Anglia de Est n-avea de ce să mă alarmeze. Indiferent ce drum alegeam, aş fi căzut în plasă. În câteva zile, vestea măcelului ar fi ajuns în Wessex, iar Eohric

s-ar fi jurat pe ce avea mai scump că nu ştiuse nimic. Ar fi dat vina pe păgânul de Sigurd.

Intenţionam să le stric planurile. Aveam să-l atac pe Eohric, să-l hărţuiesc pe Sigurd, apoi să petrec Yule la Buccingahamm.

Războinicii mei sosiră în cursul după-amiezii. Soarele coborâse deja la apus, orbindu-i cu strălucirea lui pe oamenii lui Ivann. I-am explicat lui Osferth ce trebuia să facă, apoi l-am trimis cu şase oameni să se alăture preoţilor şi călugărilor. Când am socotit că ajunsese, după ce astrul zilei mai coborâse puţin, mi-am întins propria capcană.

I-am luat cu mine pe Finan, pe Sigunn şi şapte războinici. Sigunn era călare, pe când noi mergeam pe jos ducând caii de frâie. Ivann se aştepta să vadă un grup mic, deci asta îi arătam. Îşi trecuse corăbiile de partea cealaltă a râului, dar acum vâslaşii lui împingeau chila lungă a uneia dintre ele înapoi spre malul nostru.

– Avea douăzeci de oameni pe corabie, i-am spus lui Finan, socotind numărul de duşmani de care trebuia să ne debarasăm.

– Douăzeci pe fiecare corabie, stăpâne, dar din crângul acela iese fum. Poate că mai are câţiva care se încălzesc acolo, spuse irlandezul arătând cu bărbia către cealaltă parte a râului.

– N-o să traverseze râul ca să fie ucişi.

Pământul se simţea moale sub tălpi, mustind de apă. Nu adia nici o pală de vânt. Dincolo de râu, câţiva ulmi încă aveau frunze galbene, palide. Nişte sturzi zburau de colo colo pe pajişte.

– Când începem lupta, i-am spus lui Sigunn, ne iei caii şi te întorci repede înapoi în pădure.

O adusesem cu mine pentru că Ivann se aştepta s-o vadă şi pentru că era frumoasă, ceea ce însemna că avea să se uite doar la ea, nu la călăreţii mei, care aşteptau în pădure. Speram că erau bine ascunşi, dar nu îndrăzneam să mă uit în spate.

Ivann trăsese corabia jumătate pe mal şi o legase de trunchiul unui plop. Curentul o trăgea în aval, ceea ce le permitea membrilor echipajului să sară pe uscat destul de uşor. Erau douăzeci, pe când noi nu eram decât opt. Îi spusesem lui Ivann, care ne scruta atent, că aveam cu noi două slujnice, care nu

puteau fi zărite pe nicăieri. Din fericire, bărbaţii au ochi numai pentru ce vor să vadă, iar el nu-şi putea dezlipi privirea de la Sigunn. Aştepta fără să bănuiască nimic. I-am zâmbit larg.

– Îl serveşti pe regele Eohric? l-am întrebat când am ajuns suficient de aproape.

– Da, stăpâne, aşa cum ţi-am spus.

– L-ai omorî pe Uhtred?

O umbră de îndoială îi străbătu chipul, dar eu continuam să-i zâmbesc.

– Ştii despre... începu o întrebare pe care nu apucă s-o mai termine.

Am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă, semnalul de atac pentru restul oamenilor mei. O linie de călăreţi porni vijelios dintre copaci, copitele lovind pământul cu zgomot înfundat şi aruncând în urmă stropi de apă şi de bulgări de pământ. Războinicii erau înarmaţi cu lănci, securi de luptă şi scuturi, imaginea vie a morţii într-o după-amiază rece de iarnă. Mi-am rotit sabia spre Ivann, încercând să-l gonesc de lângă parâma de amarare. Omul se dădu în spate, se împiedică şi căzu între râu şi mal.

Cu asta, totul luă sfârşit. Ţărmul mişună dintr-odată de călăreţi, cu respiraţia albă ca un fum în lumina rece. Ivann începu să ceară îndurare, în timp ce echipajul lui, luat prin surprindere, rămase cu gura căscată, neîndrăznind să pună mâna pe arme. Erau înghemţaţi şi plictisiţi, fuseseră prinşi pe picior greşit, iar apariţia războinicilor mei, cu scuturi şi coifuri strălucitoare, cu lame la fel de ascuţite ca înghemţul ce încă muşca în unele colţuri, îi îngrozise.

Războinicii de la bordul celui de-al doilea vas hotărâră rapid că, dacă tovarăşii lor se predaseră, nu aveau nici o şansă. Erau oamenii lui Eohric, majoritatea creştini, o parte saxoni şi o parte danezi. Nu erau mânaţi de ambiţia aprigă a lacomilor luptători ai lui Sigurd. Ştiam că războinicii danezi ne păndeau să trecem râul undeva în est, pe când oamenii de pe corăbii erau participanţi de mâna a doua. Li se ordonase să aştepte acolo, în cazul în care va fi nevoie de ei, aşa că nu-şi doreau nimic mai mult decât să termine mai repede şi să se adăpostească pe

lângă un foc. Când le-am oferit viaţa dacă se predau, au acceptat recunoscători, iar cei de pe a doua corabie strigară la rândul lor că nu aveau să lupte. Am dus şi vasul lui Ivann pe malul celălalt, capturându-le astfel pe amândouă fără să ucidem pe nimeni. Am luat armurile, armele şi coifurile oamenilor lui Eohric şi i-am lăsat pe ţărmul îndepărtat, cu excepţia lui Ivann, pe care l-am luat prizonier, apoi am dat foc celor două corăbii. Am folosit ca să aprindem lemnul gros al ambarcaţiunilor chiar focul făcut de echipaje în pădurice ca să se încălzească. Când m-am convins că flăcările nu mai puteau fi stinse, fumul începând să urce tot mai gros spre cer, am întors caii şi am pornit la galop spre sud.

Trâmbele negre de fum erau un semnal, un indiciu inconfundabil din care Sigurd urma să priceapă că planul lui atent pus la punct dăduse greş. Avea să afle oricum detalii în scurt timp, de la echipajele lui Eohric, dar până acum iscoadele lui îi vor fi văzut pe călugări şi preoţi la marginea podului de la Eanulfsbirig. Îi spusesem lui Osferth să-i ţină pe malul nostru, ca să fiu sigur că atrăgeau atenţia. Desigur, exista riscul ca danezii lui Sigurd să-i atace pe oamenii bisericii, rămaşi aproape fără apărare, dar m-am gândit că şeful lor avea să aştepte să se asigure că eram şi eu acolo. Aşa avea să se şi întâmple.

Când am ajuns la Eanulsfbirig, corul înălţa imnuri de slavă. Osferth le ordonase să cânte şi-i puteai vedea înghеţaţi şi amărâţi, sub stindardele lor uriaşe, urlând cât îi ţineau bojocii.

– Mai tare, nemâncaţilor! le-am strigat când ne-am apropiat de pod. Vreau să vă aud ca pe nişte păsărele vesele!

– Stăpâne Uhtred! se repezi spre mine părintele Willibald, ce se întâmplă? Ce se întâmplă?

– Am decis să pornesc un război, părinte. Războiul e mult mai distractiv decât pacea, i-am răspuns vesel.

Părintele mă privi îngrozit. Când am sărit jos, am constatat că Osferth îmi ascultase ordinul şi adunase mormane de surcele pe scândurile podului.

– E stuf şi e cam umed, îmi spuse.

– Asigură-te că va arde.

Stuful era îngrămădit de-a lungul podului, ascunzând niște trunchiuri lungi ce formau o mică baricadă. În aval, fumul de la cele două corăbii se transformase într-un pilon înalt până la cer. Soarele era foarte jos acum, aruncând umbre lungi către est, unde Sigurd probabil aflase deja de la echipaje că nu eram departe.

– Ai început un război? gemu părintele când își reveni.

– Zid de scuturi, chiar aici!

Intenționam să formez zidul chiar pe pod, astfel încât avantajul numeric al lui Sigurd să fie anulat de spațiul îngust delimitat de parapetele groase.

– Am venit să aducem pacea! protestă prietenul meu.

Gemenii, Ceolberht și Ceolnoth, i se alăturară cu vorbe asemănătoare, în timp ce Finan îi organiza pe războinici.

Podul era suficient de lat pentru a cuprinde șase oameni umăr la umăr, cu scuturile suprapunându-se. Dispuneam de patru rânduri de luptători cu securi, săbii și scuturi mari, rotunde.

– Am venit pentru că Eohric te-a trădat, i-am răspuns lui Willibald în cele din urmă. Nu a urmărit niciodată pacea, ci a încercat să-și ușureze situația în război. Întreabă-l pe el, am zis arătând spre Ivann. Hai, vorbește cu omul și lasă-mă în pace! Și spune-le călugărilor să înceteze cu blestematele lor de mieunături.

În acea clipă, din pădurea aflată la capătul celălalt al câmpiei apărură danezii. O oaste în toată regula, de două sute de călăreți, condusă de Sigurd, care stătea mândru pe un armăsar alb, sub flamura lui ce înfățișa un corb cu aripile întinse. Văzu că era așteptat și că ar fi trebuit să-și trimită oamenii la atac pe podul îngust, așa că se opri la vreo cincizeci de pași, coborî din șa și se îndreptă spre noi. Deși mai era însoțit de un tânăr, Sigurd atrăgea instantaneu toate privirile. Era un bărbat înalt, cu umeri largi și cu chipul brăzdat de cicatrice, multe ascunse sub barba suficient de lungă pentru a o împleti în două mănunchiuri groase, legate la ceafă. Coiful lui de luptă arunca văpăi roșietice în soarele apusului. Nu se obosea să care după el un scut sau să scoată sabia, dar asta nu-i știrbea cu nimic imaginea unui conducător danez în toată splendoarea sa războinică.

Coiful îi era încins cu aur, un lanţ gros din acelaşi metal nobil îi atârna pe sub barbă, muşchii braţelor îi erau strânşi în verigi de aur, iar partea de sus a tecii, la fel ca mânerul sabiei, erau ornate cu şi mai mult aur. Tânărul de lângă el purta un colan de argint şi avea partea de sus a coifului încinsă tot cu o bandă de argint. Chipul îi era schimonosit de o expresie obraznică, arogantă şi ostilă.

Am păşit peste parapetul de stuf şi m-am apropiat la rândul meu.

– Lord Uhtred, mă salută Sigurd sarcastic.

– Jarl Sigurd, i-am răspuns pe acelaşi ton.

– I-am avertizat că nu eşti nebun. Soarele ajunsese atât de jos încât era obligat să închidă ochii pe jumătate ca să mă vadă. Scuipă în iarbă şi, bătând din picior, îmi propuse: Zece oameni de-ai tăi contra opt de-ai mei, chiar aici.

Voia să-mi scoată războinicii din zidul de scuturi de pe pod şi ştia dinainte că nu voi accepta.

– Lasă-mă să lupt eu cu el, interveni tânărul lui însoţitor.

– Nu mă bat cu copiii. Te omor după ce vei avea ce bărbieri, i-am răspuns privindu-l dispreţuitor. M-am întors apoi spre Sigurd şi am izbit şi eu cu talpa în noroiul aproape îngheţat de pe drum:Tu contra mea, chiar aici.

– Te-aş ucide cu drag, Uhtred, îmi răspunse el calm, arătându-şi dinţii galbeni într-un zâmbet răutăcios. Aş scăpa lumea de un rahat de şobolan ca tine, dar plăcerea trebuie să mai aştepte.

Îşi ridică mâneca stângă lăsând să se vadă două atele legate strâns cu fâşii de pânză de antebraţ. Am observat şi o cicatrice stranie în palma lui, o pereche de tăieturi în formă de cruce. Sigurd nu era un laş, dar nici nebun să se lupte cu mine când osul mâinii cu care mânuia sabia nu-i era încă pe deplin sudat.

– Iar te-ai bătut cu femeile? l-am întrebat arătând spre cicatricea ciudată.

Danezul nu spuse nimic. Credeam că insulta mea îl atinsese într-un punct sensibil, dar, de fapt, omul se gândea intens.

– Lasă-mă să mă lupt eu cu el! îl rugă tânărul.

– Taci din gură, mormăi Sigurd.

M-am uitat mai atent la puşti. Avea optsprezece sau nouăsprezece ani, ajunsese aproape la forţa unui bărbat adult şi degaja încrederea în sine specifică vârstei. Cămaşa de zale pe care o purta era de bună calitate, probabil francă, iar pe braţe purta acele verigi după care se dădeau în vânt danezii, însă bănuiam că le primise, nu le câştigase în luptă.

– Fiul meu, Sigurd Sigurdson.

L-am salutat în tăcere din cap, în timp ce Sigurd cel Tânăr mă fixa cu ochi duşmănoşi. Voia să-şi demonstreze cu orice preţ valoarea, însă tatăl său nu dorea să rişte.

– Singurul meu fiu, adăugă el.

– Am impresia că vrea să moară. Dacă mă sileşte să lupt, îi voi îndeplini dorinţa.

– Vremea lui n-a venit încă, spuse Sigurd. O ştiu pentru că am vorbit cu Ælfadell.

– Ælfadell?

– Vede viitorul, Uhtred, îţi spune ce te aşteaptă, zise el cât se poate de serios, fără urmă de ironie.

Auzisem zvonuri despre Ælfadell, zvonuri la fel de vagi ca fumul, care se târau peste Britania şi pretindeau că vrăjitoarea din nord putea vorbi cu zeii. Creştinii îşi făceau cruci febrile când îi auzeau numele, care aducea atât de mult cu cuvântul nostru pentru coşmar.

– Şi ce are de spus bătrâna? l-am întrebat nepăsător.

– Zice că nici un vlăstar de-al lui Alfred nu va domni vreodată în Britania.

– Iar tu o crezi? am vrut să ştiu, deşi era limpede că o credea, pentru că-mi vorbise simplu şi direct, ca şi cum m-ar fi informat despre preţul boilor la târg.

– Şi tu ai crede-o, dar n-o să poţi vorbi cu ea pentru că o să mori.

– Aşa ţi-a zis?

– Dacă tu şi cu mine ne întâlnim, atunci conducătorul vostru va muri, asta a fost prezicerea.

– Conducătorul meu? m-am prefăcut amuzat.

– Tu, răspunse încruntat Sigurd.

– Sper că Eohric te plătește bine pentru timpul pe care-l pierzi cu prostii.

– O să mă plătească, nici o grijă, răspunse el scurt, apoi se întoarse pe călcâie, își luă fiul pe după umăr și se îndepărtă.

Vorbisem ca un învingător, dar în sinea mea eram copleșit de frică. Dacă Ælfadell Vrăjitoarea spusese adevărul? Zeii ne vorbesc, deși rareori în cuvinte simple. Eram blestemat să mor aici, pe malul acestui râu? Sigurd așa credea, prin urmare își rânduia oastea pentru atac, ceea ce nici nu i-ar fi trecut prin gând dacă n-ar fi fost profeția. Nici un războinic, oricât de încercat în luptă, n-ar fi putut spera să doboare un zid de scuturi precum cel dispus de mine între parapetele solide ale podului. Doar cineva aflat sub înrâurirea unei profeții ar fi fost gata de fapte nebunești, convins că destinul îi hotărâse deja victoria. Am atins teaca Răsuflării-Șarpelui și ciocanul lui Thor și m-am întors la pod.

– Aprindeți focul, i-am ordonat lui Osferth.

Venise momentul să dăm foc podului și să ne retragem. Sigurd, dacă ar fi fost mai înțelept, ne-ar fi lăsat să plecăm. Pierduse ocazia de a ne prinde în ambuscadă, iar poziția noastră de pe pod era inexpugnabilă, însă el avea în cap profeția unei femei bizare, așa că începuse să-și îmbărbăteze oamenii. Îi auzeam răspunzându-i cu urale, bătând cu armele în scuturi, după care i-am văzut descălecând pentru a forma o linie de atac. Osferth aduse o torță aprinsă și o îndesă adânc în miezul grămezii de trestie, de unde ieși imediat un fum gros. Mi-am croit drum în centrul zidului de scuturi, pe când danezii urlau înnebuniți de furie.

– Cred că-ți vrea pielea cu patimă, stăpâne, glumi Finan.

– E nebun, i-am răspuns, fără să-i dezvălui că o vrăjitoare îmi prezisese moartea.

Deși devenise creștin, tovarășul meu de arme încă mai credea în fantome și spirite, mai credea că elfii pândeau din desișuri și că duhurile rele dansau noaptea prin nori. Dacă i-aș fi spus despre viziunile bătrânei Ælfadell, i-aș fi instilat în

inimă aceeaşi teamă care mă surprinsese şi pe mine. În cazul în care Sigurd ataca trebuia să lupt, pentru că aveam nevoie să ţin podul până se aprindea ca lumea stuful. Iar Osferth avea dreptate, nu erau paie uscate de pus pe casă, ci nuieluşe crude şi umede, aşa că focul ardea mocnit. Scotea mult fum, însă flacăra nu avea putere să muşte din grinzile groase ale podului, pe care oamenii le slăbiseră cioplindu-le cu securile de război.

Spre deosebire de focul meu, oamenii lui Sigurd erau plini de entuziasm. Băteau cu săbiile şi cu securile în scuturile mari şi se ciondăneau pentru onoarea de a face parte din prima linie de atac. Aveau să fie orbiţi de soare şi sufocaţi de fum, dar nimic nu le putea tăia avântul. Faima este totul, este singurul lucru care rămâne după ce plecăm în Walhalla, iar cel care m-ar fi ucis şi-ar fi câştigat o faimă la care visau cu toţii.

– Părinte Willibald! am strigat.

– Stăpâne? se auzi o voce nervoasă de pe mal.

– Adu stindardul cel mare! Pune doi călugări să-l ţină deasupra noastră!

– Îndată, stăpâne, îmi răspunse el plăcut surprins.

Într-o clipită apărură doi călugări cu steagul uriaş pe care era brodat Hristos pe cruce. Le-am poruncit să se plaseze cât mai aproape de ultimul nostru rând de războinici şi am pus doi oameni de-ai mei să-i ajute, căci la cea mai mică pală de vânt pânza risca să scape de sub control. Acum stătea întinsă bine deasupra noastră, colorată în verde, auriu, maro şi albastru, cu o dâră sângerie acolo unde lancea soldatului roman îl rănise pe Iisus. Willibald credea că puneam la lucru magia credinţei sale pentru a întări braţele războinicilor mei. L-am lăsat să creadă ce dorea.

– Le va umbri ochii, stăpâne, mă avertiză Finan.

Într-adevăr, aveam să pierdem avantajul strălucirii orbitoare a soarelui aflat în spatele nostru atunci când danezii intrau în umbra aruncată de marele stindard.

– Doar pentru o vreme. Rămâneţi ferm pe poziţie! le-am cerut celor doi călugări care ţineau strâns prăjinile groase ce susţineau pătratul uriaş de pânză.

Chiar în acea clipă, poate îmboldiţi de vederea drapelului, danezii se lansară urlând la atac.

Vederea lor îmi aminti de primul meu zid de scuturi. Eram atât de tânăr şi de speriat, stând în mijlocul unui pod nu mai lat decât acesta, cu Tatwine şi mercienii lui, rezistând atacurilor unor tâlhari de vite galezi. Mai întâi încercaseră să ne copleşească cu săgeţi, apoi atacaseră. Pe podul acela îndepărtat simţisem, pentru prima dată, extazul dezlănţuit al bătăliei.

Acum, pe alt pod, trăgeam din teacă Acul-Viespii. Sabia mea cea mare era numită Răsuflarea-Şarpelui, iar pe sora ei mai mică o chema Acul-Viespii. Era o armă scurtă, de o eficienţă brutală, ucigătoare în îmbrăţişarea strânsă a zidului de scuturi. Când bărbaţii sunt la fel de apropiaţi ca amanţii, când scuturile lor se sprijină unul pe celălalt, când miroşi răsuflarea camarazilor tăi şi le vezi dinţii negri din gură, nu ai loc să învârţi o sabie mare. În schimb, Acul-Viespii putea înjunghia de jos în sus, era o armă de scos maţele, o adevărată oroare.

Eram pregătiţi pentru oroarea unui măcel într-o zi de iarnă. Danezii văzură grămada noastră de vreascuri şi, crezând că nu erau altceva decât trestii ce ardeau mocnit, se repeziră fără ezitare, împiedicându-se însă de trunchiurile groase ascunse dedesubt.

Unii aruncară întâi cu suliţe, care se opriră în scuturile noastre, făcându-le greu de manevrat, ceea ce oricum nu mai conta foarte tare. Când danezii din prima linie se împiedicară de lemnele groase, cei din spate îi împinseră înainte, trântindu-i pe burtă. L-am lovit pe unul în faţă, simţind cum cizma întărită cu fier zdrobea oase. Danezii se prăbuşeau la picioarele noastre, pe când cei din spate încercau frenetic să treacă de camarazii lor căzuţi ca să ajungă la noi. Doi dintre ei reuşiră, în ciuda fumului, însă unul căzu victimă Acului-Viespii, care i se strecură pe sub marginea scutului. Se repezise fluturând o secure de război, pe care oşteanul din spatele meu o prinsese în scutul lui. Danezul încă se agăţa de coada armei când i-am văzut ochii mărindu-se şi gura deschizându-i-se într-un geamăt de agonie în momentul în care am înfipt sabia şi am forţat-o în

sus, iar Cerdic, de lângă mine, îl lovi cu propria-i secure. Omul cu faţa zdrobită mă apucase strâns de gleznă; l-am înjunghiat pe bâjbâite, pentru că sângele răspândit de lovitura lui Cerdic îmi intrase în ochi. Omul încercă să se retragă târâş, dar Finan îi înfipse de două ori sabia în coapsă. Un danez care-mi prinsese partea de sus a scutului cu securea încercă să mi-l tragă, ca să mă poată lovi cu suliţa. Spada se desprinse însă din marginea scutului circular, suliţa fu respinsă în sus, iar eu am fandat din nou cu Acul-Viespii, răsucind-o în trupul adversarului. Când Finan îşi adăugă lama la măcel, m-am văzut nevoit să-i suport cântecul irlandez nebunesc pe care-l urla în luptă.

– Păstraţi scuturile strânse! am strigat la oamenii mei.

Pentru astfel de momente ne pregăteam zi de zi. Dacă zidul de scuturi se năruie, suntem morţi; dacă zidul rezistă, moare duşmanul. Danezii din primul val se repeziseră la noi într-o şarjă necontrolată, purtaţi de vorbele unei vrăjitoare. Asaltul lor fusese frânt de baricada improvizată, care-i transformase în prăzi uşoare pentru armele noastre. Nu avuseseră nici o şansă să ne doboare zidul de scuturi, căci erau prea nedisciplinaţi şi prea confuzi, iar acum trei dintre ei zăceau întinşi fără viaţă printre surcelele împrăştiate, pe când trunchiurile fumegânde rămăseseră la locul lor ca nişte obstacole joase. Supravieţuitorii din primul val nu aşteptară să fie ucişi şi o luară la sănătoasa spre grosul trupelor lui Sigurd, unde un al doilea grup se pregătea să se năpustească asupra noastră. Erau douăzeci de războinici puternici, înarmaţi cu lănci şi hotărâţi să ucidă. Spre deosebire de primii, nu se repezeau cu urlete sălbatice, ci se apropiau concentraţi, gata să profite de orice slăbiciune. Erau bărbaţi care uciseseră în zidul de scuturi, care ştiau ce fac, ale căror scuturi se suprapuneau, ca ale noastre, ale căror arme străluceau în soarele aproape stins. Nu se grăbeau şi nu se împiedicau, ci veneau încet, căutând să creeze cu lăncile lor lungi breşe în zidul nostru, prin care să poată pătrunde războinicii cu săbii şi securi.

– Doamne, luptă de partea noastră! strigă Willibald când danezii ajunseră la pod.

Nou-veniţii păşeau cu atenţie, cu ochii la noi. Unii strigau insulte, dar eram atât de concentrat, încât abia dacă-i auzeam. Eram plin de sânge pe faţă şi pe cămaşa de zale. Scutul îmi era îngreunat de o suliţă daneză, iar lama Acului-Viespii era roşie.

– Nimiceşte-i, Doamne! se ruga părintele Willibald. Doboară-i pe necredincioşi! Loveşte-i, Doamne, în milostenia ta!

Călugării începură să cânte şi ei, în timp ce danezii trăgeau în spate trupurile morţilor şi răniţilor pentru a-şi face loc. Erau aproape, foarte aproape, dar încă nu-i puteam ajunge cu armele noastre. Le-am văzut scuturile închizându-se la loc, lăncile ridicându-se, şi am auzit ordinul de luptă pe care-l primiră.

– Hristos este conducătorul nostru, nu putem pierde dacă luptăm pentru Hristos! se auzi vocea părintelui peste toată hărmălaia.

Am izbucnit într-un hohot de râs nestăpânit, în timp ce danezii se apropiau primejdios.

– Acum! am strigat către cei doi războinici care-i ajutau pe călugări să susţină imensul drapel.

Pânza pătrată căzu în faţă. Femeile de la curtea lui Alfred munciseră luni de zile să coasă stindardul cu împunsături mărunte, folosind cele mai scumpe fire de lână vopsită; fuseseră luni întregi de devotament, iubire, rugăciune şi meşteşug. După tot acest efort, Crucificatul se prăbuşea peste capetele primilor danezi, prinzându-i în faldurile sale ca în năvodul unui pescar, încurcându-le mişcările şi orbindu-i. Atunci am dat şi eu ordinul de atac.

E uşor să eviţi o lance dacă omul care o ţine nu te vede. Am ordonat liniei noastre secundare să apuce capetele armelor şi să tragă de ele în spate, în timp ce noi ne ocupam de lăncieri. Securea lui Cerdic spinteca inul, lâna şi oţelul, apoi despica oasele şi creierul duşmanilor. Urlam şi loveam ca nebunii, construind o nouă baricadă, de data asta din cadavre. Unii încercară să taie drapelul, nereuşind decât să se încurce mai rău. Finan lovea cu lama sabiei încheieturile ce ţineau lăncile. Danezii se zbăteau cu disperare să scape din plasă, iar noi tăiam, spintecam şi înţepam în timp ce fumul devenea tot mai dens în

jur. Am simţit căldură pe o gleznă. Focul începuse să prindă, în sfârşit. Sihtric, cu dinţii dezveliţi într-o strâmbătură diavolească, mânuia fără preget o secure cu coadă lungă, înfigând-o în trupurile danezilor prinşi în capcană.

Am aruncat Acul-Viespii în spate, pe malul nostru, şi am cules de pe jos o secure abandonată. Nu mi-a plăcut niciodată să lupt cu securea. Este o armă incomodă. Dacă ratezi prima lovitură îţi ia prea mult timp să revii, şi duşmanul nu stă să te aştepte, dar, în cazul de faţă, inamicul era deja înfrânt. Drapelul zdrenţuit era murdar de sânge, îmbibat în el, iar eu loveam cu securea din nou şi din nou, spulberând cu lama lată armuri, oase şi carne. Fumul mă sufoca. Un danez urla pradă agoniei, oamenii mei strigau şi ei, soarele nu mai era decât o bilă de foc la apus şi întreg ţinutul strălucea roşiatic.

În cele din urmă ne-am retras din încleştare. Am văzut chipul surprinzător de vesel al lui Iisus arzând, când focul ajunse la pânză. Inul arde uşor, iar pata neagră cuprinse cu repeziciune straturile succesive ale stindardului. Osferth adusese vreascuri şi lemne suplimentare din ferma pe care o dărâmase; le-am aruncat peste flăcările mici, privind cu satisfacţie cum vâlvătaia creştea, în sfârşit. Oamenii lui Sigurd păreau sătui de luptă. Se retraseră şi ei pe malul celălalt, uitându-se la focul care muşca tot mai adânc din schela podului. Am tras patru leşuri de duşmani de partea noastră şi le-am despuiat de giuvaieruri şi de cingătorile încrustate cu emailuri. Sigurd, din nou în şaua calului său alb, mă privea fix. Fiul lui scuipă în direcţia noastră, dar conducătorul danezilor nu scoase o vorbă.

– Ælfadell s-a înşelat, am strigat în direcţia lui.

De fapt, vrăjitoarea nu greşise. Conducătorul nostru murise, poate chiar a doua oară. Drapelul calcinat stătea mărturie pentru locul unde fusese mistuit de flăcări.

Am aşteptat. Era întuneric când podul se prăbuşi în râu, aruncând o jerbă de scântei în aer. Pilonii de piatră construiţi de romani erau încă în picioare, dar construcţia unei alte punţi ar fi cerut ore bune de muncă, aşa că am plecat odată cu grinzile înnegrite ce pluteau în aval.

Era o noapte rece.

Nu ne mai grăbeam. I-am lăsat pe preoţi şi pe călugări să încalece, văzându-i înghețaţi, speriaţi şi obosiţi, în timp ce noi mergeam pe lângă cai, conducându-i de căpestre. Deşi eram epuizaţi, mi-am forţat oamenii să mărşăluiască toată noaptea, ştiind că Sigurd avea să vină după noi imediat ce reuşea să-şi treacă trupele pe malul celălalt. Am înaintat pe sub stelele strălucitoare şi reci, am trecut de Bedanford şi ne-am oprit numai când am găsit o colină împădurită ce putea fi apărată. Le-am interzis să aprindă focuri şi am vegheat toată noaptea cu ochii după danezi, care n-au apărut însă. A doua zi eram acasă.

Trei

Serbarea de Yule a venit şi a trecut, urmată de furtuni şi vânturi aprige dinspre Marea Nordului ce măturau zăpada peste câmpurile îngheţate. Părintele Willibald, preoţii din Wessex, gemenii mercieni şi călugării cântăreţi au fost nevoiţi să rămână la Buccingahamm până ce vremea s-a mai limpezit şi i-am putut trimite acasă sub o escortă de douăzeci de războinici conduşi de Cerdic. Luară cu ei peştele fermecat şi pe Ivann, prizonierul. Alfred, dacă mai trăia, trebuia să afle adevărul despre trădarea lui Eohric. I-am încredinţat lui Cerdic o scrisoare pentru Æthelflaed, la care nu am primit răspuns, deşi la întoarcere omul meu mi-a jurat că i-o înmânase unei cameriste de încredere.

– Nu mi s-a îngăduit s-o văd pe prinţesă. O ţin ca pe o pustnică în palat.

– Ca pe o pustnică?

– Da, stăpâne. Sunt încuiaţi cu toţii acolo, plâng şi se jeluiesc fără încetare.

– Alfred încă trăia când ai plecat?

– Trăia, stăpâne, însă preoţii spuneau că numai rugăciunile îl mai ţin în viaţă.

– Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lor.

– Iar prinţul Edward s-a logodit.

– Logodit?

– Am fost la ceremonie, stăpâne. Se va căsători cu Lady Ælflæd.

– Cu fiica ealdormanului?

– Da, stăpâne.

– Bietul Edward, am murmurat amintindu-mi bârfa lui Willibald că urmaşul lui Alfred ar fi încercat să se însoare cu o fată din Cent.

Ælflæd era fiica lui Æthelhelm, ealdormanul din Sumorsæte. Probabil că Alfred urmărea să-şi lege astfel fiul de cea mai puternică dintre familiile nobile ale Wessexului. Aş fi vrut să ştiu ce se petrecuse cu fata din Cent.

Sigurd se retrăsese pe pământurile lui, de unde, ca să se răzbune, trimitea pâlcuri de călăreţi în Mercia saxonă să incendieze, să ucidă, să ia sclavi şi să fure. Era un război de frontieră, cu nimic diferit de hărţuielile permanente dintre scoţieni şi northumbrieni. Nici unul dintre călăreţii danezi nu se atingea de moşiile mele, care se aflau la sud de pământurile mai întinse ale lui Beornnoth; Sigurd îşi concentra furia asupra ealdormanului Ælfwold, fiul celui care murise luptând alături de mine la Beamfleot, lăsând neatins teritoriul lui Beornnoth, ceea ce mi-a trezit interesul. În martie, când florile albe de răcovină începuseră să se ţească prin gardurile vii, am plecat cu o escortă de cincisprezece oameni spre nord, către sala mare a lui Beornnoth, purtând cu mine, ca dar de început de an, brânză şi carne de oaie sărată. L-am găsit pe bătrân afundat în jilţul lui, înfăşurat într-o mantie de blană. Avea chipul tras, ochii lăcrămoşi, iar buza de jos îi tremura necontrolat. Era pe moarte. Beortsig, fiul lui, mă privi ursuz.

– E timpul să-i dăm o lecţie lui Sigurd, am spus.

– Nu te mai foi de colo colo, mă faci să mă simt bătrân, se răţoi Beornnoth la mine.

– Eşti bătrân.

– Eu sunt ca Alfred, zise el strâmbându-se nemulţumit de răspunsul meu. Mă duc să-l întâlnesc pe Dumnezeu. Mă duc la locul de judecată, să văd cine va trăi şi cine va arde în focul iadului. Pe el îl vor lăsa să meargă în rai, nu-i aşa?

– Pe Alfred îl vor primi cu braţele deschise, am spus. Ce vor face cu tine?

– Măcar în iad e cald, oftă el încercând să-şi şteargă un fir de salivă din barbă. Aud că vrei să te baţi cu Sigurd?

– Vreau să-l omor pe nenorocit.

– Ai avut o şansă înainte de Crăciun, interveni Beortsig.

Am preferat să-l ignor.

– Sigurd aşteaptă, spuse Beornnoth. Aşteaptă să moară Alfred. Nu va ataca înainte.

– Atacă acum, am replicat.

– Sunt doar hărţuieli. Mai mult, şi-a tras flota pe uscat, la Snotengaham, răspunse bătrânul cu un gest dispreţuitor.

– Snotengaham? Mai adânc în interiorul Britaniei nici nu pot ajunge corăbiile, am exclamat surprins.

– Asta arată că nu-l interesează altceva decât expediţiile de jaf.

– Într-adevăr, înseamnă că n-are de gând să lanseze atacuri de pe coastă, dar ce l-ar împiedica să invadeze interiorul?

– Poate că o va face, după ce moare Alfred. Deocamdată se mulţumeşte să fure vite.

– Atunci, aş vrea să fur şi eu din vitele lui, am zis.

– De ce să-l aţâţi pe diavol când doarme? spuse Beornnoth, pe când Beortsig se încruntă şi mai aprig.

– Ælfwold nu e convins că doarme.

– Ælfwold e tânăr şi ambiţios. Caută necazuri cu orice preţ, pufni bătrânul.

Pe nobilii saxoni din Mercia îi puteai împărţi în două categorii, cei care detestau dominaţia Wessexului asupra regiunii lor şi cei care o acceptau bucuroşi. Tatăl lui Ælfwold îl susţinuse pe Alfred, pe când Beornnoth visa la vremurile când Mercia îşi avea propriul rege; prin urmare, asemenea altor seniori mercieni, refuzase să-mi trimită trupe când mă războisem cu Haesten. Preferase să-şi pună oamenii sub comanda lui Æthelred, adică să-i maseze în apărarea oraşului Gleawecestre, aşteptând un atac ce nu venise niciodată. De atunci, între cele două tabere se adunase multă vrăjmăşie, dar Beornnoth era fie îndeajuns de înţelept, fie prea bătrân ca să ţină cont de vechile dihonii. Ne invită să rămânem peste noapte.

– Spune-mi o poveste, mă rugă. Îmi plac poveştile. Spune-mi cum a fost bătălia de la Beamfleot.

Era o invitaţie generoasă şi o recunoaştere implicită că oamenii săi se aflaseră în tabăra greşită vara trecută.

Nu i-am relatat toată istoria, ci i-am povestit, în sala lui de ospeţe, unde lumina focului înroşea grinzile groase şi berea îi făcea turbulenţi pe războinicii aşezaţi pe la mese, cum murise bătrânul Ælfwold. Cum atacaserăm împreună şi făcuserăm ravagii în tabăra daneză, cum ne aruncaserăm asupra danezilor speriaţi de pe coama dealului şi apoi cum ne lovise contraatacul întăririlor primite de aceştia şi lupta luase o întorsătură proastă pentru noi. Bărbaţii mă ascultau cu urechile ciulite. Aproape toţi făcuseră parte măcar o dată din zidul de scuturi şi simţiseră frica de dinaintea ciocnirii. Le-am povestit cum calul meu fusese omorât şi cum am fost nevoiţi să formăm un cerc de scuturi împotriva danezilor dezlănţuiţi care ne copleşiseră dintr-odată, le-am relatat moartea lui Ælfwold aşa cum şi-ar fi dorit el să se întâmple, cum doborâse duşman după duşman, cum îi trimisese pe păgâni în iad, până când lama unei securi îi spintecase coiful şi-l doborâse la pământ. Nu le-am spus că mă privise cu reproş, că ultimele lui cuvinte mă acuzaseră, pe nedrept, de trădare. Murise lângă mine, şi în clipa aceea îmi încheiasem şi eu socotelile cu viaţa, fiind sigur că danezii urmau să ne măcelărească pe toţi în acei zori ce puteau a sânge. În acea clipă însă, Steapa sosise pe câmpul de bătălie cu armata Wessexului şi înfrângerea se transformase, pe negândite, într-o victorie cu totul neaşteptată. Căpeteniile lui Beornnoth începură să lovească ritmic mesele cu pumnii, în semn de apreciere pentru povestea mea. Bărbaţilor le plac istoriile cu bătălii, de aceea tocmim barzi care să ne distreze noaptea cu balade despre războinici, săbii, scuturi şi securi.

– O poveste frumoasă, conchise Beornnoth.

– Tu eşti de vină pentru moartea lui Ælfwold! se auzi de undeva din sală.

Pentru o clipă am crezut că mi se păruse, apoi m-am gândit că nu eu eram cel vizat. În tăcerea ce se lăsase, toţi bărbaţii din sală se întrebau acelaşi lucru.

– N-ar fi trebuit să dăm acea bătălie! Nu ai trimis cercetaşi în păduri! Câţi au murit pentru că nu ai făcut asta?

Sihtric era cel care vorbea. Se ridicase în picioare şi arăta spre mine. Era beat.

Prea şocat ca să răspund, îmi dădeam seama că ofeream o imagine jalnică. Sihtric era supusul meu, eu îi salvasem viaţa, eu îl luasem de mic şi făcusem din el un bărbat şi un luptător, eu îi dădusem aur, îl răsplătisem întotdeauna corect, iar acum nu vedeam decât ură în ochii lui. Beortsig, firește, se distra copios, privirea fugindu-i veselă de la mine la războinicul meu şi înapoi. Rypere, care stătea pe aceeaşi bancă cu Sihtric, încercă zadarnic să-şi tragă prietenul de mână, să-l facă să se aşeze la loc.

– Câţi oameni a ucis neglijenţa ta în acea zi? strigă la mine.

– Eşti beat. Mâine te vei târî în faţa mea şi poate te voi ierta, am reuşit să răspund într-un târziu.

– Lordul Ælfwold ar fi fost în viaţă dacă ai fi avut un strop de minte.

– Vino aici! Îngenunchează în faţa mea!

Vocea mea acoperi încercările unora de a-l face să tacă.

În loc să mă asculte, Sihtric scuipă înspre mine. Întreaga sală vuia acum. Oamenii lui Beornnoth îl încurajau pe rebel, pe când ai mei erau îngroziţi.

– Daţi-le săbii! strigă cineva.

– Daţi-mi o armă! ceru Sihtric cu mâna întinsă.

Am pornit spre el, dar Beornnoth mă prinse de pulpana hainei, oprindu-mă.

– Nu în sala mea de ospeţe, te rog, Lord Uhtred. Nu în casa mea. Bătrânul se forţă să se ridice în picioare, agăţându-se cu o mână de marginea mesei. Scoateţi-l de aici! strigă la războinicii lui, arătând cu cealaltă mână către Sihtric.

– De acum înainte să stai departe de mine. Tu şi târfa ta de nevastă! am urlat.

Sihtric încercă să scape de cei care-l ţineau, dar era prea beat. Îl scoaseră din sală în uralele oamenilor lui Beornnoth. Beortsig râdea cu poftă, căci îi plăcuse să mă vadă umilit.

– Îmi pare rău pentru cele întâmplate, îmi spuse stăpânul casei aruncându-i o privire dojenitoare fiului său.

– Şi lui Sihtric o să-i pară rău, i-am răspuns pe un ton răzbunător.

A doua zi de dimineaţă, nici urmă de omul meu. Fără să-l întreb pe Beornnoth unde-l ascunsese, ne-am pregătit de plecare. Gazda ne însoţi în curte, ajutată de doi dintre oamenii săi.

– Mi-e teamă că voi muri înaintea lui Alfred, îmi spuse bătrânul.

– Îţi urez să mai trăieşti mulţi ani, i-am răspuns politicos.

– Britania va suferi când va rămâne fără Alfred. Orice siguranţă va pieri odată cu el.

Vocea i se stinse. Încă era jenat de scandalul din seara precedentă. Unul dintre oamenii mei mă insultase, iar el nu-mi dăduse voie să-l pedepsesc. Incidentul mocnea între noi ca un cărbune încins, dar amândoi ne prefăceam că nu se întâmplase nimic.

– Fiul lui Alfred e un om bun, am zis.

– Edward e prea tânăr, şi cine ştie ce va deveni? Viaţa e un cântec fără sfârşit, oftă bătrânul. Cu toate acestea, mi-ar plăcea să mai ascult câteva versuri înainte să mor. Clătinând din cap, adăugă peste câteva clipe: Edward nu va domni.

– S-ar putea să aibă alte idei, am zâmbit eu.

– Profeţia a fost auzită, Lord Uhtred, spuse el, dintr-odată plin de solemnitate.

– Ce profeţie? am întrebat surprins.

– Există o vrăjitoare care vede viitorul.

– Ælfadell? Ai văzut-o?

– Nu eu, Beortsig.

Acesta, auzind numele clarvăzătoarei, îşi făcu repede semnul crucii.

– Ce ţi-a spus? l-am întrebat pe morocănosul tânăr.

– Nimic de bine, îmi răspunse el scurt.

Am încălecat și am privit roată prin curte, dar nici urmă de Sihtric, așa că, lăsându-l în plata Domnului, am luat-o spre casă. Finan era în continuare foarte afectat de scandal.

– Cred că era mort de beat, bombăni ca pentru sine.

Nu i-am răspuns. Pe undeva, Sihtric avea dreptate. Ælfwold murise din cauza neglijenței mele, însă asta nu-i dădea dreptul să mă acuze în public.

– A fost întotdeauna un băiat bun, dar în ultima vreme se purta ciudat, devenise certăreț. Nu-l înțeleg, își continuă Finan gândurile.

– Începe să semene tot mai mult cu taică-său, i-am explicat.

– Kjartan cel Crud?

– N-ar fi trebuit să-i salvez viața lui Sihtric.

– Vrei să aranjez să fie ucis?

– Nu, i-am răspuns ferm. Un singur om are voie să se atingă de el, eu și numai eu. Ai înțeles? E al meu, și până nu-i vărs mațele pe pământ nu vreau să-i mai aud numele.

Odată ajuns acasă, i-am izgonit pe Ealhswith, soția lui Sihtric, și pe cei doi fii ai ei de pe moșia mea. Am fost neîndu-plecat, în ciuda plânsetelor și rugăminților prietenilor ei, așa că plecă bocind în hohote.

A doua zi am pornit să-i întind capcana lui Sigurd.

În zilele acelea tensiunea se simțea în aer. Întreaga Britanie se aștepta la moartea lui Alfred, cu certitudinea că dispariția lui avea să fie însoțită de aruncarea runelor prevestitoare. Modelul pe care-l formau lemnișoarele magice avea să prezică viitorul insulei, dar această soartă nu era cunoscută de nimeni, dacă nu credeai în vedeniile de coșmar ale vrăjitoarei aceleia. Cei din Wessex și-ar fi dorit un alt rege puternic, care să-i apere, unii oameni din Mercia doreau să profite în continuare de protecția Wessexului, pe când alții preferau să-și aibă, din nou, propriul conducător. În nord, acolo unde stăpâneau danezii, era mai sim-plu, pentru că singura lor dorință era să cucerească Wessexul. Cu toate acestea, primăvara trecu, vara la fel, recoltele dădură în pârg și Alfred continua să trăiască. În ce mă privește, m-am

îndreptat cu patruzeci şi şase de războinici spre nord-est, acolo unde îşi găsise Haesten ascunzătoarea.

Mi-ar fi plăcut să am trei sute de oameni. Mi se prorocise cu mulţi ani înainte că într-o bună zi voi conduce armate întregi prin Britania, însă fără pământ nu poţi avea o armată, iar pământul pe care-l aveam abia îmi ajungea să hrănesc şi să înarmez o mică trupă. Colectam arende şi încasam taxe de la negustorii care treceau pe drumul roman ce traversa proprietatea lui Æthelflaed, dar abia mă ajungeam cu banii, aşa că mai mult de patruzeci şi şase de oşteni nu puteam conduce la Ceaster.

Era un loc aspru şi trist. Spre vest erau galezii, iar în est şi în nord erau conducătorii danezi, care nu recunoşteau nici un suveran, când nu se încoronau ei înşişi. Romanii construiseră un fort la Ceaster, şi în ruinele acestuia îşi găsise Haesten refugiu. Fuseseră vremuri când numele danezului ar fi iscat teamă în sufletul oricărui saxon, dar acum, rămas cu vreo două sute de oameni, nici aceia loiali cu toţii, nu mai era decât umbra gloriei de odinioară. Intrase în iarnă cu peste trei sute de războinici, însă oamenii se aşteaptă ca stăpânul lor să le ofere mai mult decât mâncare şi bere. Mulţi dintre războinicii lui Haesten se împrăştiaseră care încotro punându-se în slujba altor căpetenii pentru argint, pentru aur sau pentru sclavi. Se duseseră la Sigurd şi la Cnut, cei care puteau oferi recompense.

Am făcut joncţiunea cu trupele lui Æthelred la vreo trei mile sud de fortul roman, aflat pe coasta sălbatică a Merciei. Erau o sută cincizeci de oameni, cu misiunea de a veghea ca Haesten să nu iasă din bârlog şi de a-i hărţui cetele trimise după pradă, astfel încât să rămână slăbit. Războinicii erau conduşi de un tinerel pe nume Merewalh, care păru încântat de sosirea mea.

– Ai venit să-ţi închei socotelile cu Haesten, stăpâne?

– Nu, doar ca să mă uit la el.

Nu minţeam. Venisem să fiu văzut, deşi nu îndrăzneam să împărtăşesc nimănui adevăratele mele planuri. Voiam ca danezii să ştie că eram la Ceaster, aşa că mi-am plimbat oamenii pe la sud de vechiul fort, fluturând ţanţoş flamura cu cap de lup. Călăream în armura cea mai strălucitoare, lustruită cu sârg

de servitorul meu, Oswi. La un moment dat mă apropiasem suficient de mult de zidurile lui Haesten ca unul dintre oamenii lui să încerce să mă atingă cu o săgeată de vânătoare. Am văzut-o tăind aerul şi căzând pe iarbă, la câţiva paşi de copitele calului meu.

– Nu are cum să apere toate zidurile, remarcă Merewalh gânditor.

Avea dreptate. Fortul roman de la Ceaster era întins, aproape cât un oraş în toată regula, iar puţinii apărători n-ar fi putut acoperi niciodată întregul perimetru al zidurilor părăginite. Dacă forţele noastre combinate atacau noaptea, am fi găsit probabil o breşă şi ne-am fi angajat în încleştări sângeroase pe străduţele înguste. Pentru a pune în aplicare un astfel de plan am fi avut nevoie însă de un număr cel puţin egal de războinici. Am fi irosit vieţi ca să învingem un duşman deja învins, aşa că m-am mulţumit să-i demonstrez lui Haesten că venisem să-mi bat joc de el. Probabil că mă ura amarnic. Cu numai un an înainte era cel mai puternic dintre nordici, iar acum se ascundea ca o vulpe rănită în bârlog. Ştiam însă că era o vulpe vicleană, care plănuia să-şi recapete puterea.

Vechiul fort era construit la un cot al fluviului Dee. În apropiere de zidurile din sud se găseau ruinele unui edificiu uriaş din piatră, odinioară o arenă unde, după cum îmi spuse preotul lui Merewalh, creştinii erau aruncaţi la animalele sălbatice. Unele lucruri sunt prea frumoase ca să fie adevărate, aşa că am rămas sceptic. Ruinele arenei ar fi constituit o fortăreaţă excelentă pentru o armată ca a lui Haesten, dar acesta preferase să-şi concentreze oamenii în partea de nord a fortului, unde râul trecea cel mai aproape de ziduri. Adusese acolo două mici ambarcaţiuni, vechi vase negustoreşti care luau apă, ceea ce îl obligase să le tragă pe jumătate pe uscat. Dacă ar fi fost atacat şi ar fi pierdut accesul la pod, cele două vase reprezentau şansa lui de a fugi pe malul celălalt, unde se putea pierde în ţinuturile sălbatice.

– Încerci să-l atragi într-o luptă în câmp deschis? mă întrebă Merewalh în a treia zi de plimbare pe lângă ziduri, vizibil uluit de atitudinea mea.

– Nu va accepta o luptă. Ceea ce vreau este să vină să stea de vorbă cu noi. Şi va veni, sunt convins de asta. Mă oprisem în mijlocul drumului roman ce ducea, drept ca mânerul unei lănci, direct spre centrul porţii cu două arce ce controla accesul în fort. Poarta era blocată acum cu trunchiuri de copaci masive. Ştii că i-am salvat viaţa o dată? l-am întrebat peste câteva clipe.

– Nu ştiam.

– Câteodată mă gândesc că sunt nebun de legat. Ar fi trebuit să-l omor în prima clipă când l-am văzut.

– Ucide-l acum, stăpâne, mă îndemnă Merewalh văzând că Haesten tocmai apăruse de undeva din partea vestică a fortului şi înainta fără grabă spre noi.

Era însoţit de trei oameni, toţi călare. Se opriră la colţul de sud-vest al fortificaţiilor, între acestea şi ruinele arenei. Haesten ridică mâinile ca să arate că nu voia decât să discute. Mi-am întors calul şi am avansat către el, având grijă totuşi să mă opresc înainte de a intra în raza arcaşilor de pe ziduri. Eram însoţit numai de Merewalh, pe când restul trupei privea de la distanţă.

Haesten se apropie rânjind fericit, de parcă întâlnirea noastră îi făcea o plăcere deosebită. Nu se schimbase prea mult, cu excepţia bărbii care acum era căruntă, deşi părul îi rămăsese negru. Chipul lui fals binevoitor era plin de farmec, cu ochii strălucind amuzaţi. Purta o duzină de verigi pe braţe şi, în ciuda zilei calde de primăvară, o manta din piele de focă. Îi plăcuse întotdeauna să arate că era prosper, căci oamenii nu se lasă conduşi de un stăpân sărac sau zgârcit; atâta vreme cât mai spera să-şi recapete averea, trebuia să pară încrezător. Mai mult, se prefăcea încântat că mă vede.

– Lord Uhtred!

– Jarl Haesten, am rostit cât de dispreţuitor puteam. Nu trebuia să te găsesc pe tronul Wessexului până acum?

– Plăcerea acelui tron trebuie să mai aştepte, dar îngăduie-mi să te primesc în regatul meu de azi.

– Regatul tău, am pufnit în râs, aşa cum se aştepta şi el.

Haesten îşi întinse braţele cuprinzând valea joasă şi neospitalieră a fluviului Dee.

– Nimeni nu a mai ridicat pretenţii asupra acestui loc, de ce nu eu?

– Aceste locuri îi aparţin lordului Æthelred, i-am răspuns.

– Lordul Æthelred este foarte generos cu proprietăţile lui şi cu favorurile nevestei sale.

Merewalh se foi nervos lângă mine. L-am calmat cu un gest al mâinii, spunându-i:

– Lordul Haesten glumeşte.

– Sigur că glumesc, confirmă danezul fără să schiţeze vreun zâmbet.

– Ţi-l prezint pe Merewalh, am zis întorcându-mă spre mai tânărul meu însoţitor. Este în slujba lordului Æthelred. Vărului meu s-ar putea să-i facă mare plăcere dacă Merewalh te va ucide.

– Ar câştiga încă şi mai mult dacă te-ar ucide pe tine, replică Haesten rapid.

– E adevărat. Vrei să mă omori? l-am întrebat pe Merewalh.

– Nici prin cap nu-mi trece! exclamă tânărul şocat.

– Lordul Æthelred vrea să dispari de pe pământurile lui. S-a plictisit de tine.

– Lordul Æthelred n-are decât să încerce să mă gonească.

Aşa cum mă aşteptam, tot acest schimb de amabilităţi nu avea nici un rost. Haesten nu-şi părăsise fortăreaţa ca să-mi asculte ameninţările, ci pentru că voia să ştie de ce mă aflam acolo.

– Poate că lordul Æthelred m-a trimis pe mine să te gonesc?

– De când asculţi tu de el?

– Poate că nevasta lui vrea să scape de tine, i-am răspuns.

– Cred că mai curând m-ar vrea mort.

– Şi asta e adevărat.

– Lord Uhtred, începu Haesten zâmbind, ai venit cu o sută cincizeci de oameni. Ne temem de tine, desigur. Numai un nebun nu s-ar teme de Uhtred de Bebbanburg. Se aplecă puţin în şa în timp ce nu contenea cu măgulirile. Dar trupa cu care ai venit este prea mică pentru a îndeplini dorinţa domniţei Æthelflaed. Se opri, aşteptându-mi răspunsul, dar, cum am rămas tăcut, continuă: Îmi îngădui să-ţi spun ce anume mă nedumereşte?

– Spune-mi.

– Ani de zile, Lord Uhtred, ai lucrat pentru Alfred. I-ai ucis dușmanii, i-ai condus armatele, i-ai apărat regatul. Și ce-ai primit în schimb? Un pâlc de războinici, atât. Alți bărbați de seamă au moșii, săli de ospețe, au averi ascunse în visterii, gâturile femeilor lor sunt încinse cu aur și conduc oști de sute de războinici care le-au jurat credință. Doar cel care a făcut posibile toate acestea nu primește nimic. De ce rămâi loial unui stăpân atât de zgârcit?

– Ți-am salvat viața, iar tu ești nedumerit de nerecunoștința de care am parte?

– Te ține flămând pentru că se teme de tine. Te-a făcut deja creștin? întrebă Haesten râzând cu poftă.

– Nu.

– Atunci, alătură-te nouă. Tu și cu mine, Lord Uhtred, îl vom alunga pe Æthelred din sala lui și vom împărți Mercia între noi.

– Nu e nevoie. Îți promit eu pământ în Mercia.

– O moșie de doi pași lungime și unul lățime? zâmbi danezul.

– Cu doi pași adâncime.

– Sunt un om greu de ucis. Se pare că zeii mă iubesc, așa cum te iubesc și pe tine. Am auzit că Sigurd te-a blestemat de Yule.

– Și ce-ai mai auzit?

– Că soarele răsare și apune.

– Privește-l cu atenție, cât mai poți. Mi-am îndemnat dintr-odată calul înainte, forțându-l pe cel al lui Haesten să dea înapoi. Ascultă, am început cu asprime, ai două săptămâni să dispari de aici. Ai înțeles, câine nerecunoscător ce ești? Dacă mai ești aici în paisprezece zile, îți voi face ce le-am făcut războinicilor tăi la Beamfleot. I-am privit cu subînțeles pe cei doi însoțitori ai danezului, apoi mi-am întors ochii încruntați spre el. Două săptămâni, altfel trupele Wessexului vor da buzna peste tine, iar eu o să-mi fac pocal din căpățâna ta.

Mințeam, desigur, mai ales legat de venirea oștilor Wessexului, dar Haesten știa că datorită lor reușisem să-l învinge la Beamfleot, așa că amenințarea suna credibil. Dădu să spună

ceva, însă m-am întors brusc şi am pornit în galop spre oamenii mei, urmat de Merewalh.

– Ţi-l las pe Finan cu douăzeci de oameni. În mai puţin de două săptămâni trebuie să te aştepţi la un atac, i-am spus mercianului după ce m-am asigurat că eram destul de departe ca să nu fim auziţi.

– Un atac din partea lui Haesten? mă întrebă neîncrezător.

– Nu, din partea lui Sigurd. Va aduce cel puţin trei sute de oameni. Haesten are nevoie de ajutor şi va căuta să-i intre în graţii vestindu-i că sunt aici. Sigurd va veni pentru că nu-şi doreşte nimic mai mult decât să mă vadă mort. Fireşte, nu aveam de unde să ştiu cum se vor petrece lucrurile, dar mă aşteptam ca şeful danez să muşte momeala. Când vine, am continuat, trebuie să te retragi. Du-te în pădure, păstrează o distanţă sigură şi ai încredere în Finan. Lasă-l pe Sigurd să-şi risipească inutil oamenii prin câmpie, nu încerca să-l înfrunţi, doar rămâi înaintea lui.

Merewalh nu mă contrazise. Totuşi, după câteva secunde de gândire mă privi întrebător.

– Stăpâne, de ce nu te-a răsplătit Alfred?

– Pentru că nu are încredere în mine, i-am răspuns. Sinceritatea mea îl făcu să caşte nişte ochi mari. Iar tu, dacă eşti fidel stăpânului tău, îi vei spune că Haesten a încercat să mă atragă de partea lui.

– Îi voi spune că l-ai refuzat.

– Poţi să-i spui că am fost tentat să accept, am zis, descumpănindu-l iarăşi.

Sigurd şi Eohric îşi dăduseră silinţa să mă prindă într-o capcană complicată, care aproape că funcţionase. Era momentul să-i întind eu o capcană lui Sigurd. Nu puteam spera să-l ucid, nu încă, dar îl puteam face să regrete că încercase să-mi ia viaţa. Înainte de orice însă, voiam să aflu ce-mi rezervă viitorul. Venise vremea să pornesc către nord.

I-am dat lui Cerdic armura mea cea bună, coiful, mantaua şi calul. Cerdic nu era la fel de înalt ca mine, dar diferenţa nu

era mare. Împopoţonat cu echipamentul meu şi cu obrăzarele coifului ascunzându-i faţa, semăna destul de bine. I-am dat şi scutul, împodobit cu capul de lup, şi i-am ordonat să se arate în fiecare zi.

– Nu te apropia de ziduri. Fă-l să creadă că eu îl urmăresc de la distanţă.

Mi-am lăsat flamura în grija lui Finan şi a doua zi, împreună cu douăzeci şi şase de oameni, am pornit spre est.

Am plecat după asfinţit, ca să nu fim zăriţi de iscoadele lui Haesten, şi am călărit până în zori. Odată ce s-a făcut lumină, ne-am ferit în umbra pădurilor, ţinând-o neabătut spre est. Ludda ne însoţea în continuare. Farsorul acela nesupus îmi era simpatic şi, pe deasupra, cunoştea ca nimeni altul Britania.

– Sunt tot timpul în mişcare, stăpâne, de aceea ştiu tot timpul unde mă găsesc şi încotro mă îndrept.

– Te mişti în permanenţă?

– Dacă îi vinzi unui om două cuie ruginite pentru o bucăţică de argint, a doua zi nu vrei să mai fii în preajma lui, ai tot interesul să ajungi cât mai departe, stăpâne.

Am râs cu poftă. Ludda, călăuza noastră, ne conduse pe un drum roman către răsărit până când, văzând o aşezare de unde fumurile se înălţau drept până la cer, am făcut un ocol larg spre sud, ca să nu fim observaţi. Dincolo de case nu mai era drum, doar cărări de turme ce duceau sus, pe dealuri.

– Unde ne duce? mă întrebă Osferth.

– La Buchestanes.

– Ce este acolo?

– Moşia îi aparţine jarlului Cnut şi nu ţi-ar plăcea să afli ce este acolo, aşa că mai bine nu-ţi spun, i-am răspuns.

Aş fi preferat să-l am pe Finan alături de mine, dar aveam mai multă încredere în irlandez că-i va ţine departe de necazuri pe Cerdic şi pe Merewalh. Nu aveam nimic contra lui Osferth, doar că prudenţa lui era uneori mai mult o piedică decât un avantaj. Dacă l-aş fi lăsat pe el la Ceaster, s-ar fi retras prea repede din calea lui Sigurd. L-ar fi ferit pe Merewalh retrăgându-se tot mai adânc în pădurile de la frontiera Merciei cu

Ţara Galilor, iar danezul ar fi abandonat vânătoarea. Trebuia ca Sigurd să fie provocat, ispitit să profite de situaţie, şi aveam încredere că Finan va îndeplini misiunea.

Începu să plouă. Nu era o ploaie plăcută de vară, ci o rupere de nori, purtată de un vânt aspru din est. Deplasarea noastră deveni mai lentă, mai chinuitoare şi totodată mai sigură. Nimeni nu s-ar fi aventurat cu plăcere pe aşa o vreme. Puţinilor străini ce ne ieşiră în cale le-am povestit că eram un nobil din Cumbraland care se ducea să-şi prezinte omagiile jarlului Sigurd. Cumbraland era un ţinut sălbatic, unde o mână de lorzi mărunţi se războiau între ei. Fusesem nevoit să trăiesc cândva acolo, aşa că m-aş fi descurcat să răspund la întrebări, dar nimeni nu se obosi să intre în detalii.

Am continuat printre dealuri şi, după trei zile de mers întins, am ajuns la Buchestanes. Oraşul se afla în valea dintre trei coline, iar unele case păstrau zidurile de piatră ale vechii aşezări romane, deşi acoperişurile fuseseră de mult înlocuite cu stuf. Nu se vedea nici o palisadă, dar la marginea oraşului ne întâmpinară trei bărbaţi în armură ieşiţi dintr-o colibă cu intenţii vădit ostile.

– Trebuie să plătiţi ca să intraţi în oraş, se răţoi unul dintre ei.

– Cine eşti? întrebă al doilea.

– Kjartan, i-am răspuns.

Era numele pe care urma să-l folosesc la Buchestanes, numele diabolicului părinte al lui Sihtric.

– De unde vii? continuă bărbatul.

Era înarmat cu o lance lungă, cu vârful ruginit.

– Din Cumbraland.

Cei trei paznici strâmbară dezgustaţi din nas.

– Cumbraland, zici? Ghinion, aici nu poţi plăti cu căcăreze de oaie, zise primul bărbat şi începu să râdă încântat de propria glumă.

– Pe cine slujiţi? i-am întrebat.

– Pe jarlul Cnut Ranulfson, răspunse cel de-al doilea. Până şi în Cumbraland trebuie să se fi auzit de el.

– Numele lui este faimos, am zis prefăcându-mă impresionat.

După ce m-am târguit de formă, căci voiam să vizitez oraşul fără să atrag prea multe suspiciuni, am plătit cu nişte bucăţele din argintul a cărui lipsă începeam s-o simt tot mai tare şi am fost lăsaţi să păşim pe străzile noroioase. Am găsit adăpost la o fermă mare din partea de est a oraşului. Proprietara era o văduvă care abandonase de multă vreme creşterea oilor şi îşi câştiga traiul de la călătorii veniţi pentru izvoarele fierbinţi, renumite pentru puterea lor tămăduitoare. Acum însă, ce mai rămăsese din băile romane era păzit de călugări care cereau argint oricui dorea să profite de binefacerile izvoarelor, ne înştiinţă gazda noastră.

– Călugări? am întrebat. Credeam că ne aflăm pe pământurile lui Cnut Ranulfson.

– Şi lui de ce i-ar păsa? Atâta vreme cât îşi ia partea, nu-l interesează la cine se roagă.

Era saxonă, la fel ca majoritatea locuitorilor, dar vorbea cu evident respect despre Cnut. Nu trebuia să mă mire. Era bogat, era periculos şi se spunea despre el că ar fi cel mai bun săbier din regiune, de unde şi porecla de Cnut Spadă-Lungă. Pe de altă parte, Cnut era aliatul fidel al lui Sigurd. Dacă ar fi ştiut că venisem acolo, oraşul ar fi viermuit de danezi dornici să-mi ia gâtul.

– Aţi venit tot pentru izvoarele fierbinţi? mă iscodi văduva.

– Nu, eu o caut pe vrăjitoare.

– Doamne apără şi păzeşte! începu femeia să-şi facă cruci peste cruci.

– Cum pot s-o găsesc?

– Plătindu-le călugărilor, cum altfel?

Creştinii sunt atât de ciudaţi. Pretind că vechii zei nu au nici o putere şi că toată magia străveche este la fel de inutilă ca săculeţele cu cuie ruginite ale lui Ludda. Cu toate acestea, când sunt bolnavi, când li se mănează recoltele sau când vor copii, se duc direct la maşteră, la vrăjitoare, căci în fiecare eparhie găseşti măcar una. Preotul condamnă astfel de femei în predicile lui, numindu-le eretice şi rele, dar peste nici o zi se va prezenta cu argint la vrăjitoare ca să-şi afle viitorul sau să scape de

negii crescuți pe obraz. Călugării de la Buchestanes nu făceau excepție. Păzeau băile romane, cântau în capela lor și luau bani ca să-ți aranjeze o întâlnire cu aglæcwif. O aglæcwif este un monstru de sex femeiesc, așa mi-o imaginam pe Ælfadell. Deși îmi era frică de ea, aș fi dat orice ca să-i ascult prorocirile, așa că i-am pus pe Ludda și pe Rypere să se ocupe de detalii. De la ei am aflat că scorpia nu accepta decât aur. Nu argint, aur.

Luasem ceva bani la mine, aproape toți pe care-i mai aveam, dar am fost nevoit să iau colierele de aur de la gâtul lui Sigunn ca să-i plătesc pe călugări. Mi-am jurat că într-o bună zi mă voi întoarce și le voi recupera pe amândouă. Apoi, la apusul celei de-a doua zile petrecute în Buchestanes, am mers la sud-vest de o colină ce domina orașul, pe care se găsea unul dintre mormintele oamenilor din vechime, o movilă verde pe un deal umed. Aceste morminte sunt păzite de duhuri răzbunătoare și, în timp ce-mi croiam drum pe potecă, pe sub un frasin, am simțit o undă rece. Mi se spusese să mă duc singur, căci altfel vrăjitoarea nu avea să mi se arate, dar îmi doream din toată inima să am cu mine câțiva oameni care să-mi păzească spatele. M-am oprit, neauzind nimic în afară de foșnetul vântului prin frunze, de stropii de ploaie și de susurul unui izvor din apropiere. Văduva îmi spusese că unii așteptaseră zile întregi până să apară Ælfadell, în timp ce alții își lăsaseră tot aurul și argintul la călugări, dar nu văzuseră pe nimeni.

– Poate să dispară în aer, ca un fum, îmi explicase femeia crucindu-se din nou. O dată a venit însuși Cnut, și Ælfadell a refuzat să-și facă apariția.

– Dar jarlul Sigurd, pe el nu l-ai văzut?

– Ba da, a venit anul trecut și a fost foarte mărinimos. Era cu el un nobil saxon.

– Cine?

– De unde să știu eu? N-au tras la mine, ci la călugări.

– Spune-mi tot ce-ți amintești, am îndemnat-o.

– Era tânăr, avea părul lung ca tine, dar era saxon. Majoritatea saxonilor își taie părul, pe când danezii îl lasă să crească

cât mai lung. Călugării i se adresau cu „stăpâne", dar cine era, asta nu ţi-aş putea spune.

– Şi chiar era un nobil?

– Dacă nu era, în orice caz umbla înveşmântat ca unul.

Eram îmbrăcat cu cămaşa de zale şi pieptarul de piele groasă, nu auzeam nici un sunet periculos din pădure, aşa că am mers înainte, dând frunzele uscate în lături cu piciorul, până când am văzut sfârşitul cărării, care se termina cu o stâncă albă spartă în două de o crevasă lată. Apa se scurgea pe faţada stâncii, iar izvorul venea de la baza ei, strecurându-se printre pietre albe înainte de a dispărea printre copaci. În jur nu vedeam şi nu auzeam pe nimeni. Mi se părea că nici păsările nu cântau, deşi asta era, cu siguranţă, doar o iluzie. Zgomotul izvorului era puternic. Puteam vedea urme de paşi în noroiul şi pe pietrele albe de lângă apă, însă nici una nu părea proaspătă. Am tras adânc aer în piept, am sărit peste pietrele desprinse din stâncă şi am intrat în caverna ca o gură întredeschisă, mărginită de ferigi.

Îmi voi aminti pentru totdeauna frica pe care am simţit-o acolo, mai puternică decât frica pe care o trăisem la Cynuit, când oamenii lui Ubba făcuseră zidul de scuturi şi veneau să ne ucidă. Am atins ciocanul lui Thor pe care-l purtam la gât, i-am adresat, în gând, o rugăciune lui Hoder, fiul lui Odin şi zeul orb al nopţii, apoi mi-am croit drum înainte, aplecându-mă sub o arcadă din piatră dincolo de care lumina cenuşie a amiezii se pierdea rapid. Lăsându-mi ochii să se deprindă cu întunericul, am continuat, încercând să nu mă afund prea tare în izvorul ce curgea prin pietrele care-mi scrâşneau sub talpa cizmelor. Am înaintat încet printr-un pasaj îngust şi jos. Era tot mai frig. Coiful meu lovi tavanul de mai multe ori. Am apucat în pumn ciocanul ce-mi atârna la gât. Cu siguranţă această peşteră era una dintre intrările în lumea de dincolo, acolo de unde îşi trag seva rădăcinile copacului Yggdrasil şi unde cele trei norne ne decid soarta. Era un loc al piticilor şi elfilor, al creaturilor umbrei care ne bântuie vieţile şi-şi bat joc de visele noastre. Eram îngrozit.

Am alunecat pe nisipul ud şi m-am echilibrat făcând un pas mare înainte. Am simţit că pasajul se terminase şi că mă aflam într-un spaţiu larg, unde sunetele aveau ecou. Zărind o strălucire luminoasă, m-am întrebat dacă nu cumva ochii îmi jucau feste. Am atins ciocanul încă o dată şi apoi am pus mâna pe teaca Răsuflării-Şarpelui. M-am oprit. Auzeam picuratul apei, vuietul izvorului, dar căutam să prind sunete produse de o persoană. Strângeam cu toată puterea teaca sabiei, rugându-mă la Hoder cel orb să-mi conducă paşii prin beznă.

Apoi se făcu lumină.

O lumină bruscă. Era doar un şir de opaiţe ascunse în spatele unor paravane ce fuseseră ridicate rapid, iar flăcările lor mici, ce scoteau mult fum, păreau orbitor de luminoase în bezna adâncă.

Opaiţele erau dispuse pe o stâncă cu suprafaţa netedă ca o masă. Alături de ele se aflau un cuţit, o cupă şi un bol. Peştera era boltită, cam de mărimea unei săli obişnuite. De sus atârnau pietre palide ce păreau îngheţate. Piatră lichidă, cu vinişoare albastre şi gri, atât am văzut într-o fracţiune de secundă, apoi privirea mi s-a oprit asupra creaturii care mă fixa din cealaltă parte a mesei de piatră. Nu vedeam decât o mantie de culoare întunecată, o formă printre umbre, un lucru aplecat, monstrul aglæcwif. Ochii mi se obişnuiseră însă cu întunericul şi am văzut că aveam în faţă o femeie mică, slabă ca o vrabie ieşită din iarnă, bătrână ca însuşi timpul şi cu un chip atât de negricios şi de ridat, încât semăna cu pielea tăbăcită. Mantaua ei de lână era foarte murdară, iar gluga îi acoperea pe jumătate părul negru înspicat cu alb. Era urâţenia întruchipată, maştera, aglæcwif, Ælfadell.

Cum n-am schiţat nici o mişcare, creatura se mulţumi să mă fixeze fără să clipească. Am simţit cum frica urca din nou în mine. Întinse în faţă o mână ca o gheară şi atinse bolul de pe masă.

– Umple-l! hârâi ea cu un glas ce suna ca pietrişul măcinat.

– Să-l umplu?

– Aur, răspunse bătrâna, sau argint, dar umple-l.

– Vrei mai mult? am întrebat-o furios.

– Tu vrei totul, Kjartan din Cumbraland, îmi răspunse cu o pauză aproape imperceptibilă înainte să rostească numele acelá, ca şi cum ar fi bănuit că era fals. Da, vreau mai mult.

Eram cât pe ce să refuz, dar mărturisesc că puterea ei mă îngrozea, aşa că am scos tot argintul pe care-l mai aveam în pungă, cincisprezece monede, şi l-am pus în bolul de lemn. Chicoti la auzul clinchetului arginţilor.

– Ce vrei să afli?

– Totul.

– Va veni un seceriş, mă anunţă pe o voce absentă, după care va veni iarna, apoi vremea însămânţatului, apoi încă un seceriş şi încă o iarnă, până la sfârşitul veacurilor, iar bărbaţi se vor naşte şi bărbaţi vor pieri, altceva nu există.

– Atunci, spune-mi ce vreau să aflu, am zis, schimbând strategia.

Şovăi o clipă, după care încuviinţă scurt din cap.

– Pune mâna pe piatră... mâna cu care mânuieşti sabia, adăugă ea scuturând dojenitor din laţele murdare când am aşezat palma stângă pe piatra rece.

Ascultător, am schimbat mâna.

– Întoarce-o cu palma în sus, mormăi vrăjitoarea.

Am făcut ce-mi cerea.

Luă cuţitul, fără să mă scape din priviri. Pe chip avea o frântură de zâmbet, provocându-mă să-mi retrag mâna. Când văzu că nu mă lăsam intimidat, cu un gest rapid îmi făcu o tăietură în palmă, de la baza degetului mare până la cea a degetului mic, apoi, încă una, în cruciş. Urmărind sângele proaspăt ce mi se scurgea din rana superficială, mi-am amintit de cicatricea asemănătoare pe care o văzusem la Sigurd.

– Acum, loveşte tare cu mâna aici, îmi ceru arătând cu degetul noduros centrul pietrei în formă de masă. Loveşte aici!

Am făcut cum aşa cum îmi poruncise, iar lovitura lăsă pe masă o pată de sânge ce imita vag conturul palmei desfigurat de cele două tăieturi.

– Acum, taci din gură.

Ælfadell își scutură mantaua de pe umeri, rămânând complet goală. Slabă, palidă, urâtă, plină de riduri, în pielea goală. Țâțele îi atârnau ca niște saci goliți, pielea îi era încrețită și pătată, iar brațele, niște oase descărnate. Își eliberă părul prins în coadă lăsând lațele gri să-i atârne peste umeri cum fac fetele tinere, nemăritate. Era o parodie de femeie, era aglæcwif, și nu mi-am putut reține un fior privind-o. Atinse sângele cu un deget încovoiat ca o gheară, întinzându-l pe piatra netedă.

– Cine ești?

– Știi cine sunt.

– Kjartan din Cumbraland, hohoti ea. Bea asta, Kjartan din Cumbraland, bea tot! îmi spuse pronunțând numele în batjocură și arătând cu degetul pătat de sânge spre cupa de lemn.

Am ridicat cupa și am băut. Băutura avea un gust scârbos, amar și acid. Am băut-o pe toată, deși îmi venea să-mi vărs mațele.

Ælfadell râdea.

Nu-mi amintesc mare lucru din acea noapte, iar ce-mi amintesc aș vrea mai degrabă să uit.

M-am trezit dezbrăcat, înghețat și legat fedeleș. Gleznele și încheieturile îmi erau prinse laolaltă cu fâșii de piele ce fuseseră înnodate între ele astfel încât să-mi tragă mâinile cât mai mult în jos, spre picioare. O lumină slabă se strecura prin crevasă și abia reușea să lumineze puțin cavitatea centrală. Pământul de pe jos era plin de găinați de liliac, iar pielea mi-era scăldată în propria-mi borâtură. Ælfadell, în mantaua ei neagră, era aplecată deasupra armurii, săbiilor, coifului, ciocanului și hainelor mele și le mângâia satisfăcută.

– Te-ai trezit, Uhtred de Bebbanburg. Îți spui în sinea ta că ar fi ușor să mă ucizi.

– Chiar mă gândesc ce ușor mi-ar fi să te ucid, femeie.

Vocea îmi ieșise mai mult ca un croncănit aspru, uscat. Am tras de legăturile de la mâini, dar n-am reușit decât să-mi provoc o durere ascuțită la încheieturi.

– Încă sunt în stare să strâng noduri, Uhtred de Bebbanburg. Ridică ciocanul lui Thor şi-l învârti în aer de şnurul din piele. O amuletă ieftină pentru un nobil atât de semeţ. Chicoti. Era cocoşată, murdară şi dezgustătoare. Scoase cu mâna ca o gheară Răsuflarea-Şarpelui din teacă şi veni spre mine. Ar trebui să te omor, Uhtred de Bebbanburg!

Abia putea ridica marea sabie, pe care o propti pe genunchiul meu îndoit.

– De ce n-o faci?

– Eşti mai înţelept acum? Ai venit căutând înţelepciune, ai găsit ce căutai?

De undeva din depărtare se auzi cântatul unui cocoş. M-am sforţat din nou să scap de legături, fără nici un succes.

– Taie curelele, i-am spus.

– Nu sunt nebună, Uhtred de Bebbanburg, râse bătrâna.

– Nu m-ai omorât. S-ar putea să fie o nebunie din partea ta.

– E adevărat. Împinse sabia înainte, până ce vârful îmi atinse pieptul. Ai găsit înţelepciunea în noaptea petrecută aici, Uhtred? rânji ea arătându-şi dinţii putrezi. Noaptea ta de plăcere?

Am încercat să scap de sabie lăsându-mă într-o parte, dar vârful ei îmi zgârie pieptul. Vrăjitoarea mă privea amuzată. Cum zăceam pe o parte, lama armei ajunsese să mi se sprijine pe şold.

– Ai mârâit în beznă, Uhtred, ai gemut de plăcere, ori poate nu-ţi mai aminteşti?

Mi-am amintit de o fată care venise la mine în toiul nopţii. Avea pielea măslinie şi părul negru, era subţire şi frumoasă, mlădioasă ca o nuia de salcie, o fată care zâmbea în timp ce mă încăleca, cu mâinile uşoare atingându-mi faţa şi pieptul, o fată care se lăsase pe spate de plăcere în timp ce mâinile mele îi frământau sânii mici şi tari. Mi-am amintit pulpele ei care-mi încingeau şoldurile, atingerea degetelor ei pe chip.

– Îmi amintesc un vis, am răspuns acru.

Ælfadell se legăna pe călcâie în faţă şi în spate, într-o imitaţie obscenă a fetei din mintea mea.

– N-a fost un vis, îmi spuse pe o voce batjocoritoare.

Aş fi dat orice s-o omor, ceea ce părea s-o distreze copios.

– Şi alţii au încercat să mă ucidă. O dată au venit să mă caute preoţii. O mică armată, condusă de un abate cu o torţă. Cântau imnuri şi spuneau că aş fi o vrăjitoare blestemată. Încă le mai poţi găsi oasele albe prin vale. Vezi tu, eu am fii. E bine ca o mamă să aibă fii, căci nu există iubire mai mare ca a mamei pentru fiii ei. Ai uitat oare acea iubire, Uhtred de Bebbanburg?

– Alt vis, am răspuns.

– Nu, nu e un vis.

Mi-am amintit-o pe mama legănându-mă noaptea în braţele ei, dându-mi să sug de la sân. Am retrăit plăcerea acelor clipe şi mi-au dat lacrimile când am înţeles că nu putea fi decât un vis, căci pe mama n-am cunoscut-o niciodată. Murise când mă adusese pe lume.

– De acum înainte, Uhtred de Bebbanburg, te voi considera unul dintre fiii mei.

Îmi venea din nou s-o omor, iar cotoroanţa o ştia şi îşi bătea mai abitir joc de mine.

– Noaptea trecută, zeiţa a venit la tine. Ţi-a desfăşurat în faţa ochilor toată viaţa pe care o mai ai de trăit, tot viitorul şi toată lumea oamenilor şi tot ce se va întâmpla cu ea. Ai uitat deja?

– A venit zeiţa? Îmi aminteam că vorbisem aproape fără pauză, îmi aminteam tristeţea ce mă copleşise la plecarea mamei, îmi aminteam copila cu piele măslinie care mă încălecase, îmi aminteam greaţa beţiei, îmi aminteam un vis în care zburasem odată cu vântul peste lume şi văzusem marea plină de corăbii lungi, dar nu-mi aminteam de nici o zeiţă.

– Ce zeiţă? am vrut să ştiu.

– Erce, care alta? îmi răspunse de parcă aş fi pus o întrebare prostească. Ai auzit de Erce? Ea te cunoaşte pe tine.

Erce era una dintre vechile zeiţe ale Britaniei de dinaintea venirii noastre pe ţărmurile ei. Ştiam că mai era venerată încă în unele locuri, mai ales la ţară, ca o zeiţă a rodniciei pământului, a fertilităţii, ca dătătoare de viaţă.

– Sigur c-am auzit de Erce.

– Ştii că zeii există, deci nu eşti chiar aşa de prost. Creştinii cred că un singur zeu poate avea grijă de toţi bărbaţii şi de toate

femeile, dar cum ar putea? Ar fi capabil oare un singur păstor să păzească toate oile risipite prin lume?

– Bătrânul abate a încercat să te omoare? am întrebat-o. Mă răsturnasem pe partea dreaptă, într-o poziţie în care nu-mi vedea mâinile, şi începusem să frec discret curelele de la încheieturi de o margine de stâncă ascuţită. Trebuia s-o ţin de vorbă. Bătrânul abate a încercat să te omoare, iar acum călugării te apără?

– Noul abate nu e nebun. Ştie prea bine că jarlul Cnut l-ar jupui de viu dacă m-ar atinge, aşa că s-a pus în slujba mea.

– Nu-l deranjează că nu eşti creştină?

– Îi plac banii pe care-i aduce Erce şi ştie că zeiţa trăieşte aici, în peşteră, şi mă ocroteşte. Acum, zeiţa vrea să te audă răspunzând: eşti mai înţelept?

N-am ştiut ce să răspund, iar tăcerea mea a enervat-o.

– Nu vorbesc destul de limpede? Prostia ţi-a astupat urechile şi ţi-a umplut ţeasta cu puroi?

– Nu-mi amintesc nimic, am minţit.

Bătrâna vrăjitoare izbucni în râs. Se ciuci din nou pe vine, cu sabia pe coapsa mea, şi iar începu să se legene înainte şi înapoi pe călcâie.

– Şapte regi vor muri, Uhtred de Bebbanburg, şapte regi şi femeia pe care o iubeşti. Aşa ţi-e sortit. Iar fiul lui Alfred nu va domni în Wessex şi Wessexul va muri, iar saxonul va ucide ce iubeşte şi danezii vor câştiga totul şi totul se va schimba şi va rămâne la fel, aşa cum a fost întotdeauna şi cum va fi în vecii vecilor. Acum ai priceput? Eşti mai înţelept.

– Cine este saxonul? am întrebat. Îmi frecam de zor legăturile de piatră, dar curelele păreau să mă strângă la fel de tare.

– Saxonul este regele care va distruge ceea ce stăpâneşte. Erce ştie totul. Erce vede totul.

Un târşâit de picioare prin pasajul îngust de la intrarea în peşteră îmi aduse o rază de speranţă, dar în locul oamenilor mei apărură trei călugări. Erau conduşi de un bărbat în vârstă, cu părul alb şi obrajii supţi, care se uită uluit la mine, apoi la Ælfadell şi iarăşi la mine.

– E chiar el?

– El este, Uhtred de Bebbanburg, fiul meu, râse vrăjitoarea.

– Doamne Dumnezeule! exclamă călugărul.

Pentru o clipă păru speriat. Era şi motivul pentru care încă trăiam. Duşmănia mea cu Cnut era notorie, însă nu cunoşteau intenţiile jarlului cu mine şi se temeau să nu-l ofenseze cumva ucigându-mă. Călugărul cu părul alb se apropie tiptil de mine, temându-se să nu-i fac ceva.

– Tu eşti Uhtred?

– Sunt Kjartan din Cumbraland.

– Este Uhtred, croncăni Ælfadell. Poţiunea lui Erce nu minte. A trăncănit toată noaptea ca un copil mic.

Călugărului îi era frică de mine deoarece viaţa şi moartea mea îi depăşeau puterea de înţelegere.

– De ce ai venit aici? mă întrebă.

– Ca să aflu viitorul, am răspuns.

Simţeam sângele curgându-mi pe mâini. Efortul de a mă elibera îmi deschisese rănile din palme.

– A aflat viitorul. Viitorul regilor morţi, interveni vrăjitoarea.

– A spus ceva zeiţa despre moartea mea? am întrebat-o şi am văzut, pentru prima dată, o umbră de nesiguranţă trecând pe chipul bătrânei.

– Trebuie să i-l trimitem jarlului Cnut, spuse călugărul.

– Omoară-l, jarlul îl vrea mort! se auzi vocea unuia dintre călugării mai tineri.

Era un individ înalt, bine făcut, cu o faţă lungă şi aspră, nasul ca un cârlig şi ochi cruzi, neiertători.

Spre norocul meu, călugărul bătrân şovăia în continuare.

– Nu ştiu ce vrea jarlul, frate Hearberth.

– Omoară-l! Te va recompensa. Ne va răsplăti pe toţi.

Fratele Hearberth avea dreptate, dar zeii umpluseră sufletele celorlalţi de nesiguranţă.

– Hotărârea îi aparţine numai jarlului, zise în cele din urmă călugărul mai bătrân.

– Nu putem obţine un răspuns mai devreme de trei zile, bombăni fratele Hearberth. Ce facem cu el în tot timpul ăsta? Are oameni în oraş. Prea mulţi ca să le facem faţă.

– Să-l ducem în faţa jarlului? sugeră bătrânul.

Căuta cu disperare un răspuns, o soluţie care să nu-l forţeze să ia o decizie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, izbucni iarăşi tânărul. Ce faci cu un lup încolţit?

Cu aceste cuvinte, se aplecă peste echipamentul meu şi ridică în mână Acul-Viespii. Lama scurtă străluci în lumina palidă. Hearberth se apropie de mine hotărât să mă ucidă.

Mi-am folosit toată puterea pe care mi-o puseseră în oase şi în muşchi ani şi ani de exerciţii cu scutul şi sabia, anii de război şi anii de pregătire pentru război. Mi-am repezit înainte picioarele îndoite şi am tras în sus de braţe, simţind cum se rupeau cureluşele de piele. În clipa următoare m-am rostogolit pe spate, aruncând în aer sabia lungă ce mi se odihnea pe coapsă, am tras un răsunător urlet de luptă şi m-am întins după mânerul armei.

Ælfadell încercă să tragă sabia spre ea, dar era prea bătrână şi prea lentă, în timp ce eu îmi doream din toată fiinţa să umplu acea peşteră nenorocită cu sânge şi groază. Am apucat mânerul şi am rotit lama în aer, făcând-o să dea înapoi. Hearberth atacă exact când încercam să mă ridic în picioare. Aproape am căzut, căci gleznele încă mi-erau legate, iar călugărul se repezi înainte, lovind cu lama scurtă de sus în jos, gata să mi-o înfigă în burta dezgolită. Am dat-o la o parte şi m-am lăsat peste el forţându-l să facă un pas în spate. Următoarea lui lovitură îmi viză genunchii, dar am parat-o, am fandat şi l-am împuns cu Răsuflarea-Şarpelui, iubirea mea, sabia mea, tovarăşa mea de război. I-am scos maţele călugărului ca unui peşte pus pe tocător sub cuţitul ascuţit ca un brici. Sângele i se răspândi pe tunica neagră şi murdări albul excrementelor de liliac. Am continuat să-l spintec fără să-mi dau seama, în timp ce urletele mele de furie făceau să răsune peştera.

Cei doi tovarăşi întru credinţă se bulucirăprin tunelul îngust pe când Hearberth tremura pe jos în agonie, încercând să-şi bage intestinele la loc. Mi-am tăiat legăturile de la picioare şi am luat-o pe urmele lor. Mânerul Răsuflării-Şarpelui era ud de sângele meu, şi lama era încă flămândă.

I-am prins din urmă în pădure, la nici cincizeci de paşi de gura peşterii. L-am doborât pe tânărul preot cu o lovitură la ceafă, apoi l-am prins pe cel bătrân de rasă. Când l-am întors cu faţa la mine, mi-am dat seama scârbit că făcuse pe el de frică.

– Eu sunt Uhtred de Bebbanburg. Cine eşti?

– Abatele Deorlaf, stăpâne.

Căzu în genunchi cerşind îndurare, cu mâinile împreunate ridicate spre mine. L-am prins de gât şi i-am împlântat sabia în burtă, învârtindu-i-o de mai multe ori prin măruntaie. Abatele urlă ca un animal şi apoi plânse ca un copil, chemându-l în ajutor pe Iisus Mântuitorul pe când murea în propriul căcat. I-am tăiat gâtul ultimului călugăr, care nu-şi revenise din lovitură, şi m-am întors în peşteră, unde mi-am spălat arma în izvor.

– Erce nu ţi-a prezis moartea, am auzit glasul zgripţuroaicei.

Ţipase când mă eliberasem şi-i luasem sabia, dar acum se prezenta surprinzător de calmă. Mă urmărea fără să dea semne de frică.

– De aceea nu m-ai omorât?

– Nu a prezis nici moartea mea.

– Aici, probabil că s-a înşelat, i-am răspuns smulgând Acul-Viespii din mâna încleştată a fratelui Hearberth.

În acea clipă am văzut-o.

Dintr-o cavitate ascunsă, dintr-un pasaj ce duce în lumea de dincolo, Erce îmi apăru în faţa ochilor. Frumuseţea ei îmi tăie răsuflarea. Fata brunetă care mă călărise toată noaptea, fata cu părul lung, subţire şi palidă, liniştită şi goală ca sabia din mâna mea. Nu mă puteam mişca. Rămăsesem mut de admiraţie, ţintuit locului, pe când ea mă privea cu ochi mari, serioşi, fără să spună nimic.

– Cine eşti? am reuşit să îngaim.

– Îmbracă-te, strigă Ælfadell, nu ştiu dacă la mine sau la fată.

– Cine eşti? am întrebat-o din nou, în zadar.

– Îmbracă-te, stăpâne Uhtred! îmi porunci bătrâna.

Am ascultat-o. Mi-am ridicat pantalonii, mi-am tras în picioare cizmele, mi-am prins armele la centură, în timp ce fata continua să mă privească în tăcere cu ochii aceia mari

şi întunecaţi. Era frumoasă ca un apus de vară şi tăcută ca o noapte de iarnă. Nu zâmbea, chipul ei nu exprima nimic. M-am îndreptat spre ea şi am simţit ceva ciudat. Creştinii spun că oamenii au un suflet, orice ar înţelege ei prin asta. Fiinţa din faţa mea nu părea să aibă suflet. Ochii ei negri erau inexpresivi, goi. Am mai făcut un pas prudent, înfricoşat.

– Nu! strigă zgripţuroaica. N-ai voie să o atingi! Eşti singurul bărbat în viaţă care a văzut-o pe Erce la lumina zilei.

– Erce?

– Pleacă, pleacă! se răsti ea proţăpindu-se în faţa mea. Ai visat noaptea trecută, şi în vis ai văzut adevărul. Mulţumeşte-te cu ce ai primit şi pleacă.

– Vorbeşte, am îndemnat-o din nou pe fată.

Rămase nemişcată, tăcută şi absentă. Nu-mi puteam dezlipi ochii de la trupul ei, aş fi dat orice s-o pot privi tot restul vieţii. Creştinii vorbesc despre miracole, despre oameni care au păşit pe apă şi au înviat morţii. Spun că acestea sunt dovezile religiei lor, deşi nici unul dintre ei nu este în stare să facă vreun miracol sau să ne arate unul. Aici, în peştera umedă de sub mormântul de pe colină, eu am fost martorul unui miracol. Am văzut-o pe zeiţa Erce.

– Pleacă, repetă Ælfadell.

Deşi mi se adresase mie, zeiţa se întoarse pe călcâie şi dispăru în lumea de dincolo.

N-am omorât-o pe bătrână. Am plecat, nu înainte de a arunca leşurile călugărilor într-o râpă, în plata fiarelor pădurii, şi de a-mi ostoi setea bând ca un câine, direct din pârâu.

– Ce ţi-a spus vrăjitoarea? mă întrebă Osferth odată ce-am ajuns la ferma văduvei.

– Nu ştiu, i-am răspuns pe un ton ce nu admitea alte întrebări, cu excepţia uneia.

– Încotro ne îndreptăm, stăpâne?

– Spre sud, i-am zis, încă năucit.

Am încălecat şi am pornit spre ţinuturile lui Sigurd.

Patru

Ce-i mai spusesem lui Ælfadell în afara numelui meu adevărat? Îi povestisem planul meu de a mă răzbuna pe Sigurd? De ce vorbisem atât de mult? Ludda îmi dădu răspunsul în timp ce călătoream spre sud.

– Există ierburi şi ciuperci, stăpâne, sau mălura, care înnegreşte firul de secară, tot felul de lucruri care le pot da oamenilor vise. Mama mea avea obiceiul să le folosească.

– Era vrăjitoare?

– Se prea poate, îmi răspunse el ridicând din umeri. În orice caz, făcea poţiuni şi ghicea viitorul.

– Poţiunea pe care mi-a dat-o Ælfadell m-a făcut să vorbesc, să-mi spun numele?

– Dacă a fost mălura, numai norocul te-a ţinut în viaţă. Dacă nu ştii cum s-o prepari, poţi să omori un om, dar, dacă te pricepi, îl poţi face să turuie ca o babă cu mintea rătăcită.

Cine ştie ce-i mai povestisem zgripţuroaicei? Mă simţeam ca un prost.

– Chiar poate să vorbească cu zeii?

Îi povestisem lui Ludda despre Ælfadell, dar nu-i spusesem nimic despre Erce, a cărei amintire o păstram cu gelozie numai pentru mine.

– Unii aşa se laudă, zise el nesigur.

– Şi vede viitorul?

Se foi în şa. Nu era obişnuit să meargă mult călare, iar călătoria îi dăduse usturimi la fund şi dureri în coapse.

– Dacă a văzut într-adevăr viitorul, stăpâne, atunci de ce trăiește într-o peșteră? Ar trebui să aibă un palat, regii s-ar târî la picioarele ei.

– Poate că zeii nu-i vorbesc decât în peșteră, am sugerat.

– Stăpâne, rosti el pe un ton sincer, simțindu-mi teama, dacă arunci zarul de suficiente ori, vei nimeri până la urmă orice număr dorești. Dacă îți spun că mâine soarele va străluci și că va ploua și că va ninge și că nori grei vor acoperi cerul, că vântul va bate cu putere, că vremea va fi blândă și că tunetul ne va sparge timpanele, ceva din toate acestea se va întâmpla, iar tu le vei uita pe celelalte, atât de tare îți vei dori să crezi că pot ghici viitorul. Oamenii sărmani nu cumpără cuie ruginite pentru că-i conving eu, ci pentru că vor din toată inima să creadă că fierul se va transforma în aur peste noapte.

Cu aceeași disperare îmi doream și eu ca Ludda să aibă dreptate în ce-o privea pe Ælfadell. Spusese că Wessexul e blestemat și că șapte regi vor muri, dar ce însemna asta? Care regi? Alfred al Wessexului? Edward al Centului? Eohric al Angliei de Est? Cine altcineva? Și cine era saxonul?

– Știa cine sunt, i-am zis.

– Pentru că ai băut poțiunea și i-ai spus, stăpâne. Era ca și cum ai fi fost beat și ai fi spus tot ce-ți trece prin cap.

– M-a legat, dar nu m-a omorât, am continuat să gândesc cu voce tare.

– Slavă Domnului! Dar mă întreb de ce te-a lăsat în viață, îmi răspunse escrocul pios.

Nu credeam că era creștin, în orice caz, nu unul habotnic. Era prea viclean ca să se lase dus de nas de popi.

– Era prea speriată ca să mă omoare, la fel ca abatele.

– Te-a făcut prizonier, stăpâne, pentru că cineva i-a spus că ești dușmanul jarlului Cnut. Pe de altă parte, nu știa ce intenții are jarlul cu tine, așa că a trimis după călugări. Nici ei n-au îndrăznit să-ți facă felul, căci nu e puțin lucru să omori un nobil, mai ales când trupa lui se află în apropiere.

– Unul dintre ei nu era speriat.

– Şi mă bucur că o regretă amarnic acum. Însă e ceva straniu, stăpâne, foarte straniu.

– Ce anume?

– Poate vorbi cu zeii, iar zeii nu i-au spus să te ucidă.

– Aha, am îngăimat, înţelegând unde bătea, însă neştiind ce să răspund.

– Zeii ar fi ştiut ce să facă cu Domnia Ta şi i-ar fi spus-o şi ei, nu-i aşa? Dar n-au făcut-o. Asta mă face să cred că vrăjitoarea nu primeşte ordine de la zei, stăpâne, ci de la jarlul Cnut. Le spune clienţilor ceea ce el vrea ca ei să audă. Se ridică din nou în scări, încercând să-şi uşureze durerea de la şezut, şi dintr-odată arătă cu mâna în faţă: Am zărit drumul, stăpâne. Vom ajunge la nişte mine de plumb părăsite, după care nu mai este drum.

Ne conducea către sud-est şi căuta o veche cale romană ce traversa dealurile. Îi spusesem că voiam să ajung la Cytringan, unde Sigurd avea o sală de ospeţe, dar nu ştia ce anume aveam de gând să fac acolo.

De ce mă dusesem la Ælfadell? Ca să găsesc un drum, desigur. Cele trei norne stau printre rădăcinile copacului Yggdrasil şi ne ţes destinele. Câteodată, pun mâna pe foarfecă şi ne taie firul vieţii. Cu toţii vrem să ştim unde ni se va termina ghemul. Cu toţii vrem să ştim viitorul. Cu toţii vrem să ştim cum se termină povestea, după cum spunea bătrânul Beornnoth. De aceea mă dusesem la vrăjitoare. Alfred avea să moară în curând, poate pierise deja, totul era pe punctul de a se schimba şi nu eram atât de nebun încât să cred că rolul meu în aceste transformări urma să fie nesemnificativ. Eu sunt Uhtred de Bebbanburg. Oamenii se temeau de mine. În acele zile nu eram foarte bogat, nu aveam nici pământ, nici argint, nici oşteni prea mulţi. Alfred ştia însă că pentru a fi victorios trebuia să-mi împrumute războinici. Aşa zdrobisem forţele lui Haesten la Beamfleot. Fiul lui Alfred, Edward, părea să aibă încredere în mine şi regele ar fi vrut să mă vadă jurându-i loialitate, dar eu mă dusesem la Ælfadell ca să aflu măcar o frântură din viitor. De ce să mă aliez cu un om destinat să piardă? Era Edward acel saxon despre care spunea zgripţuroaica că va distruge Wessexul? Care era calea de urmat?

Sora lui Alfred, Æthelflaed, nu m-ar fi iertat niciodată dacă l-aş fi trădat, dar poate că şi ea era blestemată. Toate femeile mele aveau să moară. Această profeţie nu însemna nimic, căci toţi vom muri într-o zi. Atunci ce voise să spună Ælfadell? Mă avertiza oare contra copiilor lui Alfred? Împotriva lui Edward şi a surorii lui? Într-o lume ce se pierdea în beznă, căutam o rază de lumină, o cale sigură. Nu găsisem nimic, cu excepţia zeiţei Erce, o viziune pe care n-o voi uita niciodată, care mă va urmări toată viaţa.

– Wyrd bið ful āræd, soarta nu poate fi schimbată! am spus, punând capăt discuţiei cu Ludda.

Sub efectul băuturii amare a vrăjitoarei îmi spusesem numele adevărat. Şi mai ce? Nici unul dintre oamenii mei nu-mi cunoştea planurile, oare i le dezvăluisem lui Ælfadell? Bătrâna trăia pe pământul lui Cnut, sub protecţia acestuia. Îmi spusese că Wessexul va fi distrus, că danezii vor cuceri totul, adică ceea ce-şi dorea Cnut Spadă-Lungă să aud. Jarlul Cnut avea tot interesul ca liderii danezi să viziteze peştera şi să audă că victoria le va aparţine, căci oamenii animaţi de certitudinea succesului luptă cu o patimă ce-i face într-adevăr triumfători. Când m-au atacat pe pod, oamenii lui Sigurd chiar erau convinşi că vor învinge, de aceea abandonaseră orice prudenţă şi căzuseră în capcana mea.

Acum, în fruntea unui pâlc de războinici, eram pe punctul de a ne vârî pe toţi în gura lupului. Îi spusesem lui Ælfadell că plănuiam să atac la Cytringan? Căci dacă îmi scăpase această mărturisire, i-ar fi dat de ştire fără preget lui Cnut, care ar fi alergat să-şi apere prietenul. Îmi făcusem socoteala să mă întorc acasă trecând prin Cytringan, unde îşi avea Sigurd sala mare, pe care speram s-o găsesc pustie şi neprotejată. Intenţionam s-o ard din temelii şi apoi să fug înapoi la Buccingahamm. Sigurd încercase să mă ucidă, şi voiam să-l fac să-şi regrete gestul. De aceea mă abătusem pe la Ceaster, ca să-l atrag departe de ţinuturile lui. Dacă şiretlicul meu funcţionase, acum danezul ar fi trebuit să fie acolo cu războinicii lui, sperând să mă prindă în capcană şi să mă ucidă. Dar dacă prietenul lui, Cnut, trimisese

oameni la Cytringan, atunci sala pe care voiam s-o distrug s-ar fi transformat într-o capcană mortală pentru mine. Trebuia să fiu mai viclean şi să-mi schimb planurile.

– Lasă baltă Cytringanul, i-am spus lui Ludda. Du-mă mai bine către valea râului Trente, la Snotengaham.

Am apucat-o spre sud, pe sub norii ce goneau sălbatic pe cer, iar după două zile am ajuns la valea ce-mi aducea în faţa ochilor atâtea amintiri. Pe aici călătorisem pentru prima dată într-o navă de război, vâslind în amonte pe râul Humbre şi apoi pe Trente, şi tot aici îl văzusem pe regele Alfred. Îl spionasem, căci eu nu eram decât un puşti, iar el era deja un tânăr în toată puterea, auzindu-l cum suferea de pe urma păcatului prin care Osferth venise pe lume. Pe malurile fluviului Trente îl întâlnisem pentru prima dată pe Ubba, cunoscut şi sub numele de Ubba cel Groaznic. Fusesem terifiat de el. Mai târziu, lângă o mare îndepărtată, aveam să-l ucid. Păşisem pe aceste maluri ca băiat, iar acum călcam ca un bărbat temut de alţi bărbaţi, aşa cum eu mă temusem de Ubba. Uhtredærwe, Uhtred cel Nesupus, cum mă numeau unii, căci nu acceptasem să trec la creştinism. Porecla nu-mi displăcea, dar mă temeam că într-o zi voi duce îndrăzneala prea departe şi nesăbuinţa mea va împinge oameni în calea morţii.

Poate aici, poate acum, căci abandonasem ideea de a distruge sala lui Sigurd din Cytringan şi-mi pusesem în cap un lucru încă şi mai nebunesc, unul dintre acelea pentru care conducătorii sunt pomeniţi de-a lungul şi de-a latul Britaniei: faima, pe care aş fi ales-o oricând în locul aurului. Mi-am lăsat oamenii la o fermă şi am plecat în aval, pe malul sudic al râului însoţit doar de Osferth, căruia nu i-am spus nimic până am ajuns la marginea unei păduri rare, de unde puteam vedea oraşul, aflat de cealaltă parte a meandrelor largi ale râului.

– Snotengaham. Aici l-am cunoscut pe tatăl tău.

Mă aprobă printr-un mormăit. Oraşul se afla pe malul nordic al râului şi se mai întinsese de când îl văzusem eu. Casele ocupau pajiştea din jurul palisadelor, iar aerul era îngroşat de fumul de la bucătării.

– Îi aparţine lui Sigurd? mă întrebă Osferth.

Am confirmat din cap şi mi-am amintit că Beornnoth îmi spusese că Sigurd îşi adăpostise flota de război la Snotengaham. Mi-am adus aminte şi de cuvintele lui Ragnar cel Bătrân, care prezisese că oraşul va rămâne pentru totdeauna în mâinile danezilor, deşi era locuit în majoritate de saxoni. Aveam în faţa ochilor un oraş mercian, situat chiar la marginea nordică a regatului, dar care era stăpânit, aproape de când mă născusem, de danezi. Preoţii, negustorii, hangiii şi târfele oraşului îi plăteau obolul lui Sigurd, care îşi construise o sală mare pe colina pietroasă din centrul aşezării. Nu era capitala lui, care se găsea mai la sud, dar era unul dintre locurile fortificate pe care se baza şi unde se simţea în siguranţă.

Ca să ajungă de la mare aici, navele urcau pe estuarul Humbre, apoi pe Trente. Era călătoria pe care o făcusem şi eu când eram copil, pe vasul lui Ragnar, *Vipera-Vântului*. Din păduricea de pe malul sudic puteam vedea patruzeci sau cincizeci de ambarcaţiuni trase pe ţărmul îndepărtat. Erau navele pe care Sigurd le dusese anul trecut spre sud, în Wessex, unde însă nu reuşise decât să distrugă câteva ferme lângă Exanceaster. Prezenţa lor aici îmi arăta că nu pregăteau o altă incursiune navală. Următorul lui atac avea să vină pe sol, vizând Mercia şi apoi Wessexul, pentru a-şi extinde posesiunile cu pământ saxon.

Cu toate acestea, mândria unui bărbat nu se măsoară doar în moşii, ci şi în numărul de echipaje pe care le comandă. Vasele aflate aici îmi spuneam că Sigurd se afla în fruntea unei hoarde. Eu, care nu comandam decât un echipaj, nu reuşisem să-mi transform faima în avuţie, deşi, îndrăznesc s-o spun, eram la fel de temut ca el. Ar fi trebuit să fiu poreclit Uhtred Nebunul. Îl serveam de atâţia ani pe Alfred şi primisem în schimb o moşie împrumut, un singur echipaj de războinici şi multă faimă. Sigurd deţinea oraşe, exploata pământuri mănoase şi conducea o armată.

Venise clipa să-l zgândăr.

*

Am vorbit pe rând cu fiecare dintre oamenii mei. Le-am spus că s-ar fi putut îmbogăți dacă m-ar fi trădat, că dacă ar fi spus vreunei târfe din oraș cine eram, aș fi fost probabil ucis, laolaltă cu cei mai mulți dintre ei. Nu le-am amintit de jurământul pe care mi-l făcuseră, pentru că nu era nevoie și nu credeam că vreunul mă va trăda. Aveam în grupul acela patru danezi și trei frizoni, dar toți erau oamenii mei, legați de mine prin prietenie și prin jurământ.

– Toată Britania va vorbi despre fapta noastră. Nu veți câștiga bogății, dar vă promit că veți obține cea mai mare faimă.

Numele meu, le-am spus, era Kjartan, cel pe care îl folosisem cu Ælfadell, un nume detestat din trecut, cel al nesuferitului tată al lui Sihtric. Avea să fie de ajuns în următoarele zile, cărora le puteam supraviețui numai dacă oamenii mei își țineau gura și dacă nimeni nu mă recunoștea. Nu-l întâlnisem pe Sigurd decât de două ori, pentru scurt timp, dar unii dintre cei care îl însoțiseră la acele întâlniri puteau fi la Snotengaham. Era un risc pe care trebuia să mi-l asum. Îmi lăsasem barba să crească și purtam o cămașă de zale veche și ruginită. Voiam cu orice preț să arăt ca un om în pragul sărăciei lucii.

Am găsit o tavernă fără nume în afara zidurilor orașului. Era un loc mizer, cu bere acră, pâine mucegăită și brânză în care-și făcuseră sălașuri viermii, dar era suficient de mare încât să-i adăpostească pe toți oamenii mei, iar proprietarul, un saxon morocănos, se bucurase la mica sumă de arginți pe care i-o pusesem în palmă.

– Ce cauți aici? mă întrebă.

– Vreau să cumpăr o corabie, i-am răspuns. Apoi, i-am povestit că făcuserăm parte din armata lui Haesten, dar că ne săturasem să facem foamea la Ceaster și nu voiam decât să ne întoarcem acasă. Mergem înapoi în Frizia, i-am spus.

Istorioara noastră nu provocă suspiciunea nici unui locuitor din Snotengaham, căci danezii sunt obișnuiți să-și urmeze conducătorii numai câtă vreme le aduc bogății, iar când dau greș, războinicii lor dispar ca înghețul la soare. Nu li se părea ciudat nici că un frizon îi comanda pe saxoni. Echipajele navelor

vikinge sunt formate din danezi, nordici, frizoni şi saxoni. Orice bărbat fără stăpân se putea transforma în viking, iar unui căpitan de vas nu-i păsa câtuşi de puţin ce limbă vorbeau oamenii lui, dacă puteau să învârtă sabia, să arunce suliţa şi să tragă la rame.

Prin urmare, legenda noastră fu crezută de toată lumea; a doua zi veni în vizită un danez burtos, pe nume Frithof. Ceea ce îţi sărea imediat în ochi la înfăţişarea bărbatului era lipsa braţului stâng, retezat de la umăr.

– Mi l-a tăiat un nenorocit de saxon, dar eu i-am despicat capul, aşa că schimbul mi se pare corect, îmi explică el voios.

Frithof era un fel de prim magistrat al oraşului, după cum l-ar fi numit saxonii, adică responsabilul cu ordinea publică şi reprezentantul intereselor stăpânirii.

– Eu am grijă de stăpânul Sigurd şi el are grijă de mine, rezumă el situaţia.

– Este un stăpân bun?

– Cel mai bun, mai generos şi mai loial, îmi răspunse Frithof entuziast. De ce nu vrei să intri în serviciul lui?

– Vreau să ajung acasă.

– În Frizia? se miră ciungul. După cum vorbeşti, te-am luat drept danez, nu frizon.

– L-am slujit pe Skirnir Thorson.

Skirnir fusese un pirat care terorizase coasta friziană, iar eu îl slujisem atrăgându-l într-o ambuscadă fatală.

– Era un ticălos, dar avea o nevastă frumoasă, din câte am auzit. Cum se numea insula lui? mă întrebă Frithof fără nici o urmă de suspiciune.

Aveam de-a face cu un om de treabă, ospitalier.

– Zegge, i-am răspuns.

– Aşa este! Numai nisip şi căcat de peşte. Ai ajuns de la Skirnir la Haesten, din lac în puţ, nu? râse cu poftă, insinuând că-mi alegeam foarte prost stăpânii. Se poate şi mai rău decât să lupţi pentru jarlul Sigurd. Are grijă de oamenii lui şi în curând le va da mult pământ şi argint.

– În curând?

– Când moare Alfred, Wessexul se va rupe în bucăţi. Nu vom avea altceva de făcut decât să ne ducem să le adunăm.

– Am pământ în Frizia, am şi o nevastă.

– E plin de femei aici, rânji danezul. Chiar vrei să ajungi acasă?

– Aşa aş vrea.

– Atunci, ai nevoie de o corabie, dacă nu vrei să înoţi până acolo. Hai să-ţi arăt ceva.

Din râu fuseseră trase pe mal patruzeci şi şapte de corăbii, care stăteau acum proptite cu pari de stejar pe păşunea din apropierea unui golfuleţ liniştit ce le uşura scoaterea şi lansarea la apă. Alte şase vase pluteau amarate pe râu. Patru dintre ele erau negustoreşti, în timp ce două erau nave de război, cu prove şi etrave înalte.

– *Pana-Strălucitoare*, îmi arătă omul cu mândrie una dintre ele. E a jarlului Sigurd.

Pana-Strălucitoare era o frumuseţe zveltă şi înaltă. Un bărbat aplecat peste cheiul de lemn trasa o fâşie albă de vopsea pe filele de bordaj aflate deasupra chilei, ca să-i accentueze forma sinuoasă şi ameninţătoare. Frithof mă conduse la debarcader şi păşi pe punte. L-am urmat, simţind o vibraţie aproape imperceptibilă când nava preluă greutatea noastră. Am observat că nu avea catarg şi nici vâsle, iar prezenţa unor fierăstraie mici şi a unei cutii de dălţi îmi dădu de înţeles că se efectuau reparaţii. Corabia plutea, însă nu era pregătită de plecare.

– Eu am adus-o din Danemarca, îmi spuse danezul plin de mândrie.

– Eşti căpitan de navă?

– Am fost. Poate voi fi din nou, căci mi-e dor de mare. Nu-i aşa că este o frumuseţe?

– E minunată.

– Jarlul Sigurd a comandat-o pentru el şi a cerut cele mai bune materiale din câte se găsesc. Stejar verde din Frizia. E prea mare pentru tine, totuşi.

– E de vânzare?

– Niciodată! Jarlul şi-ar vinde mai curând fiul în sclavie! În plus, câte rame vrei? Douăzeci?

– N-am nevoie de mai mult, am răspuns.

– Frumuseţea asta are nevoie de cincizeci. Oftă, amintindu-şi cum se purta nava pe mare. Nu i-am spus nimic jarlului, dar urăsc să văd corăbii lăsate prea mult timp pe uscat. Lemnul se usucă şi se strânge. Mă pregătesc să o dau pe aceea la apă, zise Frithof arătându-mi cu degetul o altă navă de război proptită cu pari groşi de stejar. E *Casapul mării*, vasul jarlului Cnut.

– Îşi păstrează corăbiile aici?

– Numai pe acestea două, *Casapul mării* şi *Vânătorul de nori*.

Mai mulţi bărbaţi călăfătuiau *Casapul mării*, umplând spaţiile dintre scânduri cu un amestec de câlţi şi răşină de pin. Copiii le dădeau o mână de ajutor sau se jucau pe malul apei. Ceaunele în care se topea răşina fumegau trimiţând un miros înţepător de-a lungul râului. Frithof se apropie de omul care vopsea filele de bordaj şi-l bătu părinteşte pe cap. Se vede că era foarte popular, căci oamenii îi zâmbeau şi-l salutau respectuos. În schimb, magistratul orăşenesc scoase dintr-o pungă pe care o purta la şold fâşii de carne afumată şi le împărţi copiilor, pe care îi cunoştea pe toţi după nume.

– El este Kjartan, mă prezentă unuia dintre cei care călăfătuiau *Casapul mării*. Kjartan vrea să ia una dintre navele noastre. Se întoarce în Frizia, la nevasta lui.

– Adu femeia aici, mai bine, se auzi o voce.

– Are mai multă minte decât s-o aducă ca să te holbezi tu la ea, neisprăvitule, îl admonestă Frithof şi trecu mai departe, conducându-mă la o grămadă enormă de bolovani de lest.

Sigurd îi dăduse dreptul să vândă şi să cumpere corăbii, însă din cele aflate la Snotengaham numai vreo şase erau de vânzare, iar dintre acestea numai două s-ar fi potrivit cu ce voiam eu. Aveam de ales între o corabie de negoţ lată la mijloc şi bine construită, dar prea scurtă, cu o lungime de numai patru ori mai mare în raport cu lăţimea, ceea ce o făcea să fie prea lentă, şi o corabie mai veche şi mult mai uzată, dar care era de cel puţin şapte ori mai lungă faţă de lăţime şi avea linii elegante.

– I-a aparţinut unui nordic care şi-a găsit moartea în Wessex.

– E făcută din pin? l-am întrebat mângâind carena.

– Numai molid, îmi răspunse Frithof.

– Prefer stejarul, am bombănit.

– Dă-mi destul aur şi îţi construiesc o navă din cel mai bun stejar din Frizia. Dar, dacă vrei să traversezi marea vara asta, o vei face într-una de pin. E bine închegată şi are tot ce-i trebuie: catarg, pânze şi cordaj.

– Vâsle?

– Avem câte vrei, făcute din frasin. Are nevoie de unele reparaţii, continuă mângâind şi el gâtul provei, dar a fost o corabie bună la vremea ei, *Fiica lui Tyr*.

– Aşa se numea?

– Chiar aşa. Proprietarul ei îl adora pe Tyr, îmi răspunse zâmbind misterios.

Zâmbise pentru că Tyr era zeul războinicilor care se înfruntau în lupte unul la unul. La fel ca lui Frithof, zeului îi lipsea un braţ, pierdut în lupta cu Fenrir, lupul turbat.

– Are cap de fiară pentru prova?

– Pot să-ţi găsesc ceva.

Ne-am tocmit amical. Frithof începu prin a-mi cere o sumă dublă faţă de valoarea reală, deşi, în realitate, era mulţumit să scape de *Fiica lui Tyr*, iar eu i-am propus tot argintul pe care-l mai aveam, împreună cu caii, şeile şi frâiele noastre. Fusese o corabie bună odată, dar era prea veche şi era mică. O navă are nevoie de cincizeci sau şaizeci de oameni pentru a fi sigură, în timp ce pe *Fiica lui Tyr* nu încăpeau mai mult de treizeci, şi aceia înghesuiţi, dar era perfectă pentru scopul meu. Bănuiam că dacă nu aş fi cumpărat-o ar fi fost făcută lemn de foc, aşa că obţinusem un preţ foarte bun.

– Te va duce până în Frizia, mă asigură danezul.

Am scuipat în palme şi ne-am strâns mâinile, pecetluind târgul. A trebuit să cumpăr răşină de pin pentru a călăfătui nava şi am petrecut două zile pe ţărm, îndesând un amestec gros de răşină fierbinte, păr de cal, muşchi şi cârpe printre scândurile

bordajului. Când catargul, pânzele și cordajul de cânepă ne-au fost aduse dintr-un depozit, le-am poruncit oamenilor mei să abandoneze taverna mizerabilă și să se mute la corabie. Am întins pânza ca pe un cort și am petrecut nopțile fie pe punte, fie lângă navă.

Lui Frithof părea să-i placă de noi, ori poate că se bucura la ideea că măcar una dintre corăbiile lui urma să plutească din nou. Într-o seară veni cu bere în lunca râului, aflată la patru sau cinci sute de pași de zidurile orașului, și rămase să bea cu noi și să ne povestească lupte de demult, în timp ce eu istoriseam călătorii pe mare.

– Mi-e dor de mare, mărturisi el oftând.

– De ce nu vii cu noi, atunci?

– Jarlul Sigurd este un stăpân bun, are grijă de mine, clătină omul îndărătnic din cap.

– Voi avea ocazia să-l văd înainte de plecare?

– Nu cred. A plecat, împreună cu fiul lui, să-l apere pe vechiul tău prieten.

– Haesten?

Grăsanul aprobă scurt din cap.

– Ai petrecut iarna cu el?

– Ne-a tot promis că ni se vor alătura alte pâlcuri de războinici, am început să inventez. A zis că vor veni din Irlanda, iar noi am tot așteptat și n-a venit nimeni.

– Vara trecută s-a descurcat binișor.

– Da, până când i-au luat saxonii flota, am comentat amar.

– Uhtred din Bebbanburg a făcut-o, șopti Frithof cu ură, atingându-și superstițios ciocanul lui Thor de la gât. Am auzit că acum Uhtred îl asediază. De aceea ați plecat?

– Nu vreau să mor în Britania, așa că da, de aceea am plecat.

– Însă Uhtred va muri în Britania, rânji danezul. Jarlul Sigurd îi va veni de hac ticălosului.

– Fie ca zeii să-i dea victoria jarlului, am murmurat pios atingându-mi și eu ciocanul de la gât.

– Dacă dispare Uhtred, Mercia se prăbuşeşte. Când va muri Alfred, Wessexul se prăbuşeşte. De ce ar vrea cineva să fie tocmai în Frizia când se vor ivi atâtea ocazii?

– Mi-e dor de casă, am răspuns simplu.

– Rămâi aici! mă îndemnă vesel Frithof. Alătură-te cu oamenii tăi lui Sigurd, şi-ţi vei putea alege orice moşie din tot Wessexul, îţi vei lua vreo douăsprezece femei saxone şi vei trăi ca un rege!

– Dar mai întâi va trebui să-l omor pe Uhtred? am întrebat glumeţ.

– Va muri! răspunse cât se poate de serios danezul atingându-şi din nou amuleta.

– Mulţi au încercat să-l ucidă. Îţi mai aminteşti de Ubba cel Groaznic?

– Uhtred nu l-a înfruntat niciodată pe jarlul Sigurd în bătălie. Nici pe jarlul Cnut, a cărui sabie e mai iute decât limba şarpelui. Uhtred va muri.

– Toţi oamenii mor.

– Moartea lui e prevestită, spuse Frithof. Când îmi observă interesul, îşi atinse iarăşi ciocanul şi-mi explică: Există o vrăjitoare care i-a văzut moartea.

– Unde? Când?

– Cine ştie? Ea ştie, îmi închipui, şi asta i-a făgăduit jarlului.

Am simţit un junghi straniu de gelozie. Oare Erce îl încălecase pe Sigurd noaptea aşa cum mă încălecase pe mine? Apoi m-am gândit că Ælfadell îmi prevestise moartea faţă de Sigurd, dar o negase faţă de mine, şi asta însemna că ori îl minţise pe unul din noi, ori Erce, în ciuda farmecului ei, nu era cu nici un chip zeiţă.

– Jarlul Sigurd şi jarlul Cnut sunt sortiţi să lupte cu Uhtred, continuă Frithof, şi profeţia spune că jarlii vor învinge, Uhtred va muri şi Wessexul se va prăbuşi. Iar asta înseamnă că ratezi o mare ocazie, prietene.

– Poate c-o să mă întorc, i-am zis, gândindu-mă că era posibil să revin la Snotengaham într-o bună zi deoarece, dacă visul lui Alfred de a unifica toate teritoriile unde se vorbea engleza

se împlinea, atunci danezii trebuiau să fie alungaţi din acest oraş şi din toate celelalte situate între Wessex şi sălbaticul hotar cu ţara scoţilor.

Noaptea, când cântecele petrecăreţilor se stinseseră în tavernele din Snotengaham şi câinii se liniştiseră, santinelele care vegheau asupra corăbiilor obişnuiau să vină la focurile noastre şi să primească hrană şi bere. Asta se întâmplă trei nopţi la rând, apoi, în zorii zilei următoare, oamenii mei, intonând un cântec voios, o împinseră pe *Fiica lui Tyr* pe o rampă făcută din buşteni până ce pluti pe apele fluviului Trente.

Dură o zi să fie umplută cu balast şi încă o jumătate de zi ca pietrele să fie aranjate astfel încât corabia să plutească aşa cum trebuie, puţin înclinată la pupa. Ştiam că avea să ia apă, toate navele o fac, dar la apusul celei de-a doua zile n-am găsit nici un strop deasupra pietrelor de balast abia puse. Cum Frithof se ţinuse de cuvânt şi ne adusese vâsle, oamenii mei purtară corabia în amonte preţ de câteva mile, după care o aduseră înapoi. Am fixat catargul pe două furci, am legat vela strânsă de catarg şi ne-am depozitat avutul, atât cât era, sub semipuntea de la pupa. Mi-am cheltuit ultimii bănuţi de argint care-mi rămăseseră pe un butoi de bere, două cu peşte uscat, nişte posmagi, un jambon şi o roată de brânză tare ca piatra, învelită în pânză. La amurg, Frithof ne aduse capul unui vultur de mare sculptat în lemn de stejar, pe care să-l montăm la prova.

– E un dar din partea mea, îmi zise.

– Eşti un om de ispravă, i-am răspuns cu toată sinceritatea.

Se uita cum sclavii lui urcau capul sculptat la bordul navei.

– Fie ca *Fiica lui Tyr* să te slujească bine, spuse el atingându-şi ciocanul de la gât. Să ai întotdeauna un vânt prielnic, iar marea să te ducă teafăr acasă.

Le-am zis sclavilor să fixeze capul la prova.

– Mi-ai fost de mare ajutor, i-am spus cu căldură lui Frithof, şi-mi doresc să-ţi pot mulţumi aşa cum se cuvine.

I-am oferit un inel de argint pentru braţ, însă el clătină din cap.

– N-am nevoie de aşa ceva. Pe deasupra, ai putea avea nevoie de argint în Frizia. Pleci dimineaţă?

– Înainte de prânz.

– O să vin să-mi iau rămas-bun, îmi promise.

– Cât o să dureze drumul pe mare? l-am întrebat.

– O să ajungi în două zile. Odată ce ieşi din estuarul Humbre, coteşte puţin spre nord. Evită coasta Angliei de Est.

– Sunt necazuri acolo?

Ridică din umeri.

– Câteva corăbii în căutarea unei prăzi uşoare. Eohric îi încurajează. Ţine-o drept spre mare şi continuă tot aşa. Uitându-se la cerul senin, adăugă: Dacă vremea rămâne aşa frumoasă, o să fii acasă în patru zile. Cinci, poate.

– Ai vreo veste de la Ceaster? l-am iscodit.

Eram îngrijorat că Sigurd, aflând că fusese păcălit, se întorcea spre inima ţinuturilor sale, însă Frithof nu auzise nimic. Am presupus că Finan continua să-l ţină ocupat pe jarl, hărţuindu-l prin dealurile şi pădurile de la sud de vechiul fort roman.

Era lună plină în noaptea aceea, şi străjerii veniră iarăşi la docul unde se afla *Fiica lui Tyr,* legată de *Pana-Strălucitoare* cu odgoane de cânepă. Vârtejurile apei sclipeau în lumina lunii. Le-am dat străjerilor bere, i-am desfătat cu cântece şi poveşti şi ne-am pus pe aşteptat. O cucuvea zbură jos, cu aripile albe ca fumul, şi i-am luat trecerea iute ca pe o prevestire bună. În toiul nopţii, când tăcură până şi câinii, i-am trimis pe Osferth şi vreo doisprezece oameni la o căpiţă de fân aflată la jumătatea drumului spre oraş.

– Aduceţi cât mai mult fân puteţi, le-am cerut.

– Fân? se miră un străjer.

– Să-l aşternem pentru dormit, i-am explicat, apoi i-am zis lui Ludda să-i umple bărbatului cornul cu bere.

Străjerii nu băgară de seamă că oamenii mei nu beau şi nici nu observară neliniştea echipajului. În timp ce ei dădeau pe gât o duşcă după alta, m-am suit la bordul *Penei-Strălucitoare* şi am trecut pe *Fiica lui Tyr,* unde mi-am tras peste cap cămaşa de zale şi mi-am prins la brâu Răsuflarea-Şarpelui. Pe rând,

oamenii mei mi se alăturară şi-şi puseră ţinuta de război. Abia în momentul în care Osferth şi ceata lui se întoarseră cu braţele pline de fân se gândi unul dintre străjeri că purtarea noastră era ciudată.

– Ce faceţi?

– Vă dăm foc la corăbii, i-am răspuns voios.

Rămase cu gura căscată, nevenindu-i să creadă.

– La ce daţi foc?

Mi-am scos Răsuflarea-Şarpelui şi i-am împins vârful până sub nasul lui.

– Numele meu este Uhtred de Bebbanburg, i-am zis, urmărind cum i se măreau ochii de uluire. Stăpânul tău a încercat să mă ucidă, şi vreau să-i aduc aminte că a dat greş.

Mi-am lăsat trei oameni să-i păzească pe prizonierii de la docuri, în timp ce restul se apucară de treabă la navele trase pe plajă. Am spart băncile vâslaşilor cu topoarele, apoi am îngrămădit fânul şi scândurile în burţile mari ale corăbiilor. Am făcut cel mai mare morman în cala *Casapului mării*, nava preferată a lui Cnut, deoarece era în mijloc. Osferth şi cei şase oameni ai lui priveau atent oraşul, dar nimeni nu se ivi pe porţi, care probabil că erau închise cu druguri. Nici măcar atunci când am tras cu odgoane suporturile pe care erau andocate câteva corăbii, făcându-le să se răstoarne şi să se zdrobească de pământ, zgomotul nu ajunse până la Snotengaham.

Oraşul se afla la nord de ţinutul lui Sigurd, protejat de restul Merciei de moşiile sale mari, pe când la miazănoapte se găsea teritoriul controlat de Cnut. Poate că nici un alt oraş din Britania nu se simţea mai ferit de necazuri; tocmai de asta fuseseră aduse aici corăbiile, iar Frithof pusese numai patru străjeri bătrâni şi nevolnici să le păzească. Străjerii nu erau acolo ca să respingă un atac, deoarece nimeni nu se aştepta ca Snotengaham să fie luat cu asalt, ci ca să-i oprească pe hoţii de cherestea sau de cărbune. Acum, cărbunele era răspândit pe corăbiile trase pe mal; am aruncat cu putere un mangal care încă mai fumega în pântecele *Casapului mării*. Am aprins focul şi pe celelalte vase, apoi ne-am întors la docuri.

Flăcările izbucniră în vâlvătăi strălucitoare, apoi se calmară, apoi izbucniră iarăşi. Fumul se îngroşă în scurt timp. Deocamdată nu ardeau decât cărbunii şi cheresteaua, scândurile de stejar ale corăbiilor luau foc mai greu, dar în cele din urmă am văzut cum flăcările creşteau şi se răspândeau. Vântul era uşor şi năzuros, uneori sufla fumul spre foc şi-l învârtea în rotocoale înainte de a-l slobozi în aerul nopţii. Flăcările muşcau şi se întindeau, căldura era pârjolitoare, smoala topită picura, scânteile zburau în înalturi, iar zgomotul focului ne spărgea urechile.

Osferth veni în fugă, îndrumându-şi oamenii pe mal, între fluviul roşiatic şi flăcări. O corabie se prăbuşi; scândurile ei aprinse căzură la pământ şi împroşcară cu foc carenele vaselor din apropiere.

– Vin!

– Câţi?

– Şase, poate şapte!

Am dus zece oameni pe ţărm în timp ce Osferth incendia navele care încă pluteau. Zgomotul focului era un urlet întrerupt de pocnetele scândurilor despicate de căldură. *Casapul mării* era tot o vâlvătaie, pântecele i se transformase într-un cazan; când chila lungă i se rupse, se prăbuşi cu un bubuit asurzitor, iar scânteile ţâşniră afară şi flăcările săriră mai sus, îngăduindu-mi să văd un grup de oameni în zdrenţe ce veneau în fugă dinspre oraş. Nu erau mulţi, poate opt sau nouă. Nu erau îmbrăcaţi, ci doar îşi trăseseră mantiile peste veste, şi nu purtau arme. Se opriră când mă văzură, şi nu e de mirare, căci aveam cămaşa de zale şi coiful şi ţineam Răsuflarea-Şarpelui în mână. Focul se reflecta în lama ei. N-am scos nici o vorbă. Stăteam cu spatele la focul ce urla în noapte, aşa că faţa mi-era în umbră. Văzând un şir de războinici cu contururi de foc, pregătiţi de luptă, bărbaţii se întoarseră spre oraş ca să aducă ajutoare, însă ajutorul cu pricina sosea deja. Alţi bărbaţi traversau pajiştea şi, în lumina focului, le-am zărit sclipirea armelor.

– Înapoi la docuri, le-am poruncit oamenilor mei.

Ne-am retras spre construcţiile de lemn, care erau pârjolite de flăcările din apropiere.

– Osferth! Au ars toate?

Mă refeream la corăbiile de pe apă, toate în afară de *Fiica lui Tyr* şi *Pana-Strălucitoare.*

– Ard, îmi răspunse el.

– Îmbarcarea! am răcnit.

Mi-am numărat oamenii de la bordul *Fiicei lui Tyr,* apoi, în timp ce străjerii fugeau de acolo cât îi ţineau picioarele, am tăiat cu un topor odgoanele care fixau *Pana-Strălucitoare* de debarcader.

Orăşenii îşi închipuiau că voiam să fur corabia lui Sigurd, aşa că aceia care aveau arme se repeziră s-o salveze. Am sărit la bordul *Penei-Strălucitoare* şi am lovit cu toporul în ultimul odgon care-i lega prora de ţărm. Se legăna puternic, ţinută de acea ultimă parâmă, pe care lovitura mea nu reuşi s-o reteze decât pe jumătate. Un orăşean făcu un sat înalt şi căzu peste bănci, dar se ridică iute. Îşi năpusti sabia asupra mea, izbindu-mi cămaşa de zale, însă lovitura pe care i-am tras-o în faţă îl năuci. În acest timp, alţi doi săriră de pe debarcader. Unul rată saltul şi căzu între corabie şi ţărm, abia reuşind să se agaţe de centura navei, pe când celălalt ateriză lângă mine şi-mi îndreptă spre pântec o spadă cu lamă scurtă. Param cu toporul când am văzut că Osferth îmi venea în ajutor. Primul inamic atacă iarăşi, repezindu-şi sabia spre picioarele mele, însă lama se opri în fâşiile de fier cusute în carâmbii cizmelor. Bărbatul se rănise în timpul saltului, poate că-şi rupsese glezna, pentru că nu putea sta drept. Se răsuci cu faţa la Osferth, care-i împinse sabia într-o parte, apoi atacă furios. Al doilea inamic intrase în panică; l-am împins, trimiţându-l înapoi în apă, după care am lovit iarăşi cu toporul în odgon, izbutind să-l tai de data asta. Era să cad când *Pana-Strălucitoare* se îndepărtă impetuoasă de ţărm. Bărbatul care stătea agăţat de centură îi dădu drumul şi căzu în apă. Adversarul lui Osferth murea, sângele i se scurgea pe pietrele de balast.

– Mulţam, i-am zis lui Osferth.

Curentul le purta pe *Pană-Strălucitoare* şi *Fiica lui Tyr* în aval, tot mai departe de focul aprig şi strălucitor al cărui fum umplea

cerul şi acoperea stelele. Umpluserăm cala *Penei-Strălucitoare* cu cherestea şi cărbuni. Am răsturnat mangalul aprins peste ele, am aşteptat să văd că flăcările cuprindeau cărbunii, apoi m-am cățărat la bordul *Fiicei lui Tyr* şi am tăiat odgonul care o lega de *Pana-Strălucitoare.* O duzină de oameni de-ai mei împinseră cu vâslele corabia mai mică, îndepărtând-o de a noastră. Am fixat cârma la locul ei de la pupa şi m-am sprijinit de ea ca s-o duc pe *Fiica lui Tyr* în mijlocul fluviului. Chiar în acel moment, un topor, a cărui lamă oglindea lumina focului, zbură de pe țărm, însă căzu în apă în spatele nostru fără să ne atingă.

– Montați capul de vultur! le-am strigat oamenilor mei.

– Kjartan! Frithof, în şaua unui armăsar negru, galopa pe țărm, ținând pasul cu noi. Un om de-al lui aruncase toporul, iar acum altul azvârli o suliță care căzu în apă. Kjartan! răcni el.

– Numele meu este Uhtred, i-am strigat. Uhtred de Bebbanburg!

– Cum?

– Uhtred de Bebbanburg! Transmite-i salutările mele jarlului Sigurd!

– Ticălosule!

– Spune-i mâncătorului de glod pe care-l numeşti stăpân să nu mai încerce vreodată să mă omoare!

Frithof şi oamenii lui trebuiră să se oprească din cauza unui afluent care le tăia calea. Mă blestemă, însă glasul i se auzi tot mai slab pe măsură ce ne îndepărtam vâslind.

Cerul din spatele nostru strălucea de la văpăile ce se ridicau din flota lui Sigurd. Nu toate corăbiile luaseră foc, şi nu mă îndoiam că oamenii lui Frithof aveau să salveze una sau două, poate mai multe, din infernul care lumina noaptea. De asemenea, aveau să pornească în urmărirea noastră, dar tocmai de aceea dăduserăm foc *Penei-Strălucitoare,* care acum plutea în derivă în amonte. Se răsucea după voia curentului, cu flăcările cuibărite în pântecul ei zvelt. Avea să se scufunde în cele din urmă; aburul avea să ia locul fumului, iar epava, speram eu, avea să blocheze canalul. Râzând, i-am făcut cu mâna lui Frithof. Sigurd avea să fie furios când îşi dădea seama că fusese

păcălit. Nu doar păcălit, ci făcut de râs. Prețioasa lui flotă era acum un morman de cenușă.

În spatele nostru, fluviul era de un roșu pâlpâitor, pe când în față era scăldat în lumina argintie a lunii. Curentul ne purta cu repeziciune, așa că n-aveam nevoie decât de șase vâsle ca să ținem cursul drept. Cârmeam spre părțile exterioare ale coturilor apei, acolo unde adâncimea era cea mai mare, mereu atent la sunetul de rău augur al chilei frecându-se de mâl, dar, cum zeii aveau grijă de noi, *Fiica lui Tyr* se îndepărtă iute de focul care acoperea cerul la Snotengaham. Ne deplasam mai repede decât orice bidiviu, tocmai de asta cumpărasem o corabie în vederea evadării, și aveam un avans enorm față de orice navă care ar fi putut încerca să ne urmărească. O vreme, *Pana-Strălucitoare* se ținu după noi, dar după vreun ceas se opri, deși licăririle focului încă se zăreau la coturile fluviului. În cele din urmă, și acestea dispărură; nu puteam decât să sper că, scufundându-se, blocase canalul navigabil. Noi ne-am continuat drumul.

– Ce-am făcut cu asta, stăpâne? mă întrebă Osferth, care mi se alăturase pe mica punte de la pupa *Fiicei lui Tyr.*

– L-am făcut pe Sigurd să pară un dobitoc, i-am răspuns.

– Dar nu e un dobitoc.

Știam că Osferth nu era de acord cu mine. Nu era laș, dar credea, asemenea tatălui său, că războiul avea să cedeze în fața înțelepciunii și că un conducător își putea folosi rațiunea, în locul armelor, pentru a obține victoria. Însă războiul este emoție pură, știu asta prea bine.

– Vreau ca danezii să se teamă de noi, i-am zis.

– Deja se temeau.

– Acum se tem și mai mult. Nici un danez n-o să atace Mercia sau Wessexul dacă știe că lasă în urmă un cămin care-i poate fi atacat oricând. Le-am arătat că putem ajunge până în inima ținutului lor.

– Sau le-am ațâțat dorința de răzbunare, spuse el.

– Răzbunare? Crezi că danezii plănuiau să ne lase în pace?

– Mă tem de atacuri în Mercia, în chip de răzbunare, îmi explică Osferth.

– Buccingahamm o să ardă, dar le-am zis să părăsească sala mare și să se ducă la Lundene.

– Le-ai zis asta? se miră el, apoi adăugă încruntat: Atunci o să ardă și sala mare a lui Beornnoth.

Înveselit, am atins lanțul de aur pe care-l purta Osferth la gât.

– Vrei să pui rămășag pe lanțul ăsta?

– De ce n-ar da foc Sigurd sălii lui Beornnoth? vru el să știe.

– Pentru că Beornnoth și fiu-său sunt oamenii lui Sigurd, l-am lămurit.

– Beornnoth și Beortsig?

Am încuviințat din cap. N-aveam nici o dovadă, numai bănuieli, însă moșiile lui Beornnoth, atât de aproape de Mercia daneză, fuseseră lăsate neatinse, și asta mă ducea cu gândul la existența unei înțelegeri. Presupuneam că Beornnoth era prea bătrân ca să mai facă față luptelor necontenite, așa că făcuse pace, pe când fiul său era un individ ursuz și plin de ură față de saxonii din vest, care, după părerea lui, furaseră independența Merciei.

– N-o pot dovedi acum, i-am zis lui Osferth, dar o s-o fac.

– Chiar și așa, stăpâne, ce-am obținut din toată treaba asta? mă întrebă Osferth arătând spre lucirea roșiatică de la orizont.

– Pe lângă faptul că l-am scos din minți pe Sigurd? Am apăsat cârma, împingând-o pe *Fiica lui Tyr* în exteriorul unui cot larg al fluviului. La răsărit, cerul era luminos, norii strălucitori se întindeau în fața soarelui încă ascuns. Vitele de pe maluri ne priveau trecând. Tatăl tău, am continuat, știind în ce măsură îl iritau aceste două cuvinte, i-a ținut la respect pe danezi de când a urcat pe tron. Wessexul e o fortăreață. Dar știi ce vrea tatăl tău.

– Toate ținuturile englezilor.

– Și nu obții asta construind o fortăreață. Nu-i învingi pe danezi apărându-te de ei. Trebuie să ataci. Iar tatăl tău n-a atacat niciodată.

– A trimis corăbii în Anglia de Est, îmi aminti Osferth pe un ton mustrător.

Într-adevăr, Alfred trimisese cândva trupe în Anglia de Est ca să-i pedepsească pe danezii lui Eofric pentru incursiunile de jaf în Wessex, însă navele lui Alfred nu făcuseră mare lucru.

Saxonii din vest își construiseră corăbii mari, care nu puteau pătrunde pe râuri, așa că tot ce avuseseră de făcut oamenii lui Eohric fusese să se retragă în zonele cu apă mică. Flota lui Alfred trebuise să se întoarcă, deși amenințarea fusese destul de serioasă încât să-l convingă pe Eohric să mențină tratatul dintre Wessex și regatul său.

– Dacă e să ne unim cu saxonii, am spus, n-o s-o facem cu corăbiile, ci cu ziduri de scuturi și sulițe și săbii și măcel.

– Și cu ajutorul lui Dumnezeu, completă Osferth.

– Chiar și cu asta, tot de războinici e nevoie. Fratele tău o știe, sora ta o știe, și ei o să caute pe cineva care să stea în fruntea zidului de scuturi.

– Domnia Ta.

– Noi. De asta am dat foc flotei lui Sigurd, ca să le arătăm celor din Wessex și Mercia cine-i poate conduce. L-am plesnit pe Osferth peste umăr și i-am rânjit larg. M-am săturat să mi se spună „scutul Merciei". Vreau să fiu scutul saxonilor.

Alfred, dacă încă mai trăia, era pe moarte, iar eu tocmai îmi însușisem ambiția lui.

Am dat jos capul de vultur ca să nu părem dușmănoși și, sub razele soarelui care se înălța, ne-am continuat drumul prin Anglia. Fusesem în ținutul danezilor și văzusem un loc cu nisip și pământ în strat subțire; deși nu mă îndoiesc că danezii aveau și moșii mai fertile decât cele pe care le-am văzut eu, nu cred că aveau un pământ la fel de bun ca acela prin mijlocul căruia *Fiica lui Tyr* își urma călătoria tăcută. Fluviul ne purta pe lângă câmpuri bogate și păduri dese. Curentul trăgea spre aval ramurile înfrunzite ale sălciilor. Vidrele se jucau prin apă și fugeau unduindu-se de umbra corabiei noastre. Păsările ciripeau de zor pe maluri, unde primii lăstuni adunau mâl pentru cuiburi. O lebădă șuieră la noi, cu aripile desfăcute, iar oamenii mei, amuzați, șuierară la rândul lor. Copacii de un verde crud își întindeau coroanele peste pajiștile împodobite cu ciuboțica-cucului, în timp ce clopoțeii se înșirau la poalele pădurilor. Asta-i adusese pe danezi aici, nu argintul, nu robii, nici măcar dorința de faimă, ci pământul: un pământ adânc,

bogat, mănos, în care recoltele creşteau din abundenţă şi un bărbat putea să-şi ţină familia fără teama de foamete. Copilaşii care pliveau pe câmp se opreau să ne facă veseli cu mâna. În timp ce se perindau prin faţa ochilor noştri săli de ospeţe şi sate şi turme şi cirezi, am ştiut că asta era adevărata bogăţie care-i atrăgea pe oamenii de dincolo de mare.

Ne-am uitat după urmăritori, însă n-am văzut nici unul. Vâsleam, dar, grijuliu cu puterile oamenilor mei, foloseam doar câte şase vâsle pe fiecare parte ca să menţin o înaintare constantă a navei.

Cărăbuşii zburau în jurul nostru, şi peştii săreau să se hrănească, şi plantele lungi se unduiau sub apă, şi *Fiica lui Tyr* ajunse la Gegnesburh, şi mi-am amintit cum îl ucisese Ragnar pe călugărul de acolo. Acela era oraşul unde crescuse soţia lui Alfred, cu mult înainte ca danezii să-l cucerească. Avea un zid şi o palisadă, însă ambele erau căzute în paragină. Mare parte a palisadei fusese smulsă, probabil pentru ca buştenii de stejar să fie folosiţi la construcţii, şi valul de pământ se erodase, prăbuşindu-se în şanţul dincolo de care se zăreau case noi. Danezilor nu le păsa. Se simţeau în siguranţă acolo. Nici un inamic nu venise până atunci, şi erau convinşi că n-avea să vină niciodată. Localnicii ne salutară. Singurele corăbii ancorate la Gegnesburg erau vase de negoţ lente, cu pântece mari. Mă întrebam dacă oraşul primise un nume danez. Eram în Mercia, care însă se transforma treptat într-un regat al danezilor.

Am vâslit toată ziua până când, pe seară, am ajuns la gura estuarului. Marea se întindea în faţă, tot mai întunecată pe măsură ce soarele cobora în spatele nostru. Am ridicat catargul, o treabă pentru care a fost nevoie de puterea tuturor oamenilor mei, am strâns sarturile, am înălţat verga şi ne-am îndreptat spre larg. Lâna şi inul se umflau sub vântul dinspre sud-vest, parâmele se întindeau şi scârţâiau, corabia se înclina; am simţit ghiontul primelor valuri, am simţit-o pe *Fiica lui Tyr* tremurând la această primă mângâiere şi mi-am trimis restul oamenilor la vâsle, cerându-le să tragă tare ca să lupte cu fluxul în timp ce goneam spre răsărit în umbrele nopţii. Aveam nevoie atât

de vele, cât şi de vâsle ca să înaintăm împotriva fluxului, dar treptat puterea lui slăbi, aşa că ne-am repezit în larg, lăsând valurile să înfrunte fluviul. N-am văzut nici o corabie în urma noastră când am trecut de bancurile de mâl şi am simţit cum carena sălta pe valurile sălbatice ale mării.

Majoritatea corăbiilor se adăpostesc pe coastă la căderea serii. Comandantul găseşte un golfuleţ şi ancorează acolo pentru noapte, însă noi am continuat să vâslim spre răsărit şi, când se întunecă de-a binelea, am ridicat vâslele, lăsând corabia să fie mânată doar de vântul prielnic. La un moment dat am cârmit spre sud, apoi m-am culcat, dormind până în zori. Dacă am fost urmăriţi, habar n-am avut; oricum, navele din Anglia de Est nu ne zăriră în timp ce ne îndreptam spre miazăzi.

Ştiam apele acelea. A doua zi, în lumina puternică a soarelui, ne-am aventurat mai aproape de coastă până când am recunoscut un reper. Două corăbii întâlnite în drum trecură mai departe fără să ne bage în seamă, aşa că ne-am continuat drumul pe lângă mlaştini, intrând pe Temes după ce am ocolit insula Fughelness. Zeii ne iubeau, zilele şi nopţile călătoriei noastre nu fuseseră tulburate câtuşi de puţin; în scurtă vreme am ajuns la Lundene.

Am ancorat-o pe *Fiica lui Tyr* la debarcaderul din faţa casei în care locuisem la Lundene. Nu crezusem că aveam s-o mai revăd, pentru că acolo murise Gisela. M-am gândit la Ælfadell şi la profeţia ei sumbră cum că toate femeile mele o să moară, însă, amintindu-mi că vrăjitoarea nu ştiuse că flota lui Sigurd urma să fie mistuită de flăcări, mi-am dat seama că n-avea cum să ştie ce soartă le aştepta pe femeile mele.

Îi prevenisem pe oamenii mei de la Buccingahamm să se aştepte la un atac şi le ordonasem să se adăpostească în sud, la Lundene. Speram că Sigunn avea să mă întâmpine acolo şi că aveam să-l găsesc pe Finan în oraş, odată ce-şi terminase misiunea de la Ceaster, însă casa mi se păru goală când am tras corabia la mal şi câţiva membri ai echipajului săriră pe debarcader să prindă odgoanele. În cele din urmă, când vâslele

tocmai erau lăsate pe bănci, uşa casei se deschise, iar un preot ieşi pe terasă.

– Nu poţi să-ţi laşi corabia aici! îmi strigă.

– Cine eşti? l-am întrebat.

– Asta e casă particulară, zise el de parcă nu m-ar fi auzit. Era un tip slab, de vârstă mijlocie, cu un chip sever urâţit de semnele vărsatului. Sutana lui lungă şi neagră era fără pată, ţesută din cea mai fină lână, iar tunsoarea îi era îngrijită. Nu era un preot de rând, atât hainele, cât şi atitudinea lui sugerau un rang înalt. E un chei mai jos, îmi spuse, arătând spre est.

– Cine eşti? am repetat.

– Omul care-ţi spune să cauţi alt loc de ancorare, mârâi el, fără să se clintească atunci când am sărit pe debarcader să-l înfrunt. O să pun să ţi se confişte nava, mă ameninţă, şi-o să trebuiască să plăteşti ca să ţi-o iei înapoi.

– Sunt ostenit, i-am răspuns, şi n-am de gând să-mi mut corabia.

Simţeam duhoarea bine cunoscută a Lundene-ului, amestecul de fum şi miros de dejecţii, şi mi-am amintit cum Gisela răspândea lavandă pe dalele pardoselii. Ca de fiecare dată, gândul acesta îmi răscoli dorul şi mă întristă cumplit. Se îndrăgostise de casa asta construită de romani, cu o vastă curte interioară şi camera cea mare dând spre fluviu.

– Nu poţi intra! rosti ferm preotul în timp ce treceam pe lângă el. Îi aparţine lui Plegmund.

– Plegmund? El e comandantul garnizoanei?

Casa îi era dată celui care comanda garnizoana din Lundene, funcţie pe care un saxon din vest pe nume Weohstan o preluase de la mine. Weohstan îmi era prieten, ştiam că m-ar fi primit cu bucurie, dar Plegmund?

– Casa i-a fost dăruită arhiepiscopului, mă lămuri preotul. De către Alfred însuşi.

– Arhiepiscopul? am întrebat uluit.

Plegmund era noul arhiepiscop de Contwaraburg, un mercian, cunoscut pentru pietatea sa, prieten cu Alfred şi acum, după cât se vedea, proprietarul uneia dintre cele mai impunătoare case din Lundene.

– A venit aici o fată? am vrut să știu. Sau un irlandez? Un războinic?

Preotul se albi la față. Probabil că ori Sigunn, ori Finan veniseră acolo, și, punând lucrurile cap la cap, își dăduse seama cine eram.

– Ești Uhtred?

– Sunt Uhtred, am zis deschizând ușa casei.

Încăperea lungă, atât de primitoare pe când Gisela locuia acolo, era acum o sală de copiat manuscrise. Am văzut șase pupitre cu pene, călimări și pergamente gata de lucru. La două pupitre se aflau copiști. Unul scria de zor la un manuscris, iar celălalt folosea o riglă și un ac pentru a trasa linii pe un pergament gol. Liniile fine, trasate cu vârful acului, îi ajutau să scrie drept. Cei doi îmi aruncară o privire iritată, apoi se reapucară de treabă.

– Așadar, a fost aici o fată? l-am întrebat pe preot. O daneză mititică și drăguță. Era însoțită de șase războinici.

– A fost, mormăi el.

– Și?

– S-a dus la o tavernă, zise acru preotul, ceea ce însemna că o alungase fără menajamente.

– Și Weohstan? Unde e?

– Lângă biserica mare, acolo și-a făcut cartierul general.

– Plegmund e aici, la Lundene?

– Arhiepiscopul e la Contwaraburg.

– Și câte corăbii are? am întrebat.

– Nici una, îmi răspunse preotul.

– Atunci n-are nevoie de blestematul ăsta de debarcader, nu? Așadar, corabia mea stă aici până o vând, și dacă te atingi de ea, dacă pui pe ea fie și un singur deget, dacă poruncești să fie mutată, dacă-ți trece prin minte s-o muți, te duc la mare și te învăț să faci ca Hristos.

– Să fac ca Hristos? se miră el.

– Păi, umbla pe apă, nu?

Înfruntarea îmi lăsă un gust amar, amintindu-mi în ce măsură Biserica prinsese Wessexul lui Alfred în ghearele ei

hrăpărețe. Se părea că regele le dăruise lui Plegmund și lui Werferth, episcopul de Wygraceaster, jumătate dintre cheiurile din Lundene. Alfred voia ca Biserica să fie bogată și episcopii ei să fie puternici deoarece se bizuia pe ei ca să-și impună legile. Dacă eu contribuiam la extinderea puterii Wessexului spre nord, acești episcopi, preoți, călugări și măicuțe aveau să vină după mine cu regulile lor aspre. Totuși, mă angajasem să fac asta de dragul lui Æthelflaed, care se afla acum la Wintanceaster. Weohstan îmi dădu vestea.

– Regele și-a chemat neamurile, își așteaptă moartea, îmi zise el posomorât.

Weohstan era un vest-saxon impasibil, chel, cu mulți dinți lipsă, care comanda garnizoana din Lundene. Lundene aparținea chipurile Merciei, însă Alfred ceruse ca toți oamenii de vază din oraș să jure credință Wessexului, și Weohstan era un tip de ispravă, fără multă imaginație, dar sârguincios.

– Numai că eu am nevoie de bani ca să repar zidurile, continuă el încruntat, și nu vor să-mi dea. Trimit argint la Roma ca să benchetuiască papa, dar mie nu-mi dau pentru ziduri.

– Ai putea să furi, i-am sugerat.

– N-am văzut un danez de luni de zile.

– În afară de Sigunn.

– E drăguță, spuse el oferindu-mi un zâmbet știrb.

Îi oferise adăpost până soseam eu. Sigunn nu avea vești de la Buccingahamm, dar bănuiam că sala mare de acolo, cu hambarele și șoproanele ei, aveau să fie doar niște ruine fumegânde îndată ce Sigurd se întorcea din expediția sa la Ceaster.

Finan ajunse peste două zile, rânjind bucuros și cu tolba plină de noutăți.

– L-am atras pe Sigurd în capcană și l-am mânat până în brațele galezilor, îmi spuse.

– Și Haesten?

– Dumnezeu știe.

Finan îmi povesti cum el și Merewalh se retrăseseră spre sud, în pădurile dese, iar Sigurd îi urmărise.

– Doamne, ce dornic mai era să ne prindă! A trimis călăreți după noi pe vreo zece căi, și am izbutit să prindem un pâlc în ambuscadă.

Îmi dădu un sac plin cu argint, prada luată de la războinicii uciși la poalele stejarilor. Sigurd, mânios, renunțase la orice prudență și încercase să-și învăluie adversarul mereu în mișcare trimițând oșteni spre vest și sud, dar tot ce reușise fusese să-i stârnească pe galezi, care niciodată n-aveau nevoie de prea multe imbolduri, așa că o bandă de războinici sălbatici se năpustise de pe dealuri să-i ucidă pe oamenii veniți de la miazănoapte. Sigurd îi blocase cu un zid de scuturi, apoi se retrăsese brusc spre nord.

– Trebuie să fi aflat despre corăbii, am spus.

– E tare amărât, râse Finan.

– Și eu sunt tare sărac, am zis.

Buccingahamm arsese probabil, așa că nu mai aveam de primit nici o dijmă. Familiile oamenilor mei erau la Lundene, *Fiica lui Tyr* urma să fie vândută pentru nimica toată, iar Æthelflaed n-avea cum să mă ajute. Se afla la Wintanceaster, la căpătâiul tatălui său muribund, și acolo era și soțul ei. Îmi trimisese o scrisoare în care nu-mi spunea mare lucru, știind probabil că toate misivele îi erau citite de ochi iscoditori; totuși, îmi sugera să mă duc la una dintre moșiile ei din valea Temesului. Vătaful de acolo, care-mi fusese tovarăș de luptă la Beamfleot, se arătă bucuros să mă vadă. Rămăsese schilod după acea bătălie, dar mergea în cârje și călărea destul de bine. El mi-a împrumutat niște bani. Lui Ludda, care mă însoțea, i-am spus că aveam să-i plătesc pentru timpul petrecut în slujba mea când îmi refăceam bogăția și că era liber să plece, însă el îmi zise că voia să rămână. Învăța să folosească sabia și scutul și era un tovarăș de nădejde, așa că răspunsul lui mă bucură. Doi dintre frizonii mei hotărâră că avea să le meargă mai bine cu un alt stăpân, și nu m-am împotrivit, lăsându-i să plece. Eram în aceeași situație ca Haesten: oamenii mei se întrebau dacă nu cumva juraseră credință cui nu trebuia.

Apoi, spre sfârșitul verii, Sihtric se întoarse.

Cinci

Toată vara n-am făcut altceva decât să vânăm şi să cercetăm împrejurimile. Oamenii fără treabă sunt mereu nemulţumiţi, aşa că am cumpărat cai cu argintul pe care-l împrumutasem şi i-am condus spre nord, la graniţele ţinutului lui Sigurd. Dacă Sigurd prinse de veste nu reacţionă în nici un fel, pesemne temându-se de o altă înşelătorie ca aceea care-l împinsese la o luptă fără rost cu sălbaticii galezi, dar nici noi nu căutam harţă. Nu aveam destui oameni ca să-l înfrunt pe Sigurd. Îmi ridicam stindardul de fiecare dată, însă totul era o mare cacealma.

Haesten se afla tot la Ceaster, deşi acum garnizoana lui era de cinci ori mai numeroasă decât în primăvară. Nou-veniţii nu erau războinici de-ai lui Haesten, ci vasali de-ai lui Sigurd şi ai aliatului său, Cnut Spadă-Lungă, şi erau destui cât să păzească zidul vechii cetăţi pe toată lungimea. Îşi atârnaseră scuturile pe palisadă, iar stindardele lor fluturau pe poarta de sud. Corbul în zbor, emblema lui Sigurd, se zărea alături de steagul lui Cnut, care înfăţişa un topor şi o cruce sfărâmată. Nu era şi steagul lui Haesten acolo, ceea ce însemna că devenise vasalul unuia din cei doi seniori.

Merewalh socoti că erau cam o mie de oameni în cetate.

– O să încerce să ne provoace, îmi spuse el. Vor să ne luptăm.

– Şi nu le îndeplineşti dorinţa?

Clătină din cap. Cum avea numai o sută cincizeci de războinici, se retrăgea ori de câte ori garnizoana din Ceaster ieşea la atac.

– Nu știu cât mai putem sta aici, oftă el.

– I-ai cerut ajutor lordului Æthelred?

– Da, spuse posomorât Merewalh.

– Și?

– Spune că trebuie doar să-i ținem sub observație, pufni el dezgustat.

Æthelred avea destui oameni ca să iște un război, ar fi putut cuceri Ceasterul oricând voia; în loc de asta, nu făcea nimic.

Mi-am anunțat prezența apropiindu-mă călare de ziduri, cu stindardul meu cu cap de lup. La fel ca data trecută, Haesten nu rezistă ispitei. Era însoțit de doisprezece oameni, dar veni spre mine singur, cu mâinile depărtate în lături. Rânjea.

– A fost o chestie deșteaptă, prietene.

– Deșteaptă?

– Jarlului Sigurd nu i-a plăcut. A venit să mă salveze, iar tu i-ai distrus flota! Nu e deloc mulțumit.

– Nu voiam să fie mulțumit.

– Și a jurat c-o să mori.

– Parcă și tu ai jurat asta cândva.

– Îmi țin jurămintele, spuse el.

– Le calci așa cum calcă peste ouăle din cuibar un copil neîndemânatic, i-am replicat cu dispreț. Așadar, în fața cui ai îngenunchеat? Sigurd?

– În fața lui Sigurd, recunoscu el. În schimb, el mi l-a trimis pe fiul său cu șapte sute de oameni.

Arătă spre călărețiі care-l însoțeau și am văzut chipul mohorât al tânărului Sigurd Sigurdson încruntându-se la mine.

– Deci cine comandă aici? am vrut să știu. Tu sau băiatul?

– Eu, spuse Haesten. Treaba mea e să-i bag mințile în cap.

– Sigurd speră c-o să reușești? am întrebat, și Haesten avu curtenia de a râde. Privea dincolo de mine, spre marginea pădurii, încercând să-și dea seama câți oameni adusesem pe post de întăriri pentru Merewalh. Destui cât să te distrugă, i-am răspuns la întrebarea nerostită.

– Mă îndoiesc de asta. Altfel, n-ai sta la taclale, ai porni la luptă.

Era adevărat.

– Aşadar, ce ţi-a făgăduit Sigurd în schimbul jurământului de credinţă? l-am iscodit.

– Mercia.

Era rândul meu să izbucnesc în râs.

– Tu primeşti Mercia? Şi cine va domni peste Wessex?

– Sigurd şi Cnut hotărăsc asta, zise el nepăsător, apoi zâmbi. Poate tu? Mă gândesc că dacă te ploconeşti în faţa lui, Uhtred, jarlul Sigurd o să te ierte. Ar prefera să lupţi de partea lui decât să-i fii împotrivă.

– Spune-i că aş prefera să-l omor, am replicat trăgând hăţurile armăsarului. Ce mai face nevastă-ta?

– Brunna e bine, răspunse el, părând mirat de întrebare.

– E tot creştină?

Brunna fusese botezată, dar bănuiam că întreaga ceremonie fusese un vicleşug prin care Haesten să alunge suspiciunile lui Alfred.

– Crede în zeul creştin, mormăi Haesten. I se tânguie de dimineaţa până seara.

– Mă rog să aibă o văduvie fără griji, am spus.

M-am întors, dar chiar atunci se auzi un strigăt. Când m-am răsucit să văd ce era, l-am văzut pe Sigurd Sigurdson galopând spre mine.

– Uhtred! răcni el.

Mi-am întors calul şi l-am aşteptat.

– Hai să ne luptăm, strigă tânărul sărind din şa şi scoţându-şi sabia.

– Sigurd! îi spuse Haesten pe un ton de avertizare.

– Eu sunt Sigurd Sigurdson! ţipă băiatul în timp ce mă sfredelea cu privirea, cu sabia pregătită.

– Nu acum, zise Haesten.

– Ascultă-ţi dădaca, l-am sfătuit pe tânăr, şi asta îl făcu să-şi repeadă sabia spre mine, însă eu am parat cu piciorul drept, făcând lama să se lovească de scară.

– Nu! urlă Haesten.

Sigurd scuipă în direcţia mea.

– Eşti bătrân, ţi-e frică. Scuipă iar, apoi ridică glasul. Să se ducă vorba că Uhtred a fugit de Sigurd Sigurdson!

Era înflăcărat, era tânăr, era neghiob. Era un flăcău destul de voinic şi avea o sabie bună, dar ambiţia îi depăşea cu mult abilitatea. Voia să-şi facă un nume, îmi aminteam că la fel fusesem şi eu la vârsta lui, şi zeii mă iubiseră. Oare-l iubeau pe Sigurd Sigurdson? Fără o vorbă, mi-am smuls picioarele din scări şi am sărit jos. Mi-am tras alene Răsuflarea-Şarpelui din teacă, zâmbindu-i băiatului; am văzut prima umbră de îndoială pe chipul lui pus pe arţag.

– Nu, te rog! strigă Haesten.

Oamenii lui se apropiaseră, la fel şi ai mei.

Mi-am depărtat braţele de trup, invitându-l pe Sigurd să atace. Şovăi, dar el mă provocase. Dacă nu lupta acum avea să pară laş, iar gândul ăsta era de nesuportat. Prin urmare, se repezi spre mine cu sabia. Am parat, surprins de iuţeala lui, apoi l-am împins cu mâna liberă, făcându-l să se împleticească. Lovi din nou cu sălbăticie, eu am parat din nou. Îl lăsam să mă atace, nu făceam decât să mă apăr, şi pasivitatea mea îi aţâţa şi mai mult furia. Învăţase arta de a mânui sabia, dar, cu mintea înfierbântată, uitase toate lecţiile. Rotea lama ca un nebun, aşa că-mi era foarte uşor să parez. În cele din urmă l-am auzit pe Haesten sfătuindu-l:

– Foloseşte vârful!

– Luptă-te! îmi strigă Sigurd, rotindu-şi iarăşi sabia.

– Căţeluşule, i-am zis, şi aproape îi dădură lacrimile de frustrare.

Lama lui se năpusti şuierând spre capul meu. M-am înclinat spre spate şi, când vârful şfichiui aerul din faţa ochilor mei, am făcut un pas înainte şi-am împins iarăşi cu mâna liberă, numai că de data asta l-am prins de glezna stângă, făcându-l să cadă ca un taur căruia i s-au tăiat tendoanele, moment în care i-am pus Răsuflarea-Şarpelui la gât.

– Întâi să creşti, după aia te lupţi cu mine, i-am spus. Se zbătu, apoi încremeni simţind cum vârful sabiei mele îi apăsa gâtul. Nu azi e ziua în care o să mori, Sigurd Sigurdson. Acum

dă drumul sabiei. Cum tot ce făcu fu să miorlăie slab, m-am răstit: Dă drumul sabiei! De data asta se supuse. E un dar de la taică-tău? Neprimind răspuns, am continuat: Nu e ziua în care o să mori, dar e o zi pe care vreau s-o ții minte. Ziua în care l-ai provocat pe Uhtred de Bebbanburg.

I-am susținut privirea preț de câteva bătăi de inimă, apoi mi-am mișcat Răsuflarea-Șarpelui cu iuțeala gândului, numai din încheietură, astfel că vârful lamei îi crestă mâna în care ținuse sabia, făcându-l să tresară când văzu sângele țâșnind. Am pășit în lături, m-am aplecat și i-am cules arma.

– Spune-i lui taică-său că i-am cruțat viața cățelușului său, i-am zis lui Haesten.

Am șters vârful Răsuflării-Șarpelui de poala mantiei, i-am dat sabia băiatului lui Oswi, slujitorul meu, apoi am urcat în șa. Sigurd Sigurdson își ținea strâns mâna rănită.

– Transmite-i salutările mele tatălui tău, i-am spus, după care am dat pinteni armăsarului.

Aproape am putut auzi oftatul de ușurare al lui Haesten. Nu-i venea să creadă că băiatul scăpase cu viață.

De ce l-am cruțat? Pentru că nu merita să-l omor. Voiam să-l provoc pe taică-său, și moartea tânărului cu siguranță că la asta ar fi dus, însă n-aveam destui oameni ca să pot câștiga un război cu Sigurd. Pentru așa ceva aveam nevoie de trupele Wessexului. Trebuia să aștept până eram pregătit, până când Wessexul și Mercia își uneau forțele; așa se face că l-am lăsat pe Sigurd Sigurdson să trăiască.

N-am stat la Ceaster. N-aveam destule forțe ca să cucerim vechea cetate, și cu cât zăboveam mai mult, cu atât era mai probabil ca Sigurd să apară cu o oaste numeroasă. Așadar, l-am lăsat pe Merewalh să supravegheze fortăreața și ne-am întors la moșia lui Æthelflaed din valea Temesului. De acolo am trimis un sol la Alfred ca să-l înștiințez că Haesten îi jurase credință lui Sigurd și că acum garnizoana de la Ceaster avea efectivul complet. Știam că Alfred era prea bolnav ca să ia în seamă veștile, însă presupuneam că Edward, sau poate witanul, voiau să fie informați. N-am primit nici un răspuns. Verii îi luă locul

toamna, și tăcerea de la Wintanceaster mă îngrijora. Am aflat de la călători că regele era mai slăbit ca oricând, că abia dacă se mai dădea jos din pat și că rudele nu-l părăseau nici o clipă. De la Æthelflaed n-am primit nici o veste.

– Putea măcar să-ți mulțumească pentru că l-ai pus la punct pe Eohric, bombăni Finan într-o noapte, referindu-se la Alfred, bineînțeles.

– Probabil că e dezamăgit, am spus.

– Că ai scăpat cu viață?

Asta mă făcu să zâmbesc.

– Că tratatul nu s-a încheiat.

Finan se uita mohorât prin sală. În vatra din mijloc nu se făcuse focul, deoarece seara era caldă. Oamenii mei stăteau tăcuți pe la mese, câinii dormeau pe papura care acoperea pardoseala.

– Avem nevoie de argint, spuse abătut irlandezul.

– Știu.

Cum de sărăcisem în așa hal? Îmi cheltuisem cea mai mare parte a averii în expediția din nord, la Ælfadell și Snotengaham. Îmi mai rămânea niște argint, dar nici pe departe destul pentru ambiția mea, care era să recuceresc Bebbanburgul, marea fortăreață de la malul mării; în acest scop aveam nevoie de oameni, corăbii, arme, hrană și timp. Îmi trebuia o avere, iar eu trăiam din împrumuturi într-o sală dărăpănată de la granița de sud a Merciei. Trăiam din pomana lui Æthelflaed, și până și milostenia ei părea să ajungă la capăt, căci nu mai sosise nici o scrisoare de la ea. Presupuneam că era sub înrâurirea otrăvitoare a neamurilor sale și a preoților care nu pierdeau nici un prilej de a ne spune cum să ne purtăm.

– Alfred nu te merită, zise Finan.

– Are altele pe cap, cum ar fi moartea lui.

– N-ar fi în viață acum dacă nu erai tu.

– Dacă nu eram noi, l-am corectat.

– Și noi cu ce ne-am ales? mă întrebă Finan. Pe toți sfinții, noi îi nimicim pe dușmanii lui Alfred, iar el se poartă cu noi de parc-am fi niște rahați!

N-am spus nimic. Un harpist cânta în colțul sălii, și muzica lui duioasă, tristă se potrivea de minune cu starea mea de spirit. Lumina slăbise, așa că două slujnice aduseră la masă opaițe cu fitilul din papură. Văzându-l pe Ludda cum își strecura mâna sub o fustă, m-am mirat că rămăsese cu mine, deși, atunci când stătuserăm de vorbă, îmi spusese că norocul urcă și coboară și că, din câte simțea el, al meu avea să urce iarăși. Speram că nu se înșela.

– Ce s-a întâmplat cu galeza aia a ta? i-am zis. Cum o chema?

– Teg, stăpâne. S-a prefăcut într-un liliac și și-a luat zborul.

Rânji, însă am văzut că o grămadă de oameni își făceau semnul crucii.

– Poate că ar trebui să ne prefacem cu toții în lilieci, am spus oftând.

Finan se încruntă din capătul mesei. Nu părea deloc în largul lui când zise:

– Dacă Alfred nu te vrea, poate că ar trebui să te alături inamicilor lui.

– I-am jurat credință lui Ætheflaed.

– Și ea i-a jurat credință soțului ei, replică înverșunat irlandezul.

– N-o să lupt împotriva lui Ætheflaed.

– Și eu n-o să te las, spuse Finan cu toată convingerea, dar nu toți oamenii de-aici o să rămână de-a lungul unei ierni aspre.

– Știu, am murmurat.

– Păi atunci, hai să furăm o corabie și să devenim vikingi.

– E prea târziu acuma, vine iarna.

– Dumnezeu știe dacă apucăm primăvara, mormăi el. Trebuie să facem ceva. Să ucidem vreun bogătan.

Chiar atunci, străjerii de la intrarea sălii îi cereau socoteală unui oaspete. Bărbatul purta cămașă de zale și coif și avea sabia în teacă la cingătoare. În spatele lui, abia văzându-se în umbra tot mai întunecată, se aflau o femeie și doi copii.

– Cer să intru! strigă el.

– Dumnezeu în carne și oase, zise Finan, recunoscând glasul lui Sihtric.

Un străjer încercă să-i ia sabia, dar Sihtric îl plesni mânios şi-l dădu la o parte.

– Lăsaţi-i arma ticălosului şi trimiteţi-l încoace, am spus ridicându-mă în picioare.

Nevasta lui şi cei doi fii rămaseră în prag în timp ce Sihtric venea cu paşi mari spre mine. În sală domnea o tăcere mormântală.

Finan se ridică să-l înfrunte, dar l-am împins la loc.

– E datoria mea, i-am spus în şoaptă, apoi am dat ocol mesei şi am sărit pe podeaua acoperită cu papură.

Sihtric se opri când mă văzu venind. Nu aveam sabie. Nu purtam arme în sala mare, deoarece armele şi berea nu fac casă bună împreună; câţiva icniră când Sihtric îşi scoase lama lungă din teacă. Mai mulţi oameni de-ai mei se ridicară ca să intervină, dar i-am potolit printr-un semn în timp ce înaintam spre oţelul lucitor. M-am oprit la doi paşi de el.

– Ei bine? i-am zis aspru.

Sihtric rânji, iar eu am izbucnit în râs. L-am îmbrăţişat, el îmi întoarse îmbrăţişarea, apoi îmi întinse sabia cu mânerul înainte.

– A Domniei Tale, stăpâne, aşa cum a fost întotdeauna.

– Bere! i-am strigat vătafului. Bere şi mâncare!

Finan privea cu gura căscată cum l-am condus pe Sihtric la masa înaltă ţinându-l pe după umeri. Oamenii chiuiau bucuroşi. Le plăcea de Sihtric şi-i nedumerise purtarea lui, dar totul fusese plănuit de noi doi. Repetaserăm până şi ocările. Voisem ca Beortsig să-l recruteze, iar Beortsig se repezise la Sihtric aşa cum se repede ştiuca la un boboc de raţă. Îi poruncisem lui Sihtric să stea în slujba lui Beortsig până afla tot ce trebuia să ştie; iată că acum se întorsese.

– N-am ştiut unde eşti, stăpâne, aşa că m-am dus întâi la Lundene, unde Weohstan mi-a zis să vin aici.

Beornnoth murise, îmi spuse el. Bătrânul îşi dăduse sufletul la începutul verii, chiar înainte ca oamenii lui Sigurd să-i străbată moşiile în drum spre Buccingahamm.

– Au petrecut noaptea în sala mare, stăpâne.

– Oamenii lui Sigurd?

– Şi Sigurd însuşi, stăpâne. Beortsig i-a hrănit.

– E în slujba lui Sigurd? am întrebat, gândindu-mă că n-ar fi fost de mirare.

– Da, stăpâne, şi nu numai Beortsig. Cu Sigurd era un saxon pe care jarlul îl ţinea la mare cinste. Un bărbat cu părul lung pe nume Sigebriht.

– Sigebriht?

Numele mi-era cunoscut, dar nu-mi dădeam seama precis despre cine era vorba. Îmi aminteam totuşi că văduva din Buchestanes spusese că un saxon cu părul lung venise la Ælfadell.

– Sigebriht din Cent, stăpâne, mă lămuri Sihtric.

– Aha, am zis în timp ce-i turnam nişte bere. Tatăl lui Sigebriht e ealdormanul Centului, nu-i aşa?

– Ealdormanul Sigelf, într-adevăr, stăpâne.

– Deci Sigebriht e nemulţumit că Edward a căpătat titlul de rege al Centului?

– Sigebriht îl urăşte pe Edward, stăpâne. Sihtric rânjea, încântat de ceea ce urma să-mi dezvăluie. Îl trimisesem în gospodăria lui Beortsig pe post de iscoadă şi ştia că-şi făcuse treaba foarte bine. Continuă voios: Nu-l urăşte numai pentru că Edward e regele Centului, ci şi din cauza unei fete. Lady Ecgwynn.

– Ţi-a spus el asta? l-am întrebat uluit.

– I-a spus-o unei roabe, stăpâne. S-a împerecheat cu ea, şi în clipele astea are limba mai slobodă. Aşa se face că i-a zis, iar ea i-a zis lui Ealhswith.

Ealhswith, nevasta lui Sihtric, stătea acum la o masă, mâncând cu cei doi fii ai săi. Cum pe vremuri fusese târfă, îl sfătuisem pe Sihtric să nu se însoare cu ea, dar mă înşelasem. Se dovedise a fi o nevastă bună.

– Dar cine e Lady Ecgwynn? am vrut să ştiu.

– E fiica episcopului Swithwulf, stăpâne.

Swithwulf era episcopul de Hrofeceastre, în Cent, asta ştiam, dar nu-i întâlnisem nici pe el, nici pe fiică-sa.

– Iar ea l-a preferat pe Edward lui Sigebriht, continuă Sihtric.

Prin urmare, cu fiica episcopului voia să se însoare Edward? Fata pe care trebuise s-o părăsească deoarece tatăl lui n-o plăcea.

– Am auzit că Edward a fost obligat s-o lase pe fată, am spus.

– Dar ea a fugit cu el, din câte a zis Sigebriht.

– A fugit! am spus rânjind. Şi unde e acum?

– Nimeni nu ştie.

– Dar Edward e logodit cu Ælflæd, am spus, gândindu-mă că tatăl şi fiul trebuie să fi schimbat vorbe grele. Edward fusese prezentat întotdeauna ca urmaşul desăvârşit pentru Alfred, fiul fără de păcate, prinţul crescut şi educat să devină noul rege al Wessexului, însă un zâmbet de pe chipul unei fiice de episcop părea să fi aruncat în uitare predicile ţinute de preoţii tatălui său. Aşadar, Sigebriht îl urăşte pe Edward, am conchis.

– Aşa e, stăpâne.

– Pentru că i-a luat-o pe fiica episcopului. Însă ar fi asta de ajuns ca să-l facă să-i jure credinţă lui Sigurd?

– Nu, stăpâne. Sihtric rânjea, semn că de-abia acum urmau veştile cu adevărat importante. Nu i-a jurat credinţă lui Sigurd, stăpâne, ci lui Æthelwold.

Acesta era motivul pentru care se întorsese Sihtric: descoperise cine era saxonul, saxonul despre care Ælfadell îmi spusese că avea să distrugă Wessexul, şi m-am întrebat de ce nu mă gândisem la asta mai devreme. Îl avusesem în vedere pe Beortsig, deoarece voia să devină rege al Merciei, dar el era neînsemnat; probabil că Sigebriht visa să fie rege al Centului într-o bună zi, însă nu credeam că ar fi avut puterea să nimicească Wessexul. De fapt, răspunsul era limpede ca lumina zilei. Nu-mi trecuse prin minte pentru că Æthelwold era un nevolnic. Dar şi nevolnicii au ambiţii şi viclenie şi hotărâre.

– Æthelwold! am repetat.

– Sigebriht i-a jurat credinţă, stăpâne, şi Sigebriht e solul lui Æthelwold pe lângă Sigurd. Mai e ceva, stăpâne. Preotul lui Beortsig e un ins chior, slab ca un pai şi chel.

Mă gândeam la Æthelwold, aşa că mi-a luat câteva clipe să-mi aduc aminte ziua de demult când neghiobii încercaseră

să mă ucidă și fusesem salvat de ciobanul acela cu praștia și turma lui.

– Beortsig vrea să mă omoare, am spus.

– Ori taică-său, sugeră Sihtric.

– Pentru că Sigurd a poruncit-o, sau poate Æthelwold, am zis.

Dintr-odată, totul părea cum nu se poate mai limpede. Știam ce aveam de făcut. Nu voiam s-o fac. Odinioară jurasem că n-o să mă mai întorc niciodată la curtea lui Alfred; cu toate astea, a doua zi călăream spre Wintanceaster.

Ca să-l văd pe rege.

Æthelwold. Ar fi trebuit să ghicesc. Îl cunoșteam de foarte mulți ani și-l disprețuisem în tot acest timp. Era nepotul lui Alfred și se simțea profund nedreptățit. Alfred ar fi trebuit să-l ucidă de mult, bineînțeles, dar un anume sentiment, poate dragostea pentru fiul fratelui său sau, mai probabil, vinovăția pe care le place atât de mult creștinilor s-o simtă, îl împiedicase s-o facă.

Tatăl lui Æthelwold fusese fratele lui Alfred, regele Æthelred. Æthelwold, ca prim fiu al lui Æthelred, se aștepta să devină rege al Wessexului, însă era doar un copil atunci când murise taică-său, iar witanul, sfatul regelui, alcătuit din nobilii de frunte, îl pusese pe tron pe unchiul lui, Alfred. Alfred își dorise asta și trăsese sfori ca să fie uns rege, iar unii oameni șopteau și acum că era un uzurpator. Æthelwold o luase ca pe o uriașă nedreptate, însă Alfred, în loc să-și ucidă nepotul, așa cum îl sfătuisem nu o dată, se purtase bine cu el. Îi îngăduise să păstreze unele dintre moșiile tatălui său, îi iertase trădările necontenite și, fără îndoială, se ruga pentru el. Æthelwold avea nevoie de multe rugăciuni. Era mereu mâhnit, adesea beat, și poate că de asta îl tolera Alfred. Era greu să-ți închipui că un neghiob cu mintea înecată în băutură putea reprezenta o primejdie pentru regat.

Acum însă, Æthelwold se târguia cu Sigurd. Æthelwold voia să fie rege în locul lui Edward, iar pentru asta căutase să se alieze cu Sigurd. De bună seamă, jarlului nu i-ar fi plăcut nimic

mai mult decât un saxon cuminte care era la fel de îndreptățit, ba chiar mai mult decât Edward să ocupe tronul Wessexului. În aceste condiții, invadarea Wessexului de către Sigurd ar fi avut o anume poleială de legitimitate.

Eram șase cu toții. Îi luasem cu mine pe Osferth, Sihtric, Rypere, Eadric și Ludda. L-am lăsat pe Finan în fruntea celorlalți, făgăduindu-i:

– Dacă la Wintanceaster nu primesc recunoștința care mi se cuvine, mergem în nord.

– Trebuie să facem ceva, zise Finan.

– Îți promit, i-am spus. Ne facem vikingi. O să ne îmbogățim. Însă trebuie să-i dau lui Alfred o ultimă șansă.

Lui Finan nu-i păsa în care tabără luptam atât timp cât obțineam un câștig, și-l înțelegeam. Dacă ambiția mea era să recuceresc într-o bună zi Bebbanburgul, a lui era să se întoarcă în Irlanda ca să se răzbune pe bărbatul care-i distrusese avutul și familia, iar pentru asta avea nevoie de tot atât de mult argint ca și mine. Desigur, Finan era creștin, deși nu îngăduia niciodată ca asta să se bage peste plăcerile lui, și ar fi fost bucuros să participe la atacarea Wessexului dacă, la sfârșitul luptelor, s-ar fi ales cu destui bani ca să tocmească o trupă cu care să meargă în Irlanda. După el, călătoria la Wintanceaster era o pierdere de timp, știam asta. Alfred nu mă plăcea, Æthelflaed părea să se fi îndepărtat de mine, iar Finan credea că urma să mă înjosesc în fața unor oameni care ar fi trebuit să-mi arate recunoștință de la bun început.

În cursul acelei călătorii au fost clipe când m-am gândit că irlandezul avea dreptate. Luptasem pentru Wessex atâția ani și-i băgasem în pământ atâția inamici, ca să mă aleg la sfârșit doar cu o pungă goală. Pe de altă parte, îi rămăsesem credincios, deși cumva în silă. Deși îmi încălcasem jurămintele, trecusem dintr-o tabără în alta, arătasem uneori o loialitate îndoielnică, fusesem sincer când îi spusesem lui Osferth că voiam să fiu sabia saxonilor și nu scutul Merciei; prin urmare, făceam un ultim drum în inima Britaniei saxone ca să aflu dacă-mi voiau sabia sau nu. Și dacă nu? Aveam prieteni în nord. Acolo

era Ragnar, mai apropiat decât un prieten, un om pe care-l iubeam ca pe un frate, el avea să mă ajute. Şi dacă preţul ar fi fost duşmănia veşnică faţă de Wessex, foarte bine. Mergeam la Wintanceaster nu ca un cerşetor, aşa cum mă socotea Finan, ci ca un răzbunător.

Începu să plouă când ne apropiam de sosire, o ploaie domoală pe un pământ domol, pe câmpurile bogate cu sol fertil, pe satele prospere care aveau biserici noi şi acoperişuri zdravene, unde nu se vedeau pe nicăieri schelete ale caselor arse. Conacele erau mai mari, deoarece oamenilor le place să-şi aibă pământurile aproape de locul unde se află puterea.

Erau două puteri în Wessex, regele şi Biserica, iar bisericile, asemenea conacelor, erau mai mari pe măsură ce ne apropiam de oraş. Nu era de mirare că oamenii nordului voiau ţinutul acesta, cine nu l-ar fi vrut? Vitele erau grase, hambarele erau pline şi fetele erau drăguţe.

– A venit vremea să te însori, i-am spus lui Osferth pe când treceam prin dreptul unui hambar unde două fete blonde vânturau grânele pe o arie de treierat.

– M-am gândit la asta, zise el posomorât.

– Numai te-ai gândit?

Zâmbi pe jumătate.

– Domnia Ta crezi în soartă, stăpâne.

– Şi tu nu? l-am întrebat, în timp ce călăream la câţiva paşi înaintea celorlalţi. Ce are de-a face soarta cu fata din patul tău?

– *Non ingredietur mamzer hoc est de scorto natus in ecclesiam Domini usque ad decimam generationem*, îmi răspunse el aruncându-mi o privire sumbră.

– Şi părintele Beocca şi părintele Willibald au încercat să mă înveţe latina, şi amândoi au dat greş.

– E din Scripturi, stăpâne, din cartea Deuteronomului, şi înseamnă că unui bastard nu i se îngăduie să intre în biserică, blestemul întinzându-se pe zece generaţii.

M-am holbat la el uluit.

– Te pregăteai să devii preot când ne-am cunoscut!

– Dar am renunțat, spuse el. Trebuia. Cum aș fi putut să fiu preot când Dumnezeu nu-mi îngăduie să fac parte din rândul credincioșilor săi?

– Așadar, nu poți fi preot. Dar tot poți să te însori!

– *Usque ad decimam generationem*, îmi aminti Osferth. Copiii mei ar fi blestemați, la fel și copiii lor, și toți copiii de-a lungul a zece generații.

– Deci toți bastarzii sunt osândiți?

– Asta ne spune Dumnezeu, stăpâne.

– Atunci e un zeu sângeros, am izbucnit eu cu înverșunare, dar, văzându-i suferința de pe chip, am adăugat repede: Nu e vina ta că Alfred s-a jucat de-a animalul cu două cocoașe cu o slujnică.

– Așa e, stăpâne.

– Atunci cum te poate afecta pe tine păcatul acesta?

– Dumnezeu nu e întotdeauna nepărtinitor, stăpâne, însă e drept în ceea ce privește regulile sale.

– Drept! Prin urmare, dacă nu pot prinde un hoț, ar trebui să-i biciuiesc copiii în locul lui? M-ai numi drept pentru asta?

– Dumnezeu urăște păcatul, stăpâne, și ce cale de a preveni săvârșirea păcatului e mai bună decât să amenințI cu cea mai cumplită osândă? Își mână calul spre partea stângă a drumului, ca să facă loc unui șir de cai de povară, apoi adăugă: Dacă Dumnezeu nu ne-ar pedepsi cu asprime, ce-ar mai împiedica păcatul să se răspândească?

– Mie îmi place păcatul, am spus, salutându-l din cap pe călărețul ai cărui slujitori mânau caii de povară. Alfred mai e în viață? l-am întrebat.

– Abia dacă mai respiră, zise bărbatul, apoi își făcu semnul crucii și-mi mulțumi când i-am urat drum bun.

Osferth se încruntă la mine.

– De ce m-ai adus aici, stăpâne?

– De ce nu?

– Ai fi putut să-l iei pe Finan, dar m-ai ales pe mine.

– Nu vrei să-ți vezi tatăl?

Tăcu preț de câteva clipe, apoi se întoarse să mă privească. Am văzut că avea lacrimi în ochi.

– Ba da, stăpâne.

– De asta te-am adus, i-am zis.

Când am trecut de o cotitură a drumului, am văzut Wintanceasterul dedesubt, cu noua lui biserică înălțându-se mult deasupra acoperișurilor îngrămădite.

Wintanceaster era cel mai mare dintre burhurile lui Alfred, aceste orașe fortificate care apărau Wessexul de danezi. Era înconjurat de un șanț adânc, inundat în mai multe locuri, în spatele căruia se afla un val înalt de pământ cu o palisadă din trunchiuri de stejar. Puține lucruri sunt mai rele decât să trebuiască să ataci un asemenea loc. Cei aflați în interior, asemenea oamenilor lui Haesten de la Beamfleot, au toate avantajele și pot să trimită o ploaie de săgeți, sulițe și pietre peste atacatori, care trebuie să depășească piedicile și să încerce să urce pe scările ciopârțite necontenit cu topoarele. Wessexul era în siguranță numai datorită burhurilor construite de Alfred. Danezii puteau în continuare să treacă ținutul prin foc și sabie, însă toate lucrurile de preț erau adăpostite după zidurile burhului, astfel că danezii nu puteau decât să dea ocol fortificației și să azvârle cu amenințări vane. Un burh putea fi cucerit prin asediu, până când garnizoana înfometată accepta să se predea, însă asta putea să dureze săptămâni sau luni bune, și în tot acest timp asediatorii erau vulnerabili la atacul trupelor venite din alte fortărețe. Alternativa era să-ți năpustești oamenii în atac și să-i vezi murind în șanț, dar danezii nu erau niciodată risipitori cu viețile propriilor războinici. Burhurile erau prea puternice pentru danezi, iar Bebbanburgul, m-am gândit, era mai greu de cucerit decât orice burh.

Poarta de nord a Wintanceasterului, construită din piatră, era păzită de vreo doisprezece străjeri. Căpetenia lor era un tip cărunt și mititel, cu ochi aprigi, care le făcu semn să se retragă atunci când mă văzu.

– Sunt Grimric, stăpâne, îmi spuse.

Se așteptase pesemne să-l recunosc.

– Ai fost la Beamflot, am încercat să ghicesc.

– Am fost, stăpâne, răspunse el, bucuros că-mi amintisem.

– Unde ai făcut un măcel pe cinste, am continuat, sperând să nu mă înşel.

– Le-am arătat nemernicilor cum se luptă saxonii, nu-i aşa? rânji el. Le tot spun nevolnicilor ăstora că nimeni nu ştie să se lupte mai bine decât Domnia Ta! Îndreptă un deget spre oamenii lui, flăcăi luaţi de la ferme sau de la prăvălii ca să-şi facă serviciul de câteva săptămâni în garnizoana burhului, şi adăugă: Au caş la gură, stăpâne.

I-am dat un bănuţ pe care nu-mi permiteam să-l pierd, dar toată lumea se aşteaptă la mărinimie din partea unui lord.

– Cumpără-le bere, i-am spus lui Gimric.

– Aşa o să fac, stăpâne. Ştiam c-o să vii! Rămâne să le spun că ai sosit, bineînţeles, dar ştiam că totul o să fie cum trebuie!

– Cum trebuie? l-am întrebat, nedumerit de cuvintele lui.

– Ştiam c-o să fie, stăpâne! rânji el, apoi ne făcu semn să trecem.

M-am îndreptat spre taverna La Doi Cocori, unde hangiul mă cunoştea. Strigă la slujitori să aibă grijă de caii noştri, ne aduse bere şi ne dădu o cameră mare din spate, unde paiele erau curate.

Era un ciung cu o barbă atât de lungă, încât îi vârâse capătul în chimirul lat. Pe nume Cynric, îşi pierduse braţul stâng luptând pentru Alfred; era proprietarul hanului La Doi Cocori de peste douăzeci de ani şi nimic nu se petrecea în Wintanceaster fără ca el să afle.

– Aici domnesc oamenii bisericii, îmi spuse el.

– Nu Alfred?

– Amărâtul e în ultimul hal, ca un câine beat. E de mirare că încă mai trăieşte.

– Şi Edward e jucat pe degete de preoţi?

– De preoţi, de maică-sa şi de witan, îmi răspunse hangiul. Dar nu e nici pe departe aşa de cucernic cum îşi închipuie ei. Ai aflat de Lady Ecgwynn?

– Fiica episcopului?

– Da. Era o făptură tare drăgălaşă. Numai o fătucă, dar frumoasă ca-n poveşti.

– A murit?

– În chinurile facerii.

L-am privit lung, încercând să pricep.

– Eşti sigur?

– Pe toţi dracii, o ştiu pe femeia care a moşit-o! Ecgwynn a avut gemeni, un băiat pe nume Æthelstan şi o fetiţă pe nume Eadgyth, dar biata de ea a murit chiar în noaptea cu pricina.

– Edward era tatăl? Când Cynric încuviinţă, am murmurat: Doi bastarzi regali.

Cynric clătină din cap.

– Dar sunt bastarzi? Continuă în şoaptă: Edward pretinde că s-a însurat cu ea, taică-său zice că n-a fost după lege, iar regele câştigă în cearta asta. Au ţinut totul sub obroc! Dumnezeu ştie că au plătit-o bine pe moaşă.

– Copiii trăiesc?

– Sunt la mănăstirea Sfânta Hedda, cu Lady Æthelflaed.

Priveam lung focul din vatră. Aşadar, urmaşul desăvârşit se dovedise la fel de păcătos ca un om de rând. Iar Alfred ascundea roadele acelui păcat într-o mănăstire, sperând că nimeni n-avea să le bage în seamă.

– Bietul Edward, am spus.

– Acum se însoară cu Ælflæd, spre mulţumirea lui Alfred.

– Şi are deja doi copii, am zis uimit. Ce harababură! Zici că Æthelflaed e la Sfânta Hedda?

– E încuiată acolo.

Cynric ştia de legătura mea cu Æthelflaed, iar tonul lui sugera că o închiseseră la mănăstire ca s-o ţină departe de mine.

– Soţul ei e cu ea?

– E în palatul lui Alfred. Toată familia e acolo, până şi Æthelwold.

– Æthelwold!

– A venit acum două săptămâni, plângând şi jelindu-şi unchiul.

Æthelwold era mai curajos decât crezusem. Deşi se aliase cu danezii, avusese îndrăzneala de a veni la curtea unchiului său muribund.

– Tot mai bea? am întrebat.

– Nu din câte ştiu eu. N-a trecut pe-aici. Din câte se zvoneşte, îşi petrece timpul rugându-se, pufni hangiul, smulgându-mi un hohot de râs. Cu toţii ne rugăm, încheie el mohorât, sugerând că toată lumea se temea de ce urma să se întâmple după moartea lui Alfred.

– Şi mănăstirea Sfânta Hedda? Stareţă e tot Hildegyth?

– E o sfântă ea însăşi, stăpâne. Da, tot ea e stareţă.

L-am luat pe Osferth cu mine la mănăstire. Din cauza ploii mocăneşti, străzile erau alunecoase. Lăcaşul se afla în partea de nord a Wintanceasterului, aproape de valul de pământ cu palisada lui înaltă. Singura uşă se găsea la capătul unei alei lungi şi pline de noroi care, la fel ca ultima dată când fusesem acolo, era plină de cerşetori care aşteptau pomenile şi hrana împărţite de măicuţe dimineaţa şi seara. Cerşetorii se zburătăciră din faţa noastră. Erau speriaţi, deoarece Osferth şi cu mine purtam cămăşi de zale şi aveam săbiile la vedere. Unii întinseră spre noi mâinile sau castroane de lemn, dar nu i-am băgat în seamă, căci mă nedumerea vederea a trei soldaţi la uşa mănăstirii. Aveau coifuri, suliţe, săbii şi scuturi. Când ne-am apropiat, păşiră înainte ca să ne oprească.

– Nu puteţi intra, stăpâne, zise unul dintre ei.

– Ştii cine sunt?

– Sunteţi lordul Uhtred, răspunse el cuviincios, şi nu puteţi intra.

– Stareţa mi-e o veche prietenă, am spus, şi era adevărat.

Hild era o prietenă, o sfântă şi o femeie pe care o iubisem, dar se părea că n-aveam voie s-o vizitez. Comandantul celor trei soldaţi era un tip zdravăn, nu tânăr, dar cu umeri laţi şi un chip încrezător. Sabia îi stătea în teacă, însă nu mă îndoiam că ar fi scos-o dacă aş fi încercat să trec cu forţa. Pe de altă parte, nu mă îndoiam că aş fi putut să-l trântesc în noroi. Totuşi, erau trei, şi ştiam că Osferth n-ar fi luptat cu nişte soldaţi din

Wessex care păzeau o mănăstire. În cele din urmă, ridicând din umeri, am întrebat:

– Îi poți transmite un mesaj stareței Hild?

– Da, stăpâne.

– Spune-i că Uhtred a venit s-o vadă.

Încuviință din cap. I-am auzit pe cerșetori icnind în spatele meu; când m-am întors, am văzut că un pâlc de oșteni înainta pe alee. L-am recunoscut pe comandant, Godric, care făcuse parte din trupele lui Weohstan. Era însoțit de șapte oameni cu coifuri care, asemenea celor care păzeau mănăstirea, aveau scuturi și sulițe. Erau gata de luptă.

– Am poruncă să te duc la palat, stăpâne, îmi spuse Godric.

– Ai nevoie de sulițe pentru asta?

Fără să-mi ia în seamă întrebarea, Godric arătă spre capătul aleii dinspre stradă.

– Vii?

– Cu plăcere, am spus, urmându-l înapoi prin oraș.

Oamenii de pe străzi ne priveau trecând în tăcere. Osferth și cu mine ne păstraserăm săbiile, dar tot arătam ca niște prizonieri sub escortă. Când am ajuns la poarta palatului, un străjer ne ceru să lăsăm armele. Era firesc, numai gărzile regelui aveau dreptul să poarte arme acolo; le-am predat, apoi, în urma lui Godric, am trecut de capela privată a lui Albert, îndreptându-ne spre o clădire mică, acoperită cu stuf.

– Trebuie să așteptați aici, stăpâne, îmi spuse el arătându-mi ușa.

Am așteptat într-o încăpere fără ferestre mobilată cu două bănci, un pupitru și un crucifix. Oamenii lui Godric stăteau afară; când am încercat să ies, sulițele lor mi se puseră în cale.

– Vrem mâncare și bere, le-am zis. Și o găleată în care să ne facem nevoile.

– Suntem arestați? mă întrebă Osferth după ce-am primit hrana și găleata.

– Așa se pare.

– De ce?

– Nu știu, i-am spus.

Am mâncat pâinea şi brânza tare, apoi, deşi pământul de pe jos era jilav, m-am culcat, încercând să adorm.

Soarele tocmai apunea când se întoarse Godric. Era la fel de curtenitor ca mai devreme.

– Vă rog să mă însoţiţi, stăpâne.

Osferth şi cu mine l-am urmat prin curţile pe care le ştiam atât de bine până la o sală mai mică, unde focul ardea vioi în vatră. Pe pereţi atârnau piei pictate, fiecare înfăţişând un sfânt saxon, iar în capăt, la o masă acoperită cu o pânză vopsită în albastru, şedeau cinci oameni ai bisericii. Pe trei dintre ei nu-i mai văzusem niciodată, însă i-am recunoscut pe ceilalţi doi, şi nici unul nu-mi era prieten. Unul era episcopul Asser, veninosul preot galez care devenise duhovnicul lui Alfred, iar celălalt era episcopul Erkenwald. Stăteau de-o parte şi de alta a unui bărbat cu umeri înguşti, cu tonsură şi păr alb şi o faţă suptă care-l făcea să semene cu o nevăstuică flămândă. Avea nasul fin ca o lamă, ochi inteligenţi şi nişte buze subţiri care nu-i puteau ascunde dinţii strâmbi. Cei doi preoţi de la capetele mesei, mult mai tineri, aveau fiecare câte o călimară, o pană şi o foaie de pergament. După cât se părea, erau acolo ca să ia notiţe.

– Sfinţia ta, l-am salutat pe episcopul Erkenwald, după care l-am privit pe Asser: Pe dumneata nu cred că te cunosc.

– Ia-i ciocanul de la gât, îi ceru Asser lui Godric.

– Atinge-te de ciocanul ăla, şi-ţi azvârl fundul în foc, i-am spus la rândul meu lui Godric.

– Destul! izbucni nevăstuica flămândă lovind cu palma în masă. Călimările săriră din loc, obligându-i pe cei doi grămătici să şteargă de zor pergamentele. Eu sunt Plegmund, adăugă el.

– Marele vrăjitor de Contwaraburg? l-am întrebat.

Mă privi cu vădită duşmănie, apoi îşi trase mai aproape o foaie de pergament.

– Ai de dat nişte lămuriri.

– Şi fără minciuni de data asta! se răsti Asser.

Cu ani în urmă, în aceeaşi sală, witanul mă judecase pentru fapte de care, ca să fiu cinstit, mă făceam vinovat întru totul. Principalul martor al acuzării fusese Asser, însă, prin minciuni

meşteşugite, reuşisem să scap. De atunci îmi purta un dispreţ statornic.

M-am încruntat la el.

– Cum te cheamă? Îmi aminteşti de cineva. Era o spârcâială galeză, un rahat cu mutră de şobolan, dar l-am ucis, aşa că nu poţi fi tu acela.

– Lord Uhtred, te rog să nu ne jigneşti, spuse obosit episcopul Erkenwald.

Nu era mare dragoste între mine şi Erkenwald, dar ca episcop de Lundene se dovedise un conducător iscusit şi nu-mi stătuse în cale înainte de Beamfleot; dimpotrivă, priceperea sa de organizator contribuise în mare măsură la victorie.

– De ce lămuriri aveţi nevoie? am vrut să ştiu.

Arhiepiscopul Plegmund trase o lumânare de la marginea mesei ca să-şi lumineze pergamentul.

– Am fost înştiinţaţi despre ceea ce-ai făcut în vara asta.

– Şi vreţi să-mi mulţumiţi, am zis.

Ochii aceia reci şi pătrunzători mă sfredeliră. Plegmund devenise faimos pentru felul în care-şi refuza orice plăcere, fie că era vorba de hrană, femei sau confort. Îşi slujea zeul rugându-se în locuri singuratice şi trăind ca un pustnic. De ce li se pare oamenilor că aşa ceva e de admirat nu ştiu, dar creştinii îl priveau ca pe un sfânt. Toţi fuseseră încântaţi când renunţase la privaţiunile schimniciei ca să devină arhiepiscop.

– În primăvară, începu el cu o voce subţire, precisă, te-ai întâlnit cu un bărbat care-şi spune jarlul Haesten, după care ai mers spre miazănoapte, în ţinutul stăpânit de Cnut Ranulfson, unde ai cerut sfatul vrăjitoarei Ælfadell. De acolo te-ai dus la Snotengaham, în prezent ocupat de Sigurd Thorrson, şi apoi iarăşi la jarlul Haesten.

– Aşa e, numai că ai lăsat la o parte câteva lucruri, am spus calm.

– Încep să vină minciunile, pufni dispreţuitor Asser.

L-am privit cu asprime.

– Maică-ta se chinuia pe căcăstoare când te-ai născut?

Plegmund lovi iarăşi cu palma în masă.

– Ce-am lăsat la o parte?

– Amănuntul neînsemnat că am dat foc flotei lui Sigurd.

Osferth părea tot mai îngrijorat de dușmănia care plutea în aer; acum, fără să-mi spună o vorbă și fără vreo obiecție din partea clericilor de la masă, se îndreptă spre ușă. Îl lăsară să plece, căci pe mine mă voiau.

– Flota a ars, știm asta, și cunoaștem și motivul, zise Plegmund.

– Care-i acela?

– A fost un semn pentru danezi că nu se pot retrage pe calea apei. Sigurd Thorrson le spune oamenilor săi că soarta lor e să cucerească Wessexul, și și-a ars propriile corăbii ca să le arate că retragerea este exclusă.

– Credeți asta? am întrebat.

– E purul adevăr, lătră Asser.

– N-ai ști care-i adevărul nici dacă ți-ar fi vârât pe gât cu o coadă de topor, i-am zis. Pe deasupra, nici un danez nu și-ar arde corăbiile. Costă o grămadă de aur. Eu le-am dat foc, și oamenii lui Sigurd au încercat să mă ucidă pe când făceam asta.

– O, nimeni nu se îndoiește că te aflai acolo atunci când au ars, spuse Erkenwald.

– Și nu tăgăduiești că ai fost la vrăjitoarea Ælfadell? mă întrebă Plegmund.

– Nu, după cum nu tăgăduiesc nici că am nimicit oștile daneze la Fearnhamme și la Beamfleot anul trecut.

– Nimeni nu spune că nu ne-ai adus servicii însemnate, spuse Plegmund.

– Atunci când ți-a convenit, completă înțepător Asser.

– Și tăgăduiești că l-ai ucis pe abatele Deorlaf de la Buchestanes? vru să știe Plegmund.

– L-am spintecat ca pe un pește gras, am zis.

– Deci n-o tăgăduiești? întrebă uluit Asser.

– Sunt mândru de asta, după cum sunt mândru că i-am ucis și pe ceilalți doi călugări.

– Consemnați! șuieră Asser la grămăticii care mâzgăleau grăbiți, fără să aibă nevoie de nici o încurajare.

– Anul trecut ai refuzat să-i juri credință æthelingului Edward, spuse episcopul Erkenwald.

– E adevărat.

– De ce?

– Pentru că m-am săturat de Wessex. M-am săturat de preoți, m-am săturat să mi se spună ce vrea zeul vostru, m-am săturat să mi se spună că-s un păcătos, m-am săturat de aiurelile voastre necontenite, m-am săturat de tiranul ăla bătut în cuie pe care-l numiți voi Dumnezeu și care vrea să fim nefericiți tot timpul. Și am refuzat să jur credință pentru că ambiția mea e să mă întorc în nord, la Bebbanburg, și să-i ucid pe cei care ocupă acum cetatea, și nu pot face asta dacă-i sunt vasal lui Edward și el are alte gânduri cu mine.

Poate că n-a fost un discurs plin de tact, însă tactul îmi era străin în momentele acelea. Cineva, presupuneam că Æthelred, făcuse tot posibilul să mă distrugă și folosise pentru asta întreaga putere a bisericii, însă eu eram hotărât să mă lupt cu ticăloșii aceia posomorâți. Se părea că reușeam, cel puțin acum arătau și mai posomorâți. Plegmund se strâmba, Asser își făcea cruce de zor, iar Erkenwald își ținea ochii închiși. Cei doi preoți tineri scriau mai iute ca oricând.

– Tiran bătut în cuie, repetă rar unul din ei în timp ce pana îi scârțâia pe pergament.

– Și cine a avut ideea deșteaptă de a mă trimite în Anglia de Est astfel încât Sigurd să mă poată ucide? am întrebat.

– Regele Eohric ne asigură că Sigurd s-a dus fără să fie poftit, și că dacă ar fi știut ar fi atacat forțele jarlului, spuse Plegmund.

– Eohric e o spârcâială, și, în caz că nu știai, sfinția ta, o spârcâială e un rahat moale ca episcopul Asser, împroșcat dintr-un cur.

– Fii cuviincios! mârâi Plegmund străpungându-mă cu privirea.

– De ce? am întrebat.

Asta îl făcu să clipească nervos. Asser îi șoptea la ureche cuvinte repezi și rugătoare, în timp ce episcopul Erkenwald încerca să afle ceva folositor de la mine.

– Ce ţi-a spus vrăjitoarea Ælfadell?

– Că saxonul o să distrugă Wessexul, că danezii o să câştige şi că Wessexul o să dispară.

Toţi trei rămaseră cu gurile căscate. Chiar dacă erau creştini, şi încă unii de seamă, adevăraţii zei şi farmecele lor nu-i lăsau nepăsători. Erau speriaţi, deşi nici unul nu-şi făcu semnul crucii, deoarece astfel ar fi recunoscut că sibila păgână ar fi putut pătrunde cumva până la adevăr, lucru pe care ei nu l-ar fi admis nici în ruptul capului.

– Şi cine e saxonul? vru să ştie Asser.

– Am venit la Wintanceaster tocmai ca să-i spun asta regelui.

– Păi, spune-ne, îmi ceru Plegmund.

– O să-i spun regelui.

– Viperă! izbucni Asser. Tâlhar viclean! Saxonul care-o să distrugă Wessexul eşti chiar tu!

Am scuipat în semn de batjocură, dar saliva nu atinse masa.

– Ai venit aici din cauza unei femei, spuse Erkenwald oftând.

– Săvârşind păcatul preacurviei! şuieră Asser.

– Asta e singura explicaţie pentru prezenţa ta la Wintanceaster, continuă Erkenwald, apoi, privindu-l pe arhiepiscop, adăugă: *Sicut canis qui revertitur ad vomitum suum.*

– *Sic inprudens qui iterat stultitiam suam*, intonă arhiepiscopul.

O clipă m-am gândit că mă blestemau, dar episcopul Asser, întotdeauna dornic să-şi arate vasta învăţătură, îmi traduse:

– Ca un câine care se întoarce unde a vărsat, aşa este omul nebun care se întoarce la nebunia lui.[1]

– Cuvintele Domnului, zise Erkenwald.

– Şi trebuie să hotărâm ce să facem cu tine, adăugă Plegmund.

La aceste vorbe, oamenii lui Godric se apropiară. Le simţeam sulițele ațintite în spatele meu. Un buştean pocni în vatră şi aruncă scântei peste tulpinile de papură, care începură să fumege. În mod normal, un slujitor sau un oştean s-ar fi repezit

[1] Pildele lui Solomon 26:11 (n.tr.)

să stingă focul abia iscat, însă nimeni nu se clinti. Voiau să mă omoare.

Plegmund rupse tăcerea:

– Ni s-a dovedit că ai intrat în cârdăşie cu duşmanii noştri, că ai uneltit laolaltă cu ei, că le-ai mâncat pâinea şi sarea. Mai mult, ai recunoscut că i-ai ucis pe sfântul abate Deorlaf şi pe doi dintre fraţii săi şi...

– Sfântul abate Deorlaf era întovărăşit cu vrăjitoarea Ælfadell, şi sfântul abate Deorlaf voia să mă omoare, am spus răstit. Ce trebuia să fac? Să întorc şi celălalt obraz?

– Taci! strigă Plegmund.

Am făcut doi paşi şi-am strivit cu talpa cizmei papura ce ardea. Unul dintre oştenii lui Godric, crezând că voiam să-i atac pe clerici, se pregătea să-şi azvârle sulița. Tot ce-am făcut a fost să mă întorc şi să mă uit la el; roşu la faţă, îşi coborî încet arma.

– M-am luptat cu duşmanii regelui vostru, aşa cum bine ştie episcopul Erkenwald, am spus, mutându-mi privirea de la sulițaş la Plegmund. În timp ce alţii se adăposteau după zidurile burhului, eu comandam oastea regelui vostru. Am fost în zidul de scuturi. Am căsăpit duşmani, am înroşit pământul cu sângele inamicilor voştri, am ars corăbii, am cucerit fortăreaţa de la Beamfleot.

– Şi porţi ciocanul! ţipă Asser arătând spre amuleta mea cu un deget tremurător. E simbolul duşmanilor noştri, semnul celor care l-ar supune pe Hristos iarăşi la cazne, şi tu îl porţi chiar la curtea regelui nostru!

– Ce-a făcut maică-ta? l-am întrebat. S-a pârţâit ca o iapă? Şi-aşa ai apărut tu?

– Destul, suspină Plegmund.

Nu era greu de ghicit cine le turnase otravă în urechi: vărul meu Æthelred. Era seniorul Merciei, practic rege, însă toată lumea ştia că era un biet căţeluş ţinut în lesă de regele Wessexului. Voia să reteze această lesă, iar la moartea lui Arthur nu încăpea îndoială că avea să-şi caute o coroană. Şi o nouă nevastă, căci actuala, Æthelflaed, îi împodobise lesa cu o pereche de coarne. Un căţeluş încornorat şi ţinut în lesă care voia

răzbunare şi-mi dorea moartea deoarece ştia că prea mulţi mercieni m-ar fi urmat pe mine, nu pe el.

– E de datoria noastră să-ţi hotărâm soarta, spuse Plegmund.

– Nornele fac asta, i-am zis. La rădăcina lui Yggdrasil.

– Păgânule, şuieră Asser.

– Regatul trebuie ocrotit, continuă arhiepiscopul fără să ne bage în seamă. Trebuie să fie scutul credinţei şi sabia virtuţii, şi în împărăţia lui Dumnezeu nu e loc pentru un om fără credinţă, un om care se poate întoarce împotriva noastră în orice clipă. Uhtred de Bebbanburg, trebuie să-ţi spun...

N-am aflat ce voia să-mi spună, căci uşa de la capătul sălii se deschise cu un scârţâit.

– Regele vrea să-l vadă, rosti o voce bine-cunoscută.

Când m-am întors, l-am văzut pe Steapa în prag. Bunul Steapa, comandantul gărzii lui Alfred, un ţăran căzut în robie care ajunsese un războinic fără pereche, un bărbat prost ca o bucată de lut şi puternic ca un taur, un prieten, un om mai sincer decât oricare altul.

– Regele, continuă el cu glasul său tunător.

– Dar... începu Plegmund.

– Regele vrea să mă vadă, ticălos cu dinţi strâmbi ce eşti! i-am zis, apoi m-am uitat la suliţaşul care mă ameninţase. Dacă mai îndrepţi vreodată o armă spre mine, o să-ţi spintec burta şi-o să-mi hrănesc câinii cu maţele tale!

Probabil că nornele râdeau în hohote. Acestea fiind zise, m-am dus să-l văd pe rege.

PARTEA A DOUA

Moartea unui rege

Șase

Alfred zăcea înfășat în pături de lână, cu spatele proptit pe o pernă mare. Osferth stătea pe pat, ținându-și tatăl de mână. Cealaltă mână a regelui se odihnea pe o carte împodobită cu giuvaieruri, probabil o biblie. Pe culoarul lung din fața încăperii, fratele John și alți patru membri ai corului său intonau un cântec trist. Mirosea urât, în ciuda ierburilor răspândite pe podea și a lumânărilor mari înfipte în bețe înalte de lemn. Unele, care-i plăceau mult lui Alfred, foloseau la măsurarea timpului, dungile trasate pe ele marcând ceasurile care se scurgeau odată cu viața regelui. Doi preoți stăteau lângă un perete, iar pe celălalt era o bucată mare de piele pe care era pictată scena crucificării.

Steapa mă împinse înăuntru și închise ușa după mine.

Alfred părea deja mort. Aș fi crezut că aveam în fața ochilor un trup fără viață dacă nu și-ar fi tras mâna din strânsoarea lui Osferth, care nu-și putea stăpâni plânsul. Chipul regelui era palid ca un caier de lână, avea ochii afundați în găvane, obrajii supți și umbre adânci spre tâmple. Părul i se subțiase și albise. Gingiile i se retrăseseră de pe dinții care-i mai rămâneau, bărbia nerasă era pătată de scuipat, iar mâna de pe carte era un mănunchi de oase acoperite cu piele pe care strălucea un rubin imens, inelul acum prea mare pentru degetul său scheletic. Deși răsuflarea îi era slabă, glasul îi răsună cu o tărie uimitoare când mă întâmpină:

– Iată sabia saxonilor!

– Văd că fiul tău are limba slobodă, Măria Ta, i-am zis.

Am îngenuncheat, însă el îmi făcu semn să mă ridic.

Mă privea de pe pernă, şi l-am privit la rândul meu în timp ce călugării cântau de dincolo de uşă. Lumânarea şiroind de ceară scuipă un vălătuc gros de fum.

– Mor, Lord Uhtred, spuse Alfred.

– Da, stăpâne.

– Iar tu arăţi la fel de sănătos ca un taur, adăugă el cu o grimasă ce se voia un zâmbet. Întotdeauna ai ştiut cum să mă scoţi din fire, nu-i aşa? Nu se cuvine să arăţi sănătos în faţa unui rege pe moarte, dar mă bucur pentru tine. În timp ce mâna lui stângă dezmierda cartea, îmi porunci: Spune-mi ce-o să se întâmple după ce mor.

– Fiul tău va domni, Măria Ta.

Ochii aceia afundaţi în orbite mă scrutară cu o putere de pătrundere de netăgăduit. Îmi răspunse cu o urmă din asprimea de pe vremuri:

– Nu-mi spune ce-ţi închipui tu că vreau să aud, ci ceea ce crezi.

– Fiul tău, Edward, va domni, Măria Ta, am repetat.

Încuviinţă încet. Mă credea.

– E un fiu bun, murmură Alfred, ca şi cum ar fi încercat să se convingă singur de asta.

– A luptat bine la Beamfleot. Ai fi fost mândru de el, Măria Ta.

Alfred dădu din cap obosit.

– Asta aşteaptă toată lumea de la un rege. Trebuie să fie viteaz în bătălie, înţelept la sfat, drept în judecată.

– Măria Ta aşa ai fost, am spus, fără gând să-l măgulesc; era purul adevăr.

– M-am străduit, Dumnezeu ştie că m-am străduit.

Închise ochii şi rămase tăcut atâta vreme, încât m-am întrebat dacă nu cumva adormise şi trebuia să plec, dar peste câteva clipe ochii i se deschiseră, şi Alfred ridică privirea spre tavanul înnegrit de fum. Undeva în palat, un câine lătră ascuţit, apoi se opri brusc. Alfred se încruntă la un gând, după care-şi întoarse capul ca să se uite la mine.

– Ai stat mult în preajma lui Edward vara trecută.

– Aşa e, Măria Ta.

– E înţelept?

– E deştept, Măria Ta, am spus.

– Mulţi oameni sunt deştepţi, Uhtred, dar foarte puţini sunt înţelepţi.

– Mulţi deprind înţelepciunea pe măsură ce trec prin viaţă, Măria Ta.

– Unii da, dar o va deprinde şi Edward? zise Alfred cu asprime. Cum nu era o întrebare la care să pot răspunde, adăugă: Îmi fac griji că patimile o să-l stăpânească.

Am aruncat o privire spre Osferth.

– Aşa cum te-au stăpânit şi pe Măria Ta odinioară.

– *Omnis enim peccaverunt*, şopti Alfred.

– Toţi au păcătuit, traduse Osferth, primind un zâmbet de la tatăl său.

– Mă tem că e încăpăţânat, spuse Alfred, referindu-se iarăşi la Edward.

Mă mira că vorbea atât de franc despre moştenitorul său, dar, pe bună dreptate, era singurul lucru care-i ocupa mintea în acele ultime zile. Alfred îşi dedicase viaţa păstrării Wessexului şi voia cu disperare să ştie că înfăptuirile sale n-aveau să fie transformate în scrum de urmaşul său; atât de mare era grija aceasta, că nu se mai putea gândi la altceva.

– Îl laşi cu sfetnici buni, Măria Ta, am spus, nu pentru că aş fi crezut asta, ci pentru că voia s-o audă.

Mulţi membri ai witanului erau într-adevăr sfetnici buni, însă erau prea mulţi clerici precum Plegmund, după ale căror sfaturi nu m-aş fi luat niciodată.

– Însă regele poate respinge orice sfat, pentru că la sfârşit el e cel care hotărăşte întotdeauna, e răspunderea lui, regele e cel care-i înţelept sau nechibzuit, îmi replică Alfred. Iar dacă regele e nechibzuit, ce se alege de regat?

– Măria Ta, te frământi atâta pentru că Edward a făcut ce fac toţi tinerii.

– El nu e la fel cu ceilalți tineri, spuse ferm Alfred. S-a născut cu privilegii și îndatoriri.

– Dar zâmbetul unei fete poate mistui simțul datoriei mai iute decât topește flacăra o bucată de gheață.

Mă privi lung.

– Deci știi? spuse el după câteva clipe de tăcere.

– Da, Măria Ta, știu.

– A zis că era patimă, că era dragoste. Regii nu se însoară din dragoste, Lord Uhtred, se însoară ca să-și pună regatul în siguranță. Și fata nu era potrivită, continuă el ridicând glasul. Era neobrăzată! N-avea rușine!

– Atunci îmi pare rău că n-am cunoscut-o, Măria Ta.

Alfred izbucni în râs, însă durerea îi transformă hohotul într-un geamăt. Cum Osferth n-avea habar despre ce vorbeam, l-am înștiințat printr-un semn discret că nu trebuia să întrebe. M-am gândit la vorbele care i-ar fi oferit lui Alfred asigurările pe care le dorea, și în cele din urmă am spus:

– La Beamfleot, Măria Ta, am stat lângă Edward într-un zid de scuturi. Nimeni nu-și poate ascunde firea într-un zid de scuturi, și așa mi-am dat seama că fiul Măriei Tale e un om bun. Îți făgăduiesc, e vrednic de mândrie. După o clipă de ezitare, am adăugat, înclinând din cap în direcția lui Osferth: Așa cum sunt toți fiii Măriei Tale.

Am văzut mâna regelui strângându-se pe degetele lui Osferth.

– Osferth e un om bun, și sunt mândru de el. Alfred își bătu ușurel fiul pe mână, apoi își mută privirea spre mine. Și ce altceva o să se mai întâmple?

– Æthelwold o să încerce să ia tronul, i-am răspuns.

– Jură că n-o să facă.

– Nu-i vine deloc greu să jure, Măria Ta. Ar fi trebuit să-i tai gâtul acum douăzeci de ani.

– Unii au spus același lucru despre tine, Lord Uhtred.

– Poate c-ar fi trebuit să le urmezi sfatul, Măria Ta?

Gura i se întinse în umbra unui zâmbet.

– Æthelwold e o creatură demnă de plâns, fără disciplină ori judecată. Nu e o primejdie, ci doar o amintire a faptului că putem greși.

– A vorbit cu Sigurd și și-a nemulțumit aliații din Cent și Mercia. De asta am venit la Wintanceaster, Măria Ta, ca să te previn.

Alfred mă scrută câteva clipe, apoi slobozi un oftat.

– Întotdeauna a visat să fie rege.

– A sosit vremea să-l ucizi, cu visul lui cu tot, am spus aspru. Dă-mi poruncă, și te scap de el.

Alfred clătină din cap.

– E fiul fratelui meu și un om slab. Nu vreau să am mâinile mânjite cu sângele neamului meu atunci când voi sta la judecată în fața Domnului.

– Deci îl lași în viață?

– E prea slab ca să fie primejdios. Nimeni din Wessex n-o să-l sprijine.

– Foarte puțini o s-o facă, Măria Ta. Tocmai de aceea o să se ducă la Sigurd și la Cnut, care o să invadeze Mercia și apoi Wessexul. O să se dea bătălii grele. După o clipă de șovăire am continuat: Și în acele bătălii, Măria Ta, Cnut, Sigurd și Æthelwold o să moară, însă Edward și Wessexul o să scape teferi.

Chibzui o vreme la vorbele pe care le născocisem pe loc, apoi oftă.

– Și Mercia? Nu toți mercienii iubesc Wessexul.

– Seniorii mercieni trebuie să-și aleagă tabăra, Măria Ta. Cei care sprijină Wessexul o să fie în tabăra câștigătoare, ceilalți vor fi morți. Mercia va fi cârmuită de Edward.

Îi spusesem ce voia să audă, dar și ceea ce credeam. Curios lucru. Prezicerile lui Ælfadell îmi tulburaseră gândurile; cu toate astea, când mi se cerea să citesc la rândul meu viitorul n-aveam nici o ezitare.

– Cum poți fi atât de sigur? mă întrebă Alfred. Vrăjitoarea Ælfadell ți-a spus toate astea?

– Nu, Măria Ta. Mi-a spus tocmai contrariul, însă asta era ceea ce o pusese jarlul Cnut să-mi zică.

– Darul profeției nu-i poate fi dat unui păgân, spuse Alfred ritos.

– Și totuși îmi ceri să ghicesc viitorul, Măria Ta? l-am întrebat răutăcios, primind drept răsplată o altă strâmbătură menită să semene cu un zâmbet.

– Așadar, cum poți fi sigur? stărui el.

– Am învățat cum să-i înfruntăm pe oamenii nordului, Măria Ta, pe când ei n-au învățat cum să ne înfrunte. Când au burhuri, apărătorii se bucură de toate avantajele. Ei o să atace, noi o să ne apărăm; ei o să piardă, noi o să câștigăm.

– Pare atât de simplu în gura ta, murmură Alfred.

– Bătăliile sunt ceva simplu, Măria Ta, poate de asta mă pricep atât de bine la asta.

– M-am înșelat în ceea ce te privește, Lord Uhtred.

– Nu, Măria Ta.

– Nu?

– Îi iubesc pe danezi, Măria Ta.

– Dar ești sabia saxonilor?

– Wyrd bið ful āræd, Măria Ta.

Închise ochii. Preț de câteva clipe m-am temut că-și dăduse sufletul, însă îi deschise iar și se încruntă la grinzile înnegrite de fum. Încercă să-și înăbușe un geamăt, dar nu reuși; durerea îi schimonosea trăsăturile.

– E atât de greu, șopti el.

– Sunt poțiuni care ușurează durerea, Măria Ta, am spus neputincios.

Clătină din cap încet.

– Nu durerea e greu de îndurat, Lord Uhtred. Ne-am născut în durere. Nu, la soartă mă refeream. E oare rânduită de la bun început? Prezicerile nu-s același lucru cu soarta, și ne putem alege căile, dar soarta spune că nu le putem alege. Prin urmare, dacă soarta ne-a fost dată, avem de ales? Cum n-am răspuns, lăsându-l să se macine singur cu acea întrebare, continuă, privindu-mă iscoditor: Ce soartă ți-ar plăcea să ai?

– Aş recuceri Bebbanburgul, Măria Ta, şi când ajung pe patul de moarte vreau să mă aflu în sala mare de la Bebbanburg, cu foşnetul mării umplându-mi urechile.

– Mie-mi umple urechile fratele John, replică amuzat Alfred. Le spune coriştilor că trebuie să-şi deschidă gurile ca nişte pui flămânzi de vrabie, şi aşa fac. Punându-şi palma dreaptă la loc peste mâna lui Osferth, adăugă: Vor să fiu şi eu un pui flămând de vrabie. Îmi dau numai un terci subţire, Lord Uhtred, şi stăruie să mănânc, însă eu nu vreau să mănânc. Oftând, îl privi pe Osferth. Fiul meu îmi spune că eşti sărac. De ce? N-ai luat o avere de la Dunholm?

– Ba da, Măria Ta.

– Ai irosit-o?

– Am irosit-o în slujba Măriei Tale, pe oameni, zale şi arme. Păzind graniţa Merciei. Înzestrând o armată cu care să-l învinge pe Haesten.

– *Nervi bellorum pecuniae.*

– Scripturile Măriei Tale?

– Un roman înţelept, Lord Uhtred, care a spus că banii sunt nervii războiului.

– Mare dreptate avea.

Alfred închise ochii, şi iarăşi am putut să văd durerea schimonosindu-i faţa. Gura i se strânse când îşi înăbuşi un geamăt. Mirosul din încăpere era tot mai greu de îndurat.

– Am în pântece o umflătură ca o piatră. Tăcu şi încercă din nou să-şi înăbuşe un geamăt; o singură lacrimă îi scăpă din ochi când urmă: Privesc lumânările care măsoară timpul, şi mă întreb câte bucăţi late de-un deget o să mai ardă până la sfârşit. Îmi măsor viaţa în laturi de degete, Lord Uhtred. Să vii şi mâine.

– Vin, Măria Ta.

– I-am dat... Se opri să bată uşor mâna lui Osferth, apoi continuă: I-am dat fiului meu o însărcinare. Deschise ochii şi mă privi. Fiul meu are însărcinarea de a te converti la adevărata credinţă.

– Da, Măria Ta, am îngăimat, neştiind ce altceva să răspund.

Vedeam lacrimile de pe chipul lui Osferth.

Alfred se uită la bucata mare de piele pictată cu scena crucificării.

– Ai observat ceva straniu la tabloul ăsta? mă întrebă.

L-am privit cu atenție. Iisus atârna pe cruce plin de sânge, cu tendoanele brațelor întinse pe fundalul cerului întunecat.

– Nu, Măria Ta, am spus într-un târziu.

– E pe moarte, zise Alfred, lucru care mi se părea evident. În orice altă reprezentare a morții Domnului nostru pe care am văzut-o, el zâmbește pe cruce. Nu și în asta. În tabloul ăsta capul îi atârnă, suferă cumplit.

– Așa e, Măria Ta.

– Arhiepiscopul Plegmund l-a mustrat pe pictor, deoarece el crede că Domnul a învins durerea și, prin urmare, trebuie să fi surâs la sfârșit, dar mie îmi place lucrarea asta. Îmi aduce aminte că durerea mea nu e nimic în comparație cu a lui.

– Aș vrea să nu ai nici o durere, Măria Ta, am spus cu stângăcie.

Privi îndelung cristul în agonie, apoi se strâmbă.

– Purta o coroană de spini, murmură el. Bărbații vor să devină regi, dar toate coroanele au spini. I-am spus lui Edward că e greu, cumplit de greu să porți coroana. A, un ultim lucru, Lord Uhtred. Își întoarse capul dinspre pictură și, ridicându-și anevoie mâna stângă de pe biblie, spuse: Aș vrea să-i juri credință lui Edward. În felul ăsta pot muri știind c-o să lupți pentru noi.

– O să lupt pentru Wessex.

– Jurământul, zise el aspru.

– Și-o să depun jurământul, am spus.

Ochii lui șireți mă cercetau îndeaproape.

– Față de fiica mea? mă întrebă, moment în care l-am văzut pe Osferth crispându-se.

– Față de fiica Măriei Tale, am încuviințat.

Se cutremură, parcă străbătut de un fior.

– După legile mele, Lord Uhtred, preacurvia nu e doar un păcat, ci o crimă.

– Atunci toți oamenii de pe pământ ar fi criminali, Măria Ta.

Vorbele mele îl făcură să zâmbească slab.

– O iubesc pe Æthelflaed, a fost întotdeauna copilul meu cel mai vioi, dar nu şi cel mai ascultător. Mâna îi căzu iarăşi pe cartea sfântă când spuse: Lasă-mă acum, Lord Uhtred. Vino iar mâine.

Dacă mai era în viaţă, m-am gândit. Am îngenuncheat în faţa lui, apoi am ieşit împreună cu Osferth. Am mers în tăcere până la o curte interioară unde ultimii trandafiri ai verii îşi împrăştiaseră petalele pe iarba umedă şi ne-am aşezat pe o bancă de piatră, ascultând imnurile de jale ce răzbăteau dinspre coridor.

– Arhiepiscopul îmi voia capul, am spus.

– Ştiu, zise Osferth. De asta m-am dus la tata.

– Mă mir că te-au lăsat să-l vezi.

– A trebuit să mă cert cu preoţii care-l păzesc, spuse el zâmbind. Dar tata ne-a auzit ciorovăiala.

– Şi te-a chemat la el?

– A trimis un preot după mine.

– Şi i-ai spus ce mi se întâmplă?

– Da, stăpâne.

– Mulţumesc. Şi te-ai împăcat cu Alfred?

Osferth privea în gol.

– Mi-a zis că-i pare rău pentru că sunt ceea ce sunt şi că e vina lui şi c-o să-mi pună o vorbă bună în rai.

– Mă bucur, am zis, neştiind cum să răspund altfel la o asemenea aiureală.

– Şi i-am spus că, dacă vrea ca Edward să cârmuiască ţara, are nevoie de tine.

– Edward o să cârmuiască, am spus, apoi i-am povestit despre Lady Ecgwynn şi gemenii ascunşi la mănăstire. Edward a făcut ce-a făcut şi taică-său cu ani în urmă, nimic mai mult, dar asta o să stârnească necazuri mari, am încheiat.

– Necazuri?

– Copiii sunt legitimi? Alfred zice că nu, dar, odată ce el moare, Edward poate să afirme contrariul.

– Of, Doamne, gemu Osferth, întrezărind problemele ce-ar fi putut să apară.

– Ce-ar trebui să facă, bineînțeles, e să-i sugrume pe micii bastarzi.

– Stăpâne! exclamă el șocat.

– Dar n-o s-o facă. Neamul tău n-a fost niciodată atât de necruțător pe cât ar fi trebuit să fie.

Ploaia se înteți se, stropii răpăiau pe lespezi și pe acoperișurile din stuf ale palatului. Luna era ascunsă, nu se vedeau nici stelele, doar norii întunecați și ploaia și vântul care suspina printre schelele turnului marii biserici pe care o ridica Alfred. M-am dus la Sfânta Hedda. Străjerii plecaseră, aleea era cufundată în beznă; am bătut la ușa mănăstirii până când mi s-a răspuns.

A doua zi, regele fusese mutat cu pat cu tot în sala mai mare unde încercaseră să mă condamne Plegmund și episcopii. Coroana era pe pat, smaraldele ei strălucitoare reflectând focul ce umplea încăperea înaltă cu fum și căldură. Era plin de lume, iar amestecul dintre mirosul de sudoare și cel al agoniei făcea aerul greu de respirat. Episcopul Asser se afla acolo, la fel și Erkenwald, însă arhiepiscopul își găsise alte treburi, ca să nu fie nevoit să asiste. Am văzut vreo douăzeci de seniori din Wessex. Unul dintre ei era Æthelhelm, a cărui fiică urma să se mărite cu Edward. Îmi plăcea de el. Stătea acum în spatele lui Ælswith, soția lui Alfred, care nu era încă lămurită ce ura mai mult, existența mea sau ciudățenia că Wessexul nu-i recunoștea rangul de regină. În tot cazul, mă privea cu dușmănie. Copiii ei îi stăteau alături. Æthelflaed, la douăzeci și nouă de ani, era cea mai vârstnică; lângă ea erau Edward, Æthelgifu și, în sfârșit, Æthelweard, care avea numai șaisprezece ani. Ælfthryth, a treia fiică a lui Alfred, nu se afla acolo, deoarece se măritase cu un rege de peste mare, din Francia. L-am zărit pe uriașul Steapa lângă vechiul și scumpul meu prieten, părintele Beocca, acum cocârjat și alb la păr. Fratele John și călugării săi cântau încetișor. Corul nu era alcătuit numai din monahi, unii erau

băieței îmbrăcați în veșminte albe de in. Uluit, l-am recunoscut printre aceștia pe Uhtred, fiul meu.

Am fost un tată rău, trebuie s-o mărturisesc. Mi-am iubit ultimii doi copii, dar cel mai mare, care, după tradiția familiei, îmi purta numele, rămânea un mister. În loc să-și dorească să învețe arta mânuirii sabiei și a aruncării suliței, devenise creștin. Creștin! Și acum, alături de ceilalți băieți din corul catedralei, ciripea ca o privighetoare. L-am privit, dar el își feri ochii cu încăpățânare.

M-am dus la ealdormenii care stăteau pe o latură a sălii. Ei, împreună cu capii bisericii, formau sfatul domnesc, witanul. Aveau treburi de discutat, deși nici unul nu vădea vreun entuziasm. Acordară o bucată de teren unei mănăstiri și încuviințară plata zidarilor ce lucrau la noua biserică a lui Alfred. Îl iertară pe un ins care nu-și plătise amenda pentru omorul săvârșit fără intenție, deoarece luptase cu vitejie sub comanda lui Weohstan. Câțiva se uitară la mine când se aduse vorba despre acea victorie, însă nimeni nu mă întrebă dacă mi-l aminteam pe omul cu pricina. Regele nu făcea decât să ridice o mână ostenită pentru a-și exprima aprobarea.

În tot acest timp, un grămătic stătea la un pupitru și lucra la un manuscris. Întâi am crezut că făcea o consemnare a discuțiilor, însă alți doi grămătici se ocupau cu asta, pe când cel de la pupitru copia dintr-un alt document. Părea să-și dea seama că ochii tuturor erau ațintiți asupra lui și obrajii i se înroșiseră, deși asta putea fi și din cauza fierbințelii focului din vatră. Episcopul Asser stătea încruntat, Ælswith părea gata să mă ucidă furioasă, dar părintele Beocca surâdea. I-am făcut cu ochiul. Surprinzându-mi gestul, Æthelflaed zâmbi atât de răutăcios, încât am sperat că tatăl ei n-o observase. Soțul ei, aflat nu departe de ea, se străduia să-mi evite privirea, la fel ca fiul meu. Apoi, spre mirarea mea, l-am văzut pe Æthelwold în spatele sălii. Îmi aruncă o ocheadă sfidătoare, însă, neputând să-mi susțină privirea, se aplecă să vorbească cu un bărbat pe care nu-l cunoșteam.

Un membru al sfatului se plânse că vecinul său, ealdormanul Æthelnoth, ocupase niște pământuri care nu-i aparțineau. Regele îl întrerupse și-i șopti ceva lui Asser, care anunță verdictul.

– Primești ca abatele Osburgh să judece această pricină? îl întrebă pe reclamant.

– Primesc.

– Și Domnia Ta, Lord Æthelnoth?

– Bucuros.

– Atunci abatele e însărcinat să descopere în scripte pe unde trece hotarul, spuse Asser.

Grămăticii îi consemnară vorbele, apoi membrii sfatului trecură la alte chestiuni. L-am văzut pe Alfred uitându-se obosit la bărbatul care copia documentul la pupitru. Terminase, așa că presără nisip pe pergament, așteptă câteva clipe, apoi suflă nisipul spre vatră. După ce împături pergamentul și scrise ceva pe partea de deasupra, dădu iarăși cu nisip și suflă. Un alt grămătic aduse o lumânare, ceară și o pecete. În cele din urmă îi duseră documentul lui Alfred, iar acesta se opinti să se ridice în capul oaselor și să se iscălească. Îi chemă apoi pe episcopul Erkenwald și pe părintele Beocca să iscălească și ei ca martori.

Ealdormenii tăcură în tot acest timp. Presupuneam că era vorba de testamentul regelui, însă, după ce se întipări pecetea pe ceară, regele îmi făcu semn.

M-am dus lângă el și am îngenuncheat.

– Împart mici daruri pentru ca oamenii să mă țină minte, îmi spuse el.

– Întotdeauna ai fost mărinimos, Măria Ta.

Mințeam, dar ce puteai să-i spui unui om aflat pe patul de moarte?

– Asta e pentru tine, zise regele. Am auzit icnetul lui Ælswith când am luat pergamentul din mâna slăbită a soțului ei. Citește, mă îndemnă el. Mai știi să citești?

– Părintele Beocca m-a învățat să citesc bine.

– Părintele Beocca face bine tot ce face, spuse regele.

Geamătul lui de durere îl făcu pe un călugăr să-i aducă iute o cană.

În timp ce Alfred sorbea din licoare, m-am pus pe citit. Era un hrisov. Grămăticul îl copiase în mare parte după altul, pentru că hrisoavele seamănă mult între ele, însă prevederile acestuia îmi tăiară răsuflarea. Primeam pământ, dar nu cu anumite condiții, așa cum se întâmplase pe vremuri, când Alfred îmi dăduse o moșie la Fifhidan. Nu, mi-l dăruia pur și simplu, cu dreptul de a-l lăsa moștenire sau de a-l transmite oricui voiam. Hrisovul descria în amănunt hotarele terenului, iar lungimea acestei enumerări îmi dădu de înțeles că era un domeniu foarte mare. Erau acolo un râu, livezi, pășuni și sate și o sală mare într-un loc numit Fagranforda. Toate acestea se aflau în Mercia.

– Pământul i-a aparținut tatălui meu, îmi spuse Alfred.

N-am știut ce să răspund în afară de a bâigui niște mulțumiri.

Mâna slăbită se întinse spre mine. M-am grăbit s-o iau și să-i sărut rubinul.

– Știi ce vreau, murmură Alfred în timp ce-mi țineam capul plecat peste mâna lui. Pământul ăsta, de care poți dispune cum vrei, o să-ți aducă avere, o avere uriașă.

– Măria Ta, am reușit să îngaim.

Degetele lui subțiri se strânseră pe mâna mea.

– Dă-mi ceva în schimb, Uhtred. Dă-mi pacea înainte să mor.

I-am îndeplinit dorința, deși nu asta voiam să fac. Însă era pe moarte și-mi arătase o mărinimie rară. Cum poți să lovești un om care mai are doar câteva zile de trăit? Prin urmare, m-am dus la Edward, am îngenuncheat în fața lui, mi-am pus mâinile între palmele lui și am rostit jurământul de credință. Unii dintre cei prezenți aplaudară, pe când alții păstrară o tăcere sumbră. Æthelhelm, cel mai de seamă sfetnic din witan, zâmbi, deoarece acum știa că aveam să lupt pentru Wessex. Vărul meu Æthelred se cutremură, înțelegând că n-avea să se poată numi rege al Merciei atât timp cât eu eram la porunca lui Edward. Cât despre Æthelwold, se întreba probabil cum avea să poată urca pe tronul lui Alfred dacă Răsuflarea-Șarpelui îi stătea în cale. Edward mă trase, silindu-mă să mă ridic în picioare, și mă îmbrățișă.

– Mulțumesc, șopti el.

Era miercuri, ziua lui Woden, în octombrie, a opta lună a anului 899.

A doua zi îi aparținea lui Thor. Ploaia cădea în șiroaie lungi și grele peste Wintanceaster.

– Plânge raiul, îmi spuse Beocca, la rândul lui scuturat de suspine. Regele mi-a cerut să-i dau ultima împărtășanie, și am făcut-o, dar mâinile îmi tremurau.

Se părea că Alfred primea ultima împărtășanie de mai multe ori pe zi, hotărât să plece pe lumea cealaltă cu sufletul împăcat, iar preoții și episcopii se întreceau să aibă onoarea de a-l mirui pe rege și a-i pune o bucățică de pâine uscată între buze.

– Episcopul Asser era gata să-i dea *viaticum*, continuă Beocca, însă Alfred a trimis după mine.

– Te iubește, și l-ai slujit cu credință.

– I-am slujit pe Dumnezeu și pe rege, spuse Beocca în timp ce-l conduceam spre o băncuță din apropierea vetrei din sala mare de la Doi Cocori. A mâncat niște brânză de vaci dimineață, urmă preotul, dar nu prea multă. Două linguri.

– Nu vrea să mănânce, i-am zis.

– Trebuie să mănânce.

Dragul de Beocca! Fusese preotul și grămăticul tatălui meu și preceptorul meu în copilărie, însă plecase de la Bebbanburg când unchiul meu, uzurpatorul, luase cetatea în stăpânire. Se născuse în sărăcie și boală; era sașiu, avea nasul strâmb, mâna stângă beteagă și-un picior sucit. Bunicul meu, care-i ghicise istețimea, îl trimisese să fie școlit de călugării de la Lindisfarena, așa că Beocca devenise preot și apoi, după trădarea unchiului meu, surghiunit. Inteligența și devotamentul lui îi plăcuseră lui Alfred, pe care Beocca îl slujea încă de atunci. Era bătrân acum, aproape la fel de bătrân ca regele, claia lui de păr roșcat albise și spinarea i se cocârjase, însă avea o minte ascuțită și o voință de fier. De asemenea, avea o nevastă daneză, o frumusețe, sora lui Ragnar, cel mai bun prieten al meu.

– Ce mai face Thyra? l-am întrebat.

– E bine, slavă Domnului. Sunt bine și băieții. Pot să spun că suntem binecuvântați.

– O să fii binecuvântat şi mort dacă stărui să mergi prin oraş pe ploaia asta, i-am zis. Nu e neghiob mai mare decât neghiobul bătrân.

Chicoti şi protestă fără vlagă atunci când i-am luat mantia udă leoarcă şi i-am pus una uscată pe umeri.

– Regele mi-a poruncit să vin la tine, îmi spuse el.

– Regele ar fi trebuit să-mi poruncească mie să vin la tine.

– Cum poate să toarne din cer! N-am văzut o ploaie ca asta din anul când a murit arhiepiscopul Æthelred. Regele nu ştie că plouă. Bietul de el. Se chinuie cu nişte dureri înfiorătoare. Nu mai are mult, cu siguranţă.

– Te-a trimis încoace, i-am amintit.

– Îţi cere o favoare, zise Beocca, arătând o urmă din vechea lui asprime de preceptor.

– Spune.

– Fagranforda e o moşie mare. Regele a fost mărinimos.

– Şi eu am fost mărinimos cu el.

Beocca îşi flutură mâna beteagă de parcă ar fi vrut să mă contrazică.

– Pe moşie sunt patru biserici şi o mănăstire, iar regele vrea să-i dai asigurări c-o să le întreţii aşa cum se cuvine, aşa cum o cer hrisoavele lor şi aşa cum eşti dator s-o faci.

Vorbele lui îmi aduseră un zâmbet pe chip.

– Şi dacă refuz?

– Of, te rog, Uhtred, spuse el obosit. M-am luptat cu tine toată viaţa!

– O să-i spun vătafului să facă tot ce e de trebuinţă, i-am promis.

Mă privi cu ochiul lui bun ca şi când ar fi vrut să-mi cântărească sinceritatea, dar păru mulţumit de ceea ce văzu.

– Regele o să fie recunoscător.

– Credeam c-o să-mi ceri s-o părăsesc pe Æthelflaed, am zis răutăcios.

Cu puţini oameni din lume aş fi vorbit despre Æthelflaed, însă el, care mă cunoştea de când eram un ţânc, se număra printre aceştia.

Se cutremură înfiorat.

– Preacurvia e un păcat cumplit, spuse el, deşi fără înverşunare.

– E şi o fărădelege, i-am replicat râzând. I-ai spus asta lui Edward?

Beocca tresări.

– În ceea ce-l priveşte, a fost o nechibzuinţă de tinereţe. Pe deasupra, Domnul a pedepsit-o pe fată, care a murit.

– Dumnezeul tău e atât de bun, am zis pe un ton muşcător. Dar de ce nu s-a gândit să-i ucidă şi pe bastarzii regali?

– Au fost închişi în loc sigur.

– Cu Æthelflaed.

Beocca încuviinţă.

– Nu are voie să te vadă, ştii asta?

– Da.

– Au închis-o la Sfânta Hedda.

– Am găsit cheia.

– Doamne păzeşte de răutatea omenească, murmură Beocca făcându-şi cruce.

– Æthelflaed e iubită în Mercia, spre deosebire de bărbatu-său.

– E un lucru bine cunoscut, răspunse Beocca vag.

– Când urcă pe tron, Edward o să-şi îndrepte ochii spre Mercia, am spus.

– Spre Mercia?

– Danezii o să vină negreşit, părinte, şi-o să înceapă cu Mercia. Vrei ca seniorii mercieni să lupte pentru Wessex? Vrei ca fyrdul mercian să lupte pentru Wessex? Singurul om care poate să-i însufleţească este Æthelflaed.

– Şi tu poţi, spuse Beocca cel cumsecade.

I-am primit vorbele cu dispreţul pe care-l meritau.

– Noi doi suntem northumbrieni, părinte. Mercienii ne socotesc barbari care-şi înfulecă odraslele la prânz. Dar o adoră pe Æthelflaed.

– Ştiu.

– Atunci las-o să păcătuiască, părinte, dacă așa Wessexul e în siguranță.

– Vrei să-i spun asta regelui?

Am izbucnit în râs.

– Da, vreau să-i spui asta regelui. Și să-i mai spui ceva. Spune-i să-l omoare pe Æthelwold. Fără milă, fără rudenie de sânge, fără duioșie, fără vinovăție creștină. Adu-mi porunca lui Alfred, și Æthelwold e mort.

Preotul clătină din cap.

– Æthelwold e un neghiob, și în cea mai mare parte a timpului e un neghiob beat turtă. Le-a făcut ochi dulci danezilor, asta nu se poate tăgădui, dar și-a mărturisit toate păcatele în fața regelui și a fost iertat.

– Iertat?

– Aseară a vărsat lacrimi grele la căpătâiul lui Alfred și i-a jurat credință moștenitorului tronului.

Nu puteam decât să râd. Răspunsul lui Alfred la avertismentul meu fusese să-l cheme pe Æthelwold și să-i creadă minciunile.

– Æthelwold o să încerce să ia tronul, am zis.

– A jurat că n-o s-o facă, spuse convins Beocca. A jurat pe pana lui Noe și pe mănușa sfântului Cedd.

Pana provenea chipurile de la un porumbel pe care Noe îl eliberase de pe arcă în vremea când ploua la fel de tare ca acum, când potopul zguduia acoperișul hanului La Doi Cocori. Pana și mănușa sfântului erau două dintre relicvele cele mai prețioase pe care le poseda Alfred, și nu încăpea nici o îndoială că ar fi crezut orice jurământ se făcea în numele lor.

– Nu-l credeți, i-am spus lui Beocca. Omorâți-l, altfel o să aducă numai necazuri.

– A jurat, stărui preotul, și regele îl crede.

– Æthelwold e o spârcâială trădătoare.

– E doar un neghiob, zise Beocca încruntându-se la vorbele mele aspre.

– Dar un neghiob ambiţios, şi un neghiob îndreptăţit să pretindă tronul. Alţii din jurul lui o să se folosească de această pretenţie.

– S-a potolit, a făcut o mărturisire amănunţită, a fost iertat şi se căieşte.

Ce neghiobi suntem cu toţii! Văd cum se fac aceleaşi greşeli, iar şi iar, o generaţie după alta, şi tot credem ceea ce ne dorim să credem. În bezna acelei nopţi ploioase am repetat cuvintele lui Beocca.

– S-a potolit, am spus, a făcut o mărturisire amănunţită, a fost iertat şi se căieşte.

– Şi ei îl cred? mă întrebă posomorâtă Æthelflaed.

– Creştinii sunt nişte dobitoci, i-am zis. Sunt gata să creadă orice.

Mă împunse zdravăn între coaste, făcându-mă să chicotesc. Ploaia cădea pe acoperişul mănăstirii. N-ar fi trebuit să mă aflu acolo, bineînţeles, dar stareţa, draga de Hild, se prefăcuse că nu ştia nimic. Nu eram în partea cu chilii unde măicuţele trăiau în izolare, ci într-un şir de clădiri din curtea exterioară, unde era îngăduită prezenţa mirenilor. Se aflau acolo bucătăriile în care se pregătea mâncarea pentru săraci şi un spital unde nefericiţii îşi puteau petrece ultimele zile de viaţă. Tot acolo era şi încăperea de la mansardă unde fusese închisă Æthelflaed. Deşi mică, nu era neplăcută. Avea nişte slujnice, dar în seara aceea le poruncise să se culce în şopronul de dedesubt.

– Mi s-a spus că ai dus tratative cu danezii, murmură Æthelflaed.

– Aşa e. Folosindu-mi Răsuflarea-Şarpelui.

– Şi ai dus tratative şi cu Sigunn?

– Da, am spus. Face foarte bine.

– Dumnezeu ştie de ce te iubesc.

– Dumnezeu ştie totul.

Fără să răspundă, veni mai aproape de mine şi-şi trase cămaşa peste cap şi umeri. Afară continua să toarne cu găleata, însă eu aveam în faţa ochilor părul auriu al lui Æthelflaed. Era

cel mai mare dintre copiii lui Alfred; o văzusem crescând, devenind femeie, văzusem cum bucuria de pe chipul ei se prefăcuse în mâhnire când îi fusese dată de nevastă vărului meu, iar apoi văzusem bucuria revenind. Ochii ei albaştri erau stropiţi cu castaniu, nasul îi era micuţ, în vânt. Era un chip pe care-l iubeam nebuneşte, însă chipul acela purta acum semnele îngrijorării.

– Ar trebui să vorbeşti cu fiul tău, îmi spuse ea cu glasul înăbuşit de pătura de lână.

– Uhtred nu scoate pe gură decât nişte aiureli bisericoase. Mai degrabă aş vorbi cu fata mea.

– E în siguranţă, la fel şi celălalt fiu al tău. Sunt la Cippanhamm.

– De ce e Uhtred acolo? am vrut să ştiu.

– Regele i-a poruncit să se ducă.

– O să-l facă popă, am mârâit furios.

– Şi pe mine vor să mă facă maică, răspunse ea cu aceeaşi mânie.

– Chiar?

– Episcopul Erkenwald m-a pus să depun jurământul de călugărie, dar l-am scuipat.

Mi-am scos capul de sub pătură.

– Au cutezat să încerce?

– Episcopul Erkenwald şi mama.

– Ce s-a întâmplat?

– Au venit aici şi mi-au cerut stăruitor să merg la capelă, spuse ea pe un ton prozaic. Episcopul Erkenwald a sporovăit o grămadă în latineşte, apoi, întinzându-mi o carte, mi-a spus să-mi aşez mâna pe ea şi să jur c-o să respect legământul pe care el tocmai îl rostise.

– Şi tu ce-ai făcut?

– Păi, ţi-am zis. L-am scuipat.

Am rămas tăcut preţ de câteva clipe.

– Pesemne că Æthelred i-a convins, am spus în cele din urmă.

– Bineînţeles că i-ar plăcea să mă închidă într-o mănăstire, dar mama a zis că tata e cel care-şi doreşte să mă călugăresc.

– Mă îndoiesc de asta.

– Prin urmare, s-au întors la palat cu vestea că am făcut jurământul de călugărie.

– Şi au pus străjeri la poartă, am adăugat.

– Cred că asta era ca să te împiedice pe tine să intri, zise ea. Dar acum spui că străjerii nu mai sunt acolo?

– Nu mai sunt.

– Deci pot să plec?

– Ai plecat ieri.

– Oamenii lui Steapa m-au însoţit până la palat, dar după aceea m-au adus înapoi aici.

– Acum nu sunt străjeri.

Se încruntă gânditoare.

– Ar fi trebuit să mă nasc bărbat.

– Mă bucur că nu s-a întâmplat aşa.

– Şi aş fi rege, spuse ea.

– Edward o să fie un rege bun.

– Aşa-i, dar adeseori e nehotărât. Eu aş fi fost un rege mai bun.

– Ai fi fost, într-adevăr, am zis.

– Bietul Edward.

– Bietul? O să fie rege în curând.

– Şi-a pierdut dragostea vieţii, îmi aminti Æthelflaed.

– Dar pruncii trăiesc.

– Pruncii trăiesc, repetă ea.

Cred că pe Gisela am iubit-o cel mai mult dintre toate femeile mele. Jelesc după ea şi acum. Dar dintre toate acele femei, Æthelflaed mi-a fost întotdeauna cel mai aproape. Gândea la fel ca mine. Uneori începeam să spun ceva, iar ea îmi termina fraza. După câtva timp era de ajuns să ne uităm unul la altul ca să ştim fiecare ce gândea celălalt. Dintre toţi prietenii pe care mi i-am făcut de-a lungul vieţii. la Æthelflaed am ţinut cel mai mult.

La un moment dat, în acea beznă ploioasă, ziua lui Thor se prefăcu în ziua Freyei. Freya era soţia lui Woden, zeiţa iubirii, însă ploaia continuă să cadă pe tot parcursul zilei închinate ei. Spre după-amiază se iscă un vânt straşnic care sfâşie acoperişurile din Wintanceaster şi alungă mânios ploaia; în

noaptea aceea, regele Alfred, care domnise în Wessex de douăzeci şi opt de ani şi era în al cincizecilea an al vieţii, se stinse.

A doua zi nu mai ploua, iar vântul abia dacă mai sufla. În Wintanceaster era linişte, dacă nu punem la socoteală porcii care scurmau pe străzi, cocoşii care cântau, câinii care urlau sau lătrau şi încălţările străjerilor care bocăneau pe scândurile îmbibate cu apă de pe metereze. Oamenii păreau năuciţi. Un clopot începu să bată pe la mijlocul dimineţii, un singur clopot care dăngăna iar şi iar. Sunetul se stinse spre lunca fluviului, unde păşunile erau acoperite de apă, apoi reveni cu o forţă brutală. Regele e mort, trăiască regele.

Æthelflaed voia să se roage în capela călugăriţelor, aşa că am lăsat-o la Sfânta Hedda şi am străbătut străzile tăcute până la palat, unde mi-am predat sabia la poartă. L-am zărit pe Steapa stând singur în curtea exterioară. Chipul lui fioros, cu pielea nefiresc de întinsă, care-i îngrozise pe atât de mulţi dintre duşmanii lui Alfred şiroia acum de lacrimi. M-am aşezat pe bancă lângă el, fără să spun nimic. O femeie trecu în grabă cărând un teanc de aşternuturi împăturite. Regele moare, dar cearşafurile trebuie spălate, camerele trebuie măturate, cenuşa, azvârlită, lemnele, stivuite, grânele, măcinate. Vreo douăzeci de cai înşeuaţi aşteptau în capătul curţii. M-am gândit că fuseseră pregătiţi pentru solii care urmau să poarte vestea morţii lui Alfred în cele patru colţuri ale regatului, dar peste câteva clipe îşi făcură apariţia nişte războinici cu zale şi coifuri pe care argaţii îi ajutară să încalece.

– Sunt oamenii tăi? l-am întrebat pe Steapa.

– Nu-s ai mei, mormăi el privindu-i încruntat.

Erau ai lui Æthelwold. În scurtă vreme apăru Æthelwold însuşi, echipat de luptă, asemenea oştenilor săi. Trei slujitori le aduseseră săbiile de la poartă; după ce fiecare îşi găsi arma lui, cu toţii îşi legară cingătorile la brâu. Æthelwold lăsă un argat să-i încheie paftaua, apoi urcă în şaua unui bidiviu negru. Atunci mă văzu şi, scoţându-şi sabia din teacă, dădu pinteni calului înspre

mine. Nu m-am clintit, aşa că-l opri la câţiva paşi atât de brusc, încât se iscă o scânteie când copitele se loviră de pietriş.

– O zi tristă, Lord Uhtred, îmi spuse.

Lama era îndreptată cu vârful în jos. Voia s-o folosească, dar nu cuteza. Avea ambiţie, însă era slab.

I-am privit faţa prelungă, odinioară atât de chipeşă, acum sluţită de băutură, de mânie şi dezamăgire. Părul îi încărunţise la tâmple.

– O zi tristă, într-adevăr, am zis.

Mă cântărea, măsura distanţa pe care trebuia s-o străbată sabia lui, cântărea şansele pe care le avea să scape prin deschizătura porţii după ce lovea. Se uită în jur ca să vadă câte gărzi de-ale regelui se aflau în preajmă. Erau numai doi. Ar fi putut să mă lovească, să-şi lase oamenii să se ocupe de cei doi şi să plece într-o clipită, dar şovăia. Unul dintre însoţitorii lui se apropie de noi. Coiful său avea obrăzarele închise, aşa că nu-i puteam vedea decât ochii. Pe scutul care-i atârna în spinare era pictat un cap de taur cu coarnele însângerate. Cum calul lui se foia neliniştit, îl plesni tare peste gât. Am văzut semnele de pe trupul bidiviului, acolo unde fusese împuns adânc cu pintenii. Războinicul se aplecă spre Æthelwold şi-i şopti ceva, însă fu întrerupt de Steapa, care nu făcu altceva decât să se ridice în picioare. Era un uriaş, înspăimântător de înalt şi de lat în umeri, şi, în calitate de comandant al gărzii regale, avea dreptul să-şi poarte sabia în palat. Când îşi închise palma peste mâner, Æthelwold se grăbi să-şi vâre arma pe jumătate în teacă.

– Mă temeam că a ruginit din pricina vremii ăsteia ploioase, zise el. Se pare că nu.

– Ai uns-o cu usuc? l-am întrebat.

– Slujitorul meu trebuie s-o fi făcut, îmi răspunse el nepăsător.

Îşi împinse sabia până la capăt. Oşteanul cu coarnele însângerate pe scut mă scruta din umbra coifului.

– Te întorci pentru îngropăciune? l-am întrebat pe Æthelwold.

– Şi pentru încoronare, zise el cu viclenie. Dar până atunci am treburi la Tweoxnam. Zâmbindu-mi neprietenos, adăugă:

Moşia mea de acolo nu e la fel de mare ca a ta de la Fagranforda, Lord Uhtred, dar e destul de mare încât să aibă nevoie de atenţia mea în această zi tristă.

Trase frâiele şi-şi înfipse pintenii în trupul armăsarului, făcându-l să ţâşnească înainte. Oamenii săi îl urmară în bocănit de potcoave pe pietriş.

– Cine are un cap de taur pe scut? l-am întrebat pe Steapa.

– Sigebriht din Cent, zise el în timp ce privea trupa ieşind pe poartă. Un bogătan tânăr şi neghiob.

– Ăştia erau oamenii lui sau ai lui Æthelwold?

– Æthelwold are războinici. Şi-i poate permite. Are moşiile lui taică-său de la Tweoxnam şi Wimburnan, şi asta îl face un om bogat.

– Ar trebui să fie mort.

– E treaba clanului lor, nu ne priveşte pe noi, zise Steapa.

– Ba ne priveşte pe noi, care o să-l omorâm în numele clanului, i-am replicat.

– Sunt prea bătrân pentru asta, mormăi el.

– Câţi ani ai?

– Habar n-am. Patruzeci?

Mă conduse printr-o portiţă din zidul palatului, apoi peste o porţiune de iarbă îmbibată de apă spre vechea biserică a lui Alfred, lângă care se ridica noua catedrală. Schelele se îmbinau ca o pânză de păianjen pe fundalul cerului, acolo unde era în lucru marele turn de piatră. Nişte localnici stăteau la uşa vechii biserici. Fără o vorbă, ne priviră cu mâhnire şi se dădură în lături ca să ne lase să trecem. Unii făcură o plecăciune. Uşa era păzită de şase oameni de-ai lui Steapa, care-şi înclinară suliţele într-o parte când ne văzură.

Steapa îşi făcu semnul crucii în clipa în care trecu pragul vechiului lăcaş. Înăuntru era răcoare. Zidurile de piatră erau pictate cu scene din scripturile creştine, iar pe altar străluceau obiecte de preţ din aur, argint şi cleştar. „Visul oricărui danez", m-am gândit, căci erau acolo destule comori cât să poţi cumpăra o flotă şi un echipaj bine înarmat.

– Biserica asta i se părea prea mică, murmură Steapa uluit în timp ce privea grinzile înalte ale acoperişului, unde zburătăceau nişte păsări. Un şoim şi-a făcut cuib aici anul trecut, adăugă el.

Trupul regelui fusese deja depus în faţa altarului. Un harpist ciupea alene coardele instrumentului, în timp ce corul fratelui John cânta din umbre. Mă întrebam dacă fiul meu era acolo, însă nu m-am uitat ca să aflu răspunsul. Preoţii şopocăiau în faţa altarelor laterale sau îngenuncheau lângă sicriu. Ochii lui Alfred erau închişi, iar faţa îi fusese legată cu o pânză albă care-i strângea buzele. Între ele am zărit o cojiţă, probabil pentru că un preot aşezase o bucată din pâinea sfântă a creştinilor în gura mortului. Era îmbrăcat în veşmântul alb de penitenţă, ca acela pe care mă silise odinioară să-l port. Asta se întâmplase cu ani în urmă, când ni se poruncise, mie şi lui Æthelwold, să ne umilim în faţa unui altar. Eu, neavând de ales, mă supusesem, dar Æthelwold îşi bătuse joc de întreaga ceremonie. Se prefăcuse plin de remuşcări şi zbierase către cer: „Nu mai vreau ţâţe, Doamne! Nu mai vreau ţâţe! Fereşte-mă de ţâţe, Doamne!" Îmi aminteam cum Alfred se întorsese scârbit.

– Exanceaster, spuse Steapa.

– Nici tu n-ai uitat ziua aia?

– Ploua, şi tu a trebuit să te târăşti până la altarul din mijlocul câmpului. Cum să uit?

Atunci fusese prima dată când îl văzusem pe Steapa cel urât şi fioros. Ne-am luptat, după care am devenit prieteni. Se întâmplase cu atâta vreme în urmă, m-am gândit în timp ce stăteam lângă sicriul lui Alfred. Aproape de când mă ştiam, regele fusese prezent în viaţa mea ca o piatră de hotar impunătoare. Nu-mi plăcuse de el. Luptasem împotriva lui şi de partea lui, îl blestemasem şi-i mulţumisem, îl dispreţuisem şi-l admirasem. Îi uram credinţa şi privirea rece, dezaprobatoare, pizma pe care şi-o ascundea sub o prefăcută bunătate şi supunerea faţă de un zeu care înlătura orice bucurie de pe lume numind-o păcat, însă religia lui îl făcuse pe Alfred un om şi un rege bun.

De asemenea, sufletul mohorât al lui Alfred se dovedise o stâncă prea tare pentru danezi. Atacaseră iar şi iar, însă Alfred

îi învinsese iar şi iar prin prevedere şi înţelepciune, şi Wessexul se întărise şi prosperase, totul mulţumită lui. Îi vedem pe regi ca pe nişte privilegiaţi care ne cârmuiesc şi care au libertatea de a face legile, de a le încălca şi de a le ocoli, dar Alfred nu s-a situat niciodată deasupra legilor pe care-i plăcea nespus să le întocmească. Îşi privea viaţa ca pe o îndatorire faţă de zeul său şi faţă de locuitorii din Wessex; n-am văzut niciodată un rege mai bun, şi mă îndoiesc că fiii mei, nepoţii şi copiii copiilor lor vor vedea vreodată unul mai bun. Nu mi-a plăcut de el niciodată, însă n-am încetat să-l admir. A fost regele meu, şi tot ce am acum îi datorez lui. Hrana pe care o mănânc, conacul în care stau şi săbiile oamenilor mei, toate au pornit de la Alfred, care m-a urât uneori, m-a iubit alteori şi a fost darnic cu mine. Era un om mărinimos.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Steapa. Câţiva dintre preoţii care îngenuncheaseră lângă sicriu plângeau de-a dreptul.

– O să-i facă mormântul diseară, zise Steapa arătând spre altarul încărcat cu relicvele strălucitoare la care Alfred ţinuse atât de mult.

– Îl îngroapă aici? am întrebat.

– Există o criptă, însă trebuie să fie deschisă. Odată ce se termină noua biserică o să-l mute acolo.

– Şi înmormântarea e mâine?

– Poate peste o săptămână. E nevoie de timp ca oamenii să se adune din toate colţurile ţării.

Am rămas multă vreme în biserică, întâmpinându-i pe cei care veneau să-l jelească pe Alfred. Pe la prânz, noul rege sosi cu un grup de nobili. Edward era înalt, cu o faţă prelungă şi buze subţiri şi-şi purta pieptănat pe spate părul negru ca pana corbului. Îmi părea foarte tânăr. Tunica albastră era încinsă cu o fâşie de piele placată cu aur, iar pe deasupra avea o mantie neagră ce atârna până la pământ. Nu purta coroană, căci încă nu fusese încoronat; avea doar un cerc de bronz în jurul creştetului.

I-am recunoscut pe cei mai mulţi dintre ealdormenii care-l însoţeau: Æthelnoth, Wilfrith şi, desigur, viitorul socru al lui Edward, Æthelhelm, care mergea alături de părintele Coenwulf,

duhovnicul şi epitropul moştenitorului tronului. Trecură vreo şase tineri pe care nu-i ştiam, apoi mi-am zărit vărul, pe Æthelred. Mă văzu în aceeaşi clipă şi încremeni, dar Edward, ajuns la sicriul tatălui său, îi făcu semn să-l urmeze. Steapa şi cu mine am îngenuncheat şi am rămas nemişcaţi cât timp Edward se lăsă în genunchi la picioarele catafalcului şi-şi împreună mâinile a rugă. Toţi însoţitorii lui îngenunchează. Nimeni nu vorbea. Se auzea doar corul, în vreme ce fumul de tămâie se răspândea în aerul brăzdat de raze de soare.

Ochii lui Æthelred erau închişi, chipurile se ruga. Faţa lui era mohorâtă şi îmbătrânită, poate pentru că zăcuse la pat, fiind, asemenea lui Alfred, socrul său, predispus la îmbolnăvire. L-am privit gânditor. Probabil sperase că moartea lui Alfred avea să slăbească odgonul care lega Mercia de Wessex. Probabil sperase că aveau să se desfăşoare două încoronări, una în Wessex şi alta în Mercia, şi trebuie să fi ştiut că nădejdile lui nu-i erau străine lui Edward. Nu-i stăteau în cale decât doi oameni: soţia lui, iubită de toţi mercienii, pe care încercase s-o lipsească de orice putere închizând-o la mănăstirea Sfânta Hedda, şi ibovnicul soţiei sale.

– Lord Uhtred, murmură Edward, care deschisese ochii, deşi mâinile încă-i erau împreunate a rugăciune.

– Stăpâne?

– Rămâi la înmormântare?

– Dacă asta ţi-e vrerea, stăpâne.

– Asta mi-e vrerea. Şi apoi trebuie să te duci la moşia ta de la Fagranforda. Sunt convins că ai multe treburi acolo.

– Într-adevăr, stăpâne.

Edward ridică glasul şi rosti ferm:

– Lordul Æthelred va rămâne cu mine preţ de câteva săptămâni. Am nevoie de sfaturi înţelepte, şi nu-mi vine în minte nici un nobil mai priceput să mi le dea.

Era o minciună. Un idiot şchiop i-ar fi putut da sfaturi mai bune decât Æthelred, dar, desigur, Edward nu voia sfaturile vărului meu. Voia ca Æthelred să se afle acolo unde putea fi supravegheat, acolo unde i-ar fi fost greu să asmută la

nesupunere, şi mă trimitea pe mine în Mercia, ca s-o ţin în frâul Wessexului, deoarece avea încredere în mine. Pe deasupra, ştia că, dacă eu mă duceam în Mercia, sora lui avea să mă urmeze. Trăsăturile mele rămaseră neclintite în timp ce-mi făceam toate aceste socoteli.

O vrabie zbură sub acoperişul înalt al bisericii, iar găinaţul ei, umed şi alb, căzu pe faţa lui Alfred, împroşcându-i nasul şi obrazul stâng.

Un semn atât de rău, atât de cumplit, încât toţi cei aflaţi în jurul sicriului îşi ţinură răsuflarea.

Chiar în acea clipă, unul dintre străjerii lui Steapa intră în biserică şi străbătu grăbit nava lungă. În loc să îngenuncheze, se uită de la Edward la Æthelred, apoi de la Æthelred la mine, părând că nu ştia ce să spună. Într-un târziu, mormăitul aspru al lui Steapa îl făcu să îngaime:

– Lady Æthelflaed!

– Ce-i cu ea? întrebă Edward.

– Lordul Æthelwold a luat-o cu sila de la mănăstire, stăpâne. A luat-o, stăpâne. Şi s-au dus.

Aşadar, lupta pentru Wessex începuse.

Şapte

Æthelred izbucni în râs. Poate că fusese o reacţie nervoasă, dar în vechea biserică ecoul se întoarse batjocoritor de la zidurile inferioare, clădite din piatră. Când se lăsă liniştea, tot ce puteam auzi era apa picurând pe pardoseală din acoperişul udat de ploaie.

Edward se uită la mine, apoi la Æthelred şi în cele din urmă la Æthelhelm. Părea derutat.

– Unde s-a dus lordul Æthelwold? întrebă Steapa, ca de obicei stăpân pe situaţie.

– Măicuţele au zis că se ducea la Tweoxnam, zise solul.

– Dar mi-a jurat! se răsti Edward.

– A fost întotdeauna un nemernic mincinos, am spus. Privindu-l pe omul care adusese vestea, l-am iscodit: Le-a zis maicilor că se duce la Tweoxnam?

– Da, stăpâne.

– Şi mie mi-a zis acelaşi lucru.

În cele din urmă, Edward izbuti să se adune.

– Toţi oamenii mei să-şi ia armele, să încalece şi să fie pregătiţi să plece la Tweoxnam, îi porunci lui Steapa.

– E singura lui moşie, Măria Ta? am vrut să ştiu.

– Mai are şi Wimburnan, spuse Edward. De ce?

– Taică-său nu e îngropat la Wimburnan?

– Ba da.

– Atunci acolo s-a dus. Ne-a pomenit de Tweoxnam pentru că vrea să ne zăpăcească. Dacă răpeşti pe cineva nu le spui urmăritorilor unde te duci.

– Dar de ce s-o răpească pe Æthelflaed? murmură Edward, părând iarăşi nedumerit.

– Pentru că vrea să aibă Mercia de partea lui, i-am spus. Lady Æthelflaed e binevoitoare cu el?

– Binevoitoare? Cu toţii am încercat să fim, zise Edward. E vărul nostru.

– Crede c-o poate lămuri să atragă Mercia de partea lui, am spus, fără să adaug că nu avea să fie numai Mercia.

Dacă Æthelflaed îşi susţinea făţiş vărul, mulţi din Wessex l-ar fi sprijinit la rândul lor.

– Mergem la Tweoxnam? întrebă şovăitor Steapa.

Edward ezită, apoi scutură din cap şi mă privi.

– Cele două locuri sunt foarte aproape unul de altul, zise el gânditor. În cele din urmă, amintindu-şi că era rege, se hotărî: Mergem la Wimburnan.

– Şi eu te voi însoţi, Măria Ta, i-am spus.

– De ce?

Întrebarea ţâşnise pe negândite de pe buzele lui Æthelred. Regele şi ealdormenii păreau stânjeniţi.

Am lăsat întrebarea să plutească între noi până când ecoul i se stinse, apoi am zâmbit.

– Ca să apăr onoarea surorii regelui, bineînţeles.

Încă mai râdeam când am sărit în şa.

Pregătirile au durat mult. Întotdeauna durează, căci a trebuit să fie înşeuaţi caii, să se îmbrace cămăşile de zale şi să se aducă stindardele. În timp ce huscarlii se echipau, m-am dus cu Osferth la Sfânta Hedda, unde am găsit-o pe stareţa Hildegyth plângând în hohote.

– Mi-a spus că Æthelflaed era aşteptată la biserică, îmi explică ea, că toată familia se ruga pentru sufletul regelui.

– N-ai greşit cu nimic, i-am spus.

– Dar a luat-o!

– N-o să-i facă nici un rău.

– Dar...

Vocea i se stinse. Ştiam că-şi amintea de ruşinea pe care o suferise cu mulţi ani în urmă, când o siluiseră danezii.

– E fiica lui Alfred, şi Æthelwold vrea ajutorul, nu duşmănia ei, i-am spus stareţei. Sprijinul ei i-ar îngădui să pretindă tronul.

– Dar tot ostatică e, oftă Hild.

– Da, însă eu o s-o aduc înapoi.

– Cum?

Am atins Răsuflarea-Şarpelui, arătându-i lui Hild crucea de argint încastrată în mâner, o cruce pe care ea mi-o dăruise odinioară.

– Cu asta, i-am spus, referindu-mă la sabie, nu la cruce.

– N-ar trebui să porţi sabia într-o mănăstire, zise ea cu prefăcută asprime.

– Sunt multe lucruri pe care n-ar trebui să le fac într-o mănăstire, dar pe cele mai multe le-am făcut, şi n-am păţit nimic.

Hild oftă.

– Ce speră Æthelwold să obţină?

– Speră s-o convingă de faptul că e îndreptăţit să fie rege, răspunse Osferth în locul meu. Şi speră că ea o să-l convingă pe Lord Uhtred să-l sprijine. Îmi aruncă o privire şi, în acea clipă, am văzut că semăna uimitor cu taică-său. Continuă pe un ton sec: N-am nici o îndoială c-o să le promită că se vor putea căsători, probabil o să le făgăduiască şi tronul Merciei. Æthelwold nu vrea doar susţinerea lui Lady Æthelflaed, ci şi pe a lordului Uhtred.

Vorbele acestea mă surprinseră. Cândva, eu şi Æthelwold fuseserăm prieteni, însă asta se întâmpla cu mult timp în urmă, când eram amândoi tineri şi amândoi îi purtam ranchiună lui Alfred. Dacă ranchiuna lui Æthelwold se prefăcuse în ură, a mea se transformase într-o admiraţie reţinută, aşa că nu mai puteam fi prieteni.

– E un neghiob, am zis, şi neghiob a fost dintotdeauna.

– Un neghiob disperat, întări Osferth. Dar un neghiob care ştie că asta e ultima lui şansă de a pune mâna pe tron.

– N-o să aibă ajutorul meu, i-am promis lui Hild.

– Ad-o înapoi pe Æthelflaed, mă imploră starețа, și asta am plecat să facem.

Mica noastră armată, comandată de Steapa, se îndrepta spre vest. Toți războinicii din Wintanceaster care aveau un cal ni se alăturaseră. Era o zi luminoasă, norii care aduseseră atâta ploaie dispăruseră de pe cer. Străbăteam ținuturile sălbatice din sudul Wessexului, unde căprioarele și poneii sălbatici zburdau prin păduri și mlaștini și unde urmele lăsate de potcoavele cailor lui Æthelwold erau ușor de văzut pe pământul moale. Edward călărea puțin în spatele avangărzii, având alături un portdrapel care flutura stindardul cu dragonul alb. Duhovnicul lui Edward, părintele Coenwulf, cu veșmântul negru căzându-i în falduri pe crupa calului, ținea pasul cu regele, la fel și doi ealdormeni, Æthelnoth și Æthelhelm. Venise și Æthelred cu noi, nu s-ar fi putut eschiva de la o expediție menită să-i salveze nevasta, însă el și oamenii lui rămaseseră cu ariergarda, departe de mine și de Edward. M-am gândit, țin minte, că eram prea mulți, că vreo cinci-șase oameni ar fi fost de ajuns ca să-l potolească pe un neghiob ca Æthelwold.

Ni se alăturară și alți oșteni, care-și părăsiră casele pentru a urma stindardul regelui, așa că la ieșirea din mlaștini eram peste trei sute. Steapa trimisese cercetași în față, însă aceștia nu ne aduseră nici o veste, ceea ce însemna că Æthelwold aștepta după palisada conacului său. La un moment dat mi-am îndemnat calul să iasă de pe drum și-am urcat pe o colină joasă ca să mă uit în depărtare. Edward mi se alătură, lăsându-și străjerul mai în spate.

– Tata mi-a spus că pot să am încredere în tine.

– Îi pui la îndoială cuvântul, Măria Ta? l-am întrebat.

– În vreme ce mama spune că nu ești vrednic de încredere.

Asta mă făcu să râd. Ælswith, nevasta lui Alfred, mă urâse dintotdeauna, și sentimentul era reciproc.

– Mama ta nu m-a plăcut niciodată, am spus cumpănindu-mi vorbele.

– Și Beocca zice că vrei să-mi ucizi copiii, urmă Edward încruntat.

– Asta nu-i o hotărâre pe care s-o iau eu, Măria Ta. Văzând că vorbele mele îl uimiseră, l-am lămurit: Tatăl Măriei Tale ar fi trebuit să-i taie gâtul lui Æthelwold acum douăzeci de ani, însă n-a făcut-o. Cei mai răi dușmani ai Măriei Tale nu sunt danezii, ci apropiații care-ți vor coroana. Copiii din flori vor fi o problemă pentru fiii legitimi ai Măriei Tale, dar asta nu-i problema mea. E a Măriei Tale.

Clătină din cap. Era prima oară de la moartea regelui când ne găseam între patru ochi. Știam că-i plăcea de mine, dar în aceeași măsură se temea. Mă cunoscuse doar ca războinic și, spre deosebire de sora lui, nu-mi fusese apropiat în copilărie. O vreme nu spuse nimic, mulțumindu-se să privească mica armată ce înainta spre vest la poalele colinei, cu stindardele lucind în soare. Pământul sclipea de la apa băltită.

– Nu sunt din flori, spuse el în cele din urmă. Am luat-o de soață în biserică, în fața lui Dumnezeu.

– Tatăl tău n-a fost de acord, i-am amintit.

Un fior îl făcu să se cutremure.

– Era furios. La fel și mama.

– Și ealdormanul Æthelhelm, Măria Ta? Nu poate fi bucuros la vestea că odraslele fiicei sale n-o să aibă întâietate la tron.

– A primit asigurări că nunta nu se făcuse, mârâi el cu fălcile încleștate.

Prin urmare, Edward cedase în fața mâniei părinților săi. Acceptase povestea potrivit căreia copiii lui și ai lui Lady Edgwynn erau bastarzi, dar acum părea să aibă remușcări.

– Măria Ta, ești rege acum, i-am zis. Îi poți crește pe gemeni ca pe niște copii legitimi. Ești rege.

– Dacă-l rănesc pe Æthelhelm, cât crezi c-o să mai rămân rege? mă întrebă el pe un ton plângăreț.

Æthelhelm era cel mai bogat dintre nobilii Wessexului, cea mai puternică voce din witan și o persoană iubită de locuitorii regatului.

– Tata spunea întotdeauna că witanul poate să urce un rege pe tron sau să-l dea jos, continuă Edward după o scurtă tăcere. Mama stăruie să ascult de sfatul lor.

– Eşti fiul cel mai mare, deci eşti rege.

– Nu dacă Æthelhelm şi Plegmund refuză să mă sprijine.

– E adevărat, am mormăit.

– Prin urmare, gemenii trebuie trataţi ca nişte bastarzi, oftă el. Vor rămâne bastarzi până când voi avea puterea să schimb acest lucru. Până atunci trebuie să fie ţinuţi în siguranţă, aşa că o să-i dau în grija surorii mele.

– În grija mea, l-am corectat fără să stau pe gânduri.

– Da. Privindu-mă cercetător, adăugă: Atât timp cât făgăduieşti să nu-i ucizi.

Am izbucnit în râs.

– Eu nu ucid prunci, Măria Ta. Aştept până cresc mari.

– Trebuie să crească mari, spuse el, apoi se încruntă. Nu mă condamni pentru păcatul pe care l-am săvârşit, nu?

– Eu? Eu sunt păgân, Măria Ta! Ce-mi pasă mie de păcate?

– Atunci ai grijă de copiii mei.

– O să am, Măria Ta, i-am promis.

– Şi spune-mi ce să fac cu Æthelred.

M-am uitat la oamenii vărului meu, care formau ariergarda.

– El vrea să fie regele Merciei, am spus, dar ştie că pentru a supravieţui are nevoie de sprijinul Wessexului, aşa că n-o să ia tronul fără îngăduinţa ta, pe care n-o să i-o dai.

– Sigur că nu, zise Edward. Însă mama stăruie că am nevoie de sprijinul lui.

„Nenorocita", m-am gândit. Întotdeauna îl plăcuse pe Æthelred şi îşi detestase fiica. Totuşi, avea în bună măsură dreptate de data asta. Æthelred putea aduce măcar o mie de oameni pe câmpul de luptă, şi dacă Wessexul voia să-i atace cândva pe puternicii seniori danezi de la nord, acei războinici aveau să fie foarte preţioşi. Pe de altă parte, aşa cum îi spusesem lui Alfred de-o mie de ori, Æthelred avea să găsească nenumărate scuze ca să-şi ţină oştenii acasă.

– Ce-ţi cere Æthelred în schimb?

În loc să răspundă, Edward se uită la cer, apoi înspre vest.

– Te urăşte.

– Şi pe soră-ta, am spus calm.

Încuviință din cap.

– Vrea ca Æthelflaed să revină la... începu el, dar se opri când răsună un corn din depărtare.

– Vrea ca Æthelflaed să fie cu el, sau dacă nu, închisă într-o mănăstire, am spus.

– Da, asta vrea. Edward se uita la drumul de unde cornul sunase a doua oară. Însă ei mă vor pe mine, adăugă el privind spre părintele Coenwulf, care flutura din mâini.

Îi puteam vedea pe doi oameni de-ai lui Steapa galopând spre avangardă. Edward dădu pinteni calului, și împreună am pornit în grabă spre fruntea coloanei. Cei doi cercetași aduseră un preot care tocmai se rostogolea din șa ca să îngenuncheze în fața regelui.

– Măria Ta! icni prelatul cu răsuflarea tăiată.

– Cine ești? îl întrebă Edward.

– Părintele Edmund, Măria Ta.

Venise de la Wimburnan, unde slujea. Ne povesti că Æthelwold își înălțase stindardul în oraș și se proclamase rege al Wessexului.

– Ce-a făcut? se răsti Edward.

– M-a pus să citesc o proclamație, Măria Ta, în fața bisericii Sfânta Cuthberga.

– Se dă drept rege?

– Spune că e regele Wessexului, Măria Ta. Cere ca oamenii să vină să-i jure credință.

– Câți războinici erau acolo când ai plecat? am vrut să știu.

– Habar n-am, stăpâne, zise părintele Edmund.

– Ai văzut o femeie? îl întrebă Edward. Ai văzut-o pe sora mea?

– Lady Æthelflaed? Da, Măria Ta, era cu el.

– Are douăzeci de războinici? am intervenit. Sau două sute?

– Nu știu, stăpâne. O sumedenie.

– A trimis soli către ceilalți seniori?

– Către thegnii lui, stăpâne. M-a trimis pe mine. Trebuie să-i aduc oameni.

– Și în loc de asta m-ai găsit pe mine, spuse Edward cu căldură în glas.

– Adună o oaste, am zis.

– Fyrdul, pufni dispreţuitor Steapa.

Æthelwold făcea ceea ce i se părea înţelept, dar înţelepciunea îi lipsea cu desăvârşire. Moştenise proprietăţi vaste de la tatăl lui, pe Alfred, imprudent, le lăsase neatinse; acum, Æthelwold cerea ca arendaşii să-şi ia armele şi să alcătuiască o oaste cu care spera să atace Wintanceasterul. Însă oastea aceea ar fi fost fyrdul, armata formată din ţărani liberi, muncitori cu ziua, tâmplari, dulgheri şi plugari, pe când Edward dispunea de garda regală, cuprinzând războinici instruiţi. Fyrdul era bun să aperi un burh ori să-ţi sperii duşmanul arătându-te puternic, dar pentru luptă, pentru încleştarea cu un danez ori un normand sălbatic, era nevoie de războinici. Æthelwold ar fi trebuit să rămână la Wintanceaster, să-i omoare pe toţi copiii lui Alfred şi apoi să-şi înalţe stindardul, dar, ca un neghiob ce era, se dusese acasă, şi acum bântuia pe-acolo cu războinicii lui.

Ziua era pe sfârşite când ne-am apropiat de Wimburnan. Soarele coborâse la apus, iar umbrele se lungiseră pe pantele îmbelşugate unde păşteau oile şi vitele lui Æthelwold. Veneam dinspre est, şi nimeni nu încercă să ne împiedice să intrăm în orăşelul cuibărit între două râuri care se întâlneau în preajma unei biserici de piatră ce domina acoperişurile de stuf. Regele Æthelred, fratele lui Alfred şi tatăl lui Æthelwold, era îngropat în acea biserică. Dincolo de ea, înconjurată de o palisadă înaltă, se afla sala lui Æthelwold, cu un stindard mare înfăţişând un cerb alb cu ochi aprigi şi două cruci creştine pe post de coarne. În lumina amurgului, sub razele joase ale soarelui, câmpul roşu-închis al stindardului părea să ardă înăbuşit ca sângele dat în clocot.

Am ocolit oraşul pe la nord, traversând râul mai mic şi apoi urcând o pantă lină care ne-a dus la unul dintre acele forturi construite pe tot cuprinsul Britaniei de oamenii din vechime. Fusese cioplit într-un versant din cretă, iar părintele Edmund îmi spuse că se numea Baddan Bryrig şi că localnicii credeau că diavolul dănţuia acolo în nopţile de iarnă. Avea trei ziduri de cretă, acoperite cu iarbă deasă, şi două intrări ascunse de

tufe încâlcite unde păşteau nişte oi. Se afla deasupra drumului pe care trebuia s-o apuce Æthelwold dacă voia să se ducă în nord, la prietenii lui danezi. Primul instinct al lui Edward fusese să blocheze drumul spre Wintanceaster, dar oraşul regal era apărat de ziduri şi de o garnizoană puternică. L-am convins că era mai primejdios ca Æthelwold să fugă din Wessex cu totul.

Armata noastră se întindea la orizont sub stindardele sale regale. Wimburnan era la o distanţă de numai două mile la sud şi est faţă de noi, şi probabil că arătam înfricoşător pentru oricine ne privea din oraş. Razele joase ale soarelui se reflectau pe zalele şi armele noastre şi dădeau porţiunilor albe, neacoperite cu iarbă, din zidul fortului o lucire nefirească. Lumina apusului ne împiedica să vedem ce se petrecea în orăşel, însă am zărit oameni şi cai lângă conacul lui Æthelwold şi localnici adunându-se pe străzi; nu exista un zid de scuturi care să păzească drumul spre sala mare.

– Câţi oameni are? întrebă Edward.

Pusese această întrebare de zece ori de când apăruse părintele Edmund, şi de zece ori i se răspunsese că nu ştiam, că nimeni nu ştia, că puteau fi patruzeci de oameni sau patru sute.

– Nu destui, stăpâne, i-am zis acum.

– Ce...?

Se opri dintr-odată. Voise să întrebe ce trebuia să facem, dar îşi amintise că era regele şi că toată lumea aştepta răspunsul de la el însuşi.

– Îl vrei viu sau mort? am vrut să ştiu.

Mă privi. Ştia că trebuia să ia hotărâri, însă nu ştia ce hotărâre să ia. Părintele Coenwulf, care-i fusese tutore, dădu să spună ceva, dar Edward îl întrerupse cu o fluturare din mână.

– Vreau să fie judecat.

– Adu-ţi aminte ce ţi-am spus, Măria Ta, i-am zis. Tatăl tău ne-ar fi putut scăpa de o mulţime de necazuri dacă l-ar fi omorât pe Æthelwold. Prin urmare, de ce nu mă laşi să-i iau gâtul ticălosului?

– Sau lasă-mă pe mine, stăpâne, interveni Steapa.

– Trebuie să fie judecat de witan, hotărî Edward. Nu vreau să-mi încep domnia cu o crimă.

– Domnul fie lăudat, amin, murmură părintele Coenwulf.

M-am uitat în vale. Dacă Æthelwold adunase o oaste, nu se zărea nicăieri. Tot ce puteam vedea erau o mână de cai şi o gloată în neorânduială.

– Dă-mi voie să-l ucid, Măria Ta, şi necazul o să dispară până la căderea nopţii.

– Dă-mi voie să stau de vorbă cu el, ceru părintele Coenwulf.

– Lămureşte-l, îi zise Edward.

– Poţi să lămureşti un şobolan încolţit? am întrebat.

– Spune-i că trebuie să se lase în voia milosteniei noastre, îi porunci Edward lui Coenwulf, fără să mă bage în seamă.

– Şi dacă hotărăşte să-l ucidă pe părintele Coenwulf în loc să se predea, Măria Ta? am spus.

– Sunt în mâinile Domnului, replică omul bisericii.

– Ţi-ar fi mai bine în mâinile lordului Uhtred, mormăi Steapa.

Soarele ajunsese chiar deasupra orizontului, un glob de un roşu orbitor atârnat pe cerul tomnatic. Edward părea năucit, dar tot voia să dea impresia de hotărâre.

– Veţi merge toţi trei, rosti el ferm, şi părintele Coenwulf va vorbi.

Părintele Coenwulf mă dăscăli în timp ce coboram dealul. Nu trebuia să ameninţ pe nimeni, nu aveam să vorbesc dacă nu mi se adresa cuvântul, nu aveam să-mi ating sabia, iar Lady Æthelflaed, stărui el, avea să fie dusă la Lord Æthelred, soţul ei. Părintele Coenwulf era un tip cu faţa palidă şi o fire aspră, unul dintre acei prelaţi severi pe care Alfred îi alegea ca epitropi ori sfetnici. Era deştept, bineînţeles, toţi preoţii care-i plăceau lui Alfred aveau o minte ascuţită, dar era mult prea dornic să condamne păcatul sau să-l dibuiască, ceea ce însemna că nu avea deloc o părere bună despre mine şi Æthelflaed.

– Ai înţeles? mă întrebă el când am ajuns la drum, mai curând o cărare desfundată între tufişuri netunse de când lumea. Codobaturile se zburătăceau pe câmpuri, iar în

depărtare, dincolo de oraş, un nor mare de grauri se înălţă şi dispăru pe cer.

– N-am voie să ameninţ pe nimeni, am spus voios, n-am voie să vorbesc cu nimeni şi n-am voie să-mi ating sabia. N-ar fi mai uşor dacă pur şi simplu aş înceta să respir?

– Şi o s-o aducem pe Lady Æthelflaed la locul cuvenit, completă încruntat Coenwulf.

– Care-i locul cuvenit? am vrut să ştiu.

– Soţul ei o să hotărască asta.

– Dar vrea s-o închidă într-o mănăstire!

– Dacă aşa hotărăşte soţul ei, Lord Uhtred, atunci asta-i e soarta.

– O să afli curând că doamna gândeşte cu capul ei, i-am spus blând. E foarte posibil să nu respecte poruncile unuia sau altuia.

– O să-şi asculte soţul, stărui Coenwulf.

Hohotul meu de râs păru să-l enerveze la culme. Bietul Steapa ne privea zăpăcit.

Erau şase oameni la marginea oraşului, dar nu făcură nici o încercare de-a ne opri. Nu era un burh, nu avea ziduri, aşa că am intrat direct pe o uliţă care mirosea a balegă şi a fum. Localnicii, îngrijoraţi, ne priveau tăcuţi; unii îşi făcură cruce când am trecut pe lângă ei. Soarele dispăruse de-acum, venise amurgul. Când am ajuns la o tavernă cu aspect primitor, un bărbat ce ţinea un corn de bere îl ridică spre noi în semn de bun-venit. Am observat că puţini aveau arme. Dacă Æthelwold nu putea aduna fyrdul din oraşul unde se născuse, cum putea nădăjdui să ridice întregul ţinut împotriva lui Edward? Poarta mănăstirii Sfânta Cuthberga se întredeschise, o femeie se uită repede afară, apoi poarta se trânti la loc. Erau câţiva străjeri în faţa bisericii, dar, din nou, nu încercară să ne oprească. Ne priveau trecând, cu chipuri posomorâte.

– A pierdut deja, am spus.

– Aşa-i, încuviinţă Steapa.

– A pierdut? se miră părintele Coenwulf.

– Asta-i fortăreaţa lui, am zis. Totuşi, nimeni nu vrea să ne înfrunte.

Cel puțin nimeni nu voi să ne înfrunte până am ajuns la intrarea în conacul lui Æthelwold. Poarta era împodobită cu steagul lui, păzită de șapte sulițași și apărată de o baricadă jalnică din butoaie pe care fuseseră așezați doi bușteni. Un sulițaș înaintă spre noi și-și ridică arma.

– Nu puteți trece, ne înștiință el.

– Luați de-aici butoaiele și deschideți poarta, i-am replicat.

– Spuneți-vă numele, ne ceru străjerul, un bărbat de vârstă mijlocie, vânjos, cu barbă căruntă și un aer supus.

– Ăsta e Matei, am zis arătând spre părintele Coenwulf. Eu sunt Marcu, el e Luca și celălalt s-a îmbătat și-a rămas în urmă. Pe toți dracii, știi foarte bine cine suntem, așa că deschide poarta.

– Lasă-ne să intrăm, adăugă aspru părintele Coenwulf după ce-mi azvârli o privire mustrătoare.

– Fără arme, spuse străjerul.

M-am uitat la Steapa. Avea sabia lungă în stânga, spada scurtă în dreapta și o secure de luptă pe spinare.

– Steapa, câți oameni ai ucis în bătălie până acum? l-am întrebat.

Întrebarea îl nedumeri, dar se apucă să chibzuiască la un răspuns. Până la urmă fu nevoit să clatine din cap.

– Am pierdut șirul, recunoscu el.

– Și eu, am zis, după care m-am întors spre străjer. Poți să încerci să ne iei armele, sau poți să scapi cu viață și să ne lași să intrăm.

Hotărî că voia să trăiască, așa că le porunci oamenilor lui să înlăture butoaiele și bușteni, apoi deschise porțile larg. Am intrat în curte, unde tocmai fuseseră aprinse torțele; în lumina lor am văzut umbrele mișcătoare ale cailor înșeuați ce-și așteptau călăreții. Am numărat vreo treizeci de oșteni, unii cu cămăși de zale și toți înarmați, gata să încalece. Păreau neliniștiți și nu aveau de gând să ne înfrunte.

– Se pregătește să fugă, am zis.

– N-ai voie să vorbești aici, îmi aminti țâfnos părintele Coenwulf.

– Taci, popă searbăd! m-am răstit la el.

Argaţii veniră să ne ia caii şi, aşa cum mă aşteptam, un intendent ne ceru să predăm armele înainte de a intra în sala mare.

– Nu, am spus.

– Sabia mea rămâne, zise ameninţător Steapa.

Intendentul se fâstâci, dar părintele Coenwulf îl împinse pur şi simplu în lături. L-am urmat în sala mare, care era iluminată de un foc vioi şi de lumânări înşirate pe două mese între care se afla un tron. Nici un alt cuvânt n-ar fi fost potrivit pentru jilţul acela care se înălţa mult deasupra covorului de lumânări. Æthelwold şedea acolo, dar în clipa în care ne văzu sări în picioare şi merse până la capătul estradei pe care era aşezat maiestuos tronul. Pe estradă mai era un scaun, mult mai mic şi împins într-o parte. În el stătea Æthelflaed, păzită de doi oşteni cu suliţe. Când mă zări, surâse fără veselie şi ridică o mână pentru a-mi arăta că era nevătămată.

Erau peste cincizeci de oameni în sală. Majoritatea purtau arme, în ciuda strădaniilor intendentului, însă, la fel ca mai devreme, nici unul nu ne ameninţă. Apariţia noastră părea să-i fi amuţit. Şi oştenii aceştia, asemenea celor din curte, erau neliniştiţi. Îi cunoşteam pe câţiva dintre ei şi-mi dădeam seama că părerile lor erau împărţite. Cei mai tineri, care stăteau lângă estradă, erau susţinătorii lui Æthelwold, pe când cei mai în vârstă erau thegnii lui, vădit nemulţumiţi de ceea ce se petrecea. Până şi câinii din sală arătau de parcă ar fi fost biciuiţi. Unul scânci la sosirea noastră, apoi se furişă până într-un colţ, unde se ghemui tremurând. Æthelwold stătea la marginea estradei cu braţele încrucişate, încercând să pară cât mai impunător cu putinţă, însă era la fel de neliniştit ca patrupedele. În schimb, tânărul bălai de lângă el era plin de vigoare.

– Ia-i prizonieri, stăpâne, îl îndemnă acesta pe Æthelwold.

Nici o cauză nu e atât de lipsită de speranţă, nici un crez nu e atât de nebunesc, nici o idee nu e atât de ridicolă încât să nu atragă adepţi, şi tânărul bălai îşi însuşise cauza lui Æthelwold cu toată înflăcărarea. Era o brută chipeşă cu ochi strălucitori, fălci puternice şi o constituţie zdravănă. Părul său lung era

legat la ceafă cu o fâşie de piele, iar la gât avea o panglică înnodată ce părea mai degrabă o podoabă femeiască, deoarece era trandafirie şi făcută din mătasea aceea fină, de preţ, pe care o aduc în Britania neguţătorii din ţinuturi îndepărtate. Capetele panglicii de mătase atârnau peste cămaşa de zale lucrată cu mare pricepere, probabil de unul dintre fierarii aceia franci care cer bani grei. Cingătoarea îi era acoperită cu pătrate de aur, iar mânerul sabiei avea măciulia din cleştar. Era bogat, era încrezător şi ne privea cu un aer războinic.

– Cine eşti? îl întrebă părintele Coenwulf.

– Numele meu e Sigebriht, zise cu mândrie tânărul. Lord Sigebriht pentru un popă ca tine.

Prin urmare, acesta era tânărul care înlesnise schimbul de misive dintre Æthelwold şi danezi, Sigebriht din Cent, care o iubise pe Lady Ecgwynn şi o pierduse în favoarea lui Edward.

– Nu-i lăsa să vorbească, ucide-i! îi ceru Sigebriht suzeranului său.

Æthelwold nu ştia ce să facă.

– Lord Uhtred, îmi spuse, neavând habar cum să continue.

Ar fi trebuit să le poruncească oamenilor lui să ne ciopârţească şi apoi, în fruntea armatei sale, să-l atace pe Edward, însă nu era destul de bărbat pentru asta şi probabil ştia că numai câţiva dintre cei prezenţi l-ar fi urmat.

– Lord Æthelwold, rosti ferm părintele Coenwulf, suntem aici pentru a te chema la curtea regelui Edward.

– Nu există un rege cu numele ăsta, lătră Sigebriht.

– Vei fi tratat cu respectul cuvenit rangului Domniei Tale, continuă părintele Coenwulf ignorându-l pe tânăr. Cum însă ai tulburat pacea regelui, trebuie să dai seamă în faţa Măriei Sale şi a witanului.

– Eu sunt rege aici, replică Æthelwold. Se îndreptă de spate, vrând să aibă un aer cât mai maiestuos, apoi adăugă: Eu sunt rege, şi-o să trăiesc sau o să mor aici, în regatul meu!

Preţ de o clipă am simţit o anume compătimire pentru el. Într-adevăr, i se luase de sub nas tronul Wessexului, fusese împins la o parte de unchiul său Alfred şi silit să privească

de pe margine în timp ce Alfred transforma Wessexul în cel mai puternic regat din Britania. Æthelwold își găsise alinarea în bere, mied și vin și putea fi un tovarăș bun de petreceri, însă nutrise dintotdeauna ambiția de a corecta nedreptatea pe care socotea că o suferise în copilărie. Acum se străduia din răsputeri să se poarte ca un rege, dar nici măcar oamenii lui nu erau pregătiți să-l urmeze, în afară de câțiva tineri neghiobi precum Sigebriht.

– Nu ești rege, Lord Æthelwold, îi răspunse calm părintele Coenwulf.

– Ba e rege! stărui Sigebriht.

Făcu un pas spre părintele Coenwulf ca și când ar fi vrut să-l lovească, dar Steapa înaintă la rândul lui.

Am văzut mulți oameni înfricoșători în viața mea, însă Steapa era de departe cel mai înfricoșător. În realitate era un om blând, cumsecade și grijuliu, dar era cu un cap mai înalt decât ceilalți și fusese înzestrat cu o față osoasă pe care pielea se întindea într-o expresie feroce. Pe vremuri fusese poreclit Steapa Snotor, ceea ce însemna Steapa Prostul, însă de ani de zile nu mai auzisem pe cineva să-i spună astfel. Steapa se născuse rob, dar ajunsese șeful gărzii regale și, cu toate că nu era iute la minte, era loial, silitor și minuțios. De asemenea, era cel mai temut războinic din Wessex; acum, când strânse între degete mânerul sabiei sale imense, Sigebriht îngheță, și chipul său tânăr și înfumurat se schimonosi de frică.

Æthelflaed zâmbea.

Æthelwold știa că pierduse, dar tot încerca să-și păstreze demnitatea.

– Părintele Coenwulf, așa te cheamă, nu?

– Da, stăpâne.

– Sfatul dumitale va fi înțelept, sunt sigur. Ai dori să mi-l oferi?

– De asta sunt aici, zise Coenwulf.

– Și să spui o rugăciune în capela mea? urmă Æthelwold făcând semn spre o ușă din spatele lui.

– Ar fi un privilegiu, răspunse Coenwulf.

– Și tu, draga mea, îi zise Æthelwold lui Æthelflaed.

Părea resemnat. Le făcu semn altor câțiva oameni, cei mai apropiați tovarăși ai săi, printre care și Sigebriht, roșu la față de stinghereală, și intrară cu toții pe ușa din capătul estradei. Când Æthelflaed mă privi întrebător, am încuviințat din cap, căci eram hotărât să merg în capelă cu ea. Liniștită, îl urmă pe Sigebriht, însă de îndată ce am pornit spre estradă, Æthelwold ridică o mână.

– Numai părintele Coenwulf.

– Unde merge el mergem și noi, am spus.

– Vrei să te rogi? mă întrebă zeflemitor părintele Coenwulf.

– Vreau să fii în siguranță, deși numai zeul tău știe de ce, i-am răspuns.

Coenwulf se uită la Æthelwold.

– Îmi dai cuvântul că voi fi în siguranță în capela Domniei Tale?

– Dumneata ești cel care mă ține în siguranță, părinte, spuse Æthelwold cu neașteptată smerenie. Vreau sfaturile dumitale, vreau rugăciunile dumitale și, da, îți dau cuvântul că vei fi în siguranță.

– Atunci așteptați aici, îmi zise aspru Coenwulf. Amândoi.

– Ai încredere în ticălosul ăsta? l-am întrebat, destul de tare ca Æthelwold să audă.

– Am încredere în Dumnezeu cel Atotputernic, proclamă Coenwulf, după care urcă vioi pe estradă și trecu pragul ușii din spate.

Steapa își puse o mână pe brațul meu.

– Lasă-l.

Ne-am pus pe așteptat. Doi thegni veniră la noi să ne spună că nu luaseră parte la uneltire și că-l crezuseră pe Æthelwold când îi asigurase că witanul din Wessex îi aprobase pretențiile la tron. Le-am răspuns că nu aveau de ce să se teamă atâta vreme cât nu ridicaseră arma împotriva regelui de drept. Regele cu pricina, din câte știam, se afla în vechiul fort cu ziduri de cretă de la nord de oraș, așteptând în timp ce se lăsa noaptea, iar stelele se iveau pe cer. Și noi așteptam.

– Cât ține o rugăciune? am întrebat.

– Vreo două ceasuri, din câte ştiu eu, mormăi Steapa. Iar predicile pot ţine încă şi mai mult.

M-am întors spre intendentul care încercase să ne ia săbiile.

– Unde-i capela?

– Nu e nici o capelă, stăpâne, bâigui acesta îngrozit.

În timp ce înjuram în barbă, am alergat la uşa din spate şi am deschis-o. Era o cameră de dormit cu carpete din blană, pături de lână, un ciubăr şi o lumânare înaltă, neaprinsă, într-un sfeşnic de argint. O a doua uşă dădea într-o curte mică, goală, cu o poartă deschisă păzită de un suliţaş.

– Încotro s-au dus? am răcnit, iar străjerul îmi răspunse arătând spre vest.

Ne-am întors în grabă în prima curte, unde ne aşteptau caii.

– Du-te la Edward şi spune-i că nemernicul a fugit, i-am zis lui Steapa.

– Şi tu? mă întrebă el pe când urca în şa.

– O să mă duc spre apus.

– Nu singur!

– Du-te, l-am îndemnat.

Steapa avea dreptate, bineînţeles. Nu avea nici o noimă să plec singur în noapte, dar nu voiam să mă întorc la povârnişul de cretă de la Baddan Byrig, unde următoarele două ceasuri aveau să fie irosite în frământări nehotărâte. Mă întrebam ce se alesese de părintele Coenwulf; speram că trăia. Peste câteva clipe am trecut de poartă, şi oamenii de pe uliţa luminată de torţe se împrăştiară care-ncotro când mi-am grăbit calul pe drumul care ducea spre est.

Æthelwold dăduse greş în încercarea lui vrednică de milă de a fi recunoscut ca rege al Wessexului, însă nu renunţase. Oamenii din propriul ţinut nu-l sprijineau, avea doar o mână de susţinători, aşa că fugea acolo unde putea găsi săbii, scuturi şi suliţe. Voia să se ducă în nord, la danezi, şi avea de ales între două căi, din câte-mi dădeam eu seama. Putea s-o ia pe uscat, sperând să ocolească mica armată pe care o adusese Edward la Wimburnan, ori să se îndrepte spre sud, dacă avea acolo o corabie care să-l aştepte. Am respins ultima variantă. Danezii

nu ştiuseră când avea să moară Alfred, şi nici o navă daneză nu îndrăznea să zăbovească în apele din Wessex; prin urmare, era cu totul improbabil ca o corabie să-l aştepte pe Æthelwold. Trebuia să se descurce singur, ceea ce însemna că avea să străbată ţinutul călare.

Iar eu l-am urmărit, sau mai degrabă am încercat să-mi găsesc calea pe bâjbâite prin beznă. Era lună în noaptea aceea, însă umbrele pe care le lăsa întunecau drumul. Cum nici eu, nici calul nu vedeam mare lucru, am înaintat agale. Ici-colo mi s-a părut că vedeam urme proaspete de potcoave, dar nu puteam fi sigur. Drumul acoperit cu noroi şi iarbă era de fapt o potecă lată pentru turme, având pe margini tufişuri şi copaci înalţi. Urma valea râului, care făcea un cot spre nord. La un moment dat am ajuns într-un sat unde era lumină în coliba fierarului. Un băiat vâra cărbuni în cuptor. Asta era treaba lui, să ţină focul aprins pe timpul nopţii; sărmanul se ghemui speriat când mă văzu în ţinuta de luptă, cu zalele, coiful şi teaca strălucind în lumina flăcărilor care alungau întunericul de pe uliţa mocirloasă.

Mi-am oprit calul şi m-am uitat la el.

– Când eram de vârsta ta, i-am spus din spatele obrăzarelor, vegheam şi eu asupra unui foc. Treaba mea era să astup găurile cu muşchi şi pământ umed dacă se întâmpla să scape fum. Vegheam toată noaptea. Te poţi simţi tare singur când faci asta.

Încuviinţă, prea speriat ca să scoată vreo vorbă.

– Dar era o fată care obişnuia să-mi stea alături, am continuat, amintindu-mi de Brida. Tu n-ai o fată?

– Nu, stăpâne, bâigui el, aflat de-acum în genunchi.

– Fetele sunt cea mai bună tovărăşie în nopţile singuratice, chiar dacă vorbesc prea mult. Uită-te la mine, băiete, i-am cerut, văzând că-şi plecase fruntea. Acum spune-mi, ai zărit nişte călăreţi trecând pe-aici? Era şi o femeie cu ei.

Puştiul nu spuse nimic; doar se holba la mine. Calului meu nu-i plăcea fierbinţeala cuptorului, sau poate îl supăra mirosul înţepător, aşa că l-am bătut uşor pe gât ca să-l liniştesc.

– Oamenii aceia ţi-au spus să taci, i-am zis băiatului. Ţi-au spus că trebuie să păstrezi o taină. Te-au ameninţat?

– A zis că era regele, stăpâne, şopti el.

– Adevăratul rege e în apropiere. Cum se cheamă locul ăsta?

– Blaneford, stăpâne.

– E plăcut de trăit aici. Aşadar s-au dus spre miazănoapte?

– Da, stăpâne.

– De câtă vreme?

– Nu de mult, stăpâne.

– Şi drumul ăsta duce la Sceaftesburi? l-am întrebat, încercând să-mi amintesc ţinutul acesta rodnic din inima Wessexului.

– Da, stăpâne.

– Câţi oameni erau?

– Cât un ciopor, stăpâne.

Văzându-mi nedumerirea, socoti în minte şi într-un târziu îşi ridică o dată toate degetele, apoi numai pe cele de la o mână. Erau aşadar cincisprezece.

– Era şi un preot cu ei?

– Nu, stăpâne.

– Eşti un băiat de ispravă, i-am zis, şi nu era o simplă măgulire, căci ştia să numere. Aruncându-i o bucată de argint, am adăugat: Dimineaţă să-i spui lui taică-tău că l-ai întâlnit pe Uhtred de Bebbanburg şi că ţi-ai făcut datoria faţă de noul tău rege.

Mă privea cu ochi mari când m-am întors spre vad, unde mi-am lăsat calul să bea foarte puţin, apoi am început să urc dealul.

Mă gândeam, ţin minte, că aş fi putut să mor în acea noapte. Æthelwold avea paisprezece tovarăşi, dacă n-o puneam la socoteală pe Æthelflaed, şi cu siguranţă se temea de urmăritori. Probabil îşi spusese că armata lui Edward avea să se rătăcească în beznă, dar dacă ar fi ştiut că era vorba de un singur călăreţ mi-ar fi întins o capcană, şi nu încape îndoială că aş fi fost ciopârţit sub clar de lună. O moarte mai bună decât a lui Alfred, m-am gândit. Mai bine aşa decât să zaci într-o încăpere urât mirositoare în timp ce durerea îţi pune stăpânire pe

trup, cu o gâlmă cât un pietroi în burtă, cu bale şi lacrimi şi rahat şi duhoare. După aceea însă vine uşurarea vieţii de apoi, renaşterea în bucurie. Creştinii îi spun rai, şi-l închipuie ca pe o înşiruire de săli de marmură şi încearcă să ne sperie cu poveşti despre un iad mai fierbinte decât cuptorul fierarului din Blaneford, dar eu o să plec într-o izbucnire de lumină, în braţele unei walkirii, spre marea sală din Walhalla, unde prietenii o să mă aştepte, şi nu numai prietenii, ci şi duşmanii, bărbaţii pe care i-am ucis în luptă, şi-o să fie ospeţe şi beţii şi încăierări şi femei. Asta e soarta noastră, dacă nu cumva murim cum nu trebuie, şi atunci suntem sortiţi să trăim veşnic în sălile îngheţate ale zeiţei Hel.

În timp ce-l urmăream pe Æthelwold prin noapte m-am gândit că era straniu. Creştinii spun că iadul este osânda noastră, iar danezii spun că aceia care mor cum nu trebuie merg în Hel, unde stăpâneşte zeiţa cu acelaşi nume. Iadul lor şi al nostru au nume asemănătoare[1], însă nu sunt acelaşi lucru. Hel nu arde oamenii, doar îi face să trăiască în nefericire. Dacă mori cu o sabie în mână, n-o să vezi niciodată trupul în descompunere al lui Hel şi n-o să simţi foamea în cavernele ei friguroase, dar nu e vorba de nici o osândă. E pur şi simplu o viaţă obişnuită pe care o trăieşti veşnic. Creştinii făgăduiesc pedeapsa ori răsplata de parcă am fi copii mici; de fapt, ceea ce se întâmplă după moarte e ceea ce se întâmpla şi înainte. Totul se va schimba, cum mi-a zis Ælfadell, şi totul va fi la fel cum a fost întotdeauna. Amintirea lui Ælfadell mă făcu să mă gândesc la Erce, la trupul ei zvelt ce se unduia peste al meu, la sunetele guturale pe care le scosese, la bucuria desăvârşită pe care o simţise.

Odată cu zorii se auzi şi boncăluitul cerbilor. Era vremea împerecherii, când graurii înnegresc cerul şi frunzele încep să cadă. Mi-am oprit calul epuizat pe un dâmb şi m-am uitat în jur, însă n-am văzut pe nimeni. Se părea că eram singur în dimineaţa aceea înceţoşată, suspendat într-o lume aurie şi galbenă în care domnea o linişte deplină dacă nu puneam

[1] În engleză, *hell* = „iad" (n.tr.)

la socoteală boncăluitul cerbilor, şi chiar şi sunetul acela dispăru când am privit spre est şi spre sud în căutarea oamenilor lui Edward. Cum nu se zărea nimeni, mi-am îmboldit calul spre nord, în direcţia fumului care trăda prezenţa oraşului Sceaftesburi dincolo de dealuri.

Sceaftesburi era unul dintre burhurile lui Alfred, un oraş fortificat care adăpostea atât o monetărie regală, cât şi o mănăstire care-i fusese tare dragă suveranului. Æthelwold n-ar fi cutezat niciodată să ceară să intre într-un asemenea oraş, căci ar fi aşteptat mult şi bine la poartă până să i se îngăduie să călărească pe uliţe: comandantul burhului, oricine va fi fost, i-ar fi pus prea multe întrebări. Prin urmare, era limpede că Æthelwold ocolise oraşul. Dar pe unde? Nu zăream nici o potecă. Eram ispitit să las baltă urmărirea, care fusese o idee prostească de la bun început. Voiam să găsesc o tavernă în burh, să mănânc bine, să fac rost de un pat şi să plătesc o târfă care să mi-l încălzească, dar chiar atunci un iepure de câmp îmi tăie calea, de la răsărit la apus, şi ăsta era neîndoielnic un semn de la zei. Am ieşit de pe drum, luând-o spre vest.

Peste câteva clipe, ceaţa se limpezi şi am văzut caii pe un deal de cretă. Între mine şi deal era o vale largă, acoperită cu păduri dese. M-am repezit într-acolo în momentul în care călăreţii mă observară. Erau grupaţi; unul arătă spre mine, apoi se întoarseră şi o luară spre miazănoapte. Deşi am numărat doar nouă, era vorba de trupa lui Æthelwold, cu siguranţă. Odată ce-am intrat în pădure, n-am mai putut să mă uit după restul călăreţilor, deoarece pâcla se îndesise. Pe deasupra, trebuia să mă feresc mereu de crengile joase. Am trecut de un pârâiaş, apoi de un copac doborât pe care-l năpădiseră muşchiul şi ciupercile. Murii, iedera şi ilicele acopereau pământul de ambele margini ale cărării brăzdate de urme proaspete de potcoave. În tăcerea care domnea în pădure am simţit teama, certitudinea dată de nimic altceva decât de experienţă că primejdia era aproape.

Am sărit din şa şi am legat hăţurile calului de un stejar. Ce-ar fi trebuit să fac ar fi fost să încalec la loc, să gonesc până la Sceaftesburi şi să dau alarma. Ar fi trebuit să iau un cal odihnit

şi, în fruntea oştenilor din garnizoană, să plec în urmărirea lui Æthelwold, dar asta ar fi însemnat să întorc spatele primejdiei. Mi-am scos din teacă Răsuflarea-Şarpelui, gândindu-mă că era o uşurare să-i simt mânerul între degete, şi am pornit agale.

Oare călăreţii de pe deal mă văzuseră înainte să-i văd eu? Era foarte probabil. Fusesem pierdut în gânduri pe când mergeam pe drum, pe jumătate visând, pe jumătate chibzuind. Şi dacă mă văzuseră? Ştiau că eram singur, probabil ştiau cine eram, şi zărisem doar nouă oameni, deci ceilalţi fuseseră lăsaţi în pădure să mă prindă în ambuscadă. „Întoarce-te", mi-am spus, „întoarce-te şi dă de ştire garnizoanei burhului." Chiar în clipa când hotărâsem că asta era deopotrivă datoria mea şi calea cea mai înţeleaptă de urmat, doi călăreţi ţâşniră dintre copaci la cincizeci de paşi de mine şi se năpustiră să mă atace. Unul avea o sabie, celălalt, o suliţă. Amândoi aveau coifuri cu obrăzare, amândoi purtau cămăşi de zale, amândoi aveau scuturi şi amândoi erau nişte neghiobi.

Nu poţi lupta de pe cal într-o pădure bătrână şi deasă. Sunt prea multe piedici, iar cei doi nu puteau călări unul lângă altul deoarece cărarea era prea îngustă şi tufişurile prea dese pe margini. Suliţaşul, aflat în frunte, era dreptaci, la fel ca tovarăşul său, deci arma lui era pe partea dreaptă a calului său obosit şi în stânga mea. I-am lăsat să vină, întrebându-mă de ce erau numai doi, însă am încetat să caut un răspuns când se apropiară şi am văzut ochii inamicului prin deschizătura coifului. Atunci am făcut pur şi simplu un pas în dreapta, peste rugii de mur şi în spatele unui trunchi de stejar, şi suliţaşul, neputincios, trecu în galop pe lângă mine. Am păşit înapoi şi mi-am rotit Răsuflarea-Şarpelui cu toată puterea, izbindu-l pe al doilea cal în gură. Animalul, care împroşca dinţi şi sânge, zbieră şi se roti nebuneşte, aruncându-şi din şa călăreţul, care rămase atârnat în hăţuri şi scări.

Când primul dădu să se întoarcă, un glas strigă dintre copaci:

– Nu! Nu!

Oare vorbea cu mine? Nu c-ar fi avut vreo însemnătate. Săbierul se chinuia să se ridice în şa, pe când suliţaşul îşi răsucea cu greu calul pe poteca îngustă. Scutul săbierului îi atârna pe braţul stâng, aşa că m-am înălţat şi i-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui în piept. Tare. O singură dată.

Sângele umplu covorul de frunze şi se auzi un icnet înăbuşit. Trupul de sub mine zvâcni, apoi rămase nemişcat. În acea clipă, suliţaşul îşi îmboldi calul spre mine. M-am aplecat într-o parte, ferindu-mă de lovitură, am prins suliţa şi am tras-o cu toată puterea. Trebui să-i dea drumul ca să nu fie dat jos din şa; încercă să-şi scoată sabia, însă bidiviul speriat dădea înapoi. Tot nu reuşise s-o tragă din teacă în momentul în care Răsuflarea-Şarpelui îi străpunse coapsa dreaptă, sub zale, despicându-i pielea şi muşchii cu vârful şi apoi izbindu-i osul. Împingeam mai adânc şi mai adânc, răcnind din toţi rărunchii ca să-l înspăimânt şi să adaug forţă loviturii. Îmi răsuceam sabia şi-o împingeam mai tare, însă glasul din pădure strigă iarăşi:

– Nu!

Ba da. Inamicul îşi scosese sabia pe jumătate, dar sângele îi picura din cizmă şi scăriţă. I-am prins umărul drept cu mâna stângă şi l-am tras, dându-l jos de pe cal.

– Idiotule! am mârâit.

L-am ucis aşa cum îi ucisesem tovarăşul, apoi m-am întors repede spre locul dinspre care auzisem vocea.

Nimic.

În depărtare răsună un corn, care primi răspuns de la un altul peste câteva clipe. Sunetele veneau dinspre sud, deci trupele lui Edward se apropiau. Un clopot începu să bată, probabil de la biserica ori mănăstirea din Sceaftesburi. Calul rănit necheză. Al doilea om muri, şi i-am smuls vârful Răsuflării-Şarpelui din gât. Sângele proaspăt îmi înnegrise cizmele. Eram obosit. Tânjeam după hrană, pat şi târfă, şi totuşi am luat-o pe cărare în direcţia din care apăruseră cei doi neghiobi.

Cărarea cotea acolo unde frunzişul des împiedica vederea, apoi se deschidea într-un luminiş străbătut de un pârâu lat. Primele raze de soare ale zilei se strecurau printre frunze,

făcând ca iarba să pară încă şi mai verde. Pe pajiştea presărată cu margarete i-am zărit pe Sigebriht cu trei oameni de-ai săi şi pe Æthelflaed, cu toţii călare. Unul dintre aceşti oşteni le strigase tovarăşilor săi acum morţi, însă nu puteam şti care anume.

Am ieşit din umbră. Obrăzarele coifului erau închise, zalele şi cizmele mi-erau pătate de sânge, Răsuflarea-Şarpelui era înroşită.

– Cine vine la rând? am întrebat.

Æthelflaed râse. Un pescăruş-albastru, colorat şi strălucitor, îşi luă zborul în spatele ei şi dispăru în umbră.

– Lord Uhtred, spuse ea dând pinteni calului ca să se apropie de mine.

– Eşti teafără?

– Au fost cu toţii foarte curtenitori, îmi răspunse Æthelflaed aruncându-i lui Sigebriht o privire batjocoritoare.

– Sunt numai patru, am zis. Pe care vrei să-l omor primul?

Sigebriht îşi scoase sabia cu măciulie de cleştar. Eram gata să mă retrag printre copaci, unde aş fi avut un avantaj în faţa unui adversar călare, dar, spre uimirea mea, el îşi azvârli sabia, trimiţând-o cu un bufnet în iarba înrourată de la picioarele mele.

– Mă las în seama milosteniei tale, spuse el.

Cei trei oşteni îi urmară pilda şi-şi aruncară armele la pământ.

– Descălecaţi, le-am cerut. Cu toţii. Când se supuseră, am continuat: Acum îngenuncheaţi. Şi daţi-mi un motiv să nu vă ucid, le-am zis în timp ce mă îndreptam spre ei.

– Ne-am predat, stăpâne, murmură Sigebriht cu fruntea plecată.

– V-aţi predat pentru că neghiobii ăia ai tăi n-au izbutit să mă omoare.

– Nu erau neghiobii mei, stăpâne, zise spăsit Sigebriht. Erau oamenii lui Æthelwold. Aceştia trei de aici sunt ai mei.

– Le-a poruncit idioţilor ălora doi să mă atace? am întrebat-o pe Æthelflaed.

– Nu, spuse ea.

– Voiau glorie, stăpâne, îmi explică Sigebriht. Voiau să fie cunoscuți drept cei care l-au ucis pe Uhtred.

I-am atins obrazul cu vârful însângerat al Răsuflării-Șarpelui.

– Și ce vrei tu, Sigebriht din Cent?

– Să fac pace cu regele, stăpâne.

– Care rege?

– Nu e decât un rege în Wessex, stăpâne. Regele Edward.

Mi-am plimbat vârful sabiei de-a lungul cozii blonde legate cu șnurul de piele. Lama i-ar fi retezat gâtul nespus de ușor, m-am gândit.

– De ce vrei pacea cu Edward?

– Am greșit, stăpâne, zise el cu umilință.

– Doamnă? am spus, fără să-mi iau ochii de la el.

– Au văzut că-i urmăreai, iar omul acesta, zise Æthelflaed arătând spre Sigebriht, s-a oferit să mă ducă la tine. I-a spus lui Æthelwold că te-aș putea convinge să i te alături.

– Și Æthelwold l-a crezut?

– I-am spus c-o să încerc să te lămuresc, și pe mine m-a crezut.

– E un tâmpit.

– În loc de asta, l-am îndemnat pe Sigebriht să facă pace, continuă Æthelflaed. I-am spus că nu poate spera să trăiască și mâine decât dacă-l părăsește pe Æthelwold și-i jură credință lui Edward.

Cu vârful sabiei sub bărbia rasă a lui Sigebriht, i-am ridicat fața spre mine. Era atât de chipeș, cu ochii atât de strălucitori, și în ochii aceia nu puteam vedea pic de șiretenie, doar o spaimă cumplită. Știam totuși că trebuia să-l ucid. Atingându-i cu lama panglica de mătase de la gât, i-am cerut:

– Spune-mi de ce n-ar trebui să-ți tai gâtul.

– M-am predat, stăpâne! Îți implor mila.

– Ce-i cu panglica asta? l-am întrebat, străpungând-o cu vârful Răsuflării-Șarpelui și lăsând o dâră de sânge.

– E un dar de la o fată.

– Lady Ecgwynn?

Ridică privirea spre mine.

– Era minunată, şopti el cu tristeţe. Era ca un înger, îi înnebunea pe toţi bărbaţii.

– Şi l-a preferat pe Edward.

– Şi acum e moartă, stăpâne. Cred că regele Edward o jeleşte la fel de mult ca mine.

– Luptă-te pentru cineva care trăieşte, interveni Æthelflaed. Nu pentru o moartă.

– M-am înşelat, stăpâne, spuse Sigebriht.

Nesigur dacă să-l cred sau nu, mi-am apăsat sabia pe gâtul lui, aducând iarăşi frica în ochii aceia albaştri.

– Fratele meu va hotărî, zise blând Æthelflaed, ghicindu-mi gândurile.

L-am lăsat în viaţă.

În noaptea aceea, după cum am aflat mai târziu, Æthelwold a trecut graniţa în Mercia şi şi-a urmat drumul spre nord până a ajuns la adăpost, în fortăreaţa lui Sigurd. Scăpase.

Opt

În cele din urmă, Alfred fu înmormântat.

Ceremonia însemnă cinci ore de rugăciuni, imnuri, plânsete şi predici. Bătrânul rege fusese aşezat într-un sicriu de ulm pictat cu scene din vieţile sfinţilor, în timp ce capacul înfăţişa un crist cu aer surprins urcând spre cer. O aşchie din sfânta cruce fusese pusă în mâinile defunctului, iar capul se odihnea pe un evangheliar. Sicriul de ulm era vârât într-un sarcofag de plumb, care, la rândul lui, era închis într-o raclă din lemn de cedru, încrustată cu imagini ale sfinţilor ce înfruntau moartea. O sfântă era arsă pe rug, însă flăcările n-o puteau atinge; o alta era supusă caznelor, şi totuşi le zâmbea iertător nenorociţilor care o chinuiau, pe când un alt sfânt continua să predice deşi era străpuns de săgeţi. Racla grea fu coborâtă în cripta vechiului lăcaş şi închisă într-o încăpere de piatră unde Alfred rămase până la terminarea noii biserici, acum aflându-se în cripta acesteia. Ţin minte că Steapa bocea ca un copil. Beocca era în lacrimi. Chiar şi Plegmund, severul arhiepiscop, plângea în timp ce-şi ţinea predica. Vorbi despre scara lui Iacob, care apărea într-un vis descris în scripturile creştine. Iacob, culcat pe perna sa de piatră de sub scară, auzise glasul lui Dumnezeu.

– „Pământul pe care dormi ţi-l voi da ţie şi copiilor tăi", citi Plegmund cu vocea întretăiată de suspine. „Urmaşii tăi vor fi mulţi ca pulberea pământului şi tu te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi, şi se vor binecuvânta întru tine şi întru urmaşii tăi toate neamurile pământului."

Visul lui Iacob a fost visul lui Alfred, urmă răguşit arhiepiscopul, şi Alfred zace acum aici, în locul acesta, şi pământul acesta le va fi dat copiilor lui şi copiilor copiilor lui până în ziua judecăţii! Şi nu doar pământul acesta! Alfred visa că noi, saxonii, vom răspândi lumina evangheliei pe tot cuprinsul Britaniei şi în toate celelalte ţinuturi, până când toate glasurile de pe pământ se vor înălţa să-l proslăvească pe Domnul cel Atotputernic!

Ţin minte că am zâmbit în sinea mea. Stăteam în spatele vechii biserici, privind cum fumul cădelniţelor se răsucea în jurul căpriorilor auriţi, şi mă amuza convingerea lui Plegmund că noi, saxonii, ar fi trebuit să ne răspândim asemenea prafului spre miazănoapte, miazăzi, răsărit şi apus. Eram norocoşi dacă izbuteam să păstrăm pământul pe care-l aveam, darămite să ne mai răspândim, însă enoriaşii erau mişcaţi de vorbele arhiepiscopului.

– Păgânii dau năvală peste noi, continuă Plegmund. Ne asupresc! Cu toate astea, le vom propovădui dreapta credinţă şi ne vom ruga pentru ei. Îi vom vedea îngenunchind în faţa Domnului Atotputernic, şi atunci visul lui Alfred se va împlini, aducând mare bucurie în ceruri. Dumnezeu o să ne apere!

Ar fi trebuit să ascult mai atent predica aceea, însă mă gândeam la Æthelflaed şi la Fagranforda. Îi cerusem voie lui Edward să plec în Mercia, iar răspunsul lui fusese să-l trimită pe Beocca la hanul La Doi Cocori. Bătrânul meu prieten stătea lângă vatră şi mă mustra pentru că rupsesem legătura cu fiul meu cel mare.

– N-am rupt legătura, am zis. Mi-ar plăcea să vină şi el la Fagranforda.

– Şi ce-o să facă acolo?

– Ceea ce trebuie să facă. Să se instruiască pentru a deveni un războinic.

– Vrea să fie preot.

– Atunci nu e fiul meu.

Beocca oftă.

– E un băiat bun! Un băiat foarte bun.

– Spune-i să-şi schimbe numele. Dacă devine preot nu merită să se numească Uhtred.

– Semeni aşa de mult cu tatăl tău, spuse Beocca spre mirarea mea, căci mă temusem grozav de tata în copilărie. Şi Uhtred seamănă aşa de mult cu tine! Nu doar la trăsături, ci şi la încăpăţânare, chicoti el. Erai cel mai încăpăţânat copil din câţi am văzut.

Mi se spune adesea Uhtredærwe, duşmanul neînduplecat al creştinismului; totuşi, o mulţime de oameni pe care i-am iubit şi admirat erau creştini, Beocca fiind primul dintre aceştia. Beocca şi soţia lui, Thyra, Hild, Æthelflaed, dragul părinte Pyrlig, Osferth, Willibald, chiar şi Alfred, lista e fără sfârşit, şi presupun că erau cu toţii oameni buni, deoarece religia lor le impune să se poarte într-un anume fel, lucru pe care religia mea nu mi-l cere. Thor şi Woden nu-mi cer nimic în afară de respect şi câte o jertfă din când în când, n-ar fi niciodată atât de neghiobi încât să-mi pretindă să-mi iubesc duşmanul ori să întorc celălalt obraz. Şi totuşi cei mai buni creştini, asemenea lui Beocca, se străduiesc în fiecare zi să fie buni. N-am încercat nicicând să fiu bun, deşi nu cred că sunt rău. Sunt pur şi simplu eu, Uhtred de Bebbanburg.

– Uhtred, i-am zis lui Beocca referindu-mă la fiul meu cel mare, va fi lord de Bebbanburg după mine. Nu poate păstra fortăreaţa aceea numai prin rugăciune. Trebuie să înveţe să lupte.

Beocca se uita la flăcările din vatră.

– Întotdeauna am sperat c-o să revăd Bebbanburgul, murmură el trist, dar mă îndoiesc c-o să am binecuvântarea asta. Regele spune că te poţi duce la Fagranforda.

– Bine, am zis.

– Alfred a fost foarte mărinimos cu tine, îmi aminti sever Beocca.

– Nu neg asta.

– Şi am avut şi eu o anume înrâurire, adăugă el mândru.

– Mulţumesc.

– Ştii de ce a încuviinţat?

– Pentru că Alfred mi-era dator, pentru că fără Răsuflarea-Şarpelui n-ar fi rămas pe tron douăzeci şi opt de ani.

– Pentru că Wessexul are nevoie de un senior puternic în Mercia, zise Beocca, fără să-mi bage în seamă împăunarea.

– Æthelred? am sugerat răutăcios.

– E un om bun, şi tu ai fost nedrept cu el, spuse înverşunat Beocca.

– Poate, am zis, nevrând să intru într-o ceartă.

– Æthelred e seniorul Merciei şi omul cel mai îndreptăţit să pretindă tronul acelui ţinut. Cu toate astea, n-a încercat să ia coroana.

– Pentru că se teme de Wessex.

– Este loial Wessexului, mă corectă Beocca, dar nu poate părea prea supus, căci seniorii mercieni, care nu-şi doresc nimic mai mult decât să aibă o ţară a lor, s-ar întoarce împotriva lui.

– Æthelred domneşte în Mercia pentru că e cel mai bogat om de acolo, şi ori de câte ori un senior pierde vite, robi ori un conac în urma unui atac al danezilor ştie că va fi despăgubit de Æthelred. Plăteşte ca să le fie suzeran, dar ce-ar trebui să facă ar fi să-i zdrobească pe danezi.

– Veghează asupra frontierei galeze, spuse Beocca, de parcă ţinerea galezilor în frâu era o scuză pentru pasivitatea faţă de danezi. Se consideră însă, adăugă el lăsând impresia că-şi cumpănise îndelung vorbele, se consideră că nu e un războinic înnăscut. E un conducător desăvârşit, se grăbi el să continue, ca pentru a mă împiedica să izbucnesc în râs, iar administraţia lui e vrednică de admiraţie, însă n-are nici o înzestrare pentru arta războiului.

– Pe când eu am.

Beocca zâmbi.

– Da, Uhtred, ai, dar n-ai nici o înzestrare pentru arta respectului. Regele se aşteaptă să-l tratezi pe lordul Æthelred cu respect.

– Cu tot respectul pe care-l merită, am făgăduit.

– Şi soţiei lui i se va îngădui să se întoarcă în Mercia, cu condiţia să înzestreze şi să ridice o mănăstire.

– Trebuie să se călugărească? am întrebat mânios.

– Să înzestreze şi să ridice! replică Beocca. Va fi liberă să aleagă locul unde să înalţe mănăstirea.

Îmi venea să râd.

– O să trebuiască să trăiesc lângă o mănăstire?

Beocca se încruntă.

– Nu putem şti ce loc o să aleagă.

– Nu, am zis, sigur că nu.

Prin urmare, creştinii se resemnaseră cu păcatul nostru. Presupuneam că Edward învăţase să fie mai tolerant, ceea ce nu era un lucru rău. Însemna că Æthelflaed era liberă să-şi ducă viaţa cum voia, deşi mănăstirea avea să-i servească lui Æthelred drept scuză, permiţându-i să afirme că soţia lui alesese să trăiască în contemplarea celor sfinte. În realitate, Edward şi sfetnicii săi ştiau că aveau nevoie de Æthelflaed în Mercia, după cum aveau nevoie şi de mine. Noi eram scutul Wessexului, dar se părea că nu ne era dat să fim şi sabia saxonilor, deoarece Beocca mă preveni cu asprime înainte de a părăsi taverna:

– Regele doreşte ca danezii să fie lăsaţi în pace. Nu trebuie provocaţi! Aceasta e porunca lui.

– Şi dacă ei ne atacă? am întrebat posomorât.

– Bineînţeles că puteţi să vă apăraţi, dar regele nu vrea să înceapă un război. Nu înainte de încoronare.

Am mormăit în semn de încuviinţare. Edward voia să fie lăsat în pace câtă vreme îşi impunea autoritatea asupra regatului, asta avea noimă, însă mă îndoiam că danezii aveau să stea liniştiţi. Eram convins că voiau războiul chiar atunci, înainte de încoronarea lui Edward.

Ceremonia urma să aibă loc abia după Anul Nou, lăsându-le răgaz oaspeţilor de seamă să se adune la Wintanceaster. Aşadar, în timp ce zilele cețoase de toamnă se micşorau şi deveneau mai reci, m-am dus la Fagranforda.

Era un loc binecuvântat cu dealuri joase, râuri leneşe şi pământuri mănoase. Într-adevăr, Alfred fusese foarte mărinimos. Vătaful era un mercian ursuz pe nume Fulk care nu se bucura să aibă un nou stăpân. Nu era de mirare, căci trăise

bine din venitul moşiei, ajutat de preotul care ţinea socotelile. Preotul cu pricina, părintele Cynric, încercă să mă convingă de faptul că recoltele fuseseră slabe în ultima vreme şi că erau atâtea cioate în pădure pentru că arborii fuseseră măcinaţi de boli, nu c-ar fi fost doborâţi pentru cherestea. Îmi arătă tot felul de documente şi, văzând că se potriveau cu chitanţele pe care le adusesem de la vistieria din Wintanceaster, zâmbi încântat.

– După cum ţi-am spus, stăpâne, am îngrijit moşia cu mare sârguinţă, ca pentru regele Alfred.

Mă privea radios. Era un grăsun cu o faţă plină, mereu gata să zâmbească.

– Şi n-a venit nimeni din Wessex să vă verifice socotelile?

– Ce nevoie era? întrebă el, deopotrivă surprins şi amuzat de o asemenea idee. Biserica ne învaţă să fim muncitori cinstiţi în via Domnului.

Am luat toate documentele şi le-am azvârlit în focul din sala mare. Părintele Cynric şi Fulk priveau cu gurile căscate cum pergamentele se răsuceau, pocneau şi ardeau.

– Aţi furat, însă acum veţi înceta, le-am spus. Cum părintele Cynric îşi luă seama înainte să răspundă, am adăugat: Sau trebuie să-l spânzur pe unul din voi? Poate pe amândoi?

Finan scotoci în casele amândurora şi găsi o parte din argintul pe care-l strânseseră. L-am folosit ca să cumpăr cherestea şi să-i restitui banii vătafului care mă împrumutase. Întotdeauna mi-a plăcut să construiesc, şi Fagranforda avea nevoie de o nouă sală de ospeţe, noi hambare şi o palisadă, toate acestea urmând să fie înălţate peste iarnă. L-am trimis pe Finan în nord, să patruleze prin ţinutul dintre saxoni şi danezi; era însoţit de nouă oameni, care veniseră la mine deoarece auziseră că eram bogat şi darnic. Finan trimitea veşti o dată la câteva zile, şi toate spuneau acelaşi lucru: danezii erau uimitor de liniştiţi. Fusesem sigur că moartea lui Alfred avea să-i îndemne să atace, însă nu se vedea nici un semn. Sigurd era bolnav, iar Cnut nu avea nici o dorinţă să plece la luptă fără prietenul său. M-am gândit că era un prilej bun să atacăm noi şi i-am spus asta lui Edward

într-o misivă, dar n-am primit nici un răspuns. Potrivit unor zvonuri, Æthelwold se dusese la Eoferwic.

Fratele Giselei murise, iar la tronul Northumbriei îi urmase un danez care putea domni numai pentru că i-o îngăduia Cnut. Dintr-un motiv sau altul, Cnut nu voia să fie rege, dar omul său ocupa tronul. Probabil că Æthelwold fusese trimis la Eoferwic pentru că era atât de departe de Wessex şi atât de adânc în ţinutul danez, fiind astfel un loc sigur. Cnut, închipuindu-şi că Edward avea să trimită trupe pentru a-l nimici pe Æthelwold, îşi ascunsese trofeul în spatele zidurilor romane de la Eoferwic.

Aşadar, Æthelwold se ascundea, Cnut aştepta, iar eu construiam. Am făcut o sală cât o biserică, cu grinzi zdravene şi o palisadă înaltă. Am agăţat tigve de lup pe fronton, care era aşezat spre răsărit, şi am tocmit oameni care să facă mese şi bănci. Aveam un nou vătaf, Herric, care fusese rănit la coapsă la Beamfleot şi nu mai putea să lupte, însă era vajnic şi cinstit. El mi-a dat ideea să construiesc o moară pe râu, şi aşa am făcut.

Căutam de ceva timp un loc bun pentru moară când sosi preotul. Era o zi rece, la fel de rece ca ziua când părintele Willibald mă găsise la Buccingahamm, şi gheaţa subţire pocnea la marginea râului. Dinspre colinele din nord venea un vânt aspru, pe când dinspre sud veni un preot. Călărea un catâr, dar se dădu jos din şa când ajunse în dreptul meu. Era tânăr şi chiar mai înalt decât mine. Abia dacă avea carne pe oase, sutana lui neagră era murdară, cu poalele mânjite de noroi întărit. Avea o faţă prelungă, nasul ca un cioc, ochii strălucitori şi foarte verzi, părul bălai în neorânduială şi o bărbie practic inexistentă. Avea o barbă jalnică, mai degrabă un şomoiog ce atârna până la jumătatea gâtului lung şi subţire pe care se vedea o cruce de argint cu un braţ lipsă.

– Domnia Ta eşti marele Lord Uhtred? mă întrebă el fără urmă de zeflemea.

– Eu sunt.

– Eu sunt părintele Cuthbert, şi-mi face mare plăcere să ne cunoaştem. Trebuie să fac o plecăciune?

– Ploconeşte-te, dacă vrei.

Spre uimirea mea, se lăsă în genunchi, își aplecă fruntea până ce atinse iarba albită de ger, apoi se ridică.

– Iată, m-am ploconit. Lord Uhtred, noul capelan al Domniei Tale te salută.

– Noul meu ce?

– Capelan, preotul Domniei Tale, zise el încântat. E osânda mea.

– N-am nevoie de un capelan.

– Sunt sigur că n-ai nevoie, stăpâne. Nu-s de nici un folos, o știu prea bine. Sunt o adevărată pacoste pentru biserica veșnică. Eu, Cuthbert cel de prisos. Zâmbi ca lovit de o idee. Dacă o să fiu sanctificat vreodată, o să mi se spună sfântul Cuthbert Prisositorul! Asta m-ar deosebi de ceilalți sfinți Cuthbert, nu? Bineînțeles! Schiță greoi câțiva pași de dans, cântând: Sfântul Cuthbert Prisositorul! Patronul tuturor lucrurilor nefolositoare! Cu toate astea, stăpâne, urmă el reluându-și o mină serioasă, sunt capelanul Domniei Tale, o povară pentru punga ta. Îmi trebuie hrană, argint, bere și mai cu seamă brânză. Nu pot trăi fără brânză. Spui că n-ai nevoie de mine, stăpâne, dar sunt aici, smerit în slujba Domniei Tale. Făcu o nouă plecăciune. Vrei să te spovedești? Vrei să te primesc înapoi la sânul Maicii Biserici?

– Cine spune că ești capelanul meu? am vrut să știu.

– Regele Edward. Sunt darul său pentru Domnia Ta. Zâmbi fericit, apoi făcu semnul crucii în direcția mea. Fii binecuvântat, Lord Uhtred.

– De ce te-a trimis Edward?

– Pentru că are simțul umorului, îmi închipui. Sau, continuă el încruntându-se gânditor, poate pentru că nu mă place. Însă nu cred asta, dimpotrivă, îi place foarte mult de mine, deși e de părere că ar trebui să învăț să fiu mai discret.

– Ești gură-spartă?

– O, stăpâne, sunt atât de multe lucruri! Învățat, preot, mâncător de brânză, și acum capelan al lordului Uhtred, păgânul care ucide preoți. Asta mi s-a zis. Aș fi veșnic recunoscător dacă te-ai abține să mă ucizi. Aș putea avea un slujitor, te rog?

– Un slujitor?

– Să-mi spele rufele, să facă diverse treburi, să aibă grijă de mine. O slujnică ar fi o binecuvântare. O tinerică cu sâni frumoşi?

Nu mă mai străduiam să-mi ascund rânjetul. Era cu neputinţă să nu-ţi placă sfântul Cuthbert Prisositorul.

– Sâni frumoşi? l-am întrebat cu asprime.

– Dacă binevoieşti, stăpâne. Am fost prevenit că mai degrabă o să mă ucizi, o să mă faci martir, dar eu aş prefera sânii.

– Chiar eşti preot?

– Da, stăpâne. Îl poţi întreba pe episcopul Swithwulf! El m-a făcut preot! Şi-a pus mâinile pe mine şi a rostit toate rugăciunile cuvenite.

– Swithwulf din Hrofeceastre?

– Întocmai. E tatăl meu şi mă urăşte!

– Tatăl tău?

– Tatăl meu spiritual, vreau să zic. Cel adevărat era un cioplitor în piatră, binecuvântată-i fie dalta, însă episcopul Swithwulf m-a crescut şi m-a educat, Dumnezeu să-l aibă în pază, iar acum mă detestă.

– De ce? am întrebat, deja bănuind răspunsul.

– Nu mi-e îngăduit să spun, stăpâne.

– Haide, spune, tot eşti gură-spartă.

– L-am cununat pe regele Edward cu fiica episcopului Swithwulf, stăpâne.

Prin urmare, gemenii care se aflau acum în grija lui Æthelflaed erau legitimi, lucru care l-ar fi mâniat pe ealdormanul Æthelhelm. Edward refuza s-o recunoască pentru ca witanul din Wessex să nu ofere cumva tronul altui pretendent, iar dovada primei lui căsătorii îmi fusese trimisă mie.

– Neghiob mai eşti, am oftat.

– Aşa-mi zice şi episcopul. Sfântul Cuthbert Neghiobul? Însă eram prieten cu Edward, şi el m-a implorat, şi fetişcana era o dulceaţă, încheie el suspinând.

– Avea sâni frumoşi? am spus pe un ton muşcător.

– Erau ca doi pui de căprioară, stăpâne, zise el cu sinceritate.

Am rămas cu gura căscată.

– Doi pui de căprioară?

– Sfânta Scriptură descrie sânii desăvârşiţi ca pe doi pui de căprioară, stăpâne. Trebuie să spun că am cercetat chestiunea în amănunt. Făcu o pauză ca să-şi cântărească spusele, apoi urmă: În cel mai mic amănunt! Totuşi, asemănarea îmi scapă. Cine sunt eu ca să pun sub semnul întrebării Sfânta Scriptură?

– Iar acum, toată lumea afirmă că acea cununie n-a avut loc, am zis, încercând să-l aduc la subiect.

– De asta nu-ţi pot spune că a avut loc.

– Dar a avut loc. Deci gemenii sunt legitimi. Când el încuviinţă din cap, l-am întrebat: Nu ştiai că Alfred n-o să fie de acord?

– Edward voia să se însoare, răspunse el simplu.

– Şi ai jurat c-o să păstrezi tăcerea?

– M-au ameninţat că mă trimit într-o mănăstire din Francia, dar regele Edward a hotărât să mă trimită la Domnia Ta.

– În speranţa c-o să te ucid?

– În speranţa c-o să mă ocroteşti, stăpâne.

– Atunci, pe toţi dracii, nu mai spune cui stă să te asculte că Edward a fost însurat!

– O să păstrez tăcerea, promise el. O să fiu sfântul Cuthbert Taciturnul.

Gemenii erau cu Æthelflaed, care-şi înălţa mănăstirea la Cirrenceastre, un oraş nu departe de noua mea moşie. Cirrenceastre fusese un loc măreţ în vremea când romanii stăpâneau Britania. Æthelflaed locuia într-una dintre casele lor, o clădire frumoasă cu încăperi mari ce dădeau într-o curte interioară străjuită de pilaştri. Odinioară îi aparţinuse bătrânului Æthelred, ealdormanul Merciei şi soţul surorii tatălui meu; o vizitasem în copilărie, când fugisem spre sud după ce alt unchi de-al meu uzurpase titlul de senior de Bebbanburg. Bătrânul Æthelred mărise casa, astfel încât stuful saxon era lipit de ţiglele romane, dar era un loc primitor şi bine protejat de zidurile din Cirrenceastre. Æthelflaed pusese oameni să dărâme nişte

case romane în ruină şi să folosească piatra pentru construcţia mănăstirii.

– De ce-ţi baţi capul cu asta? am întrebat-o.

– Pentru că a fost dorinţa tatei şi am făgăduit să i-o îndeplinesc. O să fie închinată sfintei Werburgh.

– Femeia care a speriat gâştele?

– Da.

Gospodăria lui Æthelflaed răsuna de ţipetele copiilor. Erau acolo fiica ei, Ælfwynn, şi cei doi copii ai mei mai mici, Stiorra şi Osbert. Cel mai mare, Uhtred, era încă la şcoală la Wintanceaster, de unde-mi scria conştiincios misive pe care nu mă osteneam să le citesc, deoarece ştiam că musteau de cucernicie searbădă. Cei mai mici copii de la Cirrenceastre erau gemenii lui Edward, încă sugari. Ţin minte că, uitându-mă cum Æthelstan se foia în scutece, m-am gândit că atât de multe probleme puteau fi rezolvate cu o lovitură de-a Răsuflării-Şarpelui. Aveam dreptate, dar mă şi înşelam. Micul Æthelstan avea să crească mare, devenind un tânăr pe care l-am îndrăgit foarte mult.

– Ştii că e legitim? am întrebat-o pe Æthelflaed.

– Nu şi în ochii lui Edward, replică ea sec.

– Acasă la mine se află preotul care i-a cununat.

– Atunci spune-i să-şi ţină gura închisă, altfel o să fie îngropat cu ea căscată.

Eram la Cirrenceastre, oraş aflat nu departe de Gleawecestre, unde locuia Æthelred. O ura pe Æthelflaed, şi mă temeam că avea să trimită oameni care s-o răpească şi apoi fie s-o ucidă pur şi simplu, fie s-o închidă într-o mănăstire. Nu se mai bucura de protecţia tatălui ei şi mă îndoiam că Edward îl speria pe Æthelred aşa cum o făcuse Alfred, însă Æthelflaed îmi risipi temerile.

– Poate că nu se teme de Edward, dar e îngrozit de tine.

– O să se înscăuneze ca rege al Merciei? am întrebat-o.

Privea cum un cioplitor lucra la o statuie romană înfăţişând un vultur. Bietul om se străduia s-o facă să semene cu o gâscă, dar până acum nu reuşise să obţină decât întruchiparea unei găini revoltate.

– N-o s-o facă, zise Æthelflaed.

– De ce nu?

– Prea mulţi seniori din sudul Merciei vor protecţia Wessexului. Pe deasupra, puterea nu-l interesează cu adevărat pe Æthelred.

– Nu?

– Nu acum. Pe vremuri, da. Însă cade la pat la fiecare câteva luni şi se teme de moarte. Vrea să-şi umple cu femei timpul care i-a mai rămas. Aruncându-mi o privire înţepătoare, Æthelflaed adăugă: Seamănă cu tine în unele privinţe.

– Vorbeşti prostii, femeie. Sigunn se ocupă de gospodăria mea.

– De gospodărie, precis, pufni ea dispreţuitor.

– Şi e înspăimântată de tine.

Asta îi plăcu. Râse, apoi oftă când o lovitură stângace a cioplitorului smulse ciocul găinii supărate.

– Tot ce i-am cerut a fost o statuie a lui Werburgh şi o singură gâscă!

– Vrei prea multe, am tachinat-o.

– Vreau ce voia şi tata, spuse ea calm. Anglia.

În zilele acelea eram surprins ori de câte ori auzeam numele cu pricina. Cunoşteam Mercia şi Wessexul, fusesem în Anglia de Est şi Northumbria era ţinutul meu de baştină, dar Anglia? Pe atunci era doar un vis, un vis de-al lui Alfred, iar acum, după moartea lui, visul acela era mai îndepărtat ca oricând. Dacă cele patru regate s-ar fi unit, părea mai probabil să se numească Dania decât Anglia. Cu toate astea, Æthelflaed şi cu mine împărtăşeam visul lui Alfred.

– Suntem englezi? am întrebat-o.

– Ce altceva?

– Eu sunt northumbrian.

– Ba eşti englez, spuse ea cu hotărâre, şi ai o daneză care-ţi încălzeşte patul. Împungându-mă zdravăn în coaste, adăugă: Zi-i lui Sigunn că-i urez un Crăciun fericit.

Am serbat Yule cu tot fastul la Fagranforda. Am făcut o roată mare din lemn, lată de peste zece paşi, am învelit-o în paie şi am

aşezat-o culcată pe un stâlp de lemn pe care l-am uns cu usuc astfel încât roata să se poată învârti. Apoi, la căderea nopţii, i-am dat foc. Bărbaţii foloseau furci ori sulițe ca s-o învârtă şi săreau ca să se ferească de scânteile ce zburau în toate părţile. Stiorra, fiica mea, mă ţinea de mână în timp ce se uita fermecată la roata uriaşă ce ardea.

– De ce i-ai dat foc? mă întrebă.

– E un semn pentru zei, le spune că ne aducem aminte de ei şi-i roagă să aducă o nouă viaţă în anul ce vine.

– E un semn pentru Iisus? stărui ea, nepricepând mare lucru.

– Da, am spus. Pentru el şi pentru ceilalţi zei.

Se auzi un chiot când roata se prăbuşi, iar bărbaţii şi femeile se întrecură la săritul peste flăcări. Ţinându-mi cei doi copii în braţe am sărit şi eu, zburând peste fum şi scântei. Pe când priveam scânteile acelea risipindu-se în noaptea rece, m-am întrebat câte alte roţi ardeau în nord, acolo unde danezii visau la Wessex.

Totuşi, dacă visau, nu făceau nimic pentru a-şi îndeplini acel vis. Asta era uimitor. Moartea lui Alfred ar fi trebuit să-i îmboldească să atace, însă danezii nu aveau un conducător care să-i adune sub aceeaşi flamură. Sigurd era încă bolnav, Cnut era ocupat să-i supună pe scoţi, din câte auziserăm, iar Eohric nu ştia cui să-i fie credincios, sudului creştin ori nordului danez, aşa că nu făcea nimic. Haesten pândea la Ceaster, însă era slab. Mai rămânea Æthelwold, la Eoferwic, dar el nu putea să atace Wessexul până nu i-o îngăduia Cnut; prin urmare, am fost lăsaţi în pace, deşi eram sigur că liniştea nu avea să dureze.

Eram ispitit să mă duc în nord şi să aflu ce mai avea de spus Ælfadell, dar ştiam că ar fi fost o prostie. De fapt, nu pe Ælfadell voiam s-o văd, ci pe Erce, acea frumuseţe stranie, tăcută. Nu m-am dus, însă am primit veşti de la miazănoapte când Offa sosi la Fagranforda. L-am invitat să ia loc în noua mea sală şi am aţâţat focul ca să-i încălzească oasele bătrâne.

Offa era un mercian care fusese preot odinioară, dar treptat credinţa îi slăbise. Renunţase la preoţie şi începuse să străbată Britania cu o haită de terrieri dresaţi care amuzau publicul de

la bâlciuri mergând pe picioarele din spate şi dansând. Puţinii bănuţi pe care-i adunau câinii n-ar fi putut cumpăra decât o cărămidă din casa pe care şi-o ridicase Offa la Liccelfeld, însă adevăratul lui talent, care-i adusese o avere, era priceperea de a dibui speranţele, visurile şi planurile oamenilor. Câinii lui dansatori erau bine primiţi în toate sălile de ospeţe, fie ele daneze ori saxone, iar Offa avea urechi ascuţite şi o minte aşijderea: asculta, punea întrebări şi apoi vindea ceea ce afla. Dacă Alfred îl folosise, la fel făceau şi Sigurd şi Cnut. Offa fu cel care-mi spuse ce se petrecea în nord.

– Boala lui Sigurd nu pare să-i aducă moartea, ci doar o slăbire a trupului. Are fierbinţeli, îşi revine, apoi cade iarăşi la pat.

– Cnut?

– N-o să atace în sud până nu află că Sigurd i se alătură.

– Eohric?

– Face pe el de frică.

– Æthelwold?

– Bea şi încalecă slujnicele.

– Haesten?

– Te urăşte şi visează la răzbunare.

– Ælfadell?

– Ah, făcu el zâmbind. Offa era un tip ursuz care zâmbea rareori. Faţa lui prelungă, cu riduri adânci, era precaută şi vicleană. În timp ce tăia o bucată de brânză făcută la lăptăria mea, îmi zise: Aud că te-ai apucat să construieşti o moară.

– Aşa-i.

– Te-ai gândit bine, stăpâne. E un loc potrivit pentru o moară. De ce să plăteşti un morar când poţi să-ţi macini singur grâul?

– Ælfadell? am repetat, punând un ban de argint pe masă.

– Aud că ai fost pe la ea.

– Auzi cam multe, i-am zis.

– Mă măgulești, replică Offa înşfăcând moneda. Aşadar ai întâlnit-o pe nepoată-sa?

– Erce.

– Aşa îi spune Ælfadell. Te pizmuiesc, trebuie s-o recunosc.

– Credeam că ţi-ai luat nevastă tânără.

– Aşa e, dar bătrânii n-ar trebui să-şi ia neveste tinere.

Vorbele lui mă făcură să râd.

– Ai ostenit?

– Sunt prea bătrân ca să mai bat drumurile Britaniei.

– Atunci stai acasă, la Liccelfeld, nu-ţi mai trebuie argint.

– Am o nevastă tânără, deci am nevoie de călătorii ca să ţin pasul cu ea, spuse el amuzat.

– Şi Ælfadell? l-am întrebat iarăşi.

– Cu ani în urmă era târfă la Eoferwic. Acolo a găsit-o Cnut. Prevedea viitorul pe lângă faptul că-şi vindea trupul, şi trebuie să-i fi spus ceva ce s-a dovedit adevărat, pentru că a luat-o sub protecţia lui.

– I-a dat peştera de la Buchestanes?

– Da, e pe pământul lui.

– Şi le spune oamenilor ceea ce vrea Cnut ca ei să audă?

Offa şovăi, întotdeauna un semn că era nevoie de mai mulţi bani ca să răspundă. Oftând, am mai pus o monedă pe masă.

– Ælfadell rosteşte vorbele lui, confirmă el.

– Şi ce spune acum? Văzând că şovăia iarăşi, am ridicat glasul: Ascultă, căcărează zbârcită, am plătit destul. Zi!

– Spune că un nou rege de la miazăzi se va ridica la miază-noapte.

– Æthelwold?

– O să-l folosească, zise posomorât Offa. La urma urmei, e îndreptăţit să ia tronul Wessexului.

– E un beţivan fără minte.

– De când e ăsta un motiv ca un om să nu fie rege?

– Aşadar, danezii o să-l folosească pentru a-i linişti pe saxoni, apoi o să-l omoare.

– Bineînţeles.

– Atunci ce mai aşteaptă?

– Păi, Sigurd e bolnav, scoţii ameninţă pământurile lui Cnut, iar alinierea stelelor nu e de bun augur.

– Deci Ælfadell nu le poate spune oamenilor decât să se uite la stele?

– Spune că Eohric va fi regele Mării, că Æthelwold va fi regele Wessexului şi că toate pământurile de la miazăzi le vor fi date danezilor.

– Rege al Mării?

– Doar o cale elegantă de a spune că Sigur şi Cnut n-o să-i ia tronul lui Eohric. Se tem că s-ar putea alia cu Wessexul.

– Şi Erce?

– E la fel de frumoasă pe cât se zice? vru el să ştie.

– N-ai văzut-o?

– Nu în peştera ei.

– Când e goală..., am început, smulgându-i un oftat. Când e goală e mai mult decât frumoasă.

– Aşa am auzit. Dar e mută. Nu poate vorbi. Mintea i-a fost vătămată. Nu ştiu dacă e nebună, însă e ca un copil. O copilă frumoasă, mută, pe jumătate nebună care-i înnebuneşte pe bărbaţi de-a binelea.

Am căzut pe gânduri. Puteam auzi sunetul lamelor care se ciocneau afară, sunetul oţelului care lovea scuturile din lemn de tei. Oamenii mei se antrenau. Toată ziua, în fiecare zi, se instruiesc pentru luptă, folosind sabia şi scutul, toporul şi scutul, suliţa şi scutul, pregătindu-se pentru momentul în care vor trebui să-i înfrunte pe danezii la fel de bine antrenaţi. În acea clipă, se părea că atacul era întârziat de boala lui Sigurd. Ar fi trebuit să atacăm noi, m-am gândit, dar ca să invadez nordul Merciei aveam nevoie de trupe din Wessex, şi Edward fusese sfătuit de witan să menţină acea pace firavă.

– Ælfadell e primejdioasă, zise Offa întrerupându-mi chibzuinţa.

– O bătrână care bolboroseşte vorbele stăpânului ei?

– Oamenii o cred, şi oamenii care cred că-şi cunosc soarta nu se tem de riscuri.

M-am gândit la atacul prostesc dat de Sigurd asupra podului de la Eanulfsbirig şi mi-am dat seama că Offa avea dreptate. Poate că danezii amânau să pornească la luptă, dar tot timpul auzeau profeţii vrăjitoreşti care le făgăduiau victoria. Iar zvonurile despre aceste profeţii se răspândeau prin ţinuturile

saxone. Wyrd bið ful āræd. Îmi veni o idee, şi am deschis gura să-i dau glas, însă mi-am luat seama. Dacă voiai să păstrezi un secret, Offa era ultimul om căruia să i te destăinui, deoarece trăia tocmai din vânzarea secretelor.

– Voiai să spui ceva, stăpâne? mă întrebă el.

– Ce mai ştii despre Lady Ecgwynn?

Păru surprins.

– Credeam că ştii mai multe decât mine.

– Ştiu că a murit.

– Era uşuratică, zise el încruntat, dar foarte drăguţă. Mică şi plină de graţie.

– Şi căsătorită?

Offa ridică din umeri.

– Am auzit că un preot a ţinut o slujbă, însă n-a fost nici o înţelegere iscălită între Edward şi tatăl ei. Episcopul Swithwulf nu e prost! A refuzat să-şi dea încuviinţarea. Aşadar, căsătoria a fost după lege?

– Dacă a încheiat-o un preot, da.

– Pentru căsătorie e nevoie de o înţelegere iscălită, replică sever Offa. Nu erau doi ţărani care să se împreuneze ca porcii într-o cocioabă cu noroi pe jos, ci un rege şi o fiică de episcop. Sigur că trebuie să fie o înţelegere iscălită şi un preţ pentru mireasă! Fără astea nu e decât o împerechere regală.

– Deci copiii sunt bastarzi?

– Aşa spune witanul din Wessex, deci trebuie să fie adevărat.

Am zâmbit, pregătindu-mi minciuna.

– Pruncii sunt bolnăvicioşi, nu mai au mult de trăit.

Offa nu-şi putu ascunde curiozitatea.

– Chiar aşa?

– Æthelflaed nu-l poate lămuri pe băiat să sugă de la dădacă, am minţit iarăşi. Şi fetiţa e tare firavă. Nu c-ar avea vreo însemnătate dac-ar muri, sunt doar nişte copii din flori.

– Moartea lor ar rezolva multe probleme, zise Offa.

Îi făcusem un mic serviciu lui Edward răspândind un zvon care avea să-i placă lui Æthelhelm, socrul său. În realitate, gemenii erau sănătoşi şi zdraveni. Erau şi nişte necazuri în

creştere, dar nişte necazuri care puteau aştepta, aşa cum Cnut hotărâse că invazia lui în sudul Merciei şi Wessex mai putea să aştepte.

În vieţile noastre sunt perioade când nu pare să se întâmple nimic, când nu e nici o trâmbă de fum care să trădeze un oraş sau o gospodărie în flăcări şi se varsă puţine lacrimi pentru cei care mor. Am învăţat să nu mă încred în aceste perioade pentru că, dacă e pace, înseamnă că cineva se pregăteşte de război.

Veni primăvara, şi odată cu ea încoronarea lui Edward la Cyninges Tun, oraşul regelui, aflat la vest de Lundene. Mi s-a părut o alegere stranie. Wintanceaster era principalul oraş din Wessex, unde Alfred îşi construise noua biserică impunătoare şi unde se găsea cel mai mare palat, însă Edward optase pentru Cyninges Tun. E drept că era o moşie regală de prima mână, dar în ultima vreme fusese lăsată de izbelişte deoarece era prea aproape de Lundene. Pe deasupra, înainte să cuceresc eu oraşul acela din mâinile danezilor, Cyninges Tun fusese jefuit în mai multe rânduri.

– Arhiepiscopul spune că aici au fost încoronaţi unii regi din vechime, îmi explică Edward. E şi o piatră.

– O piatră, stăpâne?

– Da. O piatră regească. Vechii regi stăteau pe ea jos sau în picioare, nu mai ţin minte. Dădu din umeri, evident nedumerit în privinţa rolului pe care-l îndeplinea piatra respectivă. Plegmund crede că are o însemnătate deosebită.

Fusesem chemat la moşia regală cu o săptămână înainte de ceremonie şi mi se poruncise să aduc cât mai mulţi războinici. Aveam şaptezeci şi patru de oameni, toţi călare, toţi bine echipaţi. Edward îmi mai dădu o sută şi ne ceru să apărăm Cyninges Tun în timpul încoronării, căci se temea de un atac danez. Am primit bucuros să stau de veghe. Preferam să stau în şa sub cerul liber decât să şed ori să stau în picioare în lungile ceasuri ale slujbei creştine, aşa că am umblat călare prin ţinutul pustiu câtă vreme Edward şedea ori stătea în picioare pe piatra regală, se lăsa uns pe creştet cu uleiul sfânt şi apoi

încoronat cu coroana tatălui său, bătută cu smaralde. Nici un danez nu atacă. Fusesem atât de sigur că moartea lui Alfred avea să iște războiul, dar iată că adusese una dintre acele perioade stranii în care săbiile se odihneau în teci. Edward fu încoronat în pace, apoi se duse la Lundene și mă chemă la o întrunire a witanului. Străzile vechiului oraș roman erau pline de flamuri în cinstea încoronării, iar oștenii mișunau pe zidurile groase. Nu era nimic de mirare în asta, dar am fost uimit să-l găsesc pe Eohric acolo.

Regele Eohric al Angliei de Est, care uneltise ca să mă ucidă, venise la Lundene la invitația arhiepiscopului Plegmund, care-și trimisese doi nepoți ca ostatici drept chezășie că regele avea să se întoarcă teafăr. Eohric și oamenii săi urcaseră pe Temes în trei corăbii cu câte un leu la proră, iar acum locuiau în marele palat mercian care încununa dealul din centrul orașului roman. Eohric era un tip înalt și masiv, cu o burtă ca a unei scroafe gata să fete, puternic ca un taur, cu o față bănuitoare și ochi mici. L-am zărit pe ziduri, se plimba cu niște oameni de-ai lui pe vechile fortificații romane. Avea trei câini-lupi în lesă; prezența lor îi scotea din minți pe câinii din oraș, care începură să urle. Weohstan, comandantul garnizoanei, era călăuza lui Eohric, probabil pentru că Edward îi poruncise să-i arate regelui din Anglia de Est tot ce voia să vadă.

Împreună cu Finan, am urcat pe ziduri pe o scară romană construită într-un turn al Porții Episcopului, cum era numită. Era dimineață, iar soarele încălzea pietrele străvechi. Mirosea urât, deoarece șanțul de dincolo de zid era plin cu gunoaie și excremente, însă asta nu-i împiedica pe copii să scotocească după lucruri ce li se păreau de preț.

O duzină de oșteni din Wessex deschideau calea pentru Eohric, dar ne lăsară în pace pe Finan și pe mine, așa că pur și simplu i-am așteptat să se apropie. Weohstan avea o mină îngrijorată, poate pentru că atât eu, cât și Finan aveam săbii, deși nici unul din noi n-avea zale, coif ori scut.

M-am înclinat în fața regelui.

– Îl cunoaşteţi pe lordul Uhtred? îl întrebă Weohstan pe Eohric.

Ochii mici mă cercetară atent. Un câine lătră, dar fu făcut să tacă într-o clipită.

– Cel care dă foc corăbiilor, zise Eohric amuzat.

– Dă foc şi oraşelor, nu se putu abţine Finan să replice, amintindu-i astfel lui Eohric că-i incendiasem portul de la Dumnoc.

Gura lui Eohric se strânse, dar nu apucă momeala. În schimb, se uită spre sud, la oraş.

– Un loc frumos, Lord Uhtred.

– Pot întreba ce vă aduce aici, Măria Ta? am rostit curtenitor.

– Sunt creştin, zise Eohric cu glasul său grav, şi Sfântul Părinte de la Roma îmi spune că Plegmund este tatăl meu spiritual. Arhiepiscopul m-a invitat, aşa că am venit.

– Suntem onoraţi, am spus; ce altceva îi poţi spune unui rege?

– Weohstan povesteşte că tu ai cucerit oraşul.

Eohric părea plictisit, ca un om care ştie că trebuie să facă conversaţie, dar nu-i pasă câtuşi de puţin de subiect.

– Într-adevăr.

– La poarta de acolo? întrebă el arătând spre Ludd's Gate.

– Da, Măria Ta.

– Trebuie să-mi istoriseşti cum a fost.

Era pură politeţe. Amândoi eram politicoşi. Omul acela încercase să mă ucidă, însă nici unul din noi nu voia să aducă vorba despre asta, aşa că ne continuam discuţia searbădă. Ştiam la ce se gândea: la faptul că zidul de lângă Poarta Episcopului era cel mai vulnerabil loc din toată lungimea de trei mile a fortificaţiilor romane. Putea fi atacat cel mai uşor, deşi şanţul cu mizerie reprezenta o piedică redutabilă. La est de poartă, zidul de piatră se prăbuşise pe alocuri, fiind înlocuit cu o palisadă din trunchiuri de stejar, şi o bucată întreagă de zid dintre Poarta Episcopului şi Poarta Veche era în ruină. Când comandasem garnizoana pusesem să se ridice palisada, însă avea nevoie de reparaţii. În concluzie, dacă Lundene-ul putea fi cucerit, pe acolo trebuia să se dea atacul. Eohric se gândea la acelaşi lucru,

fără nici o îndoială. Arătând spre un războinic de lângă el, îmi spuse:

– Acesta este jarlul Oscytel.

Oscytel, un zdrahon brutal, era comandantul gărzii lui Eohric. Am înclinat din cap, iar el îmi întoarse salutul.

– Şi tu ai venit să te rogi? l-am întrebat.

– Am venit pentru că regele mi-a poruncit să vin.

De ce îngăduise Edward această aiureală? m-am întrebat furios. Eohric şi Oscytel puteau foarte bine să devină duşmanii Wessexului, şi totuşi erau primiţi la Lundene şi trataţi ca oaspeţi de onoare. În seara aceea avu loc un mare ospăţ, şi unul dintre harpiştii lui Edward cântă un poem minunat întru slava lui Eohric, lăudându-i eroismul, deşi Eohric nu căpătase vreo faimă în luptă. Era un individ deştept şi viclean care domnea prin forţă şi evita bătăliile. Supravieţuise deoarece regatul său se afla la marginea Britaniei, aşa că nici o armată nu avea nevoie să-i traverseze teritoriul ca să ajungă la inamic.

Totuşi, Eohric nu trebuia trecut cu vederea. Putea aduce în luptă cel puţin două mii de războinici, şi dacă danezii lansau vreodată o invazie a Wessexului, oamenii lui Eohric ar fi fost un ajutor de preţ. La fel, dacă creştinii ar fi vrut să se năpustească asupra păgânilor din nord, cei două mii de oşteni ar fi fost bine-veniţi. Ambele tabere încercau să-l atragă pe Eohric de partea lor; Eohric lua darurile, făgăduia şi nu făcea nimic.

Nu făcea nimic, dar el era cheia ideii măreţe a lui Plegmund de a unifica întreaga Britanie. Arhiepiscopul pretindea că-i venise în vis după înmormântarea lui Alfred, şi-l convinsese pe Edward că visul era de la Dumnezeu. Britania avea să fie unificată de Hristos, nu de sabie, iar anul acela, 900, era de bun augur. Plegmund credea, şi-l lămurise şi pe Edward, că Hristos avea să se întoarcă în anul 1000 şi că, potrivit voinţei divine, ultimul secol al mileniului creştin trebuia petrecut convertindu-i pe danezi, în aşteptarea celei de-a doua veniri.

– Războiul a dat greş, tună Plegmund din amvon, aşa că trebuie să ne punem toată credinţa în pace!

Convins că sosise timpul aducerii păgânilor la calea cea dreaptă, voia ca danezii creştini ai lui Eohric să-i fie misionari pe lângă Sigurd şi Cnut.

– Ce vrea? l-am întrebat pe Edward.

Fusesem chemat la rege în dimineaţa de după marele ospăţ şi-l ascultasem explicând speranţele arhiepiscopului.

– Vrea să-i convertească pe păgâni, zise Edward din vârful buzelor.

– Iar ei vor Wessexul, stăpâne.

– Un creştin n-o să înfrunte în luptă alt creştin.

– Spune-le asta galezilor, Măria Ta.

– Acolo se menţine pacea. În cea mai mare parte, mă rog.

Se căsătorise deja. Soţia lui, Ælflæd, o copilă în vârstă de treisprezece, poate paisprezece ani, deja grea, se juca acum cu prietenele ei şi cu o pisicuţă în grădina unde mă văzusem de atâtea ori cu Æthelflaed. Cum fereastra camerei regelui dădea în acea grădină, Edward îşi dădu seama la ce mă uitam şi oftă.

– Witanul socoteşte că Eohric se va alia cu noi.

– Socrul Măriei Tale crede asta?

Edward încuviinţă din cap.

– Am purtat războaie timp de trei generaţii, şi tot n-am obţinut pacea. Plegmund spune că trebuie să încercăm cu rugăciunile şi predicile. Mama mea e de acord.

Am izbucnit în râs. Aşadar urma să ne învingem duşmanii cu rugăciuni? Cnut şi Sigurd ar fi fost de-a dreptul încântaţi de o asemenea tactică.

– Şi ce vrea Eohric de la noi?

– Nimic, răspunse Edward, părând surprins de întrebare.

– Nu vrea nimic, stăpâne?

– Vrea binecuvântarea arhiepiscopului.

În primii ani de domnie, Edward se afla sub înrâurirea mamei sale, a socrului şi a arhiepiscopului, şi toţi trei detestau costurile mari ale războiului. Construirea de burhuri şi echiparea fyrdului necesitaseră cantităţi uriaşe de argint; trimiterea unei armate pe câmpul de luptă costa încă şi mai mult, bani care veneau de la biserică şi de la ealdormeni. Şi unii, şi alţii

voiau să-şi păstreze argintul. Războiul e scump, rugăciunile sunt pe degeaba. Am dat să protestez, dar Edward îmi curmă vorba cu un gest ritos.

– Spune-mi despre gemeni, îmi ceru.

– Sunt într-o stare înfloritoare.

– Sora mea zice acelaşi lucru, dar am auzit că Æthelstan nu vrea să sugă, spuse el cu vădită îngrijorare.

– Æthelstan suge ca un viţel. Eu am pornit zvonul că ar fi slab. Asta vor să audă mama şi socrul tău.

– Aha, făcu Edward zâmbind. Sunt silit să-i tratez ca pe nişte copii din flori, dar îmi sunt tare dragi.

– Sunt bine, sănătoşi, Măria Ta, l-am asigurat.

– Ţine-i tot aşa, zise el atingându-mi braţul. Strânsoarea se înteţi când adăugă: Lord Uhtred, nu vreau ca danezii să fie asmuţiţi la luptă! Mă înţelegi?

– Da, Măria Ta.

Dintr-odată îşi dădu seama că mă strângea tare şi-şi retrase mâna. Era stingher faţă de mine, probabil pentru că mă făcuse dădaca gemenilor lui, sau poate pentru că eram ibovnicul surorii sale, sau poate pentru că-mi poruncise să menţin pacea când ştia că, după părerea mea, pacea aceea era o înşelătorie. Însă danezii nu trebuiau asmuţiţi, iar eu jurasem să-l ascult pe Edward.

Prin urmare, am pornit să-i asmut pe danezi.

PARTEA A TREIA

Îngerii

Nouă

– Edward e la mâna preoţilor, am mormăit către Ludda, şi afurisita de maică-sa e şi mai rea. Căţea proastă!

Abia ce ne întorseserăm la Fagranforda. Îl dusesem spre nord, la marginea dealurilor, de unde se putea vedea peste Sæfern până la colinele din Ţara Galilor. Ploua departe, la apus, dar soarele apos se reflecta precum argintul vechi în fluviul care curgea în vale.

– Îşi închipuie că pot evita războiul rugându-se, am continuat, şi totul din cauza neghiobului de Plegmund. Crede că Dumnezeu o să-i potolească pe danezi.

– Rugăciunile ar putea să dea roade, stăpâne, zise voios Ludda.

– Sigur că n-o să dea roade, m-am răstit. Dacă zeul tău ar fi vrut să dea roade, de ce n-a făcut-o acum douăzeci de ani?

Ludda era prea înţelept ca să-mi răspundă. Eram numai noi doi. Căutam ceva, şi nu voiam ca oamenii să afle ce căutam, aşa că porniserăm singuri pe creastă. Am iscodit pe toată lumea, pe robii de pe câmpuri şi pe thegnii din conace, şi în a treia zi am găsit ce căutam. Nu era perfect. Era prea aproape de Fagranforda pentru gustul meu şi nu destul de aproape de pământurile daneze.

– Dar mai la nord nu e nimic de felul ăsta, nu din câte ştiu eu, spuse Ludda. Sunt o mulţime de pietre stranii acolo, dar nici una nu e îngropată.

Pietrele stranii sunt cercuri din bolovani mari aşezaţi de oamenii din vechime, pesemne în cinstea zeilor lor. De obicei, când găsim un asemenea loc săpăm la baza pietrelor. Aşa am descoperit două comori. Pietrele îngropate sunt în grămezi, unele rotunde şi altele ca nişte creste lungi, marcând mormintele oamenilor din vechime. Săpăm şi acolo, deşi unii cred că scheletele dinăuntru sunt ocrotite de duhuri sau chiar de nişte dragoni cu răsuflarea învăpăiată. Cândva am găsit o oală plină cu jais, ambră şi podoabe aurite într-un asemenea mormânt. Movila pe care am descoperit-o în acea zi era pe o culme înaltă de unde se vedea pretutindeni în jur. Spre nord se zăreau pământurile daneze; deşi erau departe, prea departe, m-am gândit că acel mormânt străvechi era un semn bun.

Locul, numit Natangrafum, îi aparţinea unui thegn mercian pe nume Ælwold, care se bucură să afle că urma să sap în movila lui.

– O să-ţi dau robi la muncă, zise el. Nemernicii n-au destule de făcut până la vremea recoltei.

– O să-i folosesc pe ai mei, i-am replicat.

Ælwold intră la bănuieli, dar eram Uhtred, şi nu voia să-şi atragă duşmănia mea.

– O să împarţi cu mine tot ce găseşti? mă întrebă el neliniştit.

– Sigur, am zis, apoi am pus nişte aur pe masă. Aurul ăsta e pentru tăcerea ta. Nimeni nu ştie că sunt aici, şi n-o să spui nimănui. Dacă aflu că ţi-ai încălcat făgăduiala, o să mă întorc şi-o să te îngrop în movila aia.

– N-o să spun nimic, stăpâne, îmi promise Ælwold, un tip mai vârstnic decât mine, cu fălcile atârnând şi părul cărunt şi lung. Dumnezeu ştie că nu vreau necazuri. Recolta de anul trecut a fost proastă, danezii nu-s departe, şi tot ce fac eu e să mă rog pentru o viaţă liniştită. Luând aurul, adăugă: Dar n-o să găseşti nimic în movila aceea, stăpâne. Tatăl meu a săpat acolo în urmă cu mulţi ani, şi n-a găsit decât nişte schelete. Nici măcar o mărgică.

Pe culme erau două morminte, unul deasupra celuilalt. În mijloc se afla o movilă circulară, iar de-a curmezişul ei şi

dedesubt, spre est şi spre vest, era o movilă lungă de vreo şaizeci de paşi şi înaltă de vreo zece. În mare parte era doar atât, o movilă de pământ şi cretă, dar la capătul estic se vedeau grote făcute de mâna omului în care se pătrundea printr-o deschizătură acoperită cu bolovani, aşezată cu faţa la răsărit.

L-am trimis pe Ludda să aducă o duzină de robi de la Fagranforda. Ei mutară bolovanul şi curăţară pământul din deschizătură până când, aplecându-ne, am putut să intrăm în coridorul lung, căptuşit cu piatră. Patru încăperi, câte două pe fiecare parte, se formau din tunelul acela. Ne-am aprins torţele înmuiate în catran şi am tras pietrele grele care blocau intrarea în încăperi. Aşa cum îmi spusese Ælwold, n-am găsit decât nişte schelete.

– E de ajuns? l-am întrebat pe Ludda.

În prima clipă nu răspunse. Se holba la schelete cu o expresie de spaimă întipărită pe chip.

– O să se întoarcă să ne bântuie, murmură el.

– Ba nu, am zis, deşi simţeam un fior rece prin vine. Nu, am repetat, fără s-o cred.

– Nu le atinge, stăpâne, mă imploră Ludda.

– Ælwold a zis că taică-său le-a tulburat deja liniştea, am zis, încercând să mă conving singur. Ar trebui să fim în siguranţă.

– Le-a tulburat liniştea, stăpâne, ceea ce înseamnă că le-a trezit. Acum aşteaptă să se răzbune.

Scheletele zăceau în mormane în neorânduială, adulţi şi copii laolaltă. Craniile lor rânjeau la noi. O tigvă avea o spintecătură largă într-o parte, iar pe alta erau resturi de păr. Un copil stătea cuibărit în poala unui schelet. Altul întindea un braţ osos către noi, cu falangele răspândite pe pardoseala de piatră.

– Duhurile lor sunt aici, şopti Ludda. Le pot simţi, stăpâne.

Mă străbătu iarăşi fiorul acela rece.

– Du-te la Fagranforda şi întoarce-te cu părintele Cuthbert şi cu cel mai bun copoi al meu, i-am zis lui Ludda.

– Cel mai bun copoi?

– Fulger îl cheamă, adu-l. Vă aştept mâine.

Ne-am târât înapoi prin deschizătură, iar robii puseră la loc bolovanul care-i despărțea pe morți de vii. În noaptea aceea, cerul fu luminat de fâșii colorate imense, azurii și de un alb strălucitor, care ascundeau stelele. Mai văzusem aceste lumini și înainte, de obicei în miezul iernii și întotdeauna pe cerul de la miazănoapte, dar cu siguranță nu era întâmplător că pâlpâiau pe cer tocmai în ziua în care pogorâsem lumina torțelor peste morții de sub pământ.

Închiriasem o casă de la Ælwold. Era o locuință romană, în cea mai mare parte în ruine, aflată la mică distanță de satul numit Turcandene, care era aproape de mormânt. Rugii de mur acopereau intrarea și iedera se cățărase pe zidurile sparte, dar cele două camere mai mari, de unde romanii își ocârmuiseră pe vremuri moșia, fuseseră folosite ca adăpost pentru vite și aveau niște grinzi grosolane și un acoperiș de stuf puturos. Am dereticat prin ele și am dormit acolo peste noapte; dis-de-dimineață ne-am întors la mormânt. Ceața plutea peste movila alungită. M-am pus pe așteptat acolo, în timp ce robii se odihneau la câțiva pași mai departe. Ludda se întoarse pe la prânz, când ceața încă nu se ridicase. Îl ținea pe Fulger, bunul meu copoi, în lesă, și era însoțit de părintele Cuthbert. Când am luat lesa de la Ludda, Fulger scheună, invitându-mă să-l mângâi pe cap.

– Trebuie să faci în așa fel încât duhurile din mormântul ăsta să nu se amestece în treburile noastre, i-am spus părintelui Cuthbert.

– Pot să întreb ce faci aici, stăpâne?

– Ce ți-a zis Ludda?

– Doar că ai nevoie de mine și că trebuie să luăm cățelul.

– Nu trebuie să știi mai multe. Și asigură-te că alungi duhurile astea.

Am înlăturat bolovanul de la intrare, iar Cuthbert pătrunse pe coridor, unde intonă rugăciuni, stropi cu apă și înfipse o cruce făcută din crengi de copac.

– Trebuie să așteptăm până la miezul nopții, stăpâne, ca să fim siguri că rugăciunile mi-au fost auzite. Părea tulburat și-și flutura mâinile a deznădejde. Avea niște mâini enorme, niciodată

nu știa ce să facă cu ele. Oare duhurile o să mă asculte? murmură el. Nu știu! Dorm în timpul zilei, și când se vor trezi, ar trebui să descopere că sunt înlănțuite și neajutorate, dar s-ar putea să fie mai puternice decât ne închipuim noi. O să aflăm la noapte.

– De ce la noapte? De ce nu acum?

– Dorm ziua, stăpâne. La noapte o să se trezească și-o să urle ca niște suflete chinuite. Dacă rup lanțurile? Părintele Cuthbert se cutremură, apoi spuse: O să stau de veghe pe timpul nopții și-o să chem îngerii.

– Îngerii?

Încuviință solemn din cap.

– Da, stăpâne, îngerii. Observându-mi nedumerirea, zâmbi. Ah, nu ți-i închipui ca pe niște fetișcane drăguțe, stăpâne. Oamenii din popor cred că îngerii sunt niște făpturi luminoase și drăgălașe cu niște... Se opri să-și fluture mâinile imense peste piept, după care continuă: Cu niște pui de căprioară minunați, dar de fapt ei sunt războinicii lui Dumnezeu. Niște creaturi cu o putere formidabilă! Dădu din mâini ca și când ar fi fost aripi, apoi încremeni când îmi văzu privirea. Mă uitam la el cu o asemenea intensitate, că deveni neliniștit. Stăpâne? mă întrebă el cu glas tremurat.

– Ești deștept, Cuthbert.

Părea deopotrivă încântat și stânjenit.

– Sunt, stăpâne.

– Sfântul Cuthbert cel Deștept, am zis admirativ. Un neghiob, am continuat, dar un neghiob atât de deștept.

– Mulțumesc, stăpâne, ești prea bun.

În noaptea aceea, Cuthbert și cu mine am stat la intrarea în mormânt și am privit stelele în timp ce-l mângâiam pe Fulger, care se culcase cu capul în poala mea. Era un copoi grozav, iute și neînfricat, aprig ca un războinic. Luna urca deasupra dealurilor. Noaptea era plină de zgomote, foșnetul creaturilor în pădurea din apropiere, țipătul unei bufnițe la vânătoare, lătratul unei vulpi ceva mai departe. Când luna ajunse în înaltul cerului, părintele Cuthbert se întoarse cu fața la mormânt, îngenunche

şi începu să se roage în tăcere, doar mişcându-şi buzele, în vreme ce strângea în mână crucea ruptă. Dacă îngerii veniră, nu i-am văzut, dar poate că războinicii splendizi, cu aripi strălucitoare ai Dumnezeului creştin, erau acolo.

L-am lăsat pe Cuthbert să se roage şi m-am dus cu Fulger în vârful movilei, unde am îngenuncheat şi am început să-l alint. I-am spus cât de bun era, cât de credincios şi de viteaz. I-am dezmierdat spinarea aspră, mi-am îngropat faţa în blana lui şi i-am zis că era cel mai grozav copoi din câţi avusesem vreodată. Încă-l mai alintam când i-am tăiat beregata cu o singură lovitură a cuţitului pe care-l ascuţisem în acea după-amiază. I-am simţit trupul masiv zbătându-se şi înmuindu-se, apoi urletul i se stinse în timp ce sângele îmi inunda zalele şi genunchii. Plângând, i-am legănat trupul şi i-am spus lui Thor că făcusem jertfa cuvenită. Nu voisem s-o fac, dar numai jertfirea lucrurilor şi făpturilor celor mai dragi e luată în seamă de zei. L-am ţinut în braţe pe Fulger până muri, ceea ce, din fericire, se întâmplă repede, implorându-l pe Thor să-mi primească jertfa şi, în schimb, să-i ţină pe morţi liniştiţi în mormântul lor.

Am cărat trupul lui Fulger până la un pâlc de copaci din apropiere şi, cu o piatră tăioasă şi cu cuţitul, i-am săpat o groapă. L-am pus înăuntru, am aşezat cuţitul lângă el şi i-am urat să vâneze fericit pe lumea cealaltă, apoi am umplut groapa şi-am acoperit-o cu un morman de pietre ca să-i feresc trupul de hoitari. Când am terminat, aproape de ivirea zorilor, eram murdar, plin de sânge şi copleşit de tristeţe.

– Doamne sfinte, ce s-a întâmplat? mă întrebă îngrozit părintele Cuthbert când mă văzu.

– M-am rugat lui Thor, i-am răspuns scurt.

– Şi câinele? şopti el.

– Vânează pe lumea cealaltă.

Se cutremură. Unii preoţi m-ar fi dojenit pentru că le oferisem o jertfă zeilor falşi, însă Cuthbert se mulţumi să-şi facă semnul crucii.

– Duhurile stau liniştite, îmi spuse.

– Deci una dintre rugăciuni a fost ascultată. Fie a mea, fie a ta.

– Sau amândouă, stăpâne, zise el.

Când se lumină de ziuă, i-am pus pe robi să deschidă mormântul şi să mute scheletele dintr-una din încăperi. Îngrămădiră oasele în cripta de pe partea opusă, pe care o închiseră cu o lespede mare. Am aşezat nişte cranii în cele două scobituri din apropierea intrării, astfel încât orice curios care ar fi pătruns acolo ar fi fost întâmpinat de rânjetul morţii. Cel mai greu fu să ascundem intrarea în cripta de la nord, cea pe care o goliserăm de oase, deoarece Ludda trebuia să poată intra şi ieşi din acea grotă făcută de mâna omului. În cele din urmă, părintele Cuthbert găsi soluţia. Cum învăţase de la tatăl lui arta cioplitului în piatră, se apucă să subţieze o lespede de calcar până când ajunse să semene cu un scut. Îi luă două zile, dar reuşi. Am pus în echilibru lespedea pe o piatră plată, astfel încât Ludda putea s-o încline cu destulă uşurinţă. O trăgea în afară, se târa pe lângă ea în criptă, după care altcineva o împingea la loc, ascunzându-l pe Ludda în spatele lespezii în formă de scut. Când vorbi de acolo, glasul îi era înăbuşit, dar îl puteam înţelege.

Am închis iarăşi mormântul, aruncând pământ peste bolovanul de la intrare, şi ne-am întors la Fagranforda.

– Acum mergem la Lundene, i-am zis lui Ludda. Tu, eu şi Finan.

– Lundene! făcu el încântat. De ce mergem acolo, stăpâne?

– Ca să găsim două târfe, bineînţeles.

– Bineînţeles, repetă el.

– Pot fi de ajutor! sări părintele Cuthbert cu entuziasm.

– Mă gândeam să te însărcinez cu strângerea penelor de gâscă, i-am spus.

– Pene de gâscă? Se holba la mine îngrozit. Vai, stăpâne, te rog!

Târfe şi pene de gâscă. Plegmund se ruga pentru pace, iar eu mă pregăteam pentru război.

*

Am luat treizeci de oameni cu mine la Lundene, nu pentru că aş fi avut nevoie de ei, ci pentru că un senior trebuie să aibă un alai când călătoreşte. Mi-am cazat oştenii şi caii în fortul roman ce păzea partea de nord-vest a oraşului vechi, apoi am mers cu Finan şi Weohstan de-a lungul a ceea ce mai rămăsese din zidul roman.

– Când comandai garnizoana de aici te storceau de bani? mă întrebă Weohstan.

– Nu, am zis.

– Trebuie să cerşesc pentru fiecare bănuţ, mormăi el. Înalţă o biserică după alta, dar nu-i pot lămuri să repare zidul.

Zidul avea nevoie de reparaţii mai mult ca oricând. O porţiune mare de fortificaţie dintre Poarta Episcopului şi Poarta Veche se prăbuşise în şanţul puturos, însă asta nu era o noutate. Pe când comandam garnizoana umplusem spaţiul gol cu o palisadă masivă din stejar, dar trunchiurile se înnegriseră odată cu trecerea timpului, undele fiind chiar putrede. Regele Eohric observase această porţiune părăginită şi n-aveam nici o îndoială că-şi propusese s-o folosească la un moment dat; după vizita lui la Lundene propusesem efectuarea unor reparaţii urgente, dar nu se făcuse nimic.

– Uită-te, îmi spuse Weohstan în vreme ce se chinuia să-şi ţină echilibrul pe dărâmăturile de la capătul zidului distrus. Când împinse un trunchi de stejar, am văzut că se clătina ca un dinte stricat. Nu vor să plătească pentru înlocuirea palisadei, mormăi el.

Lovi trunchiul la bază, şi bucăţi moi de lemn mâncat de ciuperci ţâşniră din vârful cizmei sale.

– E pace, n-ai aflat? i-am spus în zeflemea.

– Zi-i asta lui Eohric, replică Weohstan urcând iarăşi pe metereze. Tot pământul de la nord-est îi aparţinea lui Eohric, şi pâlcurile daneze se apropiau tot mai mult de oraş. Ne urmăresc, adăugă el, şi tot ce mi se dă voie să fac e să-i salut.

– N-au nevoie să vină prea aproape, am spus. Neguţătorii lor le-au povestit tot ce vor să ştie.

La Lundene forfoteau negustătorii din toate părțile, danezi, saxoni, franci și frizoni, și oamenii aceștia duceau veștile până în ținuturile lor de baștină. Eram sigur că Eohric știa cât de slabă era apărarea orașului, mai ales că văzuse asta cu ochii săi.

– Dar Eohric e un ticălos prudent, am zis peste câteva clipe.

– Sigurd nu e.

– E bolnav.

– Să dea Domnul să moară, mârâi Weohstan înverșunat.

Am mai aflat noutăți și în tavernele orașului, unde constructorii de vase de pe coastele britone erau gata să-ți povestească ultimele zvonuri în schimbul unei beri. Nici un zvon nu vorbea despre război. Æthelwold rămânea la adăpost, la Eoferwic, și continua să se pretindă regele Wessexului, însă nu avea nici o putere până nu-i dădeau danezii o armată. De ce erau atât de liniștiți? Chestiunea asta mă nedumerea. Fusesem atât de încrezător că aveau să atace la moartea lui Alfred, și totuși nu făcuseră nimic. Episcopul Erkenwald cunoștea răspunsul.

– Așa vrea Dumnezeu, îmi spuse când ne-am întâlnit din întâmplare pe stradă. Dumnezeu ne-a poruncit să ne iubim dușmanii, și prin dragoste o să-i facem creștini și pașnici.

Țin minte că m-am holbat la el.

– Chiar crezi asta?

– Trebuie să avem credință, îmi răspunse el aprig, apoi făcu semnul crucii în direcția unei femei care-l salutase cu o plecăciune. Spune-mi, Lord Uhtred, ce te aduce la Lundene?

– Căutăm niște târfe, am zis, făcându-l să tresară uimit. Știi vreunele de ispravă, Sfinția Ta?

– Vai, Doamne, șuieră el, grăbindu-se să se îndepărteze.

Hotărâsem că n-avea rost să caut târfe prin tavernele din Lundene, deoarece fetele puteau fi recunoscute, așa că m-am dus cu Finan, Ludda și părintele Cuthbert la portul de sclavi, aflat în amonte de vechiul pod roman. Lundene nu avusese niciodată un târg de sclavi înfloritor, dar găseai întotdeauna câțiva flăcăi capturați în Irlanda, Țara Galilor sau Scoția. Danezii aveau mai mulți robi decât saxonii, iar pe ai noștri îi foloseam de obicei la muncile agricole. Un țăran prea sărac

ca să-şi cumpere un bou poate să înhame doi robi la plug, deşi brazda n-o să fie niciodată la fel de adâncă precum aceea săpată de o lamă trasă de un bou. Boii sunt şi o pacoste mai mică, deşi pe vremuri puteai să ucizi un rob care-ţi făcea necazuri şi să scapi nepedepsit. Legile lui Alfred au pus capăt acestor practici. Pe de altă parte, mulţi îşi eliberau robii crezând că astfel câştigau bunăvoinţa lui Dumnezeu, aşa că nu era mare cerere la Lundene. Negustătorii care se târguiau la debarcaderul de pe Temes erau de loc din Ratumacos, un oraş din Francia. Aproape toţi erau normanzi, deoarece echipajele vikinge cuceriseră întregul ţinut din jurul oraşului cu pricina. Veneau să cumpere tineri capturaţi în urma ciocnirilor de la graniţă, însă unii aveau şi robi de vândut, ştiind că bogătaşilor din Wessex şi Mercia le plăceau fetele din ţinuturi îndepărtate. Deşi Biserica nu vedea cu ochi buni acest negoţ, era înfloritor, din câte aflasem.

Cum debarcaderul se afla nu departe de fortificaţii, sclavii erau ţinuţi în nişte colibe de lemn construite în partea interioară a zidului. În ziua aceea erau patru negustători la Lundene; paznicii lor, văzându-ne, îşi preveniră stăpânii că soseau nişte bogătani. Negustătorii ieşiră în stradă şi ne întâmpinară cu plecăciuni adânci.

– Vin, Înălţimile Voastre? Bere, poate? Sau orice altceva poftesc Înălţimile Voastre.

– Femei, zise părintele Cuthbert.

– Gura, am mârâit la el.

– Doamne apără şi păzeşte, murmură Finan.

Ştiam că-şi amintea lunile chinuitoare cât fuseserăm amândoi robi, legaţi cu lanţuri de vâslele lui Sverri, având S-ul sclaviei ars cu fierul roşu pe braţe. Sverri murise, la fel şi omul lui de încredere, Hakka, amândoi ucişi de Finan, dar islandezul nutrea şi acum o ură aprigă faţă de negustătorii de sclavi.

– Căutaţi femei? întrebă unul dintre ei. Sau fete? O tinerică fragedă? Am taman ce vă trebuie. Marfă prima, neatinsă! O piersică numai bună să muşti din ea. Domnilor?

Făcu o plecăciune, arătând spre o uşă rudimentară încastrată într-un arc roman.

M-am uitat la părintele Cuthbert.

– Şterge-ţi rânjetul ăla de pe faţă, m-am răstit la el, apoi, coborând glasul, am adăugat: Fugi şi caută-l pe Weohstan. Spune-i să aducă zece-doisprezece oameni. Iute!

– Dar, stăpâne, începu el, dornic să mai rămână.

– Fugi! am strigat, ordin care îl făcu s-o ia la goană.

– E întotdeauna înţelept să te descotoroseşti de preoţi, stăpâne, zise neguţătorul, presupunând că-l alungasem pe Cuthbert deoarece Biserica nu-i vedea cu ochi buni afacerea.

Am încercat să-i dau un răspuns prietenos, însă aceeaşi mânie care clocotea în Finan îmi răscolea şi mie pântecele. Mi-am amintit de umilinţele şi suferinţa robiei. Odinioară, Finan şi cu mine fuseserăm ţinuţi în lanţuri într-o cocioabă exact ca aceea. Cicatricea de pe braţul meu păru să iasă mai mult în relief când l-am urmat pe neguţător prin uşa joasă.

– Am adus şase fete de peste mare, spuse el. Îmi închipui că nu vrei lăptărese ori slujnice şleampete de la bucătărie.

– Vrem îngeri, zise Finan.

– Asta am şi eu de oferit! spuse omul voios.

– Cum te cheamă? l-am întrebat.

– Halfdan.

La vreo treizeci de ani, era voinic şi înalt, cu capul chel ca un ou şi o barbă care-i ajungea până la mijloc, unde purta o sabie cu mâner de argint. În încăperea unde am intrat se aflau patru paznici, doi înarmaţi cu bâte şi doi cu săbii. Supravegheau vreo douăzeci de robi în lanţuri care zăceau pe podeaua acoperită cu o mâzgă duhnind a murdărie. Peretele din spate al colibei era latura dinspre oraş a zidului, pietrele negre şi verzui abia văzându-se în lumina slabă ce pătrundea prin crăpăturile din acoperişul putred de stuf. Robii ne priveau mohorâţi.

– Cei mai mulţi sunt galezi, spuse nepăsător Halfdan, dar sunt şi vreo doi din Irlanda.

– Îi duci în Francia? întrebă Finan.

– Dacă nu-i vreţi voi.

Halfdan trase zăvorul de pe o uşă şi bătu în lemnul înnegrit până când un alt zăvor fu tras de pe partea cealaltă. Când se deschise uşa am văzut un individ înarmat cu o sabie care păzea avutul cel mai de preţ al negustorului: fetele. Bărbatul rânji în semn de bun-venit şi ne făcu loc să intrăm.

În semiîntunericul acela era greu să-ţi dai seama cum arătau fetele. Se ghemuiseră într-un colţ, iar una părea să fie bolnavă. Puteam vedea că una avea pielea foarte închisă la culoare, pe când celelalte erau albe.

– Şase, am zis.

– Ştii să numeri, stăpâne, zise Halfdan în glumă, apoi trase zăvorul uşii ce ducea spre încăperea mai mare unde erau ţinuţi sclavii bărbaţi.

Finan ştia ce voisem să spun. Eram doi contra şase neguţători de sclavi, şi eram furioşi, şi nu avuseserăm prilejul să ne luptăm de prea multă vreme, şi n-aveam linişte.

– Şase nu înseamnă nimic, spuse Finan.

Tonul lui îl făcu pe Ludda să ne privească îngrijorat.

– Vreţi mai mult de şase? întrebă Halfdan. Deschise un oblon ca să lase lumina de pe stradă să pătrundă înăuntru, iar fetele clipiră orbite. Şase frumuseţi, declară el mândru.

Cele şase frumuseţi erau slabe, murdare şi înspăimântate. Fata cu pielea închisă la culoare îşi ascunse faţa, dar am apucat să văd că era într-adevăr splendidă. Altele două aveau părul bălai, aproape alb.

– De unde sunt?

– Majoritatea din nordul Franciei, zise Halfdan. Asta însă, continuă el arătând spre fata care se ascundea, e de la capătul pământului. Numai zeii ştiu de unde a apărut. Poate a căzut de pe lună, habar n-am. Am cumpărat-o de la un neguţător din sud. Vorbeşte o limbă stranie, însă e destul de drăguţă dacă-ţi place carnea bine friptă.

– Cui nu-i place? spuse Finan.

– Voiam s-o păstrez, dar căţeaua nu conteneşte să bocească, şi nu suport cățelele plângăcioase.

– Erau târfe? am întrebat.

– Nu-s fecioare, chicoti Halfdan. Nu te-aş minţi, stăpâne, dacă asta vrei pot să-ţi găsesc, însă ar dura cam o lună, două. Astea nu-s. Negricioasa şi frizona au muncit într-o tavernă o vreme, dar n-au fost întrebuinţate peste măsură. Sunt încă drăguţe, staţi să vă arăt. Întinse o mână lată şi o trase în sus pe fata cu pielea închisă la culoare, oprindu-i ţipetele cu o palmă grea peste ceafă. Nu mai plânge, proasto, se răsti el, apoi o întoarse cu faţa spre mine. Ce părere ai, stăpâne? Are o culoare neobişnuită, dar e drăguţă.

– E, am încuviinţat.

– Aceeaşi culoare peste tot, spuse el rânjind. Drept dovadă, îi trase rochia de pe umeri ca să-i dezvăluie sânii. Nu mai boci, femeie! O plesni iar, apoi îi ridică în palmă un sân. Vezi, stăpâne? Ţâţe maronii.

– Dă-mi voie, am spus.

Îmi scosesem cuţitul. Halfdan, închipuindu-şi că voiam să tai ce mai rămăsese din rochia fetei, se dădu în lături.

– Uită-te cât pofteşti, stăpâne.

– Aşa o să fac, i-am promis.

Fata încă mai scâncea când m-am întors şi-am înfipt cuţitul în pântecul lui Halfdan, însă avea o platoşă de metal pe sub tunică, aşa că lama nu putu înainta. Am putut auzi şoapta sabiei lui Ludda ieşind din teacă în timp ce Halfan încerca să-mi dea un cap în gură, dar deja îi prinsesem barba în mâna stângă, aşa că am tras-o din toate puterile şi i-am aplecat capul peste vârful cuţitului. Fetele ţipau, iar un paznic din camera cealaltă izbea în uşa zăvorâtă. Halfdan zbiera, apoi zbieretul i se transformă într-un gâlgâit când lama îi sfâşie gâtul. Sângele colora pereţii încăperii. Adversarul lui Finan era deja mort, ucis de irlandez cu iuţeala fulgerului. Acum, Finan îşi trecu lama peste picioarele lui Halfdan, retezându-i tendoanele, şi uriaşul se prăbuşi în genunchi. Am terminat treaba cum se cuvine, despicându-i gâtul. Barba lui stufoasă absorbi cea mai mare parte a sângelui.

– Ţi-a luat ceva timp, spuse amuzat Finan.

– Mi-am pierdut îndemânarea, i-am replicat. Ludda, zi-le fetelor să tacă.

– Mai sunt patru, îmi aminti irlandezul.

Mi-am vârât cuțitul în teacă, mi-am șters sângele de pe mână cu tunica lui Halfdan și am scos Răsuflarea-Șarpelui, moment în care Finan trase zăvorul și dădu ușa de perete. Paznicul care pândea de cealaltă parte vru să se retragă, însă Finan îl trase înăuntru, iar eu i-am înfipt sabia adânc în burtă, apoi mi-am pus genunchiul pe fața lui, trântindu-l pe podeaua îmbibată de sânge.

– Dă-l gata, Ludda, am poruncit.

– Doamne sfinte, murmură el.

Ceilalți trei paznici erau mai prudenți. Așteptau în capătul opus al încăperii și ceruseră deja ajutor. Neguțătorii de sclavi aveau tot interesul să se ajute între ei, așa că patru zdrahoni, urmați de un al cincilea, se năpustiră înăuntru, toți înarmați și dornici de luptă.

– Osferth spune mereu că nu chibzuim de ajuns înainte de a isca o încăierare, mormăi Finan.

– Păi are dreptate, nu? i-am zis.

Dintr-odată se auzi un răcnet de pe stradă. Sosise Weohstan, cu o ceată de oșteni care intrară în cocioabă și-i scoaseră pe sclavi afară, unde doi neguțători i se plângeau comandantului garnizoanei că eram niște ucigași. Weohstan mugi, cerând să se facă liniște, apoi intră la rândul lui să cerceteze cocioaba. Strâmbând din nas din cauza duhorii, se aplecă să treacă în a doua încăpere și privi cele două leșuri.

– Ce s-a întâmplat?

– Ăștia doi s-au luat la harță, i-am zis arătând spre Halfdan și paznicul pe care Finan îl ucisese într-o clipită. Până la urmă s-au omorât între ei.

– Și ăsta? întrebă Weohstan înclinând capul spre al treilea individ, care scâncea ghemuit pe jos.

– Ți-am spus să-l dai gata, m-am răstit la Ludda. Am făcut-o eu însumi cu o lovitură scurtă de sabie, după care i-am explicat lui Weohstan: Era copleșit de durere văzând că tovarășii lui s-au dus, așa că a încercat să-și ia zilele.

Doi negustători de sclavi, care ne urmaseră în cocioabă, începură să strige că mințeam și că eram niște ucigași. Amintiră că afacerea lor era îngăduită de cârmuire și că li se făgăduise ocrotire din partea legii. Cereau să fiu judecat pentru crimă și să plătesc o cantitate uriașă de argint pentru viețile pe care le curmasem. Weohstan îi ascultă răbdător, iar la sfârșit îi întrebă:

– La judecată ați jura că ați spus adevărul?

– Da! spuse unul din ei.

– Ne veți spune ce s-a întâmplat și veți jura că așa a fost?

– Trebuie să ne despăgubească!

Weohstan se întoarse spre mine.

– Lord Uhtred, vei aduce martori care să declare sub jurământ că lucrurile s-au petrecut așa cum afirmi Domnia Ta?

– Da, am răspuns, dar simpla rostire a numelui meu fusese de ajuns pentru a-i potoli pe cei doi.

Mă priviră o clipă, după care unul din ei îngăimă că Halfdan fusese întotdeauna un neghiob certăreț.

– Deci nu veți depune jurământ? întrebă Weohstan, însă cei doi se îndreptau deja cu pași grăbiți spre ușă.

Weohstan rânji.

– Ar trebui să te arestez pentru crimă, Lord Uhtred.

– N-am făcut nimic, am zis.

– Pot să văd asta, replică el privind lama înroșită a Răsuflării-Șarpelui.

M-am plecat peste trupul lui Halfdan și i-am tăiat tunica. Dedesubt avea o cămașă de zale, dar și, după cum mă așteptam, o pungă la cingătoare. Aceasta îmi oprise cuțitul la primul atac; nu era de mirare, căci era plină cu monede, multe din aur.

– Ce facem cu robii? se întrebă Weohstan cu glas tare.

– Sunt ai mei, tocmai i-am cumpărat. I-am întins punga după ce am scos câțiva bani pentru mine și i-am spus: Cu asta poți să cumperi destule trunchiuri de stejar pentru palisadă.

Când termină de numărat monedele se lumină la față de bucurie.

– Ești răspunsul la rugăciunile noastre, stăpâne.

I-am dus pe sclavi la o tavernă din oraşul nou, aşezarea saxonă aflată la vest de Lundene-ul roman. Cu banii pe care-i luasem din punga lui Halfdan am plătit pentru mâncare, bere şi haine. Stând de vorbă cu bărbaţii, Finan ajunse la concluzia că vreo şase aveau să devină războinici buni.

– Dacă o să mai avem nevoie vreodată de războinici, mormăi el.

– Urăsc pacea, am zis, ceea ce-l făcu să râdă.

– Ce facem cu ceilalţi? vru el să ştie.

– Dă-le drumul bărbaţilor. Sunt tineri, o să se descurce.

Ludda şi cu mine vorbeam cu fetele în timp ce părintele Cuthberg le privea cu ochi mari. Îl fermecase fata cu pielea închisă la culoare, pe care o chema Mehrasa. Părea cea mai vârstnică dintre cele şase, avea vreo şaisprezece sau şaptesprezece ani, pe când celelalte erau cu trei sau patru ani mai mici. Odată ce înţeleseră că erau în siguranţă, sau cel puţin nu în primejdie imediată, începură să zâmbească. Două erau saxone, răpite de pe coasta Centului de piraţii franci, şi două erau france. Mai era misterioasa Mehrasa, iar a şasea fată, cea bolnavă, era frizonă.

– Fetele din Cent pot să meargă acasă, le-am spus lui Ludda şi părintelui Cuthbert, dar pe celelalte duceţi-le la Fagranforda. Alegeţi două şi învăţaţi-le ce trebuie să ştie. Celelalte două pot munci la lăptărie ori în bucătărie.

– Cu mare plăcere, stăpâne, răspunse părintele Cuthbert.

– Dacă te porţi rău cu ele o să fie vai de capul tău, i-am zis, privindu-l stăruitor.

– Da, stăpâne, murmură el smerit.

– Acum du-te.

L-am trimis pe Rypere cu o duzină de oameni să le însoţească pe fete, însă eu şi Finan am rămas la Lundene. Întotdeauna mi-a plăcut oraşul acela, şi nu există loc mai bun în care să afli ce se întâmplă pe tot cuprinsul Britaniei. Am vorbit cu neguţători şi călători, ba chiar am ascultat una dintre nesfârşitele predici ale lui Erkenwald, nu pentru că aş fi avut nevoie de sfatul lui, ci ca să aud ce le spunea biserica enoriaşilor. Episcopul era un predicator înzestrat, iar mesajul lui era întocmai cel dorit de

arhiepiscopul Plegmund. Era o pledoarie pentru pace, pentru a lăsa bisericii răgazul să-i lumineze pe păgâni.

– Am fost asupriți de război, spuse Erkenwald, și am fost udați de lacrimile văduvelor și mamelor. Fiecare bărbat care ucide pe un altul sfâșie inima unei mame.

Știa că mă aflam în biserică și privea spre locul umbrit unde stăteam. Apoi arătă spre o pictură de pe perete care-o înfățișa pe Maria, mama lui Hristos, plângând la piciorul crucii.

– Ce vină a apăsat pe umerii romanilor, și ce vină apasă pe umerii noștri când ucidem! Suntem copiii Domnului, nu miei duși la tăiere.

Fusese o vreme când Erkenwald propovăduise măcelul, îndemnându-ne să-i nimicim pe danezii cei păgâni, dar intrarea în anul 900 îi convinsese cumva pe mai-marii Bisericii că trebuiau să ne impună pacea, și se părea că rugăciunile le erau ascultate. Se mai furau vite la graniță, însă nici o armată daneză nu încercase să ne cucerească. Mai târziu în acea vară, Finan și cu mine am urcat la bordul unei corăbii de-a lui Weohstan și ne-am dus în estuarul lat unde petrecusem atâta vreme. Când am trecut pe lângă Beamflot am observat că danezii nu încercaseră să reconstruiască forturile arse și nu se afla nici o corabie în golful Hothledge, deși se zăreau scheletele înnegrite ale navelor cărora le dăduserăm foc acolo. Ne-am continuat drumul spre est, unde Temesul se vărsa în mare, și am tras corabia pe mal la Sceobyrig, un alt loc unde echipajelor daneze le plăcea să aștepte corăbiile de negoț ce veneau ori se duceau la Lundene pentru a le prinde în ambuscadă, însă nu era nici un vas ancorat. La fel stăteau lucrurile și pe malul sudic al estuarului. Nimic în afară de păsări sălbatice și mâl.

Am vâslit în sus pe Medwæg, râul șerpuitor, până la burhul Hrofeceastre, unde am văzut că palisada de cherestea de deasupra valului de pământ putrezea la fel ca aceea din Lundene, însă un maldăr de trunchiuri de stejar abia tăiate sugera că aici fortificațiile erau pe cale să fie reparate. Am coborât cu Finan pe debarcaderul din apropierea podului roman și ne-am dus la casa episcopului de lângă marea biserică. Intendentul ne

primi cu o plecăciune și, când îmi auzi numele, nu cuteză să-mi ceară sabia. Ne conduse într-o încăpere frumoasă, apoi le ceru servitorilor să ne aducă bere și mâncare.

Episcopul Swithwulf și soția lui sosiră peste un ceas. Cu un aer mereu îngrijorat, episcopul avea părul cărunt, o față prelungă și mâini neliniștite, pe când nevasta lui era mică și agitată. Trebuie să-mi fi făcut vreo zece plecăciuni înainte să se așeze.

– Ce te aduce aici, Lord Uhtred? mă întrebă Swithwulf.

– Curiozitatea.

– Curiozitatea?

– Mă întreb de ce sunt danezii așa de liniștiți.

– Așa vrea Dumnezeu, murmură sfioasă soția episcopului.

– Pentru că plănuiesc ceva, zise Swithwulf. Niciodată nu trebuie să ai încredere într-un danez când stă cuminte. Privindu-și soția, o întrebă: Oare bucătăresele n-au nevoie de sfaturile tale?

– Bucătăresele! Ah, da!

Femeia se ridică în grabă și fugi din încăpere.

– De ce sunt liniștiți danezii? îmi ceru părerea Swithwulf.

– Sigurd e bolnav, iar Cnut e ocupat la granița lui de nord.

– Și Æthelwold?

– Își bea mințile la Eoferwic.

– Alfred ar fi trebuit să-l sugrume, mormăi Swithwulf.

Episcopul îmi devenea tot mai simpatic.

– Nu propovăduiești pacea asemenea tovarășilor tăi?

– Propovăduiesc ceea ce mi se cere, zise el. Pe de altă parte, îmi adâncesc șanțul de apărare și refac zidurile.

– Și ealdormanul Sigelf?

Sigelf era ealdormanul din Cent, comandantul militar al ținutului și nobilul cel mai de vază.

– Ce-i cu el? întrebă episcopul privindu-mă bănuitor.

– Vrea să fie regele Centului, din câte aud.

Vestea îl făcu pe Swithwulf să se încrunte descumpănit.

– Știu că fiul lui a avut ideea asta. Nu sunt sigur că Sigelf gândește la fel.

– Dar Sigebriht a stat de vorbă cu danezii, am zis.

Sigebriht, care mi se predase lângă Sceaftesburi, era fiul lui Sigelf.

– Știi precis?

– Știu precis. Ce se petrece în Cent? am întrebat, însă Swithwulf nu-mi răspunse. Tu ești episcopul, auzi o mulțime de lucruri de la preoții tăi. Haide, spune-mi.

Tot mai șovăia. În clipa următoare însă, ca și când s-ar fi rupt un stăvilar, cuvintele i se revărsară din gură:

– Pe vremuri aveam regatul nostru. Acum, Wessexul ne tratează ca pe ultimii țărănoi. Uită-te ce-am pățit când au debarcat Haesten și Harald! A venit cineva să ne apere? Nu?

Haesten debarcase pe coasta nordică a Centului, în timp ce jarlul Harald Păr-Sângeriu adusese peste două sute de nave pe țărmul sudic, unde invadase un burh în curs de construcție, măcelărindu-i pe toți cei dinăuntru. Trecând ținutul prin foc și sabie, trupele lui incendiaseră, omorâseră, luaseră oameni în robie și jefuiseră. Wessexul trimisese împotriva năvălitorilor o armată condusă de Æthelred și Edward, dar aceasta nu reușise să facă nimic. Æthelred și Edward își plasaseră oamenii pe marea culme împădurită din mijlocul Centului, după care se certaseră dacă să-l atace pe Haesten, în nord, sau pe Harald, în sud. În tot acest timp, Harald își continuase nestingherit ticăloșiile.

– L-am ucis pe Harald, am spus.

– Da, încuviință episcopul, dar abia după ce-a pustiit ținutul!

– Așadar oamenii de-aici vor ca Centul să redevină un regat de sine stătător?

Șovăi multă vreme înainte să răspundă, și chiar și atunci vorbi pe ocolite.

– Nimeni nu voia asta când trăia Alfred, dar acum?

M-am ridicat și m-am dus la o fereastră de la care puteam vedea docurile. Pescărușii țipau și se roteau pe cerul de vară. La docuri erau două gruie care mutau niște cai pe o corabie de negoț pântecoasă. Cala fusese împărțită în boxe unde erau închise animalele speriate.

– Unde se duc caii ăștia? am vrut să știu.

– Cai? făcu nedumerit Swithwulf. Dându-şi seama la ce mă refeream, îmi explică: Sunt trimişi la târg în Francia. Creştem cai foarte buni aici.

– Cine anume?

– Ealdormanul Sigelf.

– Iar Sigelf conduce ţinutul, am spus, în timp ce fiul lui stă de vorbă cu danezii.

Episcopul se înfioră.

– Aşa spui tu, zise el precaut.

M-am întors cu spatele la fereastră.

– Iar fiul lui a fost îndrăgostit de fiica ta, motiv pentru care îl urăşte pe Edward.

– Of, Doamne, murmură Swithwulf cu lacrimi în ochi, făcându-şi semnul crucii. Era tare necugetată, dar aşa de veselă!

– Îmi pare rău, am spus.

Clipi ca să-şi alunge lacrimile, apoi mă întrebă:

– Tu eşti cel care se ocupă de nepoţii mei?

– Da, sunt în grija mea.

– Aud că băiatul e plăpând, zise el îngrijorat.

– E doar un zvon, l-am liniştit. Amândoi sunt sănătoşi, dar e mai bine pentru ei dacă ealdormanul Æthelhelm nu ştie asta.

– Æthelhelm nu e un om rău, spuse episcopul în silă.

– Dar tot le-ar tăia gâturile nepoţilor tăi dacă ar avea prilejul.

Swithwulf încuviinţă din cap.

– Cum arată?

– Băiatul e brunet ca taică-său, fata e bălaie.

– Ca fiica mea, şopti el.

– Care s-a măritat cu aethelingul Wessexului, deşi el neagă acum, i-am zis. Iar Sigebriht, iubitul respins, s-a dus la danezi din ură faţă de Edward.

– Aşa e, spuse încet episcopul.

– Dar apoi i-a jurat credinţă lui Edward când Æthelwold a fugit în nord.

– Am auzit.

– E vrednic de încredere?

Francheţea întrebării îl descumpăni pe Swithwulf. Se încruntă şi se foi pe scaun, apoi îşi mută privirea spre fereastră, de unde se auzea croncănit de ciori. Într-un târziu murmură:

– N-aş avea încredere în el.

– Nu te-am auzit.

– N-aş avea încredere în el, repetă Swithwulf mai tare.

– Dar taică-său e ealdorman aici, nu Sigebriht.

– Sigelf e un tip îndărătnic, dar nu e neghiob, zise episcopul coborându-şi iarăşi glasul. Privindu-mă rugător, adăugă: N-o să recunosc niciodată că am purtat această discuţie.

– Ai auzit că am purtat o discuţie? l-am întrebat pe Finan.

– Nici o vorbă, zise el.

Am stat peste noapte la Hrofeceastre, iar a doua zi ne-am întors la Lundene odată cu fluxul. Aerul era rece deasupra apei, semn că venea toamna. Mi-am adunat oamenii din taverne şi i-am pus să-şi înşeueze caii. Mă ţineam departe de Fagranforda, deoarece era prea aproape de Natangrafum, aşa că mi-am dus mica trupă spre sud şi est, pe drumurile bine cunoscute, până am ajuns la Wintanceaster.

Edward fu deopotrivă surprins şi încântat să mă vadă. Ştiind că nu fusesem la Fagranforda în ultimul timp, nu mă întrebă despre gemeni; dimpotrivă, îmi spuse că sora lui îi trimisese veşti despre ei.

– Sunt bine, să ştii. Apoi, invitându-mă la un ospăţ, mă asigură: Nu servim mâncarea pe care o servea tatăl meu.

– Asta e o binecuvântare, stăpâne, am răspuns.

Alfred oferise întotdeauna mâncăruri serbede, supe limpezi şi legume fierte prea tare, pe când Edward cunoştea virtuţile cărnii. Se afla acolo şi tânăra lui soţie, dolofană şi aproape să nască; tatăl ei, ealdormanul Æthelhelm, era în mod clar sfetnicul de încredere al regelui. Erau mai puţini preoţi decât pe vremea lui Alfred, dar cel puţin o duzină veniseră la ospăţ. Printre ei se număra şi vechiul meu prieten Willibald.

Æthelhelm mă întâmpină cu voioşie.

– Ne temeam c-o să-i asmuţi pe danezi!

– Cine? Eu?

– Sunt liniştiţi, zise Æthelhelm, şi cel mai bine e să nu-i trezim.

Edward mă privi.

– Ai vrea să-i trezeşti?

– Ceea ce-aş face, Măria Ta, ar fi să trimit o sută dintre cei mai buni războinici în Cent. Aş mai trimite vreo două sau trei sute în Mercia şi aş construi burhuri acolo.

– În Cent? se miră Æthelhelm.

– Sunt tulburări acolo, am spus.

– Niciodată n-au avut astâmpăr, zise Æthelhelm dispreţuitor. Totuşi, îi urăsc pe danezi la fel de mult pe cât îi urâm şi noi.

– Fyrdul din Cent trebuie să apere ţinutul, declară Edward.

– Şi lordul Æthelred poate să construiască burhuri, adăugă Æthelhelm. Dacă vin danezii o să fim pregătiţi să-i întâmpinăm, dar n-are nici un rost să-i împungem cu băţul prin gard. Părinte Willibald!

– Stăpâne? zise acesta ridicându-se pe jumătate de la masă.

– Avem veşti de la misionarii noştri?

– O să avem, stăpâne. Sunt încredinţat c-o să avem.

– Misionari? am întrebat.

– La danezi, mă lămuri Edward. O să-i convertim.

– O să prefacem săbiile daneze în lame de plug, rosti Willibald plin de speranţă.

Chiar atunci îşi făcu apariţia un sol. Era un preot stropit din cap până-n picioare cu noroi care venea din Mercia. Îl trimisese Werferth, episcopul de Wygraceaster. După cum arăta, călărise fără oprire, aşa că în sală se făcu linişte în aşteptarea veştilor însemnate pe care probabil le aducea. Edward ridică o mână, iar harpistul îşi luă degetele de pe coarde.

– Măria Ta! Preotul îngenunche în faţa estradei pe care se afla masa regelui, scăldată în lumina lumânărilor. Aduc veşti bune, Măria Ta!

– A murit Æthelwold? întrebă Edward.

– Dumnezeu e mare! spuse preotul. Vremea minunilor nu s-a sfârşit!

– Minuni? am întrebat.

– Se pare că există un mormânt străvechi, Măria Ta, explică preotul. Un mormânt din Mercia, şi acolo au apărut îngerii să prevestească viitorul. Britania va fi creştină! Vei domni de la o mare la alta, Măria Ta! Sunt îngeri! Şi au adus profeţia din ceruri!

Se iscă un val de întrebări pe care Edward le opri cu un semn. El şi Æthelhelm îl iscodiră îndelung pe sol, aflând că episcopul Werferth trimisese nişte preoţi de încredere la mormântul străvechi, iar aceştia confirmaseră apariţia divină. Solul nu-şi putea stăpâni bucuria.

– Îngerii spun că danezii îşi vor întoarce faţa spre Hristos, Măria Ta, şi o să domneşti peste un singur regat, peste întreg neamul angelcynn!

– Ai văzut? Părintele Coenwulf, care scăpase după ce fusese încuiat în grajd în noaptea când se dusese să se roage cu Æthelwold, nu rezistă ispitei de a se arăta triumfător. Ai văzut, Lord Uhtred? Vremea minunilor nu s-a sfârşit!

– Slavă Domnului! zise Edward.

Pene de gâscă şi târfe de tavernă. Slavă Domnului.

Natangrafum deveni loc de pelerinaj. Sute de oameni se duseră acolo, şi cei mai mulţi fură dezamăgiţi, deoarece îngerii nu apăreau în fiecare noapte. Puteau să treacă săptămâni întregi până când să se zărească lumini la mormânt şi să se audă un cântec straniu din adâncurile lui de piatră. În acele momente, valea de sub cripta de la Natangrafum răsuna de ecoul rugăciunilor celor care căutau ajutor divin.

Numai câtorva li se îngăduia să intre în mormânt, iar aceia erau aleşi de părintele Cuthbert, alături de care treceau de oştenii care păzeau movila. Oştenii erau ai mei, conduşi de Rypere, însă flamura înfiptă pe vârful dealului, aproape de intrarea în mormânt, era stindardul lui Æthelflaed, înfăţişând o gâscă destul de mătăhăloasă care ţinea, în mod curios, o cruce într-o labă şi o sabie în cealaltă. Æthelflaed era convinsă că sfânta Werburgh o ocrotea, aşa cum ocrotise cândva un lan de grâu alungând un cârd de gâşte flămânde. Dacă asta era o minune,

atunci şi eu eram un făcător de minuni, dar aveam destulă minte ca să nu i-o spun lui Æthelflaed. Stindardul cu gâsca lăsa de înţeles că oştenii îi aparţineau lui Æthelflaed, şi toţi cei invitaţi să intre în mormânt aveau să creadă că era sub ocrotirea lui Æthelflaed. Nu era greu de crezut, deoarece nimeni nu şi-ar fi închipuit că Uhtred Asupritorul ar fi păzit un loc de pelerinaj creştin. După ce trecea de străjeri, vizitatorul ajungea la intrarea mormântului, luminată noaptea de făclii îndreptate asupra celor două mormane de cranii aşezate de-o parte şi de alta. Cuthbert îngenunchea alături de ei, se ruga alături de ei, apoi le cerea să-şi scoată armele şi zalele.

– Nimeni nu poate intra într-un loc al îngerilor cu veşmintele şi uneltele războiului, le spunea el aspru. După ce-i dădeau ascultare le dădea o licoare într-un pocal de argint şi le poruncea: Beţi până la fund!

Niciodată n-am încercat amestecul acela făcut de Ludda. Amintirea băuturii lui Ælfadell îmi era de ajuns.

– Îi face să viseze, stăpâne, îmi explică el într-una dintre puţinele ocazii când m-am dus la Turcandene.

Æthelflaed, care mă însoţea, stăruise să adulmece licoarea.

– Să viseze? întrebă ea.

– Câte unii mai şi vomită, zise Ludda, dar în cea mai mare parte visează.

Nu c-ar fi avut nevoie de vise; odată ce terminau de băut, când Cuthbert observa că li se înceţoşaseră ochii, îi lăsa să se târască pe coridorul lung al mormântului. Înăuntru vedeau zidurile, pereţii şi tavanul de piatră şi, de fiecare parte, încăperile pline ochi cu oase, luminate bine de făclii, pe când în faţa lor se aflau îngerii. Trei îngeri, nu doi, strânşi laolaltă la capătul coridorului şi înconjuraţi de penajul splendid al aripilor.

– Am ales trei pentru că trei e un număr sfânt, stăpâne, mă lămuri Cuthbert. Câte un înger pentru fiecare membru al Sfintei Treimi.

Penele de gâscă erau lipite cu clei de stâncă. Formau nişte evantaie care, în lumina slabă, puteau fi luate uşor drept aripi. Lui Ludda îi luase o zi întreagă să aranjeze penele, apoi

trebuise să le instruiască pe fete, ceea ce durase aproape o lună. Începeau să cânte încetişor ori de câte ori apărea câte un oaspete. Cuthbert le învăţase melodia aceea blândă şi visătoare, fără cuvinte, doar un murmur care se reflecta în pereţii de piatră.

Mehrasa era îngerul din mijloc. Pielea ei închisă la culoare, părul negru şi ochii de jais îi dădeau un aer misterios, iar Ludda adâncise misterul lipind câteva pene de corb printre cele albe. Toate fetele erau înveşmântate în in alb, însă Mehrasa avea şi un lanţ de aur la gât. Bărbaţii se holbau la ele fermecaţi, şi pe bună dreptate, căci fetele erau splendide. Cele două france bălaie, cu ochii lor mari, albaştri, păreau nişte făpturi de pe altă lume în mormântul acela întunecos, deşi amândouă, din câte mi-a spus Ludda, se puneau pe chicotit tocmai atunci când ar fi trebuit să fie mai solemne.

Probabil că vizitatorii nici măcar nu auzeau chicotelile. Un glas straniu, al lui Ludda, părea să iasă din stâncă. Ludda declama pe un ton grav că oaspeţii se aflau în faţa îngerului morţii şi a celor doi îngeri ai vieţii şi că trebuiau să le pună întrebările pe care le aveau de pus şi să aştepte răspunsul.

Întrebările erau importante, deoarece aşa aflam ce voiau să ştie oamenii. Bineînţeles, în cea mai mare parte erau chestiuni neînsemnate. Aveau să-şi moştenească o anumită rudă? Cum urma să fie recolta? Unele erau rugăciuni sfâşietoare pentru viaţa unui copil sau a unei soţii, altele implorau ajutorul la judecată sau într-o ceartă cu un vecin; Ludda le răspundea cum putea mai bine în timp ce fetele îşi intonau melodia suavă şi tristă. Erau însă şi întrebări mai interesante. Cine avea să domnească în Mercia? Urma oare un război? Danezii aveau să vină în sud şi să ia pământul saxonilor? Târfele, penele şi mormântul erau ca un năvod în care am prins nişte peşti grozavi. Beortsig, al cărui tată îi plătise bani buni lui Sigurd, venise la mormânt şi întrebase dacă danezii aveau să ocupe Mercia şi să pună pe tron un mercian supus. Încă şi mai interesant, Sigebriht din Cent se târâse prin coridorul strâmt, duhnind a tămâie arsă, vrând să afle care avea să fie soarta lui Æthelwold.

– Şi ce i-ai spus? l-am întrebat pe Ludda.

– Ce mi-ai poruncit Domnia Ta să spun, că toate nădejdile și visurile o să i se împlinească.

– Și s-au împlinit în noaptea aceea?

– Seffa și-a făcut datoria, mă înștiință Ludda cu un aer serios.

Æthelflaed aruncă o privire spre Seffa, una din cele două france. Ludda, părintele Cuthbert și cei trei îngeri locuiau în casa romană de la Turcandene.

– Îmi place, mă înștiințase părintele Cuthbert. Cred că ar trebui să stau într-o casă mare.

– Sfântul Cuthbert cel Comod?

– Sfântul Cuthbert cel Mulțumit, zise el.

– Și Mehrasa?

Se uită la ea cu venerație.

– E cu adevărat un înger, stăpâne.

– Pare fericită, am spus, și așa era. Mă îndoiam că pricepea pe deplin ce i se ceruse să facă, dar învăța engleza repede și era o fată deșteaptă. I-aș putea găsi un soț bogat, i-am zis lui Cuthbert ca să-l necăjesc.

– Stăpâne! exclamă el rănit. Dacă am îngăduința Domniei Tale, aș lua-o de soață.

– Și ea vrea asta?

Cuthbert chicoti, apoi încuviință din cap.

– Da, stăpâne.

– Atunci nu-i atât de deșteaptă pe cât pare, am mormăit. Dar întâi trebuie să termine aici. Și dacă rămâne grea, te închid în criptă cu restul oaselor.

Mormântul îmi aducea întocmai ce-mi doream. Cererile oamenilor ne spuneau ce aveau în minte; astfel, întrebările neliniștite ale lui Sigebriht despre Æthelwold confirmau că încă mai spera să devină rege al Merciei dacă Æthelwold îl detrona pe Edward. Cea de-a doua sarcină a îngerului era să combată zvonurile iscate în sud de prorocirile lui Ælfadell potrivit cărora danezii aveau să pună stăpânire pe întreaga Britanie. Zvonurile acestea îi demoralizaseră pe oameni atât în Mercia, cât și în Wessex, dar acum auzeau o altă profeție, cum că saxonii aveau să fie învingători, iar mesajul acesta, o știam, le dădea curaj

saxonilor în aceeași măsură în care-i nedumerea și-i enerva pe danezi. Voiam să-i atât. Voiam să-i învinge.

Îmi închipui că într-o bună zi, la multă vreme după moartea mea, danezii vor găsi un conducător care să-i unească, iar atunci lumea va fi mistuită de flăcări și sălile Walhallei se vor umple de morți veniți să petreacă, dar de când îi cunosc, îi iubesc și-i combat, danezii s-au dovedit certăreți și dezbinați. Duhovnicul soției mele de acum, un idiot, spune că e din cauză că Dumnezeu a semănat zâzania printre ei, însă eu am crezut dintotdeauna că motivul e altul: danezii sunt un popor încăpățânat, mândru și independent care nu acceptă să-și îndoaie genunchii în fața unui om numai pentru că acesta poartă o coroană. Vor urma un om ce poartă o sabie, dar îndată ce dă greș, se duc să caute alt conducător, astfel că oștile lor se adună, se destramă și apoi se strâng la loc. Am cunoscut danezi care aproape au reușit să țină laolaltă o oaste puternică și s-o conducă la triumf. Ubba, Guthrum, chiar și Haesten au încercat, dar în cele din urmă toți au pierdut. Danezii nu luptă pentru o cauză, nici măcar pentru o țară și cu atât mai puțin pentru un crez, ci numai pentru sine, iar atunci când suferă o înfrângere oștirile lor dispar pe dată, oamenii plecând în căutarea altui senior care să-i conducă spre argint, femei și pământuri.

Ținând seama de toate acestea, îngerii mei erau o momeală menită să-i convingă pe danezi că în război se putea câștiga faimă.

– A fost vreun danez să vadă mormântul? l-am întrebat pe Ludda.

– Doi, stăpâne, ambii negustători.

– Și le-ai spus?

Ludda șovăi, se uită la Æthelflaed, apoi iarăși la mine.

– Le-am spus ce mi-ai poruncit să le spun, stăpâne.

– Așa ai făcut?

Încuviință din cap și-și făcu semnul crucii.

– Le-am spus c-o să mori, stăpâne, și că un danez o să capete o faimă grozavă ucigându-l pe Uhtred de Bebbanburg.

Æthelflaed trase aer în piept şi, la fel ca Ludda, îşi făcu grăbită cruce.

– Ce le-ai spus? îl întrebă ea.

– Ce mi-a poruncit lordul Uhtred să le spun, doamnă, zise el stânjenit.

– Provoci soarta, mă mustră Æthelflaed.

– Vreau ca danezii să vină, şi pentru asta trebuie să le ofer o momeală.

Plegmund se înşela, Æthelhelm se înşela, Edward se înşela. Pacea e un lucru bun, dar nu avem pace decât atunci când duşmanul e prea speriat ca să pornească la război. Danezii nu stăteau liniştiţi pentru că-i potolise zeul creştin, ci pentru că-i distrăgeau alte chestiuni. Edward voia să creadă că renunţaseră la visurile de a cuceri Wessexul, însă eu ştiam că aveau să vină. Nici Æthelwold nu renunţase la visul lui. Avea să vină, şi odată cu el avea să vină o hoardă sălbatică de danezi înarmaţi cu săbii şi suliţe. Voiam să vină. Voiam să-i termin. Voiam să fiu sabia saxonilor.

Şi tot nu veneau.

Niciodată n-am înţeles de ce le-a luat atât de mult timp danezilor să profite de moartea lui Alfred. Presupun că, dacă Æthelwold ar fi fost un conducător care să-şi însufleţească oamenii şi nu un tip slab, ar fi venit mai devreme, dar ei au aşteptat atât de mult, încât toţi saxonii din vest erau încredinţaţi că zeul lor le ascultase rugăciunile şi-i făcuse paşnici pe danezi. În tot acest timp, îngerii mei îşi susurau cele două cântece, unul pentru saxoni şi unul pentru danezi; poate că a contat şi asta. Erau o sumedenie de danezi care voiau să-mi agaţe tigva în faţa casei lor, iar cântecul din mormânt îi îndemna să treacă la fapte.

Cu toate astea, şovăiau.

Arhiepiscopul Plegmund era triumfător. La doi ani după încoronarea lui Edward am fost chemat la Wintanceaster şi silit să îndur o predică lungă în noua biserică. Plegmund, aspru şi înflăcărat, pretindea că Dumnezeu obţinuse victoria acolo unde toate săbiile oamenilor dăduseră greş.

– Suntem în ultimele zile, spuse el. Vedem deja zorii împărăției lui Hristos.

Îmi amintesc acea vizită pentru că a fost ultima oară când am văzut-o pe Ælswith, văduva lui Alfred. Se retrăgea la o mănăstire, nu chiar de bunăvoie, ci la insistențele lui Plegmund, după cum am aflat.

– Îl sprijină pe arhiepiscop, dar el n-o poate suferi! E cicălitoare, îmi zise Offa la taverna La Doi Cocori.

– Mi-e milă de măicuțe, am spus.

– Of, Doamne, o să le pună pe jar, zâmbi Offa. Îmbătrânise. Tot mai umbla cu câinii după el, însă nu mai lua la dresat alții noi. Sunt tovarășii mei acum, îmbătrânim împreună, îmi spuse el în timp ce mângâia un terrier pe urechi. Dar am dureri mari, stăpâne.

– Îmi pare rău.

– Dumnezeu o să mă ia la el în curând, murmură Offa, și nu se înșela.

– Ai călătorit mult vara asta?

– A fost greu, dar m-am dus în nord și la răsărit. Acum merg acasă.

– Spune-mi ce se petrece, i-am cerut punând niște bani pe masă.

– O să atace.

– Știu asta.

– Jarlul Sigurd și-a revenit, iar corăbiile trec marea.

– Corăbiile trec tot timpul marea, am zis.

– Sigurd a dat sfară-n țară că e rost de câștigat pământuri.

– Wessexul.

Offa încuviință din cap.

– Prin urmare, oamenii dau năvală să intre în echipajele lui.

– Unde?

– Se adună la Eoferwic.

Aflasem deja această veste de la negustătorii care fuseseră în Northumbria. Veniseră noi și noi corăbii, pline cu războinici ambițioși și flămânzi, dar toți negustătorii pretindeau că armata se strângea ca să-i atace pe scoți.

– Asta vor să crezi Domnia Ta, zise Offa luând o monedă de argint de pe masă și plimbându-și degetul peste conturul capului lui Alfred. Faci o treabă foarte deșteaptă la Natangrafum, adăugă el cu șiretenie.

Am tăcut câteva clipe. Un cârd de gâște era mânat pe ulița din fața tavernei, și se auziră strigăte mânioase când un câine lătră la ele.

– Nu știu despre ce vorbești, am răspuns fără vlagă.

– N-am spus nimănui, mă asigură el.

– Visezi, Offa!

Mă privi și-și făcu semnul crucii pe pieptul slăbănog.

– Îți jur, stăpâne, n-am zis nimănui. Dar a fost o treabă deșteaptă, ești vrednic de toată lauda. L-a scos din minți pe jarlul Sigurd! Chicotind, sparse o alună cu mânerul de os al cuțitului. Ce-a zis unul dintre îngerii tăi? Că Sigurd e un pitic foarte prost înzestrat? Chicoti iar și clătină din cap. L-a înfuriat la culme, stăpâne. Și poate că de asta îi dă bani lui Eohric, o grămadă de bani. Eohric o să-și unească forțele cu danezii.

– Edward spune că Eohric i-a făgăduit pacea, am spus.

– Și Domnia Ta știi cât prețuiesc făgăduielile lui Eohric, replică Offa. O să facă ce-ar fi trebuit să facă acum douăzeci de ani. O să se unească împotriva Wessexului cu toții, toți danezii și toți saxonii care-l urăsc pe Edward.

– Ragnar? am întrebat.

Ragnar era vechiul meu prieten drag, un om care-mi era ca un frate și pe care nu-l văzusem de ani de zile.

– Nu face prea bine, zise Offa cu blândețe. Nu e în stare să meargă.

Asta mă întristă. Mi-am mai turnat niște bere, iar una din fetele de la tavernă se repezi să vadă dacă urciorul era gol, însă am alungat-o cu o fluturare din mână.

– Și ce-mi poți spune despre Cent? l-am întrebat pe Offa.

– Ce vrei să știi?

– Sigebriht îl urăște pe Edward și vrea să aibă propriul regat.

Offa clătină din cap.

– Sigebright e un neghiob cu caș la gură, dar taică-său l-a adus pe calea cea bună. A folosit chiar și biciul, să știi. Centul o să rămână credincios Wessexului, n-am nici o îndoială.

– Sigebriht nu stă de vorbă cu danezii?

– Dacă o face, n-am auzit nici o șoaptă despre asta. Nu, stăpâne, Centul e loial. Sigelf știe că nu poate stăpâni Centul de unul singur, și pentru el Wessexul e un aliat mai bun decât danezii.

– I-ai spus lui Edward toate astea?

– I-am spus părintelui Coenwulf, zise el. Coenwulf era acum cel mai apropiat sfetnic al lui Edward și-l însoțea mereu. Chiar i-am spus de unde va veni atacul, adăugă Offa.

– De unde anume?

Se uită la monedele de pe tablă fără să scoată o vorbă. Cu un oftat, am mai pus două, iar Offa le trase pe toate spre el și le așeză într-un șir drept.

– Vor să crezi că atacul va veni din Anglia de Est, dar nu-i așa. Adevăratul atac se va da din Ceaster.

– Cum ai aflat?

– De la Brunna.

– Nevasta lui Haesten?

– E creștină, să știi.

– Cu adevărat?

Întotdeauna crezusem că botezul nevestei lui Haesten fusese un șiretlic menit să-l păcălească pe Alfred.

– A văzut lumina, spuse Offa în zeflemea. Da, stăpâne, e foarte cucernică, și mi s-a spovedit. Privindu-mă cu ochii săi triști, continuă: Am fost preot odinioară, și pesemne nu încetezi nicicând să fii preot. Voia să se spovedească și să fie împărtășită, așa că, Doamne iartă-mă, i-am dat ceea ce voia. Acum, Doamne iartă-mă, am destăinuit lucrurile pe care mi le încredințase numai mie.

– Danezii o să strângă o oaste în Anglia de Est?

– O să prinzi de veste, n-am nici o îndoială, dar n-o să afli de oastea care se adună la Ceaster, și asta e cea care o să pornească spre sud.

– Când?

– După ce se strânge recolta, şopti Offa plin de convingere. Sigurd şi Cnut vor să aibă cea mai mare oaste din câte s-au văzut în Britania. Spun că a venit vremea să pună capăt războiului pentru totdeauna. O să vină când grânele o să fie în hambare, ca să-şi hrănească oamenii şi caii. Vor ca oastea cea mai mare de când e lumea să năvălească în Wessex.

– O crezi pe Brunna?

– Îşi urăşte bărbatul, aşa că o cred.

– Ce mai spune Ælfadell? am vrut să ştiu.

– Spune ceea ce-i porunceşte Cnut să spună, că atacul va veni de la răsărit şi că Wessexul va cădea. Cu un suspin, Offa urmă: Aş vrea să trăiesc destul ca să văd sfârşitul poveştii ăsteia, stăpâne.

– Mai ai pe puţin zece ani, i-am zis, însă el clătină din cap.

– Simt cum se apropie îngerul morţii, stăpâne. Dar Domnia Ta ai fost întotdeauna bun cu mine. Îţi sunt dator pentru această bunătate.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Ba da, stăpâne. Ridică privirea şi am văzut uimit că ochii îi erau plini de moarte. Nu toţi au fost buni cu mine, stăpâne, dar Domnia Ta ai fost întotdeauna mărinimos.

Eram stânjenit.

– Întotdeauna mi-ai fost de ajutor, am mormăit.

– Aşadar, din respect şi recunoştinţă pentru Domnia Ta, o să-ţi dau un ultim sfat.

Spre uimirea mea, împinse monedele spre mine.

– Nu, am zis.

– Fă-mi plăcerea asta, stăpâne. Vreau să-ţi mulţumesc. Alungându-şi o lacrimă care i se scurgea pe obraz, împinse monedele mai aproape de mine şi şopti: Să n-ai încredere în nimeni, stăpâne. Fereşte-te de Haesten, fereşte-te de oastea de la vest. În timp ce mă privea în ochi, cuteză să-mi atingă mâna cu un deget. Fereşte-te de armata de la Ceaster şi nu-i lăsa pe păgâni să ne nimicească, stăpâne.

Muri în vara aceea.

Apoi se coapseră grânele, şi recolta se dovedi bună.

După aceea veniră păgânii.

Zece

Mi-am dat seama după aceea, însă nu mi-a mai folosit la nimic. O ceată de războinici se îndreptă spre Natangrafum şi, pentru că era alcătuită în mare parte din saxoni, nu trezi bănuielile nimănui. Sosiră într-o seară când mormântul era gol, deoarece pacea dura de atâta vreme, că îngerii îşi făceau apariţia rareori, dar năvălitorii ştiau precis unde să meargă. Se duseră drept la casa romană de lângă Turcandene şi, luându-i pe nepusă masă pe paznici, îi uciseră în câteva clipe. A doua zi, când am ajuns acolo, am văzut numai sânge peste tot.

Ludda era mort, presupuneam că încercase să apere casa, iar trupul său cu maţele scoase zăcea lăţit pe prag. Chipul îi era schimonosit de durere. Alţi opt oameni de-ai mei fuseseră ucişi şi despuiaţi de zale, brăţări şi orice alt obiect de preţ. Pe un perete, unde tencuiala romană încă mai stătea lipită de cărămizi, cineva pictase cu sânge un corb în zbor. Picăturile şiroiseră pe zid, şi am putut vedea urma mâinii făptaşului sub ciocul încovoiat al păsării.

– Sigurd, am mormăit furios.

– E semnul lui, stăpâne? mă întrebă Sihtric.

– Da.

Fetele nu erau acolo. Îmi închipuiam că năvălitorii le luaseră, însă nu izbutiseră s-o găsească pe Mehrasa, fata cu pielea neagră. Ea şi părintele Cuthbert se ascunseseră într-o pădure din apropiere şi ieşiseră numai când fuseseră siguri că la locul

măcelului erau oamenii mei şi nu ai altcuiva. Cuthbert plângea în hohote.

– Stăpâne, stăpâne, fu tot ce putu îngăima la început.

Căzu în genunchi în faţa mea, frângându-şi mâinile mari. Mehrasa se stăpânea mai bine, deşi refuză să treacă pragul îmbibat de sânge al casei, unde muştele bâzâiau peste burta despicată a lui Ludda.

– Ce s-a întâmplat? am vrut să ştiu.

– Vai, Doamne, gemu părintele Cuthbert.

L-am plesnit tare peste faţă.

– Ce s-a întâmplat?

– Au venit la apusul soarelui, stăpâne, bâigui el încercând să-şi oprească tremuratul mâinilor. Erau mulţi! Am numărat douăzeci şi patru! Trebui să se întrerupă, căci tremura prea tare. Când dădu să vorbească iarăşi, din gură nu-i ieşi decât un scheunat, dar, văzându-mi mina furioasă, trase aer în piept şi izbuti să spună: I-au vânat, stăpâne.

– Cum adică?

– Au scotocit prin toată casa. Şi în livada dinspre iaz.

– Stăteaţi ascunşi.

– Da, stăpâne. Plângea din nou, şi glasul abia i se auzea. Sfântul Cuthbert cel Laş, stăpâne.

– Nu fi neghiob, m-am răstit. Ce puteai face împotriva atâtor războinici?

– Le-au luat pe fete, stăpâne, şi i-au omorât pe toţi ceilalţi. Şi mi-era drag Ludda.

– Şi mie mi-era drag Ludda, însă acum trebuie să-l îngropăm.

Într-adevăr, mi-era drag Ludda. Era un pungaş deştept care mă slujise bine. Ceea ce mă durea şi mai mult era faptul că avusese încredere în mine, şi acum era despicat de la vintre până la coaste, iar muştele se îngrămădeau peste maţele lui.

– Voi ce făceaţi în timp ce el era măcelărit? l-am întrebat pe Cuthbert.

– Priveam apusul de pe deal, stăpâne.

Am râs fără pic de veselie.

– Priveaţi apusul!

– Da, stăpâne! spuse el rănit de cruzimea din hohotul meu.

– Şi de atunci aţi stat ascunşi?

Se uită în jur la leşurile sfârtecate şi se cutremură din toate încheieturile, apoi se aplecă să verse.

Cei doi îngeri dezvăluiseră deja toată înşelătoria, m-am gândit, iar danezii îşi băteau joc de noi. M-am uitat spre nord-est căutând urme de fum pe cer, semnul că războiul izbucnise, însă n-am văzut nimic. Eram ispitit să cred că ucigaşii fuseseră doar o bandă de tâlhari care, după ce-şi obţinuseră răzbunarea, se întorseseră într-un ţinut mai sigur, dar fusese oare numai asta? O răzbunare pentru corăbiile de la Snotengaham? Şi dacă era o asemenea răzbunare, de unde ştiuseră năvălitorii că îngerii erau puşi de mine acolo? Sau cumva pacea lui Plegmund se spărsese într-o mie de bucăţi însângerate? Atacatorii nu dăduseră foc clădirii romane, ceea ce însemna că nu voiau să atragă atenţia.

– Spui că erau şi saxoni printre ei? l-am întrebat pe Cuthbert.

– I-am auzit vorbind, stăpâne. Da, erau saxoni.

Oamenii lui Æthelwold? În cazul ăsta războiul începuse şi, dacă Offa avea dreptate, urma un atac dinspre Ceaster.

– Săpaţi gropi, le-am poruncit oamenilor mei.

Trebuia să ne înmormântăm tovarăşii, dar pe Sihtric l-am trimis cu trei războinici la Fagranforda. Toţi membrii gospodăriei mele trebuiau să se retragă la Cirrenceaster, luând cu ei şi animalele.

– Spune-i lui Lady Æthelflaed că trebuie să se ducă în sud, în Wessex, i-am zis lui Sihtric. Să le dea vestea lui Æthelred şi fratelui ei. Să se asigure că regele Edward află! Spune-i că am nevoie de oameni şi că am pornit spre Ceaster. Cere-i lui Finan să-şi aducă toţi războinicii aici.

Mi-a luat o zi să-mi adun oamenii. I-am îngropat pe Ludda şi pe ceilalţi în cimitirul bisericii din Turcandene, iar Cuthbert spuse rugăciuni lângă movilele proaspăt ridicate. Tot mai scrutam cerul, însă n-am văzut nici o trâmbă de fum. Era miezul verii, pe cerul senin pluteau doar câţiva nori leneşi; în timp ce călăream spre nord nu ştiam dacă ne îndreptam spre război sau nu.

Aveam doar o sută patruzeci și trei de oameni, pe când danezii, dacă veneau la atac, ar fi fost mii. Ne-am oprit la Wygraceaster, burhul cel mai nordic din Mercia saxonă, iar sosirea noastră îl surprinse pe intendentul episcopului.

– N-am nici o veste despre un atac danez, stăpâne, îmi spuse el.

Pe strada din fața casei episcopului se ținea un târg, cu forfota obișnuită, deși prelatul însuși era în Wessex.

– Umpleți-vă hambarele, i-am spus intendentului. Acesta făcu o plecăciune, dar puteam vedea că nu era convins. Cine comandă garnizoana de aici? l-am întrebat.

Era un anume Wlenca, om de-al lui Æthelred, care se înfurie când i-am spus că trebuia să considere că războiul începuse.

– Am fi aflat dacă era război, zise el cu înfumurare, fără să adauge cuvenitul „stăpâne".

– Nu știu dacă a început sau nu, i-am mărturisit. Dar trebuie să ne purtăm ca și când ar fi început.

– Lordul Æthelred mi-ar da de veste dacă danezii ar ataca, stărui el trufaș.

– Æthelred se scarpină în fund la Gleawecestre, i-am replicat mânios. Asta ai făcut când a năvălit Haesten ultima dată? Cum mă privea ursuz, fără să răspundă, l-am întrebat: Cum ajung la Ceaster?

– Pe drumul roman, zise el arătând cu mâna.

– Pe drumul roman, stăpâne, am spus.

Șoväi. Avea de gând să mă sfideze, dar bunul simț învinse până la urmă.

– Da, stăpâne.

– Și spune-mi ce loc ușor de apărat e la o zi de călărit de aici.

Ridică din umeri.

– Ai putea încerca la Scrobbesburh, stăpâne.

– Adună fyrdul și pune-ți oamenii pe ziduri.

– Îmi știu îndatoririle, stăpâne.

Asprimea răspunsului mă lămuri că nici prin cap nu-i trecea să aducă întăriri pentru oștenii lui, care trândăveau pe metereze. Cerul acela senin, nevinovat îl încredința că nu era nici o

primejdie. Fără îndoială, îndată ce am plecat a trimis un sol la Æthelred să-i spună că mă speriasem fără motiv.

Poate că mă speriasem degeaba, într-adevăr. Singura dovadă a războiului era măcelul de la Turcandene, dacă nu puneam la socoteală instinctul meu de războinic. Războiul trebuia să vină, se ascunsese prea mult timp, şi eram convins că incursiunea în urma căreia fusese ucis Ludda era prima scânteie a unui foc mistuitor.

Am luat-o spre miazănoapte pe drumul roman care străbătea valea Sæfernului. Îmi lipsea Ludda, cu uimitoarea lui cunoaştere a tuturor potecilor din Britania. Trebuia să cerem lămuriri adesea, şi oamenii pe care-i întrebam nu ne puteau îndruma decât până la satul sau oraşul următor. Scrobbesburh se afla la vest de ceea ce părea a fi cea mai scurtă cale spre nord, aşa că nu ne-am dus acolo, preferând să ne petrecem noaptea printre ruinele romane impunătoare din Rochecestre, un loc uimitor. Fusese un oraş roman aproape la fel de mare ca Lundene, dar acum era o umbră palidă cu stafii, ziduri părăginite, lespezi sparte, pilaştri căzuţi şi marmură ciobită. Erau puţini locuitori; colibele lor din lut şi paie se sprijineau de zidurile romane, iar oile şi caprele lor păşteau printre rămăşiţele gloriei de odinioară. Un preot sfrijit, singurul om de acolo cu care ne-am putut înţelege, încuviinţă în tăcere când i-am spus că mă temeam de o năvălire a danezilor.

– Unde te-ai duce dacă vin danezii? l-am întrebat.

– La Scrobbesburh, stăpâne.

– Atunci du-te în clipa asta, şi spune-le celorlalţi săteni să plece şi ei. Aveţi o garnizoană aici?

– Nu, stăpâne, n-avem thegn. Galezii l-au ucis pe ultimul.

– Şi dacă vreau să ajung la Ceaster pe unde s-o iau?

– Nu ştiu, stăpâne.

Locurile precum Rochecestre mă umplu de disperare. Îmi place mult să construiesc, dar, uitându-mă la ce-au făcut romanii, îmi dau seama că noi nu putem clădi ceva nici pe jumătate la fel de frumos. Înălţăm săli mătăhăloase din stejar şi ziduri de piatră, aducem pietrari din Francia care ridică biserici ori

săli de ospețe cu stâlpi grosolani, pe când romanii construiau ca niște zei. Pe tot cuprinsul Britaniei, casele, podurile, sălile și templele lor încă stau în picioare, deși au fost înălțate cu sute de ani în urmă. Acoperișurile au căzut și tencuiala s-a scorojit, dar clădirile dăinuie și vor dăinui. Mă întreb cum au putut fi învinși niște oameni care au fost în stare să facă asemenea minunății. Creștinii ne spun că ne îndreptăm negreșit spre vremuri mai bune, spre împărăția zeului lor pe pământ, însă zeii mei promit doar haosul sfârșitului lumii, și e de ajuns să te uiți în jur ca să vezi că totul se năruie, se descompune, dovadă că vine haosul. Nu urcăm pe scara lui Iacob spre desăvârșirea divină, ci ne împleticim la vale spre Ragnarok.

A doua zi aduse nori mai grei care umbreau pământul în timp ce călăream pe crestele colinelor joase, lăsând în urmă valea Sæfernului. N-am văzut alt fum decât cel care se ridica în fire subțiri din vetrele cătunelor. La vest, culmile dealurilor galeze dispăreau în nori. Dacă ar fi fost un atac, m-am gândit, am fi aflat deja, fără îndoială. Am fi întâlnit soli grăbiți să dea vestea măcelului sau refugiați din calea năvălitorilor. În loc de asta, străbăteam sate pașnice și câmpuri pe care se zăreau primii secerători, urmând neabătut drumul roman, cu pietrele sale așezate din milă în milă. De acum coboram spre nord, către Dee. Spre seară începu să plouă, și am găsit adăpost într-o sală de lângă drum. Era părăginită, pereții din lemn de stejar fuseseră pârjoliți de un incendiu care totuși nu izbutise s-o mistuie.

– Au încercat, ne spuse proprietara, o văduvă al cărei soț fusese ucis de oamenii lui Haesten. Din fericire, Dumnezeu a trimis ploaia, stingând focul, însă asta nu m-a ferit și pe mine. Danezii, spuse femeia, nu erau niciodată departe. Și dacă nu-s danezii sunt galezii, încheie ea cu amărăciune.

– Și atunci de ce mai stai aici? o întrebă Finan.

– Unde să mă duc? Trăiesc aici de peste patruzeci de ani, unde s-o iau de la capăt? Mi-ai cumpăra pământul ăsta?

Ploaia picură prin acoperișul de stuf toată noaptea, dar în zori un vânt rece risipi norii. Ne era foame, căci văduva nu avusese hrană pentru toți oamenii mei. Ar fi avut dacă ar fi tăiat

cocoşii care cântau şi porcii care erau mânaţi spre păduricea de fagi din apropiere pe când ne înşeuam caii. Cât timp Oswi, slujitorul meu, strângea chinga armăsarului, m-am dus să mă uşurez în şanţul de la nord de clădire. Privind în depărtare, la cerul înnorat, am avut impresia că se zărea o pată cenuşiu-închis.

– Finan, l-am strigat. Ăla e fum?

– Dumnezeu ştie, stăpâne. Trag nădejde că da.

Am izbucnit în râs.

– Tragi nădejde că da?

– Dacă pacea mai ţine multă vreme o să-mi pierd minţile.

– Dacă ţine până în toamnă mergem în Irlanda să le spargem capetele duşmanilor tăi, i-am făgăduit.

– Nu la Bebbanburg?

– Am nevoie de cel puţin o mie de oameni pentru asta, şi ca să fac rost de o mie de oameni îmi trebuie câştigurile pe care nu le aduce decât un război.

– Pe toţi ne chinuie visurile, spuse el cu tristeţe. Privind lung spre nord, adăugă: Se prea poate să fie fum, stăpâne. Sau poate doar un nor de furtună...

Chiar atunci sosiră călăreţii.

Erau trei, galopând dinspre miazănoapte. Când ne văzură cotiră de pe drum şi-şi îndemnară caii obosiţi şi plini de noroi spre sala văduvei. Erau oamenii lui Merewalh, trimişi spre sud să-l prevină pe Æthelred că danezii atacaseră.

– Sunt mii, stăpâne, îmi spuse agitat unul dintre ei.

– Mii?

– Nu i-am putut număra, stăpâne.

– Unde sunt?

– La Westune, stăpâne.

– Unde e asta? am întrebat, căci numele acela nu-mi spunea nimic.

– Nu departe.

– La două ceasuri de călărit, stăpâne, interveni alt oştean.

– Şi Merewalh?

– Se retrage, stăpâne.

Îmi dezvăluiră mesajul pe care i-l trimisese Merewalh lui Æthelred, anume că o armată daneză părăsise Ceasterul, cu mult prea mulţi războinici pentru ca mica trupă a lui Merewalh să-i poată opri sau chiar înfrunta. Cum danezii veneau spre sud, Merewalh, amintindu-şi tactica pe care o folosisem împotriva lui Sigurd, se retrăgea spre graniţa cu Ţara Galilor în speranţa că sălbaticii de acolo aveau să se repeadă de pe dealuri asupra năvălitorilor.

– Când au atacat? am vrut să ştiu.

– Azi-noapte, stăpâne. În amurg.

Un moment ciudat, m-am gândit. Pe de altă parte, probabil voiseră să prindă trupele lui Merewalh pe picior greşit, caz în care nu-şi făcuseră bine socotelile. Merewalh fusese vigilent, cercetaşii îl avertizaseră, aşa că izbutise să scape.

– Câţi oameni are acum? am întrebat.

– Optzeci şi trei, stăpâne.

– Şi cine-i comandă pe danezi? Ce flamuri ai văzut?

– Un corb, stăpâne, altul cu un topor zdrobind o cruce şi altul cu o tigvă.

– Erau şi nişte dragoni, spuse al doilea oştean.

– Şi două flamuri cu lupi, adăugă al treilea.

– Şi un cerb cu cruci în loc de coarne, zise cel dintâi.

Cu o minte pătrunzătoare, acesta îmi spusese ce voiam să ştiu.

– Un corb în zbor? l-am întrebat.

– Da, stăpâne.

– Ăsta e Sigurd. Toporul e Cnut, iar tigva e Haesten.

– Şi cerbul, stăpâne?

– Æthelwold, am mârâit.

Prin urmare, Offa avusese dreptate: danezii atacau de la Ceaster, iar asta însemna că se îndreptau spre sud, după toate aparenţele sub conducerea lui Æthelwold. M-am uitat spre nord, gândindu-mă că danezii nu puteau fi prea departe.

– Lordul Æthelred te va trimite la regele Edward, i-am zis primului oştean.

– Tot ce se poate, stăpâne.

– Pentru că i-ai văzut pe danezi. Spune-i regelui Edward că am nevoie de oameni. Spune-i... M-am întrerupt, încercând să găsesc o soluție care să nu fie distrusă de trecerea timpului. Peste câteva clipe am continuat: Spune-i că ne vom întâlni la Wygranceaster. Și dacă Wygranceaster e sub asediu, spune-i să mă caute la Cirrenceastre.

Știam deja că aveam să fim nevoiți să ne retragem. Până când Edward răspundea trimițând oameni, dacă accepta să-mi trimită, riscam să fiu împins la sud de Temes.

Cei trei oșteni porniră spre miazăzi. Noi am luat-o cu prudență spre nord, trimițând cercetași în față și pe flancuri. Am văzut atunci că pata neagră de pe cerul dimineții nu era un nor de furtună, ci fumul iscat de stuful ce ardea.

De câte ori n-am văzut pe cer fumul războiului, negru și învârtejit, ridicându-se de după copaci sau dintr-o vale! Știam de fiecare dată că o gospodărie, un sat ori un conac se prefăceau în scrum. În timp ce călăream agale spre miazănoapte, mi-am dat seama că pacea lui Plegmund se sfârșise. Fusese o pace care covârșește orice minte, după cum se spune în cartea sfântă a creștinilor[1]; fără îndoială, pacea lui Plegmund era dincolo de puterea de pricepere a oricărui om. Danezii stătuseră liniștiți atâta vreme, încât Plegmund își închipuise că zeul lui îi jugănise, însă acum rupseseră acea pace de înțeles, iar satele, fermele, căpițele de fân și morile ardeau cu flăcări mari.

I-am văzut pe danezi peste un ceas. Cercetașii veniră să ne spună unde era dușmanul, deși fumul de pe cer ne lămurise deja. Pe deasupra, drumul era plin de oameni care încercau să fugă de năvălitori. Ne-am dus pe creasta unui deal jos, împădurit, și am privit cum ardeau gospodăriile. Imediat sub noi era un conac împânzit de războinici. Lângă sala mare fusese trasă o căruță în care jefuitorii încărcau recolta abia strânsă.

– Câți sunt? l-am întrebat pe Finan.

– Acolo sunt trei sute de oameni, zise el. Cel puțin trei sute.

[1] Filipeni 4:7 (n.tr.)

Şi mai mulţi erau în valea largă. Pâlcuri de danezi traversau pajiştile, căutând fugari sau alte locuri pe care să le pustiască. Am zărit un grup de femei şi copii care fuseseră lăsaţi în viaţă; erau păziţi de danezi cu săbii, urmând să fie duşi la un târg de sclavi de peste mare. O a doua căruţă, încărcată cu oale, hârleţe, un război de ţesut, săpăligi şi orice mai putea fi folosit, se îndrepta spre nord. După ea veneau femeile şi copiii şi o mare turmă de animale. În cele din urmă, un războinic aruncă o făclie aprinsă pe acoperişul sălii. Un corn începu să sune din vale; treptat, danezii se supuseră chemării lui stăruitoare şi se duseră spre drum.

– Doamne sfinte, murmură Finan. Sunt sute de nenorociţi!

– Ai văzut tigva? l-am întrebat, cu ochii la un craniu omenesc înfipt într-un par.

– Haesten, spuse Finan.

M-am uitat eu însumi după Haesten, dar erau prea mulţi călăreţi. N-am mai zărit nici o altă flamură, cel puţin nici una pe care s-o recunosc. Preţ de câteva clipe am fost ispitit să-mi duc oamenii spre est şi să coborâm dealul în galop ca să tăiem calea duşmanilor rătăciţi, însă mi-am dat seama că n-ar fi fost o idee bună. Cei rătăciţi nu erau departe de cetele mai mari, care s-ar fi repezit după noi, copleşindu-ne numeric. Danezii nu se mişcau repede, caii lor erau odihniţi şi bine hrăniţi. Acum, sarcina mea era să stau înaintea lor ca să urmăresc ce făceau şi încotro se duceau.

Am coborât pe drum. Ne-am retras de-a lungul întregii zile, şi de-a lungul întregii zile danezii se ţinură aproape de noi. Am văzut cum dădură foc conacului văduvei, apoi am văzut fumul ridicându-se la răsărit şi la apus. Trâmbele mari de pe cer îmi dădeau de înţeles că erau trei cete de războinici care pustiau ţara. Danezii nici măcar nu se osteneau să trimită cercetaşi, ştiau că erau destul de numeroşi ca să zdrobească orice inamic, pe când cercetaşii mei erau tot timpul împinşi înapoi. De fapt, eram orb. Nu aveam habar câţi danezi veniseră, ştiam doar că erau sute şi că fumul se înălţa; eram furios, atât de furios, încât majoritatea oamenilor mei îmi ocoleau privirea. Lui Finan nu-i păsa.

– Ne trebuie un prizonier, zise el.

Danezii erau însă prudenţi. Stăteau în pâlcuri mari, întotdeauna prea mulţi pentru oamenii mei.

– Nu se grăbesc, observă nedumerit Finan. Asta e straniu. Nu se grăbesc deloc.

Am urcat pe alt deal. Părăsiserăm drumul pentru că oamenii care fugeau spre sud voiau să se ţină pe lângă noi, ca să-i apărăm, însă prezenţa lor ne făcea uşor de atacat. Le-am spus fugarilor să-şi continue înaintarea spre miazăzi, pe când noi am rămas să-i urmărim pe danezi de pe dealurile de la est de drum. Pe măsură ce se scurgeau ceasurile eram tot mai descumpănit. După cum zisese Finan, danezii nu se grăbeau deloc. Umblau după mâncare ca şobolanii într-un hambar gol, scotocind fiecare colibă, fiecare conac şi fiecare fermă, luând tot ce li se părea de folos, însă ţinutul acesta mai fusese jefuit de multe ori, aflându-se în porţiunea primejdioasă dintre Mercia saxonă şi cea daneză, aşa că prada trebuie să fi fost neînsemnată. Adevăratele bogăţii se găseau la sud; prin urmare, de ce nu se grăbeau? Fumul îi prevenea pe ţărani, dându-le răgaz să-şi îngroape avutul ori să-l ia cu ei. Nu avea nici o noimă. Danezii adunau resturi în timp ce ospăţul le stătea la îndemână. Ce aveau în minte?

Ştiau că-i urmăream. E cu neputinţă să ascunzi o sută patruzeci şi trei de oameni într-un ţinut pe jumătate împădurit; trebuie să ne fi observat de departe, deşi nu puteau şti cine eram deoarece alesesem să nu-mi înalţ stindardul. Dacă ar fi ştiut că Uhtred de Bebbanburg era atât de aproape şi atât de depăşit numeric poate că s-ar fi străduit mai mult, dar abia spre sfârşitul acelei după-amiezi încercară să ne atragă în luptă, şi nici atunci n-o făcură cu prea mare entuziasm. Şapte călăreţi danezi se îndreptau spre sud pe drumul acum liber. Mergeau în buiestru, dar îi puteam vedea aruncând priviri neliniştite spre copacii care ne ascundeau.

– S-au rătăcit, rânji Sihtric.

– Ba nu s-au rătăcit, zise Finan.

– Sunt o momeală, am spus.

Era prea evident. Voiau să-i atacăm şi, de îndată ce am fi făcut-o, s-ar fi întors la galop spre nord, ducându-ne drept într-o ambuscadă.

– Nu-i băgaţi în seamă, am poruncit.

Am luat-o spre sud, trecând peste cumpăna apelor. În faţă, în umbrele serii înşelător de paşnice, am putut zări lucirea Sæfernului. Mă grăbeam, vrând să găsesc un loc unde să poposim peste noapte la o distanţă sigură de danezi. Atunci am văzut o altă lucire, o scânteiere printre umbrele lungi, departe la stânga noastră. M-am uitat îndelung într-acolo, întrebându-mă dacă nu fusese doar o închipuire, dar apoi am zărit-o iarăşi. „Nemernicii", m-am gândit, înţelegând de ce danezii înaintaseră atât de încet. Trimiseseră oameni care să ne învăluie flancul estic, o trupă menită să ne reteze acea cale de retragere, dar soarele jos se reflectase într-un coif ori în vârful unei suliţe. Acum îi vedeam bine, deşi erau foarte departe, oameni înzăuaţi printre copaci.

– La galop! le-am strigat oamenilor mei.

Pinteni şi teamă. Un galop nebunesc de-a lungul pantei, copite tropotind, scutul izbindu-mi-se de spinare, teaca Răsuflării-Şarpelui lovindu-se de şa. La stânga i-am văzut pe danezi ieşind dintre copaci, mult prea mulţi danezi. Îşi îmboldeau caii într-o goană nesăbuită, sperând să ne taie calea. Aş fi putut-o lua spre vest, însă m-am gândit că o a doua trupă daneză ne-ar fi putut aştepta acolo, caz în care ne-am fi repezit direct în săbiile lor, aşa că singura speranţă era să călărim spre sud cu toată iuţeala ca să scăpăm de fălcile care se închideau peste noi.

Mă îndreptam spre fluviu. Nu puteam călări mai repede decât cei mai lenţi cai ai noştri, nu fără a jertfi nişte oameni. Danezii îşi îndemnau bidiviii cu furie, dar dacă ajungeam la Sæfern mai aveam o şansă. Să intrăm cu caii în apă, să trecem cu ei înot şi apoi, dacă supravieţuiam acelei traversări necugetate, să apărăm malul celălalt. Prin urmare, i-am spus lui Finan s-o ia spre ultimul loc unde văzuserăm o rază reflectată de

apă. Călăream în spatele cetei mele, lăsându-mă împroşcat de bucăţile de pământ moale pe care le azvârleau potcoavele cailor.

La un moment dat Finan scoase un strigăt, şi am văzut nişte călăreţi în faţa noastră. Mormăind un blestem, mi-am continuat galopul şi am scos Răsuflarea-Şarpelui din teacă.

– Atacaţi-i! am răcnit.

Nu exista nici o soluţie mai bună. Eram prinşi în capcană, şi singura noastră speranţă era să trecem prin luptă de inamicii din faţă. Am socotit că eram mai mulţi decât ei.

– Omorâţi-i şi mergeţi mai departe! am urlat la oamenii mei, dând pinteni bidiviului ca să mă pun în fruntea lor.

Ne aflam aproape de un drum noroios pe care erau întipărite urme de potcoave şi roţi. Se vedeau case, mici straturi de legume, grămezi de bălegar şi cocini de porci.

– Luaţi-o pe drum, am strigat când am ajuns în frunte. Omorâţi-i şi mergeţi mai departe.

– Sunt ai noştri! răcni Finan disperat. Stăpâne, sunt ai noştri! Sunt ai noştri.

Merewalh veni grăbit în întâmpinarea noastră.

– Pe aici, stăpâne, strigă el arătând spre drum.

Oamenii lui se alăturară cetei mele, cu copitele tropotind pe iarbă ca să evite pietrele sparte de pe marginea drumului roman. M-am uitat peste umărul stâng şi i-am zărit pe danezi nu departe, dar în faţa noastră era un deluşor cu o palisadă în vârf. Un fort. Era vechi, era părăginit, dar era acolo, aşa că am cotit spre el. Când m-am uitat iarăşi în spate, am văzut că şase danezi o luaseră cu mult înaintea tovarăşilor.

– Finan!

Am tras de hăţuri şi mi-am întors armăsarul. O duzină de oameni de-ai mei, văzând ce făceam, se întoarseră la rândul lor, împroşcând în jur cu noroi. Mi-am îmboldit bidiviul şi l-am plesnit pe crupă cu Răsuflarea-Şarpelui, moment în care, spre uimirea mea, cei şase danezi făcură cale-ntoarsă aproape la fel de repede. Unul dintre caii lor căzu, azvârlindu-şi călăreţul pe drum. Acesta se ridică iute, apucă scara unuia dintre tovarăşii

săi şi începu să alerge pe lângă calul care se îndepărta de noi ca fulgerul.

– Staţi! am strigat, nu către danezi, ci către propriii oameni, deoarece grosul trupei duşmane se apropia acum repede. Înapoi! le-am poruncit. Înapoi şi sus pe deal!

Dealul, cu fortul lui părăginit, se afla pe o bucată de pământ situată într-un cot larg al Sæfernului. Înăuntru acelei bucle era un sat cu o biserică şi câteva case, dar cea mai mare parte a terenului era mlăştinoasă ori acoperită cu tufişuri scunde. Fugarii veniseră acolo, şi vitele, porcii, gâştele şi oile lor se îngrămădeau printre casele micuţe.

– Unde suntem? l-am întrebat pe Merewalh.

– Îi zice Scrobbesburh, stăpâne.

Era un loc foarte uşor de apărat. Porţiunea dinspre uscat era lată de vreo trei sute de paşi, iar eu aveam o sută patruzeci şi trei de oameni, cărora li se adăuga trupa lui Merewalh. Pe deasupra, mulţi fugari slujiseră în fyrd şi aveau topoare, suliţe şi arcuri de vânătoare, ba chiar şi câteva săbii. Merewalh îi înşirase deja de-a lungul gâtuiturii.

– Câţi oameni ai? am vrut să ştiu.

– Trei sute, stăpâne, pe lângă cei optzeci şi trei de războinici de-ai mei.

Danezii ne priveau. Erau poate o sută cincizeci, dar mult mai mulţi veneau dinspre nord.

– Trimite o sută în fort, i-am zis lui Merewalh.

Fortul se afla pe latura sudică a gâtuiturii, astfel că fâşia dinspre nord trebuia apărată altfel. Cum terenul era mlăştinos spre fluviu, mă îndoiam că vreun danez ar fi putut să treacă pe-acolo; prin urmare, mi-am aşezat zidul de scuturi între colina pe care se găsea fortul şi capătul mlaştinii. Soarele se pregătea să apună. „Danezii ar trebui să atace acum", m-am gândit, dar, deşi li se alăturau tot mai mulţi războinici, n-au făcut nici o încercare. Se părea că moartea noastră trebuia să aştepte până dimineaţă.

Am dormit foarte puţin. Am aprins focuri de-a lungul gâtuiturii ca să putem vedea dacă danezii porneau la atac pe timpul

nopții și am privit cum se întindeau spre nord focurile lor de tabără pe măsură ce numărul inamicilor creștea. Flăcările reflectate de norii joși dădeau impresia că însuși cerul se aprinsese. I-am poruncit lui Rypere să meargă în sat și să caute hrană. Erau cel puțin opt sute de oameni la Scrobbesburh, și habar n-aveam cât urma să stăm acolo, însă mă îndoiam că puteam găsi provizii pentru mai mult de câteva zile, chiar dacă tăiam toate animalele. Finan puse o duzină de oameni să demoleze casele, urmând să folosim lemnele ca să ridicăm o barieră de-a lungul gâtuiturii.

– Cel mai înțelept ar fi să trecem înot cu caii pe malul celălalt al fluviului și să ne continuăm drumul spre sud, îmi spuse Merewalh în timpul acelei nopți lungi și agitate.

– Tu de ce nu faci asta?

Zâmbi și arătă din cap spre câțiva copii care dormeau pe jos.

– Și să-i lăsăm pe mâna danezilor, stăpâne?

– Nu știu cât putem rezista aici, l-am prevenit.

– Lordul Æthelred o să trimită o oaste.

– Crezi asta? l-am întrebat, stârnindu-i un zâmbet vag.

– Sau poate regele Edward?

– Poate, am zis, dar solilor tăi o să le ia două sau trei zile până ajung în Wessex, și apoi discuțiile o să mai dureze două sau trei zile. Până atunci o să fim morți.

Merewalh tresări la auzul acelui adevăr brutal, însă, dacă ajutoarele nu porniseră deja spre noi, eram sortiți pieirii. Fortul era o dărăpănătură jalnică, rămășița vreunui război străvechi împotriva galezilor care nu conteneau să facă incursiuni în vestul Merciei. Avea un șanț care n-ar fi oprit nici măcar un schilod, iar palisada era atât de putredă, încât ar fi putut fi dărâmată cu o singură mână. Bariera pe care am făcut-o era de tot râsul, doar un rând răzleț de grinzi luate de la acoperișuri care ar fi împiedicat un om să treacă, însă n-ar fi putut opri un asalt hotărât. Știam că Merewalh avea dreptate, că trebuia să trecem Sæfernul și să călărim spre sud până ajungeam într-un loc unde să putem strânge o armată, dar asta ar fi însemnat să-i părăsim pe toți cei care se refugiaseră la cotul fluviului.

Şi probabil că danezii îl vor fi traversat deja. La apus erau vaduri, şi primul lor gând ar fi fost să împresoare Scrobbesburhul ca să împiedice sosirea ajutoarelor. În realitate, singura noastră speranţă era că danezii voiau să-şi continue invazia; prin urmare, în loc să piardă oameni luptându-se cu noi, aveau să călărească spre sud. Era o speranţă firavă şi neconvingătoare, iar la sfârşitul nopţii, chiar înainte ca cenuşiul zorilor să păteze cerul de la răsărit, mă cuprinse disperarea celor sortiţi pieirii. Cele trei norne nu-mi dăduseră altă alegere decât să-mi înfig stindardul în pământ şi să mor cu Răsuflarea-Şarpelui în mână. M-am gândit la Stiorra, fiica mea, pe care îmi doream s-o mai văd o dată. Atunci se ivi lumina cenuşie, întunecată de o pâclă deasă. Norii, iarăşi joşi, aduseră o ploaie uşoară dinspre apus.

Am putut vedea flamurile daneze prin ceaţă. În mijloc era emblema lui Haesten, tigva pe parul ei înalt. Vântul era prea slab ca să fluture stindardele, aşa că nu mi-am dat seama dacă înfăţişau vulturi, corbi sau mistreţi. Am numărat cel puţin treizeci, unele fiind ascunse de pâclă. Sub acele flamuri jilave, danezii îşi formau un zid de scuturi.

Noi aveam două stindarde. Merewalh arborase flamura lui Æthelred, cu un cal alb cabrat, în vârful fortului, unde atârna moale pe catarg. Stindardul meu cu cap de lup era în zona mai joasă de la nord. I-am poruncit lui Oswi, slujitorul meu, să taie un pom tânăr ca să facă un al doilea catarg. Voiam să-mi înalţ flamura ca să le arăt danezilor cu cine aveau de-a face.

– Nu faci decât să-i aţâţi, stăpâne, zise Finan bătând din picioare pe pământul ud. Nu uita că îngerii le-au spus c-o să mori. Toţi vor să-ţi atârne tigva deasupra uşii.

– N-o să mă ascund de ei, i-am replicat.

Finan îşi făcu cruce şi privi în gol spre duşman.

– Măcar o să dureze puţin, stăpâne.

Ceaţa se ridică încet, însă ploaia continua să curgă mărunt. Danezii se înşiraseră între două crânguri la jumătate de milă în faţă. Linia lor, întărită cu scuturi pictate, umplea spaţiul dintre copaci şi aveam impresia că se prelungea şi în pădure. Asta mi

se părea ciudat; pe de altă parte, nimic din acest război subit nu decursese potrivit aşteptărilor.

– Şapte sute? am încercat să ghicesc.

– Cam aşa, zise Finan. Şi mai sunt alţii printre copaci.

– De ce?

– Poate că ticăloşii vor să-i atacăm? Apoi să prindă în menghină din ambele părţi?

– Ştiu că n-o să atacăm, am spus.

Eram mai puţini, şi majoritatea oamenilor noştri nu erau războinici încercaţi. Danezii ştiau asta, pur şi simplu pentru că fyrdul este rareori echipat cu scuturi. Aveau să-mi vadă zidul de scuturi în centrul liniei de apărare, dar de-o parte şi de alta se aflau oşteni fără paveze. Pradă sigură, m-am gândit, convins că fyrdul avea să se rupă ca un vreasc în momentul înaintării danezilor.

Totuşi, rămaseră printre copaci când ceaţa se risipi şi ploaia începu să se întețească. Din când în când îşi loveau săbiile de scuturi pentru a ne asurzi cu tunetul războiului şi strigau spre noi, deşi erau prea departe ca să auzim cuvintele.

– De ce nu vin? se tângui Finan.

Nu-i puteam răspunde pentru că n-aveam habar ce făceam danezii. Eram la mila lor, şi hotărâseră să stea neclintiţi în loc să atace. În ajun înaintaseră foarte încet, iar acum nu se mai mişcau nici un pas. Asta era marea lor năvălire. Ţin minte că mă holbam la ei nedumerit când două lebede trecură peste capetele noastre, împroşcând stropi de ploaie cu aripile lor mari. Era un semn, dar ce voia să spună?

– Dacă ne omoară până la unul, l-am întrebat pe Finan, câţi dintre ei o să moară?

– Vreo două sute.

– De asta nu atacă. Deoarece Finan mă privea descumpănit, i-am explicat: Îşi ascund războinicii printre copaci nu în speranţa c-o să atacăm, ci ca să nu ştim cât de mulţi sunt. După un răgaz în care mi-am pus gândurile în ordine, am continuat: Mai bine zis, ca să nu ştim cât de puţini sunt.

– Puţini? se miră Finan.

– Asta nu e marea lor oaste, am spus, cu mintea limpezită dintr-odată. Asta e o păcăleală. Sigurd nu e aici, după cum nu e nici Cnut.

Mergeam pe ghicite, dar asta era singura explicație pe care o puteam găsi. Oricine îi comanda pe acei danezi avea mai puțin de o mie de oameni și nu voia să piardă două sau trei sute într-o luptă care nu făcea parte din marea năvălire. Treaba lui era să ne țină în loc și să atragă alte trupe saxone în valea Sæfernului câtă vreme se producea invazia propriu-zisă. De unde? Dinspre mare?

– Parcă Offa îți spusese... începu Finan.

– Ticălosul plângea, am zis înverșunat. Plângea ca să mă convingă de faptul că rostea adevărul. Mi-a spus că-mi răsplătea bunătatea, dar eu n-am fost niciodată bun cu el. L-am plătit, la fel ca oricine altcineva. Iar danezii trebuie să-l fi plătit mai mult ca să-mi îndruge o grămadă de minciuni.

Nu știam dacă așa era, dar de ce nu veneau danezii aceia să ne măcelărească?

Peste puțin timp se zări o mișcare în centrul liniei lor, iar scuturile se despărțiră ca să facă loc unui grup de trei călăreți. Unul purta o ramură înfrunzită, semn că voiau să stea de vorbă, pe când un altul avea un coif înalt cu o creastă de argint în care era înfipt un panaș din pene de corb. L-am chemat pe Merewalh și, împreună cu el și cu Finan, am trecut de firava noastră barieră, pornind peste iarba udă către danezii ce se apropiau.

Haesten era războinicul cu panaș de corb. Coiful era o capodoperă, împodobit cu șarpele Midgard care se încolăcea în jurul coroanei. Coada lui îi proteja ceafa, în timp ce gura forma creasta care ținea penele de corb. Dintre obrăzarele gravate cu dragoni îmi rânjea chipul lui Haesten.

– Lord Uhtred, zise el încântat.

– Porți boneta nevesti-tii, i-am răspuns.

– E un dar de la jarlul Cnut, care va sosi aici înainte de căderea nopții.

– Mă întrebam de ce aștepți, acum știu. Ai nevoie de ajutor.

Haesten zâmbi, primindu-mi răbdător insultele. Războinicul cu ramura înfrunzită era la câțiva pași în spatele lui, pe când cel de lângă el purta un coif lucrat cu la fel de multă migală. Avea însă obrăzarele prinse unul de altul, așa că nu i-am putut vedea chipul. Avea zale scumpe, șaua și cingătoarea împodobite cu argint și brațele pline de verigi de preț. Întrucât calul lui tropăia nervos, îl lovi tare peste gât, răspunsul fiind un salt în lături pe pământul moale. Haesten se aplecă să mângâie armăsarul neliniștit.

– Jarlul Cnut o aduce pe Ură-de-Gheață, îmi spuse el.

– Ură-de-Gheață?

– Sabia lui, mă lămuri Haesten. Voi doi, Lord Uhtred, o să vă luptați în arena din nuiele de alun. Ăsta e darul meu pentru el.

Cnut Ranulfson era cunoscut drept danezul care se pricepea cel mai bine la mânuirea sabiei, un adevărat magician al lamei de oțel, un războinic care ucidea zâmbind și era mândru de reputația sa. Trebuie să recunosc, am simțit un fior de teamă auzind vorbele lui Haesten. O luptă într-un spațiu restrâns, delimitat de ramuri de alun, era o luptă în toată puterea cuvântului, pe viață și pe moarte.

– O să-mi facă mare plăcere să-l ucid, am zis.

– Dar îngerii tăi n-au spus că tu o să mori? întrebă el amuzat.

– Îngerii mei?

– O idee tare deșteaptă. Sigurd, aici de față, ni le-a adus. Două fete așa de drăgălașe! S-a desfătat pe cinste cu ele. La fel și cei mai mulți dintre oamenii mei.

Prin urmare, călărețul de lângă Haesten era fiul lui Sigurd, cățelușul care voise să se lupte cu mine la Ceaster, iar atacul de la Turcandene fusese opera lui, botezul focului în rolul de conducător, deși n-aveam nici o îndoială că taică-său trimisese niște războinici mai vârstnici și mai înțelepți ca să-l păzească de săvârșirea unor greșeli de nereparat. Mi-am amintit de mușchii de pe trupul lui Ludda și de corbul desenat stângaci pe tencuiala romană.

– Când o să mori, cățelușule, o să mă asigur că n-ai o sabie în mână, i-am spus. O să te trimit la Hel, cu carnea ei putrezită. Să vedem cum te desfeți cu asta, căcărează udă ce ești!

Sigurd Sigurdson își scoase sabia foarte încet, ca pentru a dovedi că-și chibzuia fiecare mișcare.

– O cheamă Dragonul-de-Foc, mă înștiință el ținând-o cu lama în sus.

– O sabie de cățeluș, am pufnit.

– Vreau să știi cum se numește sabia care o să te ucidă, zise el, apoi trase de frâul armăsarului ca pentru a-l năpusti spre mine, dar animalul făcu un pas înapoi, silindu-l pe Sigurd să se agațe de coamă ca să rămână în șa.

Din nou, Haesten se aplecă să apuce armăsarul de căpăstru.

– Lasă jos sabia, stăpâne, îi spuse băiatului, apoi îmi zâmbi. Ai răgaz până diseară ca să te predai. Dacă nu te predai, continuă el cu glas aspru, văzând că eram gata să răspund, atunci veți muri cu toții. Dar dacă te recunoști învins, Lord Uhtred, o să-ți cruțăm oamenii. Până diseară! Își întoarse calul, trăgându-l pe tânărul Sigurd după el. Până diseară! mai strigă, în timp ce se îndepărta.

„Ăsta e războiul care covârșește orice minte", m-am gândit. De ce să aștepte? Doar dacă Haesten se temea să rămână fără un sfert sau o treime din trupe. Dar dacă asta era într-adevăr avangarda unei mari oștiri daneze, n-aveau de ce să piardă vremea la Scrobbesburh. Ar fi trebuit să pătrundă iute și în forță în pântecul moale al Merciei saxone, apoi să treacă Temesul ca să pustiască Wessexul. Fiecare zi de amânare din partea danezilor însemna o zi în care să se strângă fyrdul și să fie aduși războinicii vasali din ținuturile saxone; asta dacă nu cumva bănuielile mele erau întemeiate și acest atac danez era menit să ne păcălească, în timp ce adevărata invazie avea loc în altă parte.

Mai erau și alți danezi în apropiere. Spre sfârșitul dimineții, când ploaia încetase în sfârșit și soarele apos se ițea sfios printre nori, am văzut fum pe cerul de la răsărit. La început era doar un fir, însă apoi se îngroșă. Peste un ceas mai apărură două trâmbe. Așadar, danezii prădau satele din preajmă, iar o altă

ceată trecuse fluviul şi patrula pe marginea buclei în care eram prinşi ca într-o capcană. Osferth găsise două bărci, de fapt nişte piei întinse pe un schelet din lemn de salcie, şi ar fi vrut să construiască o plută mare, ca aceea cu care trecusem râul Use, însă prezenţa călăreţilor danezi îl făcu să se răzgândească. Le-am poruncit oamenilor mei să întărească baricada din gâtuitură înălţând-o cu grinzi şi căpriori, astfel încât oştenii din fyrd să fie protejaţi şi orice atac să fie îndrumat spre zidul meu de scuturi. Aveam slabe speranţe de supravieţuire în cazul unui asalt hotărât, însă oamenii trebuie să fie ţinuţi ocupaţi. Prin urmare, dărâmară şase căsuţe şi aduseră lemnele la gâtuitură, unde baricada arăta tot mai impunător. Un preot care se refugiase la Scrobbesburh se plimba de-a lungul liniei de apărare, dându-le oştenilor bucăţele de pâine. Îngenuncheau în faţa lui, iar el le punea fărâma între buze şi adăuga puţină ţărână.

– De ce face asta? l-am întrebat pe Osferth.

– Din ţărână venim şi-n ţărână ne întoarcem, stăpâne.

– Nu ne ducem nicăieri până nu atacă Haesten, i-am zis.

– Se teme de noi?

Am clătinat din cap.

– E o capcană.

Fuseseră o mulţime de capcane din momentul în care încercaseră să mă ucidă de ziua Sfântului Alnoth, de când se făcuseră tot mai stăruitoare chemările la încheierea unei alianţe cu Eohric, de când dădusem foc navelor lui Sigurd şi născocisem povestea cu îngerii, dar acum bănuiam că danezii îmi întinseseră o capcană mai mare decât toate celelalte. Şi funcţionase, deoarece după-amiază se iscă un val de panică pe malul celălalt al fluviului, iar danezii îşi îmboldiră caii spre vest. Ceva îi speriase; peste câteva clipe apăru o ceată mult mai numeroasă de călăreţi care fluturau două stindarde, unul cu o cruce şi celălalt cu un dragon. Erau saxoni din vest. Haesten ne atrăgea la Scrobbesburh tocmai atunci când eram convins că trebuia să ne aflăm în cu totul altă parte, acolo unde se desfăşura pesemne adevăratul atac danez.

Steapa era în fruntea nou-veniților. Descălecă și coborî pe mal până la un bolovan acoperit cu noroi de pe care ne strigă cu mâinile făcute pâlnie la gură:

– Pe unde putem trece?

– Pe la apus, am strigat la rândul meu. Câți sunteți?

– Două sute douăzeci!

– Avem șapte sute de danezi aici, dar nu cred că asta e oastea lor cea mare!

– Mai vin oameni de-ai noștri, zise el fără să-mi ia în seamă ultimele cuvinte.

Se cățără pe povârniș și o luă spre vest, dispărând printre copaci în căutarea unui vad sau a unui pod. Eu m-am întors la gătuitură, de unde am văzut că danezii își păstrau formația. Erau probabil plictisiți, însă nu făcură nimic ca să ne provoace, nici măcar când veni seara. Deși trebuia să știe că n-aveam să mă predau umil, Haesten nu puse în aplicare amenințarea de dimineață. Ne-am uitat cum se luminară din nou focurile lor de tabără, ne-am uitat spre apus în așteptarea lui Steapa, ne-am uitat și am așteptat. Se lăsă noaptea.

În zori, danezii dispăruseră.

Æthelflaed sosi la un ceas după răsăritul soarelui, aducând aproape o sută cincizeci de războinici. La fel ca Steapa, fusese nevoită să ocolească pe la apus până găsise un vad, așa că de-abia la prânz ne-am reunit cu toții.

– Credeam că te duci spre miazăzi, i-am spus.

– Cineva trebuie să-i înfrunte, replică ea.

– Numai că au plecat, am zis.

Pământul de la nord de gătuitură era presărat cu focuri de tabără ce ardeau mocnit, însă nu era nici un danez, doar urme de copite ducând spre răsărit. Acum aveam o armată, însă n-aveam cu cine să ne luptăm.

– Haesten n-a avut de gând nici o clipă să mă înfrunte, am oftat. Nu voia decât să ne atragă oamenii aici.

Steapa mă privi nedumerit, dar Æthelflaed înțelese.

– Atunci unde sunt?

– Cum noi suntem la apus, ei trebuie să fie la răsărit.

– Şi Haesten s-a dus să li se alăture?

– Aşa cred, am spus.

Nu ştiam nimic precis, în afară de faptul că oamenii lui Haesten atacaseră la sud de Ceaster, după care, în mod curios, o luaseră spre est. Edward, la fel ca Æthelflaed, răspunsese la primele mele avertismente trimiţând oşteni în nord ca să vadă dacă urma să aibă loc o invazie sau nu. Steapa trebuia să-mi confirme ori să-mi contrazică mesajul şi apoi să se întoarcă la Wintanceaster. Æthelflaed, ignorându-mi ordinul de a se adăposti la Cirrenceastre, îşi adusese propriii războinici în nord. Alte trupe merciene fuseseră adunate la Gleawecestre, îmi spuse ea.

– Asta-i o surpriză, am replicat înţepător, căci Æthelred, aşa cum procedase şi ultima oară când Haesten invadase Mercia, voia să-şi apere propriul ţinut, lăsând restul ţării să se descurce cum putea.

– Ar trebui să mă întorc la rege, zise Steapa.

– Ce poruncă ai primit? l-am întrebat. Să descoperi pe unde năvălesc danezii?

– Da, stăpâne.

– Şi ai aflat?

– Nu, mormăi el clătinând din cap.

– Atunci tu şi oamenii mei veniţi cu mine. Iar Domnia Ta, Lady Æthelflaed, fie te duci la Cirrenceastre, fie te alături fratelui tău.

– Domnia Ta, Lord Uhtred, nu-mi poţi porunci, ripostă ea. O să fac după cum mi-e voia. Mă privea sfidător, dar nu i-am răspuns. De ce nu-l nimicim pe Haesten? mă întrebă peste câteva clipe.

– Pentru că n-avem destui oameni, i-am explicat răbdător. Şi pentru că nu ştim unde se află restul danezilor. Vrei să porneşti o bătălie cu Haesten şi după aia să descoperi că trei sute de danezi cu minţile tulburate de mied sunt în spatele tău?

– Atunci ce facem?

– Ce vă spun eu să faceţi, i-am replicat.

Am pornit spre est, după urmele de potcoave lăsate de trupa lui Haesten. Am băgat de seamă că satele nu mai fuseseră jefuite, nu se zăreau nici gospodării incendiate. Asta însemna că Haesten înainta iute, fără să-i pese de pradă, deoarece primise probabil ordin să se alăture marii oştiri daneze, oriunde va fi fost aceasta.

Deşi ne grăbeam şi noi, a doua zi ne-am oprit la Liccelfeld. Am intrat în orăşelul care nu avea ziduri, dar se lăuda cu o biserică semeaţă, două mori, o mănăstire şi o sală impunătoare unde locuia episcopul. Mulţi locuitori fugiseră în sud, căutând adăpostul unui burh, iar apariţia noastră îi sperie cumplit pe cei rămaşi. I-am văzut alergând spre cea mai apropiată pădure, căci ne luaseră drept danezi.

Ne-am adăpat caii în cele două pâraie care străbăteau oraşul, apoi i-am trimis pe Osferth şi Finan să cumpere hrană în timp ce Æthelflaed şi cu mine ne-am dus cu treizeci de oameni la a doua sală ca mărime din Liccelfeld, o clădire nouă şi frumoasă aşezată la marginea de nord a aşezării. Văduva care locuia acolo nu fugise la sosirea noastră, ci ne aştepta în prag alături de o duzină de slujitori.

O chema Edith. Era tânără, drăguţă şi aprigă, deşi avea o înfăţişare blajină, cu faţa rotundă, bucle roşcovane şi un trup durduliu.

– Eşti văduva lui Offa, i-am spus. Când ea încuviinţă pe tăcute, am întrebat-o: Unde-s câinii lui?

– I-am înecat.

– Câţi bani i-a dat jarlul Sigurd bărbatului tău ca să ne mintă?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise ea.

M-am întors către Sihtric.

– Scotociţi peste tot, luaţi toată hrana de care aveţi nevoie.

– Nu poţi... începu Edith.

– Pot să fac tot ce vreau! m-am răstit. Bărbatul tău le-a vândut Wessexul şi Mercia danezilor!

Era încăpăţânată, nu recunoştea nimic, dar sala nou construită vădea o bogăţie uriaşă. Ţipă la noi, mă zgârie când i-am smuls colanul de aur de la gât şi ne blestemă cu înverşunare

până la sfârşit. Înainte de a părăsi oraşul m-am dus la cimitirul de lângă catedrală, unde oamenii mei scoaseră trupul lui Offa din mormânt. Le plătise bani grei preoţilor ca să fie îngropat aproape de rămăşiţele sfântului Chad, crezând că asta avea să-i grăbească urcarea la cer în ziua întoarcerii lui Hristos pe pământ, dar am făcut tot ce-mi stătea în puteri ca să mă asigur că sufletul lui josnic avea să rămână în iadul creştin. I-am cărat trupul putrezit, strâns în giulgiul decolorat, la marginea oraşului şi l-am azvârlit în pârâu.

Apoi am lua-o spre est, ca să vedem dacă trădarea sortise Wessexul pieirii.

PARTEA A PATRA

Iarna morţii

Unsprezece

Nu mai rămăsese nimic din sat. Casele erau mormane fumegânde de lemne arse şi cenuşă, leşurile a patru câini ciopârţiţi zăceau pe uliţa noroioasă, iar duhoarea cărnii pârlite se îmbina cu izul apăsător de fum. Un trup de femeie, gol şi umflat, plutea într-un iaz. Corbii se cocoţaseră pe umerii moartei, sfâşiind carnea puhavă. Sângele uscat se înnegrise în crăpăturile din piatra de spălat de pe mal. Un ulm înalt domina aşezarea, dar în partea dinspre miazăzi fusese atins de flăcările acoperişului bisericii şi arsese, aşa că părea lovit de trăsnet, jumătate înfrunzit şi zdravăn, jumătate negru, uscat şi sfărâmicios. Ruinele bisericii încă mai ardeau; nu mai era nimeni care să ne spună cum se chema satul, şi trâmbele de fum din depărtare ne dădeau de înţeles că acesta nu fusese singurul trecut prin foc şi sabie.

Ne îndreptaserăm spre est, după urmele de potcoave ale cetei lui Haesten, dar la un moment dat urmele o luaseră spre sud, pe un drum mai lat bătut de sute de cai, poate mii. Trâmbele de fum de pe cer sugerau că danezii mergeau spre miazăzi, spre valea Temesului şi bogăţiile Wessexului.

– Sunt leşuri în biserică, îmi spuse Osferth. Glasul îi era liniştit, dar îi puteam simţi mânia. Multe leşuri, adăugă el. Probabil că i-au încuiat înăuntru şi au dat foc bisericii.

– Ca atunci când dau foc conacelor, am zis, amintindu-mi cum arsese sala mare a lui Ragnar cel Bătrân în toiul nopţii; urletele oamenilor închişi înăuntru îmi răsunau şi acum în urechi.

– Sunt copii acolo, mârâi Osferth. Trupurile lor s-au zbârcit până au ajuns cât niște sugaci!

– Sufletele lor sunt la Domnul, încercă Æthelflaed să-l aline.

– Nu mai există milă, zise Osferth privind la cerul pe care se amestecau norii cenușii și fumul negru.

Și Steapa se uită la cer.

– Se duc spre miazăzi, spuse el.

Se gândea la porunca pe care o primise, de a se întoarce în Wessex, și era îngrijorat că-l țineam în Mercia în timp ce o hoardă daneză îi amenința ținutul de baștină.

– Sau poate la Lundene? sugeră Æthelflaed. Poate la sud de Temes și apoi la Lundene?

Eram de aceeași părere. Îmi aminteam zidul părăginit al orașului și atenția cu care-l priviseră cercetașii lui Eohric. Alfred știa cât de important era Lundene-ul, motiv pentru care îmi ceruse să-l cuceresc; oare danezii știau asta? Cine comanda garnizoana din Lundene controla Temesul, iar Temesul ducea în adâncul Merciei și al Wessexului. Toți negustătorii treceau prin Lundene, toate drumurile duceau acolo, așa că acela care stăpânea orașul avea cheia întregii Britanii de sud. Am privit spre sud, unde fumul se risipea treptat. O armată daneză trecuse pe acolo, probabil cu numai o zi în urmă, dar era asta singura lor armată? Nu cumva o alta asedia Lundene-ul? Sau poate chiar îl cucerise? Eram ispitit s-o iau drept spre Lundene ca să mă asigur că era bine apărat, însă nu voiam să pierd urma oștirii invadatoare.

Æthelflaed aștepta un răspuns, dar am păstrat tăcerea. Stăteam călare în mijlocul satului pustiit, în timp ce oamenii mei își adăpau caii în iazul unde plutea leșul umflat. Æthelflaed, Steapa, Finan, Merewalh și Osferth se uitau cu toții la mine, pe când eu încercam să mă pun în pielea căpeteniei daneze. Cine-o fi fost? Cnut? Sigurd? Eohric? Nu știam nici măcar asta.

– O să-i urmărim pe danezii ăștia, am hotărât într-un târziu, arătând spre fumul care se înălța la sud.

– Eu trebuie să mă duc la stăpânul meu, spuse posomorât Merewalh.

Æthelflaed zâmbi.

– Haideţi să vă spun ce-o să facă bărbatul meu. Rostise ultimele cuvinte cu un dispreţ la fel de înţepător ca mirosul ce venea dinspre biserica fumegândă. O să-şi ţină trupele la Gleawecestre, continuă ea, aşa cum a făcut şi la ultima năvălire daneză.

Observă lupta care se dădea în sufletul lui Merewalh. Era un om de ispravă care, asemenea tuturor oamenilor de ispravă, voia să-şi respecte jurământul de credinţă şi să fie alături de suzeranul său, însă ştia că Æthelflaed spusese adevărul.

Æthelflaed se îndreptă în şa.

– Bărbatul meu, zise ea, de data asta fără dispreţ, mi-a îngăduit să le poruncesc tuturor vasalilor săi. Acum îţi poruncesc să stai cu mine.

– Şi morţii? întrebă Osferth privind la biserică.

Æthelflaed se aplecă şi atinse uşor braţul fratelui său vitreg.

– Morţii trebuie să-şi îngroape morţii.

Osferth ştia că n-aveam timp să-i înmormântăm creştineşte, aşa că trebuia să-i lăsăm acolo. Cu mânia clocotindu-i în vine, descălecă, merse către biserică şi trase din ruine două bucăţi de lemn înnegrite. Una măsura vreo cinci picioare, cealaltă era mult mai scurtă. Scotoci prin casele distruse până ce găsi o fâşie de piele, poate o cingătoare, şi legă cele două lemne laolaltă, făcând o cruce.

– Cu îngăduinţa Domniei Tale, îmi spuse, vreau să am propriul meu stindard.

– Fiul unui rege trebuie să aibă o flamură, am încuviinţat.

Când înfipse capătul crucii în pământ, cenuşa zări din jur şi partea pusă de-a curmezişul se înclină puternic. Ar fi părut amuzant dacă Osferth n-ar fi fost atât de înverşunat.

– Ăsta e stindardul meu, anunţă el, după care îşi puse slujitorul, un surdomut pe nume Hwit, să care crucea.

Urmele de potcoave ne duseră spre sud pe lângă alte sate distruse, pe lângă un conac din care nu mai rămăseseră decât grinzile înnegrite şi pe lângă păşuni unde vacile mugeau disperate pentru că n-avea cine să le mulgă. Faptul că danezii nu le luaseră ne dădea de înţeles că aveau deja o turmă mare,

prea mare ca s-o poată îngriji, şi că răpiseră şi femei şi copii pentru târgurile de sclavi. De acum, toţi aceştia reprezentau o povară. În loc să fie o oaste rapidă, primejdioasă, bine echipată de năvălitori sălbatici, deveniseră un alai greoi de prizonieri, căruţe, turme şi cârduri. Tot aveau să mai facă incursiuni de jaf, însă prada obţinută nu făcea decât să le încetinească şi mai mult deplasarea.

Traversaseră Temesul. Am descoperit asta a doua zi, când am ajuns la Cracgelad, unde-l ucisesem pe Aldhelm, omul lui Æthelred. Orăşelul fusese transformat într-un burh cu ziduri de piatră, nu cu val de pământ şi palisadă. Fortificaţiile erau opera lui Æthelflaed, care ceruse să fie ridicate nu doar pentru că mica aşezare străjuia un loc de trecere a Temesului, ci pentru că acolo fusese martora unei minuni: după cum credea, fusese atinsă de mâna unei sfinte moarte. Prin urmare, Cracgelad era acum o cetate impunătoare, cu un şanţ cu apă în faţa noului zid; nu era de mirare că danezii preferaseră s-o ocolească, luând-o pe drumul care traversa mlaştina de pe malul nordic al Temesului până la podul roman care fusese reparat atunci când se făcuseră şi lucrările la Cracgelad. Am mers pe urmele lor, oprindu-ne caii pe mal. Cerul ardea deasupra Wessexului, deci regatul lui Edward fusese invadat.

Chiar dacă Æthelflaed transformase orăşelul în burh, stindardul cu cal alb al soţului ei era arborat la poarta de sud, nu cel cu gâsca ţinând strâns crucea. Peste puţin timp, o duzină de oameni ieşiră din cetate şi se îndreptară spre noi. Unul era preot, părintele Kynhelm, şi el ne dădu primele veşti demne de încredere din ultima vreme. Æthelwold era cu danezii, ne spuse el.

– A venit la poartă, stăpâne, şi ne-a cerut să ne predăm.

– L-ai recunoscut?

– Nu-l mai văzusem niciodată, stăpâne, dar şi-a spus numele şi n-am avut de ce să-l bănuim de minciună. Însoţitorii lui erau saxoni.

– Nu danezi?

Părintele Kynhelm scutură din cap.

– Danezii au stat deoparte. Îi puteam vedea, dar, din câte mi-am dat seama, cei de la poartă erau saxoni care ne strigau să ne predăm. Am numărat două sute douăzeci.

– Și o femeie, completă un bărbat.

Fără să-i dau atenție, l-am întrebat pe părintele Kynhelm:

– Câți danezi erau?

– Sute, stăpâne, zise el ridicând din umeri. Câtă frunză și iarbă.

– Stindardul lui Æthelwold înfățișează un cerb cu coarnele în formă de cruce. Acela era singurul?

– Aveau și unul cu o cruce neagră, stăpâne, și altul cu un mistreț.

– Un mistreț?

– Un mistreț cu colți, stăpâne.

Prin urmare, Beortsig li se alăturase, ceea ce însemna că oastea care jefuia Wessexul era în parte saxonă.

– Ce răspuns i-ați dat lui Æthelwold? am vrut să știu.

– Că-l slujim pe lordul Æthelred, stăpâne, spuse părintele Kynhelm.

– Aveți vreo veste de la lordul Æthelred?

– Nu, stăpâne.

– Aveți mâncare?

– Destulă cât să trecem iarna, stăpâne. Recolta a fost bună, slavă Domnului.

– Ce trupe aveți?

– Fyrdul, stăpâne, și douăzeci și doi de războinici.

– Câți oameni sunt în fyrd?

– Patru sute douăzeci, stăpâne.

– Nu le da drumul la casele lor, pentru că danezii o să se întoarcă.

Când Alfred era pe patul de moarte, îi spusesem că danezii nu învățaseră cum să lupte împotriva noastră, pe când noi învățaserăm cum să-i înfruntăm. Așa era. Nu făcuseră nici o încercare de a lua Cracgeladul, în afara unor cereri neconvingătoare ca apărătorii să se predea; dacă mii de danezi nu puteau cuceri un burh mic, oricât de bine fortificat, nu aveau nici o

şansă în faţa garnizoanelor mai numeroase din Wessex, iar dacă nu puteau ocupa burhurile mai mari, distrugând astfel trupele lui Edward din spatele zidurilor, aveau să fie siliţi să se retragă.

– Ce flamuri daneze aţi văzut? l-am întrebat pe părintele Kynhelm.

– Nici una prea bine, stăpâne.

– Cum arată flamura lui Eohric? am strigat spre oamenii mei.

– Un leu şi o cruce, îmi răspunse Osferth.

– Ce soi de fiară o mai fi şi leul ăsta, am mormăit.

Voiam să ştiu dacă anglii de est ai lui Eohric se alăturaseră hoardei daneze, însă părintele Kynhelm nu mă putu lămuri.

A doua zi reîncepu să plouă; stropii cădeau pleoscăind în Temes, care curgea pe lângă zidurile burhului. Norii joşi ne împiedicau să vedem trâmbele de fum, dar aveam impresia că focurile nu erau prea departe în sud. Æthelflaed se duse să se roage la mănăstirea Sfintei Werburgh, Osferth găsi în oraş un dulgher care să-i repare crucea, pe când eu am chemat la mine doi oameni de-ai lui Merewalh şi doi de-ai lui Steapa. Pe mercieni i-am trimis la Gleawecestre cu un mesaj pentru Æthelred. Ştiind că nici nu l-ar fi băgat în seamă dacă venea de la mine, le-am poruncit să spună că regele Edward îi cerea să-şi aducă toate trupele la Cracgelad. Le-am explicat că marea oaste trecuse Temesul în dreptul burhului şi, foarte probabil, avea să se retragă tot pe acolo. Bineînţeles ar fi putut să aleagă alt vad sau pod, însă oamenii au obiceiul de a folosi drumurile pe care le cunosc. Dacă Mercia îşi aduna armata pe malul nordic al Temesului, Edward şi-ar fi putut aduce oastea vest-saxonă dinspre miazăzi, prinzându-i astfel în capcană pe năvălitori. Oamenii lui Steapa îi duceau acelaşi mesaj lui Edward, de data asta din partea mea. Îl sfătuiam ca, pe măsură ce danezii se retrăgeau, să-şi adune armata şi să-i urmărească, dar să nu-i atace decât atunci când începeau să traverseze Temesul.

Era mijlocul dimineţii când am dat poruncă să fie înşeuaţi caii şi să se facă pregătirile de plecare, fără să spun încotro. Chiar atunci îşi făcură apariţia doi soli trimişi de episcopul Erkenwald din Lundene.

Niciodată nu-mi plăcuse Erkenwald, iar Æthelflaed îl ura de când o fixase cu privirea în timp ce ținea o predică despre preacurvie, însă episcopul își făcea treaba bine. Trimisese soli pe toate drumurile ce porneau din Lundene, cu poruncă să caute trupele merciene sau vest-saxone.

– Ne-a zis să strângem veşti pentru Domnia Ta, stăpâne, îmi spuse unul din ei, membru al garnizoanei lui Weohstan, adăugând că danezii erau în fața zidurilor Lundene-ului, dar nu în număr foarte mare. Dacă-i amenințăm, stăpâne, o să se retragă.

– Ai cui sunt?

– Ai regelui Eohric, stăpâne. Câțiva flutură stindardul lui Sigurd.

Aşadar, Eohric se aliase cu danezii, nu cu creştinii. Solii lui Erkenwald auziseră că danezii se strânseseră la Eoferwic, iar de acolo veniseră pe mare până în Anglia de Est. Câtă vreme eu fusesem ademenit la Ceaster, marea oaste, întărită de războinicii lui Eohric, traversase râul Use şi se pusese pe incendiat şi ucis.

– Ce fac la Lundene oamenii lui Eohric? am vrut să ştiu.

– Doar stau de veghe, stăpâne. Nu-s destui ca să atace.

– Dar sunt destui ca să ne țină trupele în spatele zidurilor. Ce pofteşte episcopul Erkenwald?

– Spera c-o să te duci la Lundene, stăpâne.

– Spuneți-i că, în loc de asta, vreau să-mi trimită jumătate dintre oamenii lui Weohstan.

Bănuiam că cererea episcopului Erkenwald fusese formulată ca un ordin, însă mesagerii o îmblânziseră, transformând-o într-un sfat. Nu avea nici o noimă, oricum. Lundene-ul avea nevoie de apărare, însă armata care amenința oraşul era aici, la sud de Temes, şi dacă ne mişcam repede o puteam prinde ca într-un cleşte. Trupele inamice de la Lundene aveau doar menirea să împiedice garnizoana să iasă pentru a-i înfrunta pe năvălitori. Mă aşteptam ca danezii să jefuiască şi să ardă totul în cale, dar până la urmă fie asediau un burh, fie trebuiau să înfrunte o armată vest-saxonă în câmp deschis, şi era mai important să aflăm unde erau şi ce aveau de gând decât să ne

adunăm departe, la Lundene. Ca să-i învingem pe danezi trebuia să aibă loc o bătălie în toată puterea cuvântului. Nu exista scăpare din grozăvia zidului de scuturi. Burhurile puteau amâna înfrângerea, dar victoria se obținea în lupta corp la corp. Ținând seama de toate aceste lucruri, voiam să forțez o încleștare atunci când danezii aveau să treacă înapoi Temesul. Era foarte important să alegem noi înșine câmpul de bătălie, iar Cracgelad, cu fluviul, drumul de pe mal și podul, părea un loc foarte potrivit, la fel de potrivit ca podul de la Fearnhamme unde măcelăriserăm armata lui Harald Păr-Sângeriu când numai jumătate din ea reușise să traverseze.

Le-am dat cai odihniți solilor lui Erkenwald și i-am trimis înapoi la Lundene, fără mare speranță că episcopul avea să-mi expedieze întăriri dacă nu primea un ordin direct de la Edward, după care am trecut fluviul cu cea mai mare parte a trupelor. Merewalh rămase la Cracgelad; îi spusesem lui Æthelflaed să rămână cu el, însă ea refuză și porni alături de mine.

– Lupta nu e treaba femeilor, am mârâit.

– Dar care-i treaba femeilor? mă întrebă ea cu prefăcută suavitate. Ah, te rog, te rog, spune-mi!

Am căutat capcana ascunsă în acea întrebare. Exista neîndoielnic o capcană, dar n-o puteam vedea, așa că i-am replicat ritos:

– Treaba unei femei e să aibă grijă de gospodărie.

– Să deretice? Să dea cu mătura? Să toarcă? Să gătească?

– Să vegheze asupra slujnicelor, da.

– Și să crească și să educe copiii?

– Și asta, am încuviințat.

– Cu alte cuvinte, femeile trebuie să facă tot ce nu poate face un bărbat, mă înțepă ea. Iar acum se pare că bărbații nu pot să se lupte, deci ar fi cazul să mă apuc și de asta.

Zâmbi triumfător, apoi râse când îmi văzu încruntătura. În realitate, mă bucuram că mă întovărășea. Nu numai că o iubeam, dar prezența lui Æthelflaed îi însuflețea pe oșteni. Mercienii o adorau. Chiar dacă era din Wessex, mama ei era merciană, și Æthelflaed privea Mercia drept țara ei de baștină.

Mărinimia ei era vestită, nu era mănăstire în Mercia care să nu primească o parte din venitul imenselor moşii pe care le moştenise Æthelflaed ca să ajute văduvele şi orfanii.

Odată ce-am traversat Temesul ne aflam în Wessex. Cărarea cu urme de potcoave ne arăta că marea oaste se răsfirase; primele sate pe lângă care am trecut fuseseră distruse, iar ploaia de peste noapte transformase cenuşa într-o mâzgă plumburie. I-am trimis pe Finan şi alţi cincizeci de oameni în faţă, pe post de cercetaşi, avertizându-i că trâmbele de fum de pe cer erau mult mai departe decât mă aşteptasem.

– La ce te aşteptai? mă întrebă Æthelflaed.

– Ca danezii să se ducă direct la Wintanceaster, i-am spus.

– Şi să-l atace?

– Aşa ar trebui, ori să pustiască ţinutul din jurul oraşului, sperând că-l pot ademeni pe Edward să iasă la luptă.

– Dacă Edward e acolo, zise ea fără convingere.

În loc să atace la Wintanceaster, danezii păreau hotărâţi să jefuiască ţinutul de la sud de Temes. Era un pământ rodnic, cu ferme înfloritoare şi sate bogate, deşi cea mai mare parte a bogăţiei fusese pusă la adăpost în burhurile din apropiere.

– Trebuie fie să asedieze un burh, fie să plece, am spus. De obicei n-au răbdarea de care e nevoie pentru un asediu.

– Atunci de ce-au mai venit?

Am ridicat din umeri.

– Poate că Æthelwold a sperat să obţină sprijinul poporului? Poate trag nădejde că Edward o să vină să-i atace şi că-l pot învinge?

– O s-o facă?

– Doar atunci când va fi destul de puternic, am zis, sperând să nu mă înşel. Acum însă, prizonierii şi prăzile îi încetinesc pe danezi, aşa că o să trimită o parte în Anglia de Est.

Aşa procedase Haesten atunci când pustiise Mercia. Trupele lui se mişcaseră cu repeziciune, dar la intervale regulate trimisese pâlcuri de oşteni care să escorteze robii şi catârii împovăraţi până la Beamfleot. Dacă bănuielile mele se adevereau, danezii aveau să trimită oameni înapoi pe drumul pe care veniseră;

acum tocmai asta căutam, una dintre aceste cete care duceau prada în Anglia de Est.

– Ar fi fost mai bine pentru ei s-o ia pe alt drum, remarcă Æthelflaed.

– Pentru asta ar trebui să cunoască ţinutul. E mult mai uşor să mergi pe propriile-ţi urme.

N-a trebuit să ne îndepărtăm prea mult de pod, pentru că danezii erau aproape, chiar foarte aproape. După un ceas, Finan se întoarse cu vestea că cete numeroase de danezi hălăduiau prin preajmă. Terenul se înălţa treptat spre sud; focurile distrugerii ardeau la orizont în timp ce războinicii aduceau robii, animalele şi prada în vale.

– E un sat în faţă, îmi spuse Finan. Mai bine zis, era un sat. Acolo strâng prada, şi nu-s mai mult de trei sute de nemernici.

Mă miram că danezii nu păzeau podul de la Cracgelad, dar singura explicaţie era aceea că nu se temeau de un atac din Mercia. Trimisesem cercetaşi pe malul fluviului, însă nici unul nu zărise vreun danez. Se părea că duşmanul era hotărât să se îmbogăţească şi nu se aştepta la un atac de peste Temes. Asta era fie o neglijenţă cruntă, fie o capcană ticluită cu grijă.

Am numărat aproape şase sute de oameni. Dacă era o capcană, ne-ar fi fost greu să-i învingem, aşa că am hotărât să le întindem la rândul nostru o capcană. Începusem să cred că danezii erau neglijenţi, prea încrezători în mărimea trupei lor; noi eram în spatele lor şi aveam o cale sigură de scăpare, iar ocazia era prea bună ca s-o pierdem.

– Ne putem ascunde printre copacii ăştia? l-am întrebat pe Finan arătând spre o pădure deasă de la sud.

– Ai putea ascunde o mie de oameni acolo, zise el.

– Atunci o să aşteptăm în desiş. Tu o să-i comanzi pe toţi oamenii noştri, i-am spus, referindu-mă la războinicii care-mi juraseră credinţă, şi-o să-i ataci pe nemernici. Apoi o să-i conduci încoace, spre restul armatei noastre.

Era o ambuscadă simplă, atât de simplă, încât nu credeam c-ar fi putut merge, însă ne aflam într-un război care covârşea orice minte. Întâi, avea loc trei ani prea târziu, iar acum, după

ce încercaseră să mă atragă la Ceaster, danezii păreau să fi uitat de mine.

– Au prea mulți conducători, zise Æthelflaed pe când ne plimbam călare spre sud, de-a lungului drumului roman ce pornea de la pod. Sunt toți bărbați, deci nici unul dintre ei n-o să cedeze. Se ceartă între ei.

– Să sperăm c-o s-o țină tot așa, am spus.

Când am ajuns în pădure ne-am răsfirat. Oamenii lui Æthelflaed erau la dreapta, și l-am trimis pe Osferth s-o protejeze. Oamenii lui Steapa se duseră în stânga, în timp ce eu am rămas în centru. Am descălecat, dându-i hățurile lui Oswi, și am mers cu Finan spre marginea sudică a pădurii. Apariția noastră făcuse porumbeii să se zburătăcească prin frunziș, dar nici un danez nu băgă de seamă. Cei mai apropiați se aflau la două sau trei sute de pași, lângă o turmă de oi și capre. În spatele lor era o gospodărie încă în picioare, unde era adunată o mulțime de oameni.

– Robi, zise Finan. Femei și copii.

Erau și danezi acolo; îi trădau caii înșeuați strânși într-un țarc. Ne era greu să-i numărăm, însă erau cel puțin o sută. Gospodăria consta dintr-o mică sală și două hambare cu acoperișuri noi care luceau în soare. Am văzut danezi și pe câmp, unde presupuneam că adunau vitele.

– Du-te acolo, i-am spus lui Finan, omoară câți poți, adu-mi un prizonier și ia-le caii.

– Era vremea să ne luptăm, zise irlandezul cu un rânjet crud.

– Atrage-i încoace, și-o să-i omorâm până la unul. Se întoarse să plece, dar i-am pus o mână pe brațul înzăuat. Nu e o capcană, nu?

Finan se uită spre sud.

– Au ajuns până aici fără luptă. Fără îndoială, își închipuie că nimeni nu cutează să-i înfrunte.

Începeam să-mi pierd răbdarea. Dacă aș fi avut oastea Merciei la Cracgelad, iar Edward și-ar fi adus oamenii din Wessex, am fi putut să zdrobim ceata aceea de neisprăviți, dar,

din câte ştiam, eram singurii războinici saxoni aflaţi în apropierea danezilor.

– Vreau să-i ţin aici, am spus.

– Să-i ţii aici? se miră Finan.

– Aproape de pod, astfel încât regele Edward să-şi poată aduce oastea şi să-i zdrobim.

Aveam destui oameni ca să apăr podul, oricât de multe atacuri ar fi dat inamicul. Nici măcar nu aveam nevoie de mercienii lui Æthelred ca să punem în funcţiune capcana. În mod limpede, acesta era câmpul de bătălie pe care mi-l doream. În clipa următoare l-am chemat pe Sihtric.

Alegerea acelui loc pentru purtarea luptei care urma să-i nimicească pe danezi era atât de evidentă, atât de ispititoare şi atât de avantajoasă, încât voiam ca Edward să afle imediat ce puneam la cale.

– Îmi pare rău c-o să pierzi bătălia, dar e ceva ce nu suferă amânare, i-am spus lui Sihtric.

Îl trimiteam cu alţi trei oşteni în vest şi apoi în sud. Trebuiau să meargă pe urmele primilor mei soli şi să-i transmită regelui unde erau danezii şi cum puteau fi învinşi.

-Spuneţi-i că duşmanul aşteaptă să fie ucis. Spuneţi-i că asta poate fi prima lui mare victorie, spuneţi-i că barzii o s-o cânte generaţii în şir. Mai presus de orice însă, spuneţi-i să se grăbească!

Când Sihtric plecă, am mai aruncat o privire spre danezi.

– Adu-mi cai, cât de mulţi poţi! i-am cerut lui Finan.

Finan îşi conduse trupa spre sud, rămânând în pădurea de la răsărit de drum, pe când eu mi-am adunat restul călăreţilor. Treceam de la unul la altul, aplecându-mă pe sub ramurile joase, şi le-am spus că nu trebuiau doar să ucidă duşmani, ci să şi rănească. Răniţii încetinesc o armată. Dacă Sigurd, Cnut şi Eohric aveau mulţi oşteni suferinzi, nu mai puteau călări repede. Voiam să încetinesc această oaste, s-o prind în capcană, s-o ţin în loc până când ajungeau forţele din Wessex ca să-i ucidă pe toţi.

Păsările se zburătăceau din copaci acolo unde trecea Finan cu ai lui. Nici un danez nu băgă de seamă sau, dacă văzu mişcare, nu înţelese despre ce era vorba. Pe când aşteptam alături de Æthelflaed, am simţit bucuria umplându-mi sufletul. Danezii erau prinşi în capcană. Fără s-o ştie, erau sortiţi pieirii. Episcopul Erkenwald avusese dreptate, bineînţeles, războiul e un lucru groaznic, dar poate aduce şi plăcere, şi nimic nu e mai plăcut decât să-ţi sileşti duşmanul să joace după cum îi cânţi tu. Duşmanul acesta era acolo unde voiam eu să fie, şi acolo avea să moară. Când am izbucnit într-un hohot zgomotos de râs, Æthelflaed mă privi întrebător.

– Ce-i aşa de nostim?

Nu i-am răspuns, căci în momentul acela oamenii lui Finan ieşiră din pădure.

Atacară ca fulgerul dinspre est. Preţ de o clipă, danezii părură uluiţi de apariţia lor bruscă. În spatele războinicilor mei săreau bucăţi de ţărână azvârlite de copite, puteam vedea lumina reflectându-se în lamele lor în timp ce danezii fugeau să se adăpostească în sală. Oamenii lui Finan erau însă deja printre ei, îi trânteau la pământ, îi prindeau pe cei care încercau să scape, săbiile cădeau, sângele colora ziua, oamenii cădeau, sângerau, ţipau îngroziţi. Finan nu slăbi ritmul, vrând să ajungă la ţarcul unde-şi ţineau danezii caii.

Se auzi un corn. Danezii se adunaseră în faţa sălii cu scuturile pregătite, însă Finan nu-i băgă în seamă. Cerdic se aplecă şi trase portiţa care închidea ţarcul, iar caii danezilor ţâşniră prin deschizătură ca să-i urmeze pe oamenii mei. Alţi danezi galopau dinspre sud, chemaţi de sunetul cornului, în timp ce Finan mâna caii nervoşi spre pădurea unde ne adăposteam noi. Cărarea pe unde trecuse era presărată cu trupuri, am numărat douăzeci şi trei. Nu toţi danezii erau morţi, unii erau răniţi şi se zvârcoleau în tină în vreme ce sângele lor se revărsa pe iarba din jur. Oile înnebunite se învârteau în cerc, un al doilea corn întări chemarea primului, zgomotul zgârie aerul după-amiezii. Duşmanii se adunau, dar nu ne zăriseră pe noi, cei ascunşi între copaci. Văzându-şi caii mânaţi spre nord, se gândeau

probabil că Finan era din garnizoana de la Cracgelad şi că animalele urmau să fie duse peste Temes, în spatele zidurilor de piatră. Câţiva danezi porniră în urmărire şi dădură pinteni armăsarilor atunci când Finan dispărea în pădure. Mi-am scos Răsuflarea-Şarpelui, iar bidiviul meu ciuli urechile când auzi şuieratul lamei prin gâtul căptuşit cu lână al tecii. Tremurând, bătea în pământ cu copita-i grea. Îl chema Broga, şi năvălirea cailor printre copaci îl agitase la culme. Am slăbit hăţurile, îndemnându-l s-o ia din loc.

– Ucideţi şi răniţi! am strigat. Ucideţi şi răniţi!

Broga, al cărui nume însemna „teroare", ţâşni înainte. Călăreţii ieşiră deodată din pădure, cu lamele scânteind în soare, şi i-am atacat pe danezii risipiţi urlând, într-un ropot înspăimântător de copite.

Cei mai mulţi se întoarseră să fugă. Cei mai înţelepţi îşi continuară drumul, ştiind că n-aveau şanse de scăpare decât dacă ne străpungeau rândurile în forţă şi treceau în partea cealaltă. Scutul mi se lovea de spinare, Răsuflarea-Şarpelui era ridicată ameninţător. M-am îndreptat spre un danez pe un cal sur şi l-a văzut gata să-şi rotească sabia spre mine, dar unul dintre oamenii lui Æthelflaed vârî suliţa în el. Când se răsuci în şa, scăpând arma din mână, l-am lăsat în urmă ca să prind un danez care fugea pe jos. I-am înfipt Răsuflarea-Şarpelui între umeri, apoi am tras-o de-a lungul gâtului; în momentul în care l-am văzut clătinându-se am trecut mai departe să despic ţeasta unui duşman al cărui păr lung se umplu dintr-odată de sânge.

Danezii care descălecaseră lângă sală alcătuiseră un zid de scuturi. Erau poate patruzeci sau cincizeci de războinici care-şi uniseră pavezele şi ne priveau fioros, dar Finan se întorsese cu oamenii lui, ucigând pe oricine găsise în cale, şi acum se afla în spatele zidului de scuturi. Când îşi răcni strigătul irlandez de luptă, nişte vorbe care pentru noi nu însemnau nimic, dar ne făceau sângele să dea în clocot, danezii din zidul de scuturi, văzând călăreţi şi în faţă şi în spate, fugiră care-ncotro. Prizonierii lor se ghemuiseră speriaţi în curte, numai femei şi copii. Le-am strigat să se ducă spre miazănoapte, la fluviu. În

clipa următoare, Broga atacă doi inamici. Unul își roti sabia spre gura armăsarului, însă acesta, bine instruit, se ridică pe picioarele din spate și-l lovi cu copitele. Eu mi-am izbit Răsuflarea-Șarpelui în țeasta celui de-al doilea danez, despicându-i coiful și țeasta. Auzind un țipăt, m-am întors și-am văzut că Broga îl mușcase pe cel dintâi de față. Fără să mai aștept, i-am dat pinteni vrednicului meu armăsar. Câinii urlau, copiii țipau, iar Răsuflarea-Șarpelui se hrănea. O femeie despuiată, cu părul în neorânduială și fața mânjită de sânge, ieși împleticindu-se din clădire.

– Du-te într-acolo! i-am strigat, arătând cu sabia înroșită spre miazănoapte.

– Copiii mei!

– Găsește-i! Du-te!

Un danez ieși din clădire cu sabia în mână, se holbă îngrozit și dădu să fugă, însă Rypere îl văzuse. Galopă spre el, îl apucă de părul lung și-l târî în goana calului. Străpuns de două sulițe, strivit de copitele unui armăsar, rămase să se zvârcolească și să geamă.

– Oswi! mi-am chemat slujitorul. Cornul!

Tot mai mulți danezi apăreau dinspre sud, așa că era vremea să plecăm. Îi dădusem inamicului o lovitură grea, însă nu era locul în care să înfruntăm o hoardă ce ne depășea numeric. Voiam doar ca danezii să rămână acolo, cu spatele la fluviu, astfel încât Edward să vină cu oastea lui din Wessex și să-i mâne ca pe niște vite spre săbiile mele. Oswi suna din corn cu vigoare.

– Înapoi! am strigat. Înapoi, cu toții!

Ne-am întors fără grabă. Cum atacul nostru sălbatic ucisese și rănise cel puțin o sută de danezi, câmpurile erau presărate cu trupuri. I-am lăsat acolo pe răniții care zăceau în șanțuri sau lângă tufișuri. Rânjind, Steapa oferea o privelițe înspăimântătoare, cu dinții dezgoliți și sabia înroșită.

– Oamenii tăi formează ariergarda, i-am spus, iar el încuviință.

M-am uitat după Æthelflaed și am descoperit ușurat că era nevătămată.

– Ai grijă de refugiaţi, am îndemnat-o.

Cei pe care-i salvaserăm din robie trebuiau duşi la casele lor. Am văzut-o pe femeia despuiată trăgând doi copilaşi după ea.

Mi-am aliniat oamenii la marginea pădurii. Cu scuturile în mâini, cu săbiile strălucind de sângele duşmanilor, i-am provocat să ne atace, dar suferiseră pierderi mari, încă se străduiau să-şi revină şi aşteptau întăriri, nevrând să rişte. Odată ce-am văzut că refugiaţii plecaseră în siguranţă spre nord, am strigat la oştenii mei să-i urmeze.

Pierduserăm trei războinici, doi mercieni şi trei vest-saxoni, dar îi măcelăriserăm pe duşmani. Finan luase doi prizonieri pe care i-am trimis înainte, laolaltă cu refugiaţii. Podul era plin de cai şi oameni care fugeau din calea distrugerilor; am rămas cu Steapa de pază pe malul sudic până ce m-am convins că şi ultimul dintre oamenii noştri traversase Temesul.

Ne-am baricadat la capătul dinspre nord al podului stivuind buşteni de-a curmezişul drumului şi i-am poftit pe danezi să vină şi să se lase ucişi între parapetele romane, însă nici unul n-o făcu. Ne priveau lucrând în timp ce se adunau tot mai mulţi pe malul vest-saxon al fluviului, fără să pară dornici de a-şi lua revanşa. I-am lăsat pe Steapa şi oamenii lui să păzească baricada, încredinţat că nici un danez n-avea să treacă atâta vreme cât el era acolo.

Apoi m-am dus să le pun întrebări prizonierilor.

Cei doi danezi erau păziţi de şase mercieni de-ai lui Æthelflaed care-i apărau de furia gloatei adunate în faţa mănăstirii Sfânta Werburgh. Mulţimea tăcu la sosirea mea, speriată probabil de Broga, al cărui bot era încă mânjit de sânge. Am sărit din şa, lăsându-l pe Oswi să ia hăţurile. În mână ţineam Răsuflarea-Şarpelui, cu lama plină de sânge.

Am văzut lângă mănăstire o tavernă cu o gâscă pictată pe firmă şi i-am dus pe cei doi prizonieri în curtea ei. Îi chema Leif şi Hakon, amândoi erau tineri, amândoi erau speriaţi şi amândoi încercau să n-o arate. Am cerut ca poarta să fie închisă şi blocată cu un drug de fier. Cei doi stăteau în mijlocul curţii,

înconjurați de șase dintr-ai noștri. Leif, care nu părea mai vârstnic de șaisprezece ani, nu-și putea lua ochii de la lama înmuiată în sânge a Răsuflării-Șarpelui.

– Aveți de ales, le-am spus. Ori îmi răspundeți la întrebări și muriți cu sabia în mână, ori vă încăpățânați, caz în care o să vă despoi până la piele și-o să vă arunc mulțimii de afară. Mai întâi, cine e seniorul vostru?

– Eu îl slujesc pe jarlul Cnut, zise Leif.

– Și eu îl slujesc pe regele Eohric, șopti Hakon atât de încet, că abia l-am putut auzi.

Era un băiat zdravăn, cu chipul prelung și părul de culoarea paielor. Purta o cămașă de zale veche, destrămată pe la coate și prea mare pentru el; bănuiam că-i aparținuse tatălui său. La gât i se zărea o cruce, pe când Leif avea un ciocan.

– Cine comandă oastea voastră? am vrut să știu.

Șovăiră amândoi.

– Regele Eohric? zise Hakon, dar nu părea deloc sigur.

– Jarlul Sigurd și jarlul Cnut, spuse Leif în aceeași clipă, la fel de ezitant.

Asta explica multe, m-am gândit.

– Nu Æthelwold?

– Și el, stăpâne, îngăimă Leif tremurând din tot trupul.

– Beortsig e și el în oastea asta?

– Da, stăpâne, dar el îl slujește pe jarlul Sigurd.

– Și jarlul Haesten îl slujește pe jarlul Cnut?

– Da, stăpâne, zise Hakon.

Æthelflaed avea dreptate, m-am gândit. Prea mulți stăpâni și nimeni la comandă. Eohric era slab, dar mândru, așa că n-avea să li se supună lui Sigurd sau Cnut, pe când cei doi îl disprețuiau probabil, însă trebuiau să-l trateze ca pe un rege dacă voiau să-i folosească trupele.

– Cât de mare e oastea? i-am iscodit.

Tinerii nu știau. Li se spusese că urmau să-l facă pe Æthelwold rege al Wessexului și pe Beortsig rege al Merciei, iar acești doi monarhi aveau să-i răsplătească dăruindu-le pământ, dar,

când i-am întrebat dacă se duceau la Wintanceaster, mă priviră mirați. Mi-am dat seama că nu auziseră niciodată de orașul acela.

L-am lăsat pe Finan să-l ucidă pe Leif, care muri curajos și repede, cu sabia în mână. Hakon ceru să vadă un preot înainte să moară.

– Ești danez, i-am zis.

– Și creștin, stăpâne.

– Nimeni nu-l venerează pe Odin în Anglia de Est?

– Unii, stăpâne, dar nu mulți.

Asta era îngrijorător. Știam că unii danezi se convertiseră pentru că astfel își ușurau viața. Haesten stăruise ca nevasta și fiicele lui să se boteze, dar numai pentru că astfel obținea condiții mai bune din partea lui Alfred. Totuși, dacă Offa nu mințise chiar în toate privințele înainte de a muri, nevasta lui Haesten era cu adevărat credincioasă. Acum, când îmi aștept la rândul meu moartea și vârsta înaintată așază un văl peste splendorile lumii acesteia, nu văd decât creștini în jur. Poate că în nordul îndepărtat, acolo unde gheața acoperă pământul chiar și vara, au mai rămas câțiva oameni care le aduc jertfe lui Thor, Odin și Freya, dar nu mai știu nici unul în Britania. Cădem în beznă, spre haosul final al lui Ragnarok, când mările furioase vor arde și pământul se va despica și până și zeii vor muri. Lui Hakon nu-i păsa dacă ținea sau nu o sabie în mână, tot ce voia era să-și spună rugăciunile. Când le termină, i-am luat capul de pe umeri.

Am trimis o nouă solie la Edward. De data asta plecă Finan, deoarece știam că regele l-ar fi ascultat pe irlandez, însoțit de șapte oșteni. Urmau să călărească spre vest înainte de a traversa Temesul, apoi să se îndrepte iute spre Wintanceaster sau orice alt loc unde se găsea regele, ducând o misivă pe care o scrisesem eu însumi. Toți se miră când află că știu să scriu și să citesc, dar Beocca m-a învățat în copilărie și mi-am exersat mereu această pricepere. Bineînțeles, Alfred stăruia ca toți seniorii lui să învețe să citească, mai cu seamă ca să ne poată adresa scrisorile lui mustrătoare, dar de la moartea lui nu mulți își bătuseră capul cu asta. I-am scris regelui că danezii fuseseră blestemați să aibă

prea mulți conducători, că zăboveau prea mult la sud de Temes, că-i încetinisem luându-le caii și lăsându-i cu o grămadă de răniți. „Vino spre Cracgelad", i-am cerut. „Adună toți războinicii, cheamă fyrdul și înaintează spre danezi." Eu aveam să fiu nicovala pe care să-l zdrobească pe inamic, prefăcându-l într-un morman de sânge, oase și hrană pentru corbi. Dacă danezii se puneau în mișcare, am continuat, aveam să mă țin după ei pe malul nordic ca să-i împiedic să fugă, dar mă îndoiam că aveau să se ducă prea departe. „Îi avem în mână, Măria Ta", i-am scris, „și acum trebuie să închizi pumnul."

M-am pus pe așteptat. Danezii nu se clintiră. Am văzut în zare fumul care ne spunea că jafurile se produceau tot mai departe, însă principala lor tabără era lângă capătul sudic al podului de la Cracgelad, pe care noi îl transformaserăm într-o fortăreață. Nimeni nu putea trece podul dacă nu-i dădeam noi voie. Mergeam acolo în fiecare zi, însoțit de cincizeci sau șaizeci de oameni, ca să patrulez pe malul sudic pe o distanță scurtă, și în fiecare zi mă întorceam la Cracgelad uimit că dușmanul ne ușura atât de mult sarcina. Noaptea le puteam vedea focurile de tabără luminând cerul, iar ziua urmăream trâmbele de fum. Timp de patru zile nu se schimbă nimic, în afară de vreme. Ploaia venea și trecea, vântul agita apa fluviului și ceața începutului de toamnă ascundea fortificațiile. În acea dimineață, când ceața se ridică, danezii erau tot acolo.

– De ce nu se mișcă? mă întrebă Æthelflaed.

– Pentru că nu se pot înțelege unde să se ducă.

– Dacă i-ai comanda tu, unde s-ar duce?

– La Wintanceaster, am spus.

– Ca să-l asedieze?

– Ca să-l cucerească.

Asta era partea cea mai grea. Știau că o mulțime de oameni aveau să moară în șanțul burhului și pe meterezele înalte, dar ăsta nu era un motiv ca să nu încerce. Burhurile lui Alfred reprezentau pentru dușmani o ghicitoare pe care n-o puteau desluși; la rândul meu trebuia să găsesc o soluție dacă voiam să

redevin stăpân peste Bebbanburg, o fortăreață mai impunătoare decât orice burh.

– M-aș duce la Wintanceaster, i-am spus lui Æthelflaed, și mi-aș pune oamenii să se năpustească asupra zidului până îl doboară, și apoi l-aș înscăuna pe Æthelwold și le-aș cere vest-saxonilor să mă urmeze, după care aș porni în marș spre Lundene.

Totuși, danezii nu făcură nimic. În schimb, se certau. Am aflat după aceea că Eohric voia ca oastea să meargă spre Lundene, pe când Æthelwold socotea că trebuia să atace Wintanceasterul, iar Cnut și Sigur susțineau traversarea Temesului pentru a cuceri orașul Gleawecestre. Prin urmare, Eohric voia să aducă Lundene-ul între granițele regatului său, Æthelwold voia ceea ce i se cuvenea din naștere, după cum credea, iar Cnut și Sigurd voiau pur și simplu să-și mărească teritoriile la sud de Temes. Certurile lor făceau să domnească nehotărârea în marea oaste. Mi-i închipuiam pe solii lui Edward călărind de la un burh la altul, adunând războinicii, strângând laolaltă o armată saxonă care putea zdrobi pentru totdeauna puterea daneză din Britania.

Într-un târziu, Finan se întoarse cu toți solii pe care-i trimisesem la Wintanceaster. Traversaseră Temesul mult la vest, ocolindu-i pe danezi, și veniseră la Cracgelad pe niște cai înspumați de sudoare și acoperiți de praf. Aduceau o scrisoare de la rege. O scrisese un grămătic de la Curte, însă Edward o iscălise, și pergamentul purta pecetea lui. Mă saluta în numele zeului creștin, îmi mulțumea călduros pentru misive și apoi îmi poruncea să plec îndată de la Cracgelad, luând toate forțele sub comanda mea, și să mă duc la Lundene, unde el urma să mă aștepte. Nu-mi venea să cred.

– I-ai spus regelui că i-am prins pe danezi în capcană pe malul fluviului? l-am întrebat pe Finan.

– Da, stăpâne, dar Măria Sa ne vrea la Lundene.

– Nu pricepe ce ocazie avem?

– Se duce la Lundene, stăpâne, și vrea să venim și noi acolo, zise Finan sec.

– De ce?

La întrebarea asta n-avea cine să-mi răspundă.

Nu puteam face nimic de unul singur. Aveam oameni, într-adevăr, dar nici pe departe destui. Îmi trebuiau două sau trei mii de războinici care să vină dinspre sud, şi asta nu avea să se întâmple. Din câte se părea, Edward îşi ducea armata la Lundene pe un drum ocolit, ca să nu dea peste vreun pâlc de danezi. Eram furios, însă jurasem să ascult de regele Edward, iar suzeranul meu îmi dăduse o poruncă.

Prin urmare, am deschis capcana, cruţându-i pe danezi, şi am pornit spre Lundene.

Regele Edward era deja la Lundene. Străzile forfoteau de războinici, fiecare curte era folosită drept grajd, până şi vechiul amfiteatru roman era plin de cai.

Edward locuia în vechiul palat regal mercian. Deşi Lundene se afla în Mercia, saxonii din vest stăpâneau oraşul de când îl cucerisem eu pentru Alfred. L-am găsit pe Edward în marea sală romană cu pilaştrii, cupola, tencuiala crăpată şi pardoseala cu dale sparte pe care le ştiam atât de bine. Se ţinea sfatul domnesc; regele îi avea de-o parte şi de alta pe arhiepiscopul Plegmund şi pe episcopul Erkenwald, pe când în faţa lor pe bănci şi scaune aşezate în semicerc, şedeau alţi oameni ai bisericii şi o duzină de ealdormeni. Flamurile Wessexului erau arborate în spatele încăperii. Când am intrat se desfăşura o discuţie aprinsă, dar vocile tăcură în momentul în care paşii mei răsunară pe podeaua spartă. Bucăţi de ceramică săriră de sub talpa cizmelor mele. Pe jos fusese pe vremuri un tablou făcut din piese mici, dar dispăruse de mult.

– Lord Uhtred!

Edward mă întâmpină călduros, deşi am simţit o anume nervozitate în glasul lui.

– Măria Ta, am zis îngenunchind.

– Bine-ai venit printre noi.

Nu-mi curăţasem cămaşa de zale. Era sânge în spaţiile dintre inele, şi cei prezenţi îl observară. Ealdormanul Æthelhem ceru ca un scaun să fie adus lângă el şi mă pofti să stau acolo.

– Câți oameni ne aduci, Lord Uhtred? mă întrebă Edward.

– Steapa e cu mine, am răspuns. Dacă-i număr și pe oamenii lui, avem cinci sute șaizeci și trei.

Pierdusem câțiva în lupta de la Cracgelad, și alții rămaseseră în urmă deoarece caii lor nu mai rezistaseră galopului spre Lundene.

– Asta cât înseamnă în total? îl întrebă regele pe un preot așezat la o masă de lângă perete.

– Trei mii patru sute douăzeci și trei de oameni, Măria Ta.

Bineînțeles, se referea la războinici, nu la fyrd. Era o armată respectabilă.

– Și dușmanul? vru Edward să știe.

– Între patru și cinci mii de oameni, Măria Ta, din câte ne putem da seama.

Discuția aceea era menită în mod limpede pentru urechile mele. Arhiepiscopul Plegmund, cu fața la fel de schimonosită ca un măr pădureț zbârcit, mă privea cu mare atenție. Edward se întoarse spre mine.

– Vezi așadar, Lord Uhtred, că n-avem destui oameni ca să dăm o bătălie pe malurile Temesului.

– Mercienii s-ar fi alăturat Măriei Tale, am spus. Gleawecestre nu e departe.

– Sigismund a debarcat din Irlanda, zise arhiepiscopul Plegmund, și a ocupat Ceasterul. Lordul Æthelred trebuie să stea cu ochii pe el.

– De la Gleawecestre?

– De unde hotărăște Domnia Sa, replică țâfnos Plegmund.

– Sigismund e un normand care a fost alungat din Irlanda de sălbaticii de acolo. Nu e nici pe departe o amenințare pentru Mercia, am spus.

Nu auzisem niciodată de acel Sigismund și n-aveam idee de ce alesese să ocupe Ceasterul, dar asta părea o explicație credibilă.

– A adus cu el o mulțime de echipaje de păgâni, stărui Plegmund.

– El nu e treaba noastră, interveni Edward, nemulțumit de tonul aprig al ultimului schimb de cuvinte. Treaba noastră e să-l învingem pe vărul meu Æthelwold. Acum, Lord Uhtred, ești de acord că burhurile noastre sunt bine apărate?

– Sper că da, Măria Ta.

– Și credem, urmă Edward, că dușmanul, văzând că nu poate cuceri nici un burh, se va retrage în curând.

– Și-o să-i atacăm în timp ce se retrag, completă Plegmund.

– De ce să nu-i atacăm la sud de Cracgelad? am întrebat.

– Pentru că oamenii din Cent n-ar putea ajunge acolo la vreme, zise iritat Plegmund, iar ealdormanul Sigelf ne-a promis șapte sute de războinici. Odată ce aceștia ni se alătură, vom fi în stare să ne înfruntăm dușmanul.

Edward mă privea întrebător, așteptând o confirmare din partea mea. Cum n-am spus nimic, luă cuvântul:

– E fără îndoială înțelept să așteptăm până vine și oastea din Cent. Cu acești războinici, armata noastră va fi de neînvins.

– Am o sugestie, Măria Ta, am spus respectuos.

– Toate sugestiile sunt bine-venite, Lord Uhtred.

– Cred că, în loc de pâine și vin, Biserica ar trebui să dea bere și brânză veche. Mai propun ca predica să fie la începutul slujbei și nu la sfârșit. De asemenea, cred că preoții ar trebui să fie despuiați în timpul slujbelor, și...

– Liniște! strigă Plegmund.

– Dacă preoții Măriei Tale o să-ți comande trupele, de ce n-ar comanda războinicii biserica? am zis.

Se auziră câteva râsete, dar, pe măsură ce discuțiile continuau, mi-am dat seama că eram la fel de lipsiți de conducere ca danezii. Creștinii vorbesc despre orbii care-i călăuzesc pe orbi, iar acum orbii se luptau cu alți orbi. Alfred ar fi dominat lucrările cu autoritate, însă Edward se lăsa în seama sfetnicilor săi, iar oamenii precum Æthelhelm erau prudenți. Preferau să aștepte până ni se alăturau trupele lui Sigelf din Cent.

– De ce nu sunt deja aici oamenii din Cent? am întrebat.

Centul era aproape de Lundene; totuși, în timp ce eu îmi pusesem războinicii să străbată înainte și înapoi jumătate din

Britania saxonă, cei din Cent nu reuşiseră să termine un marş de două zile.

– O să fie aici, spuse Edward. Ealdormanul Sigelf mi-a dat cuvântul său.

– Dar de ce a întârziat? am vrut să ştiu.

– Duşmanul s-a dus în Anglia de Est pe mare, îmi răspunse arhiepiscopul Plegmund, şi ne temeam că ar putea folosi acele corăbii ca să coboare de-a lungul coastei Centului. Ealdormanul Sigelf a preferat să aştepte până se asigura că nu era în primejdie.

– Şi cine comandă oastea noastră?

Întrebarea mea îi stânjeni. Se lăsă tăcerea preţ de câteva clipe, apoi arhiepiscopul Plegmund mârâi încruntat:

– Măria Sa regele comandă oastea, bineînţeles.

„Şi cine-l comandă pe rege", aş fi vrut să întreb, dar n-am zis nimic. În seara aceea, Edward trimise după mine. Era întuneric când m-am dus la el. Le dăduse liber servitorilor, aşa că eram singuri.

– Nu arhiepiscopul Plegmund ia hotărârile, mă mustră el, în mod evident amintindu-şi de ultima mea întrebare de mai devreme, dar sfatul lui mi se pare bun.

– Să nu facem nimic, Măria Ta?

– Să ne adunăm toate forţele înainte de a porni la luptă. Şi sfatul domnesc e de aceeaşi părere.

Ne aflam în camera spaţioasă de la primul etaj, unde se afla un pat mare cu câte un felinar de o parte şi de alta. Edward stătea în picioare la fereastra ce dădea spre oraşul vechi, fereastra la care Æthelflaed şi cu mine stătuserăm atât de des. Privea spre apus, spre oraşul nou, unde licăreau luminile focurilor. Mai departe era întunericul, un ţinut învăluit de beznă.

– Gemenii sunt bine? mă întrebă Edward.

– Sunt la Cirrenceastre, Măria Ta, aşa că sunt bine.

Gemenii, Æthelstan şi Eagdyth, erau cu fiica mea şi cu fiul meu mai mic, pe mâini bune în acel burh la fel de bine apărat precum Cracgelad. Fagranforda fusese mistuită de flăcări, după cum mă aşteptam, dar oamenii mei erau cu toţii în siguranţă în fortăreaţa de la Cirreneastre.

– Şi băiatul e sănătos? stărui îngrijorat regele.

– Æthelstan e un băieţel plin de vigoare.

– Aş vrea să-i pot vedea, murmură el.

– Părintele Cuthbert şi nevasta lui au grijă de ei.

– Cuthbert s-a însurat? se miră Edward.

– Cu o fată foarte drăguţă, i-am zis.

– Biata femeie! O să trebuiască să-l suporte până la moarte. Edward zâmbi, dar se încruntă văzând că nu-i întorceam zâmbetul. Şi sora mea e acolo?

– Da, Măria Ta.

– Ar trebui să se ocupe de copii, spuse el sever.

– Spune-i asta Măria Ta, i-am replicat. Pe de altă parte, ţi-a adus aproape o sută cincizeci de războinici mercieni. De ce Æthelred n-a trimis nici unul?

– E îngrijorat de normanzii din Irlanda, zise el, apoi ridică din umeri când răspunsul meu fu un pufnet neîncrezător. De ce Æthelwold n-a pătruns mai adânc în Wessex?

– Pentru că n-au un conducător, i-am spus, şi pentru că nimeni n-a venit sub stindardul lui. Cum Edward părea nedumerit, i-am explicat: Cred că planul lor era să ajungă în Wessex, să-l proclame pe Æthelwold rege şi să aştepte ca oamenii să li se alăture, însă nimeni n-a făcut-o.

– Atunci ce-o să facă?

– Dacă nu pot cuceri un burh, o să se întoarcă de unde au venit.

Edward se duse iar la fereastră. Liliecii zburau în noapte, uneori apărând pentru o clipă în lumina felinarelor.

– Sunt prea mulţi, Lord Uhtred, spuse el referindu-se la danezi. Mult prea mulţi. Trebuie să fim siguri înainte să atacăm.

– Dacă aşteptăm să fii sigur într-un război, o să mori aşteptând, Măria Ta.

– Tata m-a sfătuit să ţin cu orice preţ Lundene-ul. Mi-a spus să nu cedez niciodată oraşul ăsta, zise Edward.

– Şi să-i laşi restul lui Æthelwold? am întrebat posomorât.

– El o să moară, dar avem nevoie de oamenii ealdormanului Sigelf.

– Aduce şapte sute?

– Aşa a promis, ceea ce ne va duce la peste patru mii de războinici, spuse el, vizibil satisfăcut de acel număr. Şi, desigur, acum îi avem pe oamenii tăi şi pe mercieni. Ar trebui să fim suficient de puternici.

– Şi cine ne comandă?

Edward păru surprins de întrebare.

– Eu, bineînţeles.

– Nu arhiepiscopul Plegmund?

– Am sfetnici, Lord Uhtred, zise el crispat. Regele care nu-şi ascultă sfetnicii e un neghiob.

– E un neghiob acel rege care nu ştie ce sfetnici merită încrederea lui, am replicat. Iar arhiepiscopul te-a sfătuit să n-ai încredere în mine. Crede că sunt de partea danezilor.

După o clipă de şovăire, Edward încuviinţă.

– Asta îl îngrijorează, într-adevăr.

– Şi totuşi până acum sunt singurul dintre oamenii Măriei Tale care a ucis nu unul, ci o mulţime de nemernici dintr-ăştia. Pentru un om nevrednic de încredere e o purtare curioasă, nu-i aşa?

Edward tresări când un fluture mare zbură aproape de faţa lui şi îi chemă pe slujitori să închidă obloanele. Undeva în noapte puteam auzi cântece dintr-o tavernă. Un slujitor luă mantia de pe umerii regelui, apoi îi ridică lanţul de aur de la gât. Dincolo de uşa deschisă puteam vedea o fată aşteptând în umbră. Nu era soţia lui Edward.

– Îţi mulţumesc pentru c-ai venit, îmi spuse el, dându-mi de înţeles că întrevederea se încheiase.

Am făcut o plecăciune, după care am plecat.

A doua zi sosi Sigelf.

Doisprezece

Lupta începu pe strada de sub marea biserică, lângă vechiul palat mercian unde locuiau Edward şi curtea sa. Războinicii din Cent sosiseră de dimineaţă, trecând grăbiţi pe podul roman şi pe sub arcul rupt din zidul dinspre fluviu al Lundene-ului. Şase sute optzeci şi şase de oameni conduşi de ealdormanul lor, Sigelf, şi fiul acestuia, Sigebriht, călăreau sub flamurile cu emblema lui Sigelf, două săbii încrucişate, şi cea a lui Sigebriht, un cap de taur cu coarnele pline de sânge. Mai aveau zeci de stindarde, majoritatea cu cruci sau sfinţi, şi călăreţii erau însoţiţi de călugări, preoţi şi căruţe încărcate cu provizii. Nu toţi războinicii lui Sigelf erau călare, cel puţin o sută veniseră pe jos, iar oamenii aceia se împrăştiară prin oraş mult timp după venirea călăreţilor.

Edward le porunci să-şi găsească loc de dormit în partea răsăriteană a oraşului, dar, bineînţeles, nou-veniţii voiau să vadă Lundene-ul. Bătaia izbucni când o duzină dintre oamenii lui Sigelf cerură bere într-o tavernă numită Porcul Roşu, frecventată de oştenii ealdormanului Æthelhelm. Totul porni de la o târfă, şi curând încăierările se răspândiră în afara tavernei, în josul dealului. Războinici din Mercia, Wessex şi Cent se tăvăleau înverşunaţi, şi nu trecu mult până scoaseră săbiile şi cuţitele.

– Ce se întâmplă? întrebă Edward, care privea îngrozit de la o fereastră a palatului. Putea auzi strigătele oamenilor şi

săbiile ciocnindu-se și vedea morți și răniți pe strada pavată. Sunt danezii?

Nu l-am băgat în seamă.

– Steapa! am răcnit, cerându-i să-și adune oamenii. În timp ce goneam pe scări, i-am strigat intendentului să-mi aducă Răsuflarea-Șarpelui. L-am prins pe un membru al gărzilor regelui și i-am poruncit: Găsește-mi o frânghie. Una lungă.

– O frânghie, stăpâne?

– Sunt niște zidari care repară acoperișul palatului. Ei trebuie să aibă frânghii. Adu-mi una acum! Și găsește pe cineva care poate suna din corn!

Eram vreo doisprezece când ne-am năpustit în stradă, dar în încăierare erau cel puțin o sută, și de două ori pe atâția se uitau și-i încurajau zgomotos. L-am pocnit pe unul în cap cu latul Răsuflării-Șarpelui, l-am doborât pe altul, am zbierat la alți patru să se oprească, însă nu mă băgau în seamă. Unul chiar se repezi la mine cu sabia ridicată, dar, dându-și seama că ar fi fost o greșeală, coti la vreme.

Cel pe care-l trimisesem să caute o frânghie îmi aduse una de care era legat un ciubăr greu. L-am folosit ca să trec frânghia peste firma Porcului Roșu, ieșită în afară din zid.

– Găsește-mi un om, oricare, unul care se luptă aici, i-am zis lui Steapa.

O luă din loc în timp ce eu înnodam latul. Un bărbat rănit, cu mațele atârnându-i, se târa la vale. O femeie țipa. Șanțul era plin cu sânge subțiat cu bere. În acel moment, unul dintre membrii gărzii regale sosi cu un corn.

– Sună! i-am poruncit. Și nu te opri!

Steapa îmi aduse târâș un om. Habar n-aveam dacă era din Wessex sau din Mercia, dar n-avea nici o însemnătate. I-am strâns latul în jurul gâtului, l-am plesnit când îmi imploră mila și l-am ridicat în aer, unde rămase spânzurat, dând din picioare. Cornul suna stăruitor, nu puteai să nu-l auzi. I-am dat capătul frânghiei lui Oswi, slujitorul meu.

– Leagă asta de ceva, i-am zis, apoi am răcnit către mulțimea cuprinsă de nebunie: Mai vrea cineva să moară?

Vederea unui om zbătându-se în ştreang în timp ce murea sufocat îi linişti pe dată. Regele, însoţit de o duzină de gărzi, apăru în uşa palatului, şi toţi se înclinară ori căzură în genunchi în semn de respect.

– Încă o încăierare, am strigat, şi-o să muriţi cu toţii! Trage-l de glezne pe nenorocit, i-am spus unuia dintre oamenii mei arătând spre spânzurat.

– Tocmai mi-ai ucis un războinic, rosti o voce.

Când m-am întors am văzut un tip subţire, cu o faţă ascuţită ca de vulpe şi mustăţi roşcate împletite. Era mai în vârstă, aproape de cincizeci de ani, şi părul roşu îi încărunţise pe la tâmple.

– L-ai ucis fără judecată! adăugă el arătându-mă acuzator cu degetul.

Eram cu un cap mai înalt, însă nu se lăsa descurajat.

– O să mai spânzur o duzină de oameni de-ai tăi dacă se încaieră pe stradă, i-am zis. Cine eşti?

– Ealdormanul Sigelf, şi o să-mi spui „stăpâne"!

– Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, am spus, fiind răsplătit cu o clipire surprinsă, şi o să-mi spui „stăpâne".

Sigelf hotărî că nu voia să mă înfrunte.

– N-ar fi trebuit să se încaiere, recunoscu el morocănos. Peste câteva clipe mă întrebă: Cred că l-ai cunoscut pe fiul meu, nu?

– L-am cunoscut, într-adevăr.

– A fost un neghiob, zise Sigelf cu o voce la fel de ascuţită ca faţa sa. Un neghiob tânăr. Şi-a învăţat lecţia.

– Lecţia loialităţii? am zis privind peste drum, unde Sigebriht făcea o plecăciune adâncă în faţa regelui.

– Amândurora le-a plăcut aceeaşi căţea, dar Edward era prinţ, şi prinţii obţin tot ce vor, mormăi Sigelf.

– La fel şi regii, am spus cu blândeţe.

Sigelf, înţelegând, îmi aruncă o privire sumbră.

– Centul n-are nevoie de un rege, zise el, vrând să înăbuşe zvonul că voia coroana pentru sine.

– Centul are un rege, i-am replicat.

– Aşa se aude, spuse el zeflemitor, dar Wessexul trebuie să aibă mai multă grijă de noi. Toţi blestemaţii de normanzi care-s alungaţi din Francia vin pe ţărmurile noastre, şi ce face Wessexul? Se scarpină în cur, apoi îşi miroase degetele câtă vreme noi suferim. Se uită cum fiul său făcea o nouă plecăciune în faţa regelui şi scuipă, deşi era greu de spus dacă din cauza supuşeniei arătate de Sigebriht sau din pricina Wessexului. Adu-ţi aminte ce s-a întâmplat când au venit Harald şi Haesten!

– I-am învins pe amândoi.

– Dar nu înainte ca nenorociţi să siluiască jumătate din populaţia Centului şi să ardă vreo cincizeci de sate. Avem nevoie de o apărare mai bună. Privindu-mă stăruitor, murmură: Avem nevoie de ajutor!

– Cel puţin sunteţi aici, am spus îmbunat.

– O să ajutăm Wessexul, chiar dacă Wessexul nu ne ajută, zise el.

Mă gândisem că sosirea războinicilor din Cent avea să-l determine pe Edward să treacă la fapte; în loc de asta, el aştepta. Ţinea un consiliu de război în fiecare zi, dar tot ce hotăra era să aştepte ca să vadă ce făcea inamicul. Cercetaşii trimiteau rapoarte zilnic, spunând că danezii tot nu se mişcau. L-am îndemnat stăruitor pe rege să-i atace, dar la fel de bine i-aş fi putut cere să zboare până la lună. L-am implorat să mă lase să plec cu oamenii mei într-o misiune de recunoaştere, însă mă refuză fără explicaţii.

– Crede c-o să-i ataci, îmi spuse Æthelflaed.

– Dar de ce nu-i atacă el? am mormăit nervos.

– Pentru că e speriat, pentru că primeşte sfaturi din prea multe părţi, pentru că se teme să nu greşească, pentru că e de ajuns să piardă o singură bătălie ca să nu mai fie rege.

Eram la ultimul cat al unei case romane, una dintre clădirile acelea uimitoare care au scări ce duc de la un etaj la altul. Luna strălucea prin fereastră şi prin găurile din acoperiş, acolo unde căzuseră plăcuţele de ardezie. Era frig, aşa că ne înveliserăm cu blănuri groase.

– Un rege n-ar trebui să fie speriat, am spus.

– Edward ştie că oamenii îl compară cu taică-său. Se întreabă ce-ar fi făcut Alfred acum.

– Alfred m-ar fi chemat, m-ar fi dăscălit preţ de zece minute, apoi mi-ar fi dat oastea pe mână.

Stătea tăcută în braţele mele, privind la acoperişul împestriţat de razele lunii.

– Crezi c-o să avem vreodată pace?

– Nu.

– Visez la o zi când o să trăim într-un conac, o să mergem la vânătoare, o să ascultăm cântece, o să ne plimbăm pe malul râului şi n-o să ne temem de nici un duşman.

– Tu şi cu mine?

– Doar tu şi cu mine, zise ea, întorcându-şi capul astfel încât părul să-i ascundă ochii. Doar tu şi cu mine.

A doua zi dimineaţă, Edward îi porunci surorii sale să se întoarcă la Cirrenceastre, ordin pe care ea nu-l băgă în seamă.

– I-am spus să-ţi dea oastea, mă înştiinţă ea.

– Şi ce-a zis?

– Că el e regele şi că el o să comande oastea.

La rândul lui, Æthelred îi poruncise lui Merewalh să se întoarcă la Gleawecestre, dar Æthelflaed îl convinsese pe mercian să rămână.

– Avem nevoie de toţi oamenii de nădejde, îi spusese ea.

Aşa era, însă nu ca să putrezească la Lundene. Aveam o armată întreagă acolo, peste patru mii cinci sute de războinici, care nu făceau decât să păzească zidurile şi să se uite la peisajul mereu neschimbat din afara acestora.

În timp ce noi stăteam cu mâinile în sân, danezii devastau Wessexul, fără a încerca să cucerească vreun burh. Zilele de toamnă se micşorară, dar noi rămâneam la Lundene, pradă nehotărârii. Când arhiepiscopul Plegmund se întoarse la Contwaraburg m-am gândit că plecarea lui ar fi putut să-i dea curaj lui Edward, însă episcopul Erkenwald, rămas alături de rege, îl sfătuia să fie prudent. La fel şi părintele Coenwulf, capelanul şi cel mai apropiat sfetnic al monarhului.

– Nu e în firea danezilor să fie molatici, așa că mă tem de o capcană, îi zise el. Fără îndoială, nu pot să bântuie așa prin ținut la nesfârșit.

Aici avea dreptate, căci la începutul iernii danezii se mișcară.

Fuseseră la fel de nehotărâți ca noi; acum, pur și simplu traversară fluviul la Cracgelad și se întoarseră pe unde veniseră. Cercetașii lui Steapa ne înștiințară de retragerea lor, și zi după zi primeam rapoarte că se îndreptau spre Anglia de Est, ducând cu ei robi, animale și prăzi.

– Odată ce ajung acolo, am spus în fața sfatului domnesc, danezii din Northumbria o să se ducă acasă pe mare. N-au obținut nimic, în afară de o mulțime de robi și vite, dar nici noi n-am făcut nimic.

– Regele Eohric a încălcat înțelegerea, sublinie revoltat episcopul Erkenwald, deși nu-mi dădeam seama la ce folosea observația lui.

– A făgăduit să mențină pacea cu noi, zise Edward.

– Trebuie pedepsit, Măria Ta, stărui Erkenwald. Tratatul a fost consfințit de biserică!

Edward mă privi.

– Și dacă northumbrienii se duc acasă, Eohric rămâne vulnerabil.

– Când se duc acasă, Măria Ta, i-am atras atenția. Poate că așteaptă până la primăvară.

– Eohric nu poate hrăni atâția oameni, spuse ealdormanul Æthelhelm. O să plece iute din regatul lui! Uitați-vă cât de greu ne e nouă să hrănim o oaste.

– Și ai ataca pe timp de iarnă? l-am întrebat disprețuitor. Când râurile ies din matcă, ploaia nu conține și oamenii trebuie să mărșăluiască prin noroiul înghețat?

– Domnul e de partea noastră! proclamă Erkenwald.

Oastea era la Lundene de aproape trei luni, și proviziile de hrană erau pe sfârșite. Nu era nici un dușman la porțile orașului, așa că primeam mereu mâncare, însă pentru asta era nevoie de un număr imens de căruțe, boi, cai și oameni. Pe deasupra, războinicii înșiși erau plictisiți. Unii dădeau vina pe cei din Cent,

care întârziaseră atât de mult, şi, în ciuda ameninţării mele cu spânzurătoarea, aveau loc încăierări adesea, în care-şi pierdură viaţa zeci de oşteni. Armata lui Edward era certăreaţă, enervată şi flămândă, însă indignarea episcopului Erkenwald faţă de ticăloşia lui Eohric, care încălcase o înţelegere consfinţită de biserică, îi asmuţi şi pe ceilalţi membri ai sfatului domnesc, convingându-l pe rege că trebuia să ia o hotărâre. Săptămâni în şir îi avuseserăm pe danezi la mila noastră şi le oferiserăm mila noastră, dar acum că plecaseră din Wessex mai-marii ţării îşi regăsiseră dintr-odată curajul.

– O să-i urmărim, anunţă Edward. O să le luăm ce-au furat de la noi şi-o să ne răzbunăm pe regele Eohric.

– Dacă-i urmărim, am spus uitându-mă la Sigelf, avem nevoie de cai.

– Avem cai, zise Edward.

– Nu toţi războinicii din Cent au.

Sigelf se încruntă la aceste cuvinte. Mi se părea un tip care-şi ieşea din fire la cea mai mică mustrare, dar ştia că aveam dreptate. Danezii se deplasau întotdeauna călare, şi o oaste încetinită de pedestraşi n-ar fi putut niciodată să-i prindă ori să reacţioneze rapid la o mişcare de-a inamicului. Rezistând tentaţiei de a-mi da o replică usturătoare, Sigelf i se adresă regelui:

– N-am putea lua caii garnizoanei de aici?

– Lui Weohstan n-o să-i placă asta, oftă posomorât Edward.

Calul era cea mai de preţ posesiune a unui războinic, şi nimeni nu l-ar fi împrumutat bucuros unui străin care pleca la luptă.

După o clipă de tăcere, Sigelf dădu din umeri.

– Atunci, o sută de oameni de-ai mei să rămână aici, în garnizoană, iar comandantul, cum îl cheamă? Weohstan? El poate să trimită o sută de călăreţi în locul lor.

Aşa rămase. Garnizoana din Lundene ne dădu o sută de călăreţi pe care oamenii lui Sigelf îi înlocuiră pe metereze. A doua zi de dimineaţă, oastea ieşi din Lundene pe la Poarta Episcopului şi prin Vechea Poartă. Înaintam pe drumurile romane spre nord-est, dar asta nu putea fi numită o urmărire.

O parte a armatei, trupele cu experienţă, aveau bagaje puţine, dar alţii îşi luaseră căruţe, slujitori şi prea mulţi cai de schimb; aveam noroc dacă reuşeam să facem trei mile într-un ceas. Steapa comanda avangarda, cu poruncă să rămână în văzul grosului trupelor, şi bombănea că trebuia să înainteze atât de încet. Edward îmi ordonase să rămân cu ariergarda, însă nu l-am ascultat şi m-am dus mult în faţa oamenilor lui Steapa. Æthelflaed şi mercienii ei mă însoţeau.

– Credeam că fratele tău ţi-a cerut să rămâi la Lundene, i-am spus.

– Nu, mi-a poruncit să mă duc la Cirrenceastre.

– Şi de ce nu-l asculţi?

– Îl ascult, dar nu mi-a spus pe ce drum s-o iau, replică ea zâmbindu-mi sfidător.

– Numai să nu păţeşti nimic, femeie, am mormăit.

– Da, stăpâne, zise ea cu prefăcută supunere.

Mi-am trimis cercetaşii în faţă, dar nu descoperiră decât urmele de potcoave ale retragerii daneze. N-avea nici o noimă, m-am gândit. Danezii strânseseră o armată care număra peste cinci mii de războinici, străbătuseră întreaga Britanie, invadaseră Wessexul şi nu făcuseră nimic altceva decât să jefuiască. Acum se retrăgeau, însă vara aceea nu le adusese câştiguri prea mari. Burhurile lui Alfred îşi îndepliniseră menirea, ocrotind mare parte din avuţia Wessexului, dar să-i împiedici pe danezi să te cucerească nu era acelaşi lucru cu a-i învinge.

– De ce n-au atacat Wintanceasterul? mă întrebă Æthelflaed.

– E prea bine apărat.

– Şi atunci au plecat pur şi simplu?

– Au prea mulţi conducători. Probabil că ţin sfaturi de război la fel ca ai noştri. Fiecare are altă idee, vorbesc la nesfârşit, iar acum se întorc acasă pentru că nu s-au putut hotărî.

Cum Lundene se află la hotarul cu Anglia de Est, a doua zi eram deja adânc în teritoriul lui Eohric. Edward îşi împlini răzbunarea trimiţând oastea să jefuiască fermele, să adune vitele şi să dea foc satelor. Înaintam şi mai încet, marcându-ne trecerea cu trâmbe de fum, însă danezii nu făcură nimic, căci se

retrăseseră departe de graniță. I-am urmărit, coborând de pe dealurile joase pe câmpiile largi ale Angliei de Est. Era un ținut cu câmpuri jilave, mlaștini vaste, stăvilare și râuri leneșe,trestii și păsări de apă, cețuri de dimineață și noroaie veșnice, ploaie și vânturi aprige și reci dinspre mare. Drumurile erau puține, iar potecile, înșelătoare. I-am tot repetat lui Edward să țină oastea laolaltă, însă era nerăbdător să se răzbune pe Eohric, așa că trupele se răspândiră prin ținut, cercetașilor mei venindu-le foarte greu să țină legătura cu cei care se duseseră prea departe. Zilele se scurtau, nopțile se răceau și nu găseam niciodată destui copaci pentru focurile de tabără. Oștenii foloseau atunci grinzile și stuful caselor, iar noaptea flăcările luminau cerul pe o suprafață întinsă; totuși, danezii nu făcură nimic ca să profite de împrăștierea noastră. Am mers și mai departe prin ținutul lor de apă și noroi, și tot n-am văzut nici un danez. Am ocolit Grantaceasterul, îndreptându-ne spre Eleg. Pe colinele de acolo am găsit săli de ospețe impunătoare, cu acoperișuri groase care ardeau greu, dar locuitorii se retrăseseră din calea noastră.

În a patra zi mi-am dat seama unde eram. Urmaserăm resturile unui drum roman care străbătea câmpia drept ca o suliță; mi-am trimis cercetașii spre vest până au găsit podul de la Eanulsbirig. Fusese reparat cu scânduri lungi, tăiate grosolan, puse peste picioarele de piatră din vremea romanilor. Eram pe malul vestic al râului Use, unde mă provocase Sigurd la luptă, iar drumul de dincolo de pod ducea la Huntandon. Ludda îmi spusese că pe partea cealaltă era un deal, și acolo plănuiseră să mă prindă în ambuscadă oamenii lui Eohric. Părea foarte probabil ca Eohric să-și fi făcut același plan acum, așa că l-am trimis pe Finan cu cincizeci de oșteni să cerceteze locul cu pricina. Se întoarseră la mijlocul după-amiezii.

– Sute de danezi, spuse lapidar Finan. O flotă de vase. Ne așteaptă.

– Sute?

– Nu pot trece râul ca să-i număr cum trebuie, nu fără să fiu ucis, dar am văzut o sută patruzeci și trei de nave.

– Deci sunt mii de danezi, am spus.

– Care ne aşteaptă, stăpâne.

L-am găsit pe Edward la o mănăstire din apropiere. Cu el erau ealdormanii Æthelhem şi Sigelf, precum şi episcopul Erkenwald şi părintele Coenwulf. Le-am întrerupt cina ca să le dau veştile. Era o noapte rece, iar vântul făcea să zăngăne obloanele mănăstirii.

– Vor să se lupte? întrebă Edward.

– Ceea ce vor, stăpâne, e ca noi să fim atât de proşti încât să ne luptăm cu ei.

Mă privi nedumerit.

– Păi, dacă am aflat unde sunt...

– Trebuie să-i nimicim, interveni episcopul Erkenwald.

– Sunt pe malul celălalt al unui râu pe care nu-l putem trece decât pe podul apărat de ei, le-am explicat. O să ne ucidă unul câte unul până ne retragem, după care o să ne hăituiască asemenea lupilor care măcelăresc o turmă de oi. Asta vor, Măria Ta. Ei au ales câmpul de luptă, şi am fi neghiobi să acceptăm alegerea lor.

– Lordul Uhtred are dreptate, zise ealdormanul Sigelf.

Eram atât de uimit, că n-am deschis gura.

– Într-adevăr, încuviinţă Æthelhelm.

Edward ar fi vrut să întrebe ce era de făcut, dar nu voia să pară slab. Îl vedeam frământându-se şi căutând o soluţie şi, când vorbi, am fost mulţumit că o alese pe cea bună.

– Podul despre care vorbeai... Eanulfsbirig?

– Da, Măria Ta.

– Îl putem trece?

– Da, Măria Ta.

– Aşadar, după ce trecem îl putem distruge?

– Eu l-aş trece, apoi m-aş duce la Bedanford, Măria Ta. I-aş pofti pe danezi să ne atace acolo. În felul ăsta, câmpul de bătălie ar fi ales de noi, nu de ei.

– Pare un plan bun, zise Edward şovăielnic, cerând încuviinţarea episcopului Erkenwald şi a părintelui Coenwulf. Când o primi pe mutește, adăugă pe un ton mai încrezător: Atunci asta o să facem.

– Îți cer o favoare, Măria Ta, spuse Sigelf cu o smerenie nefirească pentru el.

– Orice dorești, replică Edward cu eleganță.

– Dă-le voie oamenilor mei să formeze ariergarda. Dacă danezii atacă, vreau ca scuturile lor să întâmpine asaltul. Dă-le voie războinicilor din Cent să apere restul oștii.

Cererea îl surprinse și-l încântă pe Edward.

– Bineînțeles. Îți mulțumesc, Lord Sigelf.

Se trimise poruncă la toate trupele răzlețite să se adune în fața podului de la Eanulfsbirig. Urmau să se pună în mișcare la ivirea zorilor, pe când oamenii din Cent ai lui Sigelf aveau să înainteze pe drum ca să-i înfrunte pe danezi la sud de Huntandon. Făceam exact ce făcuseră și danezii. Năvăliserăm, prădaserăm, iar acum ne retrăgeam, numai că ne retrăgeam în neorânduială.

Zorii aduseră un frig mușcător. Promoroaca acoperea câmpurile, iar șanțurile aveau o pojghiță de gheață. Îmi amintesc atât de bine acea zi pentru că jumătate de cer era de un azuriu strălucitor, pe când cealaltă jumătate, spre răsărit, era acoperită cu nori cenușii, de parcă zeii ar fi tras o pătură peste lume, împărțind bolta. Marginea norilor, dreaptă ca o lamă, lucea argintiu în bătaia soarelui. Dedesubt pământul era negru, și pe pământul acela negru se chinuia să înainteze oastea lui Edward. Mulți războinici, împovărați de prăzi, voiau să mergem pe drumul roman, cel pe care o apucaseră oamenii lui Sigelf. Am văzut o căruță stricată în care se afla o piatră de moară. Un războinic striga la oamenii lui să repare căruța în timp ce lovea cu biciul în perechea de boi osteniți. Eram cu Rollo și douăzeci și doi de oșteni; am tăiat hamurile boilor, după care am împins căruța, cu imensa ei povară, în șanț, spărgând gheața subțire.

– E piatra mea! strigă mânios războinicul.

– Și asta e sabia mea! m-am răstit la el. Ia-ți oamenii și luați-o spre apus!

Finan era cu majoritatea oștenilor mei aproape de Huntanton, pe când Osferth, împreună cu douăzeci de călăreți, o escortau pe Æthelflaed la vest de râu. Supușenia cu care Æthelflaed

îmi primise porunca mă mirase. Amintindu-mi ce-mi spusese Ludda, că mai era un drum între Huntandon şi Eanulfsbirig, pe partea exterioară a cotului larg făcut de râu, l-am prevenit pe Edward de existenţa acelei căi şi l-am trimis pe Merewalh s-o păzească.

– Danezii ar putea încerca să ne taie retragerea, i-am explicat lui Edward. Ar putea trimite corăbii în amonte ori să vină pe drumul mai îngust, dar cercetaşii lui Merewalh ar trebui să-i vadă.

Regele încuviinţă. Nu eram sigur că înţelegea pe de-a-ntregul, însă acum îmi era atât de recunoscător pentru sfaturi, încât ar fi dat din cap aprobator şi dacă i-aş fi spus să trimită oameni să păzească faţa întunecată a lunii.

– Nu ştiu sigur c-o să încerce să ne taie retragerea, am spus, dar ţine-i acolo câtă vreme oastea Măriei Tale trece podul. Nimeni nu porneşte spre Bedanford până nu suntem cu toţii pe malul celălalt! Pregăteşte-i de bătălie. Odată ce toţi au traversat cu bine, putem înainta spre Bedanford laolaltă. Nu trebuie în nici un caz să ne răsfirăm armata de-a lungul drumului.

Traversarea ar fi trebuit să se încheie pe la prânz, însă domnea haosul. Unele trupe se rătăciră, altele erau atât de împovărate de prăzi că nu se puteau mişca decât în pas de melc, iar oamenii lui Sigelf se încurcară printre cei care veneau din sens opus. Danezii ar fi trebuit să treacă râul şi să atace; în loc de asta, stăteau la Huntandon, vegheaţi atent de Finan dinspre miazăzi. Sigelf ajunse abia la mijlocul după-amiezii, şi imediat îşi înşiră războinicii de-a curmezişul drumului, cam la jumătate de milă la sud de râu. Era o poziţie bine aleasă. Un pâlc răzleţ de copaci îi ascundea o parte dintre oameni, care erau protejaţi pe flancuri de mlaştini şi în faţă de un şanţ inundat. Dacă danezii treceau podul puteau forma un zid de scuturi, dar ca să-l atace pe Sigelf trebuiau să traverseze şanţul adânc, plin cu apă, în spatele căruia aşteptau scuturile, săbiile, topoarele şi suliţele războinicilor din Cent.

– Ar putea încerca să ocolească mlaştina ca să te atace din spate, i-am spus lui Sigelf.

– Nu-s la prima luptă, replică el țâfnos, însă mie nu-mi păsa dacă-l jigneam.

– Nu sta aici dacă danezii trec podul, retrage-te. Și dacă nu-l trec, o să-ți trimit vorbă când să ni te alături.

– Tu ești la comandă? mă întrebă el. Sau Edward?

– Eu sunt, am spus, iar vorbele mele îl făcură să tresară uimit.

Fiul lui, Sigebriht, care asistase la întreaga discuție, veni cu mine spre nord ca să vedem ce făceau danezii.

– O să atace, stăpâne? mă întrebă el.

– Nu pricep nimic din războiul ăsta, am oftat. Nimic. Nemernicii ar fi trebuit să ne atace cu săptămâni în urmă.

– Poate că i-am înspăimântat, zise el izbucnind în râs.

Reacția lui mi se păru stranie, dar am pus-o pe seama neghiobiei tinereții. Era neghiob, într-adevăr, dar un neghiob foarte chipeș. Își purta părul tot legat la ceafă cu o fâșie de piele și la gât avea panglica trandafirie de mătase pe care se mai zărea pata de sânge din dimineața aceea de la Sceaftesburi. Cămașa scumpă de zale era lustruită, cingătoarea cu plăcuțe de aur lucea în soare, iar sabia cu mâner de cleștar era adăpostită într-o teacă decorată cu dragoni făcuți din fir de aur răsucit cu mare pricepere. Avea un chip cu oase puternice, ochi strălucitori și pielea înroșită de frig.

– Așadar, ei ar fi trebuit să ne atace, spuse el. Noi ce-ar fi trebuit să facem?

– Să-i atacăm la Cracgelad.

– De ce n-am făcut-o?

– Pentru că Edward se temea să nu piardă Lundene-ul, așa că l-a așteptat pe taică-tău.

– Are nevoie de noi, zise Sigebriht cu vădită satisfacție.

– Mai degrabă avea nevoie să fie sigur de loialitatea Centului.

– N-are încredere în noi? întrebă tânărul cu prefăcută mirare.

– De ce-ar trebui să aibă? m-am răstit. L-ați sprijinit pe Æthelwold și i-ați trimis soli lui Sigurd. Bineînțeles că n-are încredere în voi.

– I-am jurat credință lui Edward, stăpâne. Aruncându-mi o privire, hotărî că nu era de ajuns, așa că urmă: Recunosc, ai grăit adevărul, dar trebuie să pui totul pe seama nebuniei tinereții.

– Nebunie?

– Tata spune că tinerii sunt adesea cuprinși de nebunie. După o clipă de tăcere murmură: Am iubit-o pe Ecgwynn. Ai cunoscut-o?

– Nu.

– Era micuță, stăpâne, ca un spiriduș, și la fel de frumoasă ca zorii. Putea să prefacă sângele unui bărbat în foc.

– Nebunie, am zis.

– Dar ea l-a ales pe Edward, și asta m-a scos din minți.

– Și acum? am întrebat.

– Inima se lecuiește, spuse el cu pasiune. Mi-a rămas un semn, dar nu sunt nebun. Edward e rege, și mi-a arătat mărinimie.

– Și mai sunt și alte femei pe lume.

– Da, slavă Domnului, zise râzând Sigebriht.

Îmi plăcea de el. Nu-mi inspirase niciodată încredere, dar avea dreptate când spunea că sunt femei care ne înnebunesc și ne fac să ne purtăm necugetat și că inima se lecuiește, chiar dacă rămân semne. Discuția se opri acolo, căci l-am văzut pe Finan galopând spre noi.

Râul Use era lat în acel loc. Norii acoperiseră treptat cerul și vântul nu sufla deloc, așa că apa era cenușie și calmă. O duzină de lebede lunecau agale pe râul leneș. Mi se părea că lumea întreagă era neclintită; erau liniștiți până și danezii, câtă frunză și iarbă, cu stindardele lor lucind sub norul întunecat.

– Câți sunt? l-am întrebat pe Finan.

– Prea mulți, stăpâne.

Nu putea răspunde altceva, deoarece era cu neputință să-i numeri pe cei ascunși de casele din orășel, pe când alții erau răspândiți pe malul râului. Am zărit flamura lui Sigurd cu corbul zburător pe culmea din centrul așezării și toporul și crucea ruptă de pe stindardul lui Cnut în capătul podului. Erau și saxoni acolo, căci mistrețul lui Beortsig se vedea lângă cerbul

lui Æthelwold. În aval erau corăbii daneze trase pe uscat, dar numai şapte fuseseră aduse sub pod, cu catargul coborât, ceea ce însemna că danezii nu se gândiseră să urce pe calea apei până la Eanulfsbirig.

– De ce nu atacă? am întrebat.

Nimeni nu trecuse podul care, bineînţeles, fusese făcut de romani. Uneori mă gândesc că, dacă romanii n-ar fi invadat Britania, n-am fi reuşit niciodată să traversăm un râu. Pe malul sudic, aproape de locul unde se aflau caii noştri, era o casă romană părăginită înconjurată de colibe cu acoperişuri din stuf. Ar fi fost o poziţie perfectă pentru avangarda daneză, însă, din cine ştie ce pricină, inamicii păreau mulţumiţi să aştepte pe malul de la miazănoapte.

Începu să plouă. Era o ploaie măruntă, înţepătoare, adusă de un vânt care încreţea apa râului în jurul lebedelor. Soarele coborâse la apus, pe cer nu se zărea nici un nor; pământul de pe partea cealaltă şi danezii cu scuturi strălucitoare se profilau pe fundalul umbrelor cenuşii. Dintr-odată am văzut o trâmbă de fum mult mai departe spre nord; era ciudat, pentru că incendiul era în teritoriul lui Eohric, iar oamenii noştri nu ajunseseră atât de departe. Poate că era numai o festă pe care mi-o jucau norii, sau un foc aprins din greşeală.

– Tatăl tău te ascultă? l-am întrebat pe Sigebriht.

– Da, stăpâne.

– Spune-i că o să-l înştiinţez printr-un sol când poate începe retragerea.

– Până atunci rămânem pe loc?

– Da, dacă nu atacă danezii. Şi încă ceva, am zis arătând spre danezii de la apus. Fii atent la nemernicii ăia. E un drum care merge de-a lungul cotului râului. Dacă-i vezi luând-o pe acolo, dă-ne de veste.

Se încruntă gânditor.

– Pentru că ar putea încerca să ne taie retragerea?

– Întocmai, am spus, mulţumit că pricepuse. Dacă izbutesc să ne taie calea spre Bedanford o să fim siliţi să-i înfruntăm din două părţi.

– Acolo mergem? La Bedanford?

– Da.

– Şi asta e la apus?

– Da, la apus, însă nu trebuie să găsiţi singuri drumul. O să fiţi înapoi în seara asta.

Ceea ce nu i-am zis a fost că-mi lăsam majoritatea oamenilor nu departe de trupele din Cent. Tatăl lui Sigebriht, Sigelf, era un tip atât de mândru şi atât de bănuitor, încât m-ar fi învinuit îndată că n-aveam încredere în el dacă ar fi ştiut asta. Adevărul e că voiam să aflu din sursă sigură ce se petrecea la Huntandon, şi Finan avea cei mai pătrunzători ochi din lume.

L-am lăsat pe Finan pe drum, la jumătate de milă de Sigelf, şi m-am întors cu o duzină de oameni la Eanulfsbirig. Se lăsa seara când am ajuns, şi lucrurile începeau să intre în ordine. Episcopul Erkenwald venise să ceară abandonarea căruţelor care ne încetineau, iar armata lui Edward se aduna acum pe câmpurile de pe partea cealaltă a râului. Dacă danezii atacau, ar fi trebuit să dea piept cu o oaste întreagă atunci când traversau cursul de apă; altfel, erau siliţi s-o ia pe drumul prost care urma cotul râului.

– Merewalh păzeşte în continuare drumul acela, Măria Ta? am întrebat.

– Da, spune că nu se vede nici picior de duşman.

– Bine. Unde e sora Măriei Tale?

– Am trimis-o la Bedanford.

– Şi s-a dus?

– Da, spuse el zâmbind.

Acum era limpede că întreaga armată, în afară de oamenii mei şi ariergarda lui Sigelf, avea să fie pe partea cealaltă a râului până la căderea nopţii. L-am trimis pe Sihtric să le transmită celor două trupe să se retragă cât mai iute cu putinţă.

– Spune-le să vină la pod şi să-l treacă.

Dacă danezii nu încercau să ne învăluie pe flancuri, eram salvaţi, căci nu mai alegeau ei unde să se dea bătălia.

– Şi spune-i lui Finan să-i lase pe oamenii lui Sigelf să treacă primii, i-am mai zis lui Sihtric.

Voiam ca Finan să asigure ariergarda, căci nici un alt războinic din toată armata nu era mai vrednic de încredere.

– Arăţi ostenit, Lord Uhtred, îmi spuse compătimitor Edward.

– Sunt ostenit, Măria Ta.

– Mai e cel puţin un ceas până ajunge la noi ealdormanul Sigelf. Odihneşte-te.

Mi-am trimis la odihnă oamenii şi caii, apoi am mâncat o cină frugală alcătuită din pâine tare şi fasole bătută. Ploaia se înteţise, şi vântul dinspre răsărit ne îngheţa oasele. Regele stătea într-una dintre casele pe aproape le distruseserăm ca să facem rost de lemne pentru a da foc podului, dar slujitorii săi găsiseră o pânză cu care să înlocuiască acoperişul. Fumul din vatră se ridica spre acoperişul improvizat. Doi preoţi se certau în şoaptă când m-am aşezat lângă foc. La perete se afla o stivă de lădiţe din argint, aur şi cristal conţinând relicvele pe care le purta regele după el ca să-şi asigure bunăvoinţa zeului său. Un preot susţinea că într-o raclă se afla o aşchie din arca lui Noe, pe când celălalt pretindea că era vorba de o unghie de la picior de-a sfântului Patrick; nu i-am băgat în seamă.

Gata să aţipesc, mă gândeam cât de ciudat era că toţi oamenii care-mi afectaseră viaţa în ultimii trei ani se reuniseră în acelaşi loc sau în apropiere. Sigurd, Beortsig, Edward, Cnut, Æthelwold, Æthelflaed, Sigebriht, toţi se adunaseră în acel colţ umed şi rece din Anglia de Est. Fără îndoială, era un lucru important, mi-am zis. Cele trei norne îşi împletiseră firele şi făcuseră asta cu un scop. Am căutat un model în ţesătură, însă n-am văzut nici unul. Treptat, pe măsură ce mă cuprindea somnul, gândurile mi se risipiră. M-am trezit când Edward intră aplecat de spate pe uşa joasă.

– Sigelf nu se retrage, le spuse el răstit celor doi preoţi.

– Măria Ta? făcu unul din ei.

– Sigelf se încăpăţânează, zise regele întinzându-şi mâinile spre foc. Rămâne acolo unde e! I-am poruncit să se retragă, dar nu vrea.

– Ce face? am întrebat, dezmeticindu-mă pe loc.

Edward păru uimit să mă vadă.

– E vorba de Sigelf. Îmi ignoră solii! Ai trimis unul la el, nu-i aşa? Ei bine, eu am mai trimis cinci! Cinci! Dar s-au întors spunându-mi că refuză să se retragă! Zice că e prea întuneric şi aşteaptă răsăritul, dar Dumnezeu ştie că-şi pune oamenii în primejdie. Danezii o să fie treji la ivirea zorilor. Oftând, adăugă: Tocmai am mai trimis un om cu porunca de retragere. Am dreptate, nu? mă întrebă el peste câteva clipe.

Nu i-am răspuns, pentru că în sfârşit pricepusem ce făceam nornele. Văzusem modelul din ţesătura vieţilor noastre şi înţelesesem, târziu, e drept, războiul care covârşeşte orice minte. Probabil că uluirea mi se citea pe faţă, căci Edward se holba la mine.

– Măria Ta, porunceşte armatei să treacă înapoi podul şi să i se alăture lui Sigelf, am spus în cele din urmă. Ai înţeles?

– Vrei să... începu el nedumerit.

– Întreaga armată! am strigat. Fiecare om! Să pornească spre Sigelf acum! Răcneam de parcă ar fi fost subordonatul şi nu regele meu deoarece, dacă nu-mi dădea ascultare, n-avea să mai fie rege multă vreme. Poate că era deja prea târziu, însă n-aveam timp să-i dau lămuriri. Trebuia să salvez un regat. Trimite-i acum, am urlat. Pe drumul pe care am venit, înapoi la Sigelf. Grăbeşte-te!

Acestea fiind zise, m-am dus în goană să-mi iau calul.

Împreună cu o duzină de oameni am luat-o pe drumul către Huntandon. Noaptea era neagră şi rece, ploaia ne înţepa chipurile şi nu puteam călări repede. Ţin minte că mă copleşeau îndoielile. Dacă mă înşelam? Dacă mă înşelam, duceam armata lui Edward la terenul de bătălie ales de danezi. Îi vâram în bucla râului, cu danezi de fiecare parte. Mi-am alungat însă aceste îndoieli. Nimic nu avusese noimă, iar acum totul avea noimă, în afară de focurile care ardeau departe la miazănoapte. La prânz fusese o singură trâmbă de fum, acum vedeam trei, a căror lumină se reflecta pe norii joşi. De ce-ar fi incendiat danezii sate ori conace în ţinutul regelui Eohric? Era încă un mister,

dar nu unul care să mă îngrijoreze, căci focurile erau la mare distanță de Huntandon.

Trecu un ceas până să dăm de primul străjer, un om de-al meu care mă duse la Finan, adăpostit într-o pădurice.

– Nu m-am retras pentru că Sigelf nu se clintește, îmi explică irlandezul. Dumnezeu știe de ce.

– Ții minte când am fost la Hrofeceastre și-am stat de vorbă cu episcopul Swithwulf? l-am întrebat.

– Țin minte.

– Ce încărcau pe corăbiile acelea?

Se lăsă tăcerea câtă vreme Finan pricepu ce voiam să spun.

– Cai, murmură el.

– Cai pentru Francia, am zis. Iar Sigelf vine la Lundene pretinzând că n-are destui cai pentru oamenii lui.

– Deci acum o sută de oșteni de-ai lui fac parte din garnizoana de la Lundene, spuse Finan.

– Și-s gata să deschidă porțile când sosesc danezii, pentru că Sigelf i-a jurat credință lui Æthelwold ori lui Sigurd sau oricui i-a făgăduit tronul Centului.

– Doamne apără și păzește, gemu irlandezul.

– Danezii n-au fost nehotărâți, am continuat. Îl așteptau pe Sigelf să-și declare loialitatea față de ei. Acum asta s-a întâmplat, și ticălosul din Cent nu se retrage deoarece îi așteaptă pe danezi să i se alăture. Poate că deja au făcut-o. Gândindu-se că noi ne ducem spre vest, ei o să se îndrepte iute spre sud. Oamenii lui Sigelf de la Lundene o să le deschidă porțile, iar orașul va fi cucerit câtă vreme noi îi așteptăm pe rahații ăștia scârboși la Bedanford.

– Ce putem face? vru Finan să știe.

– O să-i oprim, bineînțeles.

– Cum ?

– Schimbând taberele, bineînțeles, am spus.

Cum altfel?

Treisprezece

Îndoiala slăbeşte voinţa. Dacă mă înşelam? Dacă Sigelf nu era decât un moşneag încăpăţânat şi prost care chiar credea că era prea întuneric ca să se retragă? În ciuda îndoielilor, mi-am continuat drumul spre est, ocolind mlaştina care mărginea în dreapta trupele ealdormanului din Cent.

Vântul era aprig, noaptea era îngheţată, ploaia era torenţială şi bezna era deplină. În lipsa focurilor de tabără ale oamenilor din Cent ne-am fi rătăcit cu siguranţă. O mulţime de focuri indicau poziţiile lui Sigelf, iar altele se vedeau spre miazănoapte, ceea ce-mi spunea că unii danezi trecuseră râul şi se adăposteau de vremea urâtă în colibele din jurul casei romane. Mai departe la nord se vedeau focurile de la conacele incendiate, pe care în continuare nu mi le puteam explica.

De fapt, mult mai multe lucruri erau de neînţeles. Nişte danezi trecuseră râul, dar lumina de pe malul nordic îmi sugera că majoritatea rămăseseră la Huntandon, ceea ce era ciudat dacă voiau s-o ia spre sud. Oamenii lui Sigelf nu se mişcaseră din locul unde-i lăsasem, deci era un spaţiu liber între ei şi cei mai apropiaţi danezi. Spaţiul acela liber era şansa mea.

Ne-am legat caii de nişte copaci şi am pornit pe jos, cărându-ne scuturile şi săbiile. Ne călăuzeam după focuri, dar pentru multă vreme am fost prea departe de ele, aşa că nu vedeam pe unde călcam. Ne-am poticnit, am căzut, ne-am ridicat, ne-am împotmolit, dar în cele din urmă am reuşit să străbatem mlaştina. De câteva ori am fost în apă până la brâu, noroiul mi

se lipise de cizme şi smocurile de iarbă mă împiedicau să înaintez. Păsările speriate ţipară şi se zburătăciră; zgomotul acela îi avertizase cu siguranţă pe duşmani că eram în coasta lor, şi totuşi nu avură nici o reacţie.

Uneori stau treaz în lungile nopţi ale bătrâneţii şi mă gândesc la lucrurile nebuneşti pe care le-am făcut, la riscurile pe care mi le-am asumat, la aruncările de zaruri cu care i-am sfidat pe zei. Îmi aduc aminte cum am atacat fortul de la Beamfleot, cum l-am înfruntat pe Ubba sau cum am urcat târâş dealul de la Dunholm; totuşi, nici una dintre aceste fapte necugetate nu se compara cu ceea ce urma să fac în acea noapte rece şi umedă din Anglia de Est. Conduceam o sută treizeci şi patru de oameni prin bezna iernii, vrând să trecem printre două forţe inamice care numărau laolaltă peste patru mii de războinici. Dacă eram prinşi, dacă eram atacaţi, am fi fost învinşi, căci nu aveam unde să fugim, şi mormântul ne-ar fi fost singurul adăpost.

Le poruncisem danezilor mei să formeze avangarda. Oameni precum Sihtric şi Rollo, care vorbeau daneza din fragedă pruncie, oameni care veniseră să mă slujească după ce-şi pierduseră seniorii, oameni care-mi juraseră credinţă, deşi ne luptam împotriva danezilor. Aveam şaptesprezece, şi lângă ei i-am trimis pe cei doisprezece frizoni.

– Când atacăm, strigaţi numele lui Sigurd, le-am spus.

– Sigurd, repetă unul dintre ei.

– Da, Sigurd. Oamenii lui Sigelf trebuie să creadă că suntem danezi.

Le-am dat aceleaşi instrucţiuni saxonilor.

– Strigaţi „Sigurd"! Ăsta o să fie strigătul vostru de luptă până auziţi cornul sunând. Strigaţi şi ucideţi, dar fiţi gata să vă retrageţi când sună cornul.

Avea să fie un dans cu moartea. Dintr-un motiv oarecare m-am gândit la bietul Ludda, măcelărit în slujba mea. El îmi spusese că toate vrăjile se reduc la un singur lucru: să convingi un om de ceva pe când în realitate se întâmplă cu totul altceva.

– Fă-i să se uite la mâna ta dreaptă, stăpâne, îmi zisese el cândva, în timp ce mâna ta stângă le înhaţă punga.

Acum urma să-i fac pe oamenii din Cent să creadă că fuseseră trădaţi de aliaţii lor. Dacă planul reuşea, speram să-i aduc iarăşi de partea Wessexului. Dacă dădea greş, profeţia lui Ælfadell se adeverea, şi Uhtred de Bebbanburg avea să moară în acea mlaştină oribilă alături de majoritatea războinicilor săi. Şi cât îmi iubeam războinicii! În acea noapte sinistră şi rece, în timp ce ne îndreptam spre o luptă disperată, erau plini de entuziasm. Aveau încredere în mine, aşa cum eu aveam încredere în ei. Împreună aveam să ne facem un nume glorios, barzii de pe tot cuprinsul Britaniei aveau să spună povestea izbânzii noastre. Sau a morţii noastre. Erau prieteni, erau oameni care-mi juraseră credinţă, erau tineri, erau războinici; cu astfel de oameni aş fi putut să iau cu asalt până şi porţile Asgardului.

Ne luă o veşnicie să străbatem drumul scurt prin mlaştină. Mă uitam îngrijorat spre răsărit, sperând să nu se ivească zorii, apoi priveam spre nord, sperând că danezii nu li se alăturau oamenilor lui Sigelf. Când am ajuns aproape am văzut doi călăreţi în faţă, şi asta mi-a risipit toate îndoielile. Erau soli care mergeau de la o tabără la cealaltă. Presupuneam că danezii aşteptau lumina zilei ca să părăsească adăpostul de la Huntandon şi s-o ia spre sud, dar odată ce se puneau în mişcare aveau să înainteze repede spre Lundene dacă nu-i opream.

În cele din urmă am ajuns la focurile lui Sigelf. Oamenii lui dormeau sau şedeau în preajma flăcărilor. Uitasem de şanţul care-i proteja şi am alunecat în el, iar scutul mi se lovi de spate cu un zăngănit. Gheaţa pocni când am căzut în apă. Un câine lătră, iar un străjer se uită în direcţia noastră, însă nu văzu nimic care să-l îngrijoreze. Un altul lovi câinele, şi cineva râse.

Am chemat patru oameni de-ai mei şi le-am şoptit să mi se alăture în şanţ. Înşiraţi în apă, ei îi călăuziră pe ceilalţi de-a lungul malului alunecos, prin apă şi sus pe partea cealaltă. Cizmele îmi lipăiau prin noroi când am urcat pe mal şi m-am ghemuit, aşteptând ca războinicii mei să iasă din şanţ şi să se aşeze în linia de luptă.

– Zid de scuturi! am murmurat către avangarda alcătuită din danezi şi frizoni. Osferth?

– Stăpâne?

– Știi ce ai de făcut.

– Da, stăpâne.

– Atunci fă-o.

Îi dădusem lui Osferth aproape jumătate din trupă și instrucțiuni precise. Acum am văzut că șovăia.

– M-am rugat pentru tine, stăpâne, zise el.

– Atunci să sperăm că rugăciunile alea afurisite sunt ascultate, am șoptit atingându-mi ciocanul de la gât.

Oamenii mei formau zidul de scuturi. Urma să fim văzuți dintr-o clipă în alta, iar dușmanul, pentru că deocamdată oștenii lui Sigelf erau dușmanul nostru, avea să-și facă propriul zid de scuturi, depășindu-ne numeric cu patru sau cinci la unu, însă victoria nu vine la cei care-și ascultă temerile. Așezându-mi scutul lângă al lui Rollo, mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui, a cărei lamă lungă ieși cu un suspin din gâtul tecii.

– Sigurd! am șoptit, apoi am zis mai tare: Înainte!

Ne-am repezit la atac în timp ce răcneam numele inamicului:

– Sigurd! Sigurd! Sigurd!

– Și ucideți! am urlat în daneză. Ucideți!

Am ucis. Omoram saxoni, oameni din Wessex, care în acea noapte fuseseră trădați de ealdormanul lor și puși să-i slujească pe danezi. De atunci au apărut tot felul de zvonuri despre ce-am făcut noi în noaptea cu pricina. Le contrazic, bineînțeles, dar puțini mă cred pe mine. La început merse ușor. Oamenii din Cent erau pe jumătate adormiți, neatenți, străjerii lor se uitau spre miazăzi în loc să se aștepte la un atac dinspre nord, așa că ne-am croit drum cu săbiile și topoarele până în mijlocul taberei lor.

– Sigurd! am răcnit înfigându-mi sabia într-un oștean care nu se dezmeticise bine, apoi l-am împins în focul de tabără. I-am auzit urletul în timp ce-l loveam pe un tinerel. Nu pierdeam vremea să-i omorâm pe cei pe care-i atacam, ci lăsam treaba asta în seama tovarășilor care veneau din spate. Îi schilodeam pe oamenii din Cent, îi răneam, îi doboram, iar cei din urma noastră îi înjunghiau cu sabia ori sulița. Îi auzeam

implorând milă, strigând că erau de partea noastră, însă răspunsul meu era să răcnesc şi mai tare: Sigurd! Sigurd!

Primul atac ne duse aproape de mijlocul taberei lor. Fugeau disperaţi din calea noastră. L-am auzit pe unul strigând să se formeze un zid de scuturi, însă panica pusese stăpânire pe oamenii lui Sigelf. Altul încerca să-şi găsească scutul într-un morman, trăgând disperat de curele şi privindu-ne cu ochi îngroziţi. În cele din urmă, lăsă scuturile şi fugi. O suliţă se arcui prin lumina focului, dispărând peste umărul meu. Zidul nostru de scuturi se răsfirase, dar nu trebuia să fie foarte strâns deoarece duşmanul se împrăştia. Nu mai era mult până să-şi dea seama cât de slabă era de fapt trupa mea, dar atunci zeii îmi dovediră că-mi stăteau alături, căci însuşi ealdormanul Sigelf veni spre noi în galop.

– Pentru numele lui Dumnezeu, blestemaţilor, suntem de partea voastră!

Obrăzarele mele erau închise. Nu purtam nici o flamură, deoarece Osferth o luase. Sigelf n-avea habar cine eram, deşi îmi observase fără îndoială coiful împodobit şi zalele meşteşugite din cămaşa murdară de noroi. Mi-am ridicat sabia, oprindu-mi oamenii.

Sigelf tremura de furie.

– Nenorociţilor, cine sunteţi?

– Eşti de partea noastră? l-am întrebat.

– Suntem aliaţi cu jarlul Sigurd, neghiobule! O să plăteşti cu capul pentru asta.

Am zâmbit, însă el nu-mi putea vedea zâmbetul în spatele obrăzarelor de oţel.

– Stăpâne, am zis umil. În clipa următoare mi-am rotit Răsuflarea-Şarpelui, lovindu-i în bot armăsarul. Animalul se cabră nechezând, împroşcând sânge în noapte, şi Sigelf căzu din şa. L-am târât prin noroi, am plesnit armăsarul peste crupă trimiţându-l să-i atace pe oamenii împrăştiaţi ai ealdormanului, apoi, văzând că Sigelf încerca să se ridice, l-am lovit peste faţă, mi-am apăsat cizma pe pieptul lui uscăţiv şi l-am ţintuit la

pământ. Sunt Uhtred, i-am spus încet, astfel încât să mă audă numai el. M-ai auzit, trădătorule? Sunt Uhtred.

Ochii i se măriră când mi-am înfipt sabia în gâtul lui sfrijit, iar țipătul i se stinse într-un icnet. Se zvârcoli într-o baltă de sânge până-și dădu ultima suflare.

– Cornul! i-am strigat lui Oswi. Acum!

Cornul sună. Oamenii mei știau ce-aveau de făcut. Se întoarseră cu spatele la mlaștină, retrăgându-se în bezna de dincolo de flăcări. Se auzi un al doilea corn, și l-am văzut pe Osferth apărând dintre copaci în fruntea unui zid de scuturi. Stindardul meu cu cap de lup și crucea înnegrită a lui Osferth se înălțau deasupra zidurilor.

– Războinici din Cent! strigă Osferth. Războinici din Cent, regele vostru vine să vă mântuiască! La mine! La mine! Veniți la mine!

Osferth era fiu de rege, și în noaptea aceea de haos și moarte ascendența ilustră îi făcea glasul să sune încrezător și ferm. Oștenii care-și văzuseră ealdormanul ucis, care-i văzuseră sângele împroșcând culoare în bezna luminată de foc, se duseră la Osferth și intrară în zidul lui de scuturi deoarece le promisese siguranță. Oamenii mei se retraseră în umbre, urmând să se alăture flancului drept al lui Osferth. Mi-am scos coiful și i l-am aruncat lui Oswi, apoi am mers de-a lungul zidului tot mai larg de scuturi.

– Edward ne-a trimis să vă salvăm! le-am strigat războinicilor din Cent. Danezii v-au trădat! Regele vine cu întreaga lui oaste! Formați zidul! Scuturile sus!

La răsărit apăruse o dungă cenușie. Tot mai ploua, dar se apropiau zorii. Privind spre nord, am zărit niște călăreți. Probabil că danezii, mirați de zgomotul luptei și de sunetele de corn, trimiseseră niște cercetași să vadă ce se întâmpla. Ceea ce văzură era un zid de scuturi tot mai mare. Văzură stindardul meu cu cap de lup, văzură crucea înnegrită a lui Osferth și trupuri zăcând printre resturile focurilor. Oamenii lui Sigelf, rămași fără conducător, erau descumpăniți, neștiind mai bine decât danezii ce se petrecea, însă zidul nostru de scuturi le

oferea siguranţă, aşa că-şi luară propriile scuturi, coifuri şi arme şi alergară să ni se alăture. Finan şi Osferth îi împingeau la locurile lor. Un oştean înalt, fără coif, dar cu sabia în mână, veni la mine.

– Ce se întâmplă?

– Cine eşti?

– Wulferth.

– Şi cine e Wulferth? am întrebat calm. Era un thegn, unul dintre cei mai bogaţi vasali ai lui Sigelf, care adusese patruzeci şi trei de oameni în Anglia de Est. Seniorul tău e mort, i-am spus, iar danezii o să ne atace foarte curând.

– Tu cine eşti?

– Uhtred de Bebbanburg, i-am răspuns. Edward e pe drum, trebuie să-i ţinem în loc pe danezi până ajunge regele aici. L-am prins de umăr şi l-am condus spre mlaştina aflată la vest de poziţiile noastre de apărare. Aşază-ţi oamenii aici, i-am zis, şi luptă pentru ţara ta, pentru Cent, pentru Wessex.

– Pentru Dumnezeu! strigă Osferth din apropiere.

– Chiar şi pentru Dumnezeu, am mormăit.

– Dar... începu Wulferth, încă descumpănit de întâmplările din cursul nopţii.

L-am privit în ochi.

– Pentru cine vrei să lupţi? Pentru Wessex sau pentru danezi?

Şovăi, nu pentru că n-ar fi fost sigur de răspuns, ci pentru că totul se schimba în acele clipe şi el încă se străduia să priceapă ce se întâmpla. Se aşteptase să pornească spre sud, spre Lundene; în loc de asta, i se cerea să lupte.

– Ei bine? l-am îndemnat.

– Pentru Wessex, stăpâne.

– Atunci luptă bine. Ai comanda acestui flanc. Aşază-ţi oamenii, spune-le că vine regele.

Când lumina cenuşie a zilei inundă cerul de la răsărit l-am zărit şi pe Sigebriht, pe care nu-l văzusem deloc în timpul nopţii, sosind dinspre nord. Fusese la danezi, fără îndoială dormise într-un sălaş cald şi comod din Huntandon, iar acum

venea călare însoțit de un oștean care-i purta flamura cu cap de taur.

– Oswi! am strigat. Găsește-mi un cal! Finan! Șase oameni, șase cai! Wulferth!

– Stăpâne? zise thegnul.

– Găsește stindardul lui Sigelf, pune pe careva să-l înalțe lângă mine.

Erau o mulțime de cai legați în pădurea din spatele nostru. Când Oswi îmi aduse unul gata înșeuat, m-am grăbit să-l încalec și i-am dat pinteni către Sigebriht, care se oprise la vreo cincizeci de pași de mine. El și portdrapelul erau însoțiți de cinci războinici pe care nu-i cunoșteam. Nu voiam ca oamenii din Cent să se lase ispitiți de flamura cu cap de taur, dar, din fericire, ploaia îl udase, făcându-l să atârne ca o cârpă.

Mi-am mânat calul până la Sigebriht.

– Vrei să-ți faci un nume, băiete? l-am provocat. Ei bine, ucide-mă acum.

Se uită în spatele meu, unde trupele tatălui său se pregăteau de luptă.

– Unde e tata?

– E mort, i-am răspuns scoțând Răsuflarea-Șarpelui din teacă. Asta l-a omorât.

– Atunci eu sunt ealdorman, zise el.

Trase aer în piept; știam că urma să strige la oamenii tatălui său pentru a le cere să-i jure credință, dar înainte să apuce, mi-am îmboldit calul de împrumut și m-am dus foarte aproape de el.

– Vorbește cu mine, băiete, nu cu ei, i-am spus lipindu-i sabia de obraz.

Finan mi se alăturase, și alți cinci războinici de-ai mei erau la numai câțiva pași în spate.

Sigebriht era înspăimântat, dar se străduia să pară brav.

– O să muriți cu toții!

– Probabil, am încuviințat, dar o să te luăm cu noi.

Se retrase câțiva pași fără ca eu să fac vreun gest. Uitându-mă dincolo de el am văzut trupele daneze trecând podul. De ce

aşteptaseră atâta? Dacă ar fi trecut în ajun ar fi putut să-şi unească forţele cu Sigelf şi ar fi fost deja în drum spre Lundene, însă ceva îi reţinuse. Apoi mi-am amintit de focurile misterioase de pe cerul nopţii, cele trei trâmbe provenite de la sate ori conace incendiate. Oare cineva îi atacase pe danezi din spate? Era singura explicaţie pentru faptul că-şi amânaseră plecarea, dar cine să fi fost? Oricum, danezii treceau râul în acel moment, sute, mii, şi împreună cu ei erau oamenii lui Æthelwold şi mercienii lui Beortsig. Am socotit că ne depăşeau cu opt la unu.

– Ţi se deschid în faţă trei drumuri, căţeluşule, i-am spus lui Sigebriht. Vii alături de noi şi lupţi pentru regele tău, te lupţi cu mine, numai noi doi, chiar aici, sau fugi la stăpânii tăi danezi.

Se uită la mine, dar îi venea greu să-mi susţină privirea. În cele din urmă zise disprețuitor:

– O să-mi hrănesc câinii cu leşul tău.

Sub privirea mea neclintită, se întoarse şi plecă spre danezi. Abia când dispăru printre rândurile tot mai numeroase ale duşmanului mi-am îndemnat calul spre zidul nostru de scuturi.

– Războinici din Cent! Ealdormanul vostru şi-a trădat ţara şi l-a trădat pe Dumnezeu! Danezii i-au făgăduit că-l înscăunează rege, dar când s-au ţinut danezii de cuvânt? Voiau să luptaţi pentru ei, şi când v-aţi fi făcut treaba plănuiau să vă ia nevestele şi fetele şi să se desfete cu ele! I-au promis lui Æthelwold tronul Wessexului, dar crede vreunul din voi că o să păstreze tronul acela mai mult de o lună? Danezii vor Wessexul! Vor Centul! Ne vor câmpurile, ne vor femeile, ne vor vitele, ne vor copiii! Şi în noaptea asta v-au atacat mişeleşte! De ce? Pentru că au hotărât că nu le mai sunteţi de trebuinţă! Au destui oameni şi fără voi, aşa că au hotărât să vă ucidă!

Mare parte dintre vorbele mele erau adevărate. M-am uitat la ei, la scuturile şi sulițele şi topoarele şi săbiile lor. Am văzut chipuri neliniştite, chipuri speriate.

– Eu sunt Uhtred de Bebbanburg, am strigat, şi ştiţi cine sunt şi pe cine am ucis. Acum o să luptaţi alături de mine, şi ce trebuie să facem e să-i ţinem în loc pe mişei până soseşte regele nostru. Edward vine încoace! Speram că aşa era, căci altfel nu

mai apucam seara pe această lume. E aproape, am răcnit, și când ajunge aici o să-i măcelărească pe danezi așa cum sfâșie lupii niște miei rătăciți. Tu! am arătat spre un preot. Pentru ce ne luptăm?

– Pentru cruce, stăpâne, zise el.

– Mai tare!

– Pentru cruce!

– Osferth! Unde ți-e stindardul?

– Îl am, stăpâne! strigă el.

– Atunci arată-ni-l! Am așteptat până când crucea lui Osferth fu adusă în mijlocul primului rând și, îndreptându-mi sabia spre crucea înnegrită, cu speranța că zeii mei aveau să mă ierte, am răcnit: Ăsta e stindardul nostru! Astăzi luptați pentru zeul vostru, pentru țara voastră, pentru nevestele și familiile voastre, căci dacă pierdeți... M-am oprit o clipă, apoi am spus răspicat: Dacă pierdeți, toate acestea vor dispărea pentru totdeauna!

Din spatele meu, dinspre casele de pe malul râului, se rostogoli un tunet înspăimântător. Danezii își izbeau sulițele și săbiile de scuturi scoțând tunetul de război menit să ne descurajeze. Era momentul să descalec și să-mi ocup locul în zidul de scuturi.

Zidul de scuturi.

E cumplit, nu există loc mai îngrozitor decât zidul de scuturi. E locul unde murim și unde învingem și unde ne construim faima. Am atins ciocanul lui Thor, rugându-mă ca Edward să vină la timp, și m-am pregătit să lupt.

În zidul de scuturi.

Știam că danezii aveau să încerce să ajungă în spatele nostru, dar nu puteau face asta repede. Trebuiau fie să ocolească mlaștina, fie să găsească o cale de-a curmezișul ei; oricum ar fi fost, le-ar fi luat un ceas sau chiar două. Trimisesem un sol cu poruncă să dea de Edward și să-l roage să se grăbească, deoarece numai trupele lui ar fi putut sparge încercuirea daneză. Iar dacă danezii încercau să ne împresoare, ar fi vrut să mă

ţină în loc, ceea ce însemna că trebuia să mă aştept la un atac frontal în timp ce o parte dintre forţele lor căutau să ajungă în spatele nostru.

Şi dacă Edward nu venea?

Atunci acela era locul unde aveam să mor, unde profeţia lui Ælfadell avea să se adeverească, unde un danez avea să se poată lăuda că-l ucisese pe Uhtred.

Danezii înaintau încet. Războinicilor nu le place zidul de scuturi. Nu se grăbesc în braţele morţii. Te uiţi în faţă şi vezi scuturile întrepătrunse, coifurile, sclipirea topoarelor şi suliţelor şi săbiilor şi ştii că trebuie să ajungi în bătaia acelor lame, în locul morţii, şi-ţi ia timp să-ţi aduni curajul, să-ţi înfierbânţi sângele, să laşi nebunia să devină mai puternică decât prudenţa. De asta beau oamenii înainte de bătălie. Ai mei nu aveau bere sau mied, însă trupele din Cent aveau din belşug, şi i-am putut vedea pe danezi trecându-şi burdufuri de la unul la altul. Tot îşi mai loveau armele de scuturile din lemn de salcie, şi ziua se lumina, aruncând umbre lungi peste pământul îngheţat. Zărisem călăreţi îndreptându-se spre est în căutarea unei posibilităţi de a-mi ocoli flancul, dar nu-mi păsa de ei, căci aveam destule trupe care să-i înfrunte. Trebuia să-i ţin în loc pe danezii din faţă până când venea Edward să-i ucidă pe cei din spate.

Preoţii mergeau de-a lungul liniei noastre. Oamenii îngenuncheau în faţa lor, iar ei îi binecuvântau şi le puneau bucăţele de noroi pe limbă.

– E ziua sfintei Lucia, le spuse un preot războinicilor din zidul de scuturi, şi ea o să-i orbească pe duşmani! O să ne ocrotească! Slavă sfintei Lucia! Rugaţi-vă sfintei Lucia!

Ploaia se oprise, dar cerul de iarnă tot era acoperit de nori sub care străluceau stindardele inamicului. Corbul lui Sigurd şi crucea zdrobită a lui Cnut, cerbul lui Æthelwold şi mistreţul lui Beortsig, tigva lui Heisten şi fiara ciudată a lui Eohric. Jarlii de rang mai mic aveau propriile embleme, lupi şi topoare şi tauri şi şoimi. În timp ce ne azvârleau ocări şi-şi loveau armele de scuturi, danezii înaintau pas cu pas. Saxonii şi anglii de est din tabăra duşmană erau îmbărbătaţi de preoţii lor, pe când

danezii îi invocau pe Thor sau Odin. Oamenii mei erau tăcuți, deși mai glumeau între ei ca să-și ascundă frica. Inimile băteau mai tare, băşicile udului se goleau, mușchii tremurau. Acesta era zidul de scuturi.

– Țineți minte! strigă preotul din Cent. Țineți minte că sfânta Lucia avea sufletul atât de plin de Sfântul Duh, că douăzeci de oameni n-au putut s-o clintească din loc! Au înhămat doi boi ca s-o tragă, și tot n-au izbutit. Așa trebuie să fiți când vin păgânii! De neclintit! Cu sufletele pline de Sfântul Duh! Luptați pentru sfânta Lucia!

Danezii care se duseseră spre est dispăruseră în pâcla ce se înalța din mlaștini. Dușmanii erau mulți, o hoardă ucigașă, și se apropiaseră la o sută de pași; niște călăreți galopau în fața zidului lor de scuturi și le strigau vorbe de îmbărbătare. Unul din ei veni înspre noi. Purta zale strălucitoare, verigi groase pe brațe și un coif ce sclipea în razele soarelui, iar armăsarul lui era splendid, bine țesălat și îngrijit, cu hățurile împodobite cu argint.

– O să muriți! răcni danezul.

– Dacă vrei să te pârțâi, du-te la ai tăi să-i împuți! i-am strigat în replică.

– O să vă siluim nevestele, continuă el în engleză. O să vă siluim fetele!

Mă bucuram că spunea asta, pentru că-i încuraja pe oamenii mei să lupte cu vitejie.

– Ce-a fost mă-ta? strigă un războinic din Cent. O scroafă?

– Dacă lăsați armele o să vă cruțăm, spuse călărețul.

Când se întoarse l-am recunoscut. Era Oscytel, comandantul lui Eohric, războinicul cu aspect brutal pe care-l întâlnisem pe meterezele Lundene-ului.

– Oscytel! am răcnit.

– Aud un behăit de miel, răspunse el.

– Descalecă și înfruntă-mă, i-am zis făcând un pas înainte.

Cu mâinile pe oblânc, Oscytel se uită la mine, apoi aruncă o privire spre șanțul inundat. Știam că de asta venise, nu numai să

ne insulte, ci ca să vadă ce piedici erau în calea atacului danez. Mă privi iarăşi rânjind.

– Nu înfrunt moşnegi.

Asta era ciudat. Nimeni nu mă mai făcuse bătrân până atunci. Ţin minte c-am râs, dar nu era râsul meu. Cu câteva săptămâni înainte, pe când stăteam de vorbă cu Æthelflaed, îmi bătusem joc de ea pentru că-şi scruta chipul într-o tipsie de argint, îngrijorată de ridurile care-i apăruseră la ochi. Răspunsese zeflemelei mele împingându-mi tipsia în mână. Când m-am uitat la rândul meu, am văzut că barba îmi încărunţise. M-am holbat la ea câtă vreme Æthelflaed râdea de mine, dar nu mă simţeam bătrân, deşi piciorul rănit îmi mai înţepenea uneori. Oare aşa mă vedeau ceilalţi? Ca pe un moşneag? Pe de altă parte, împlineam patruzeci şi cinci de ani, deci, da, eram bătrân.

– Moşneagul ăsta o să te despice de la boaşe până la gât, i-am strigat lui Oscytel.

– Astăzi Uhtred va muri! le spuse oamenilor mei. Şi voi veţi muri cu toţii alături de el!

Îşi întoarse calul şi-l îmboldi spre zidul de scuturi danez, aflat acum la optzeci de paşi. Destul de aproape ca să putem vedea chipurile oamenilor, să le vedem rânjetele. L-am zărit pe jarlul Sigurd, impunător în cămaşa sa de zale, cu o blană neagră de urs atârnată pe umeri. Coiful său era împodobit cu o pană de corb de un negru strălucitor în lumina cenuşie a dimineţii. L-am zărit pe Cnut, războinicul cu sabia iute, i-am văzut mantia albă, faţa palidă şi suptă, stindardul cu crucea creştină zdrobită. Sigebriht era lângă Eohric, care la rândul lui îl avea alături pe Æthelwold, şi cu ei erau cei mai aprigi şi mai puternici războinici, oamenii care aveau sarcina de a-i ţine pe regi, pe jarli şi pe seniori în viaţă. Războinicii îşi atingeau crucile sau ciocanele şi strigau de zor, însă nu ştiam ce, pentru că lumea părea tăcută în acele clipe. Îmi priveam duşmanii, încercând să-mi dau seama care avea să se repeadă asupra mea şi cum puteam să-l ucid.

Stindardul meu, aflat lângă mine, avea să-i atragă pe cei mai ambiţioşi. Îmi voiau tigva ca să-şi facă din ea pocal, îmi voiau numele drept trofeu. Mă priveau şi ei, şi vedeau nu un bărbat acoperit de noroi, ci un comandant de oşti cu un lup pe creasta coifului, verigi de aur pe braţe, o cămaşă de zale meşteşugită, o mantie albastru-închis tivită cu fir de aur şi o sabie vestită pe tot cuprinsul Britaniei. Răsuflarea-Şarpelui era vestită, dar am vârât-o în teacă, deoarece o lamă lungă nu e de nici un folos în încleştarea zidului de scuturi. Am scos în schimb Acul-Viespii, spada mea scurtă şi ucigătoare. I-am sărutat lama, apoi mi-am răcnit provocarea înspre vântul iernatic.

– Veniţi să mă ucideţi! Veniţi să mă ucideţi!

Sulițele veniră primele, lansate de oşteni din al treilea sau al patrulea rând. Le-am parat cu scuturile, auzind cum metalul se izbea de lemnul de salcie. Cu strigăte sălbatice, danezii se năpustiră asupra noastră. Ştiau de şanţ, însă chiar şi aşa zeci de inamici care încercară să-l sară îşi pierdură echilibrul pe noroiul alunecos, iar securile noastre cu mâner lung le cosiră picioarele. Când ne antrenăm pentru zidul de scuturi aşez întotdeauna un oştean înarmat cu o secure alături de un săbier, treaba celui dintâi fiind să-şi agaţe lama de marginea scutului inamic şi să-l tragă în jos, astfel încât sabia să poată trece peste marginea de sus şi să se înfigă în faţa duşmanului. Acum însă, securile zdrobeau coifuri şi cranii şi dintr-odată lumea erupse în ţipete şi zăngănituri, în pocnetul ca de măcelar al săbiilor ce despică ţeste. Danezii din rândurile din spate se împingeau prin şanţ, izbindu-ne scuturile cu sulițele lor lungi.

– Strângeţi rândurile! am zbierat. Atingeţi-vă scuturile unul de altul! Atingeţi-vă scuturile unul de altul! Un pas înainte!

Scuturile noastre se suprapuseră. Petrecuserăm multe ceasuri antrenându-ne pentru asta. Pavezele noastre formau un zid în timp ce avansam spre marginea şanţului, unde înclinarea malului alunecos ne ajuta să-i ucidem mai uşor pe danezi. Un războinic căzut încercă să mă înjunghie pe sub scut, dar l-am lovit în faţă cu cizma întărită cu fier. Îmi împingeam Acul-Viespii cu forţă, găsind locul liber dintre două scuturi

inamice, străpungând zalele cu lama scurtă și țeapănă și găurind carnea, țipând, întotdeauna urmărindu-le privirea, zărind securea ce se repezea asupra mea și pe Cerdic, în spatele meu, primind lovitura în pavăza lui. Forța izbiturii îi trânti scutul peste coiful meu și pentru o clipă am fost orbit, dar n-am încetat să atac cu Acul-Viespii. Rollo, lângă mine, trăsese un scut în jos și, când mi-am recăpătat vederea, am văzut locul liber și-am împuns cu Acul-Viespii, i-am văzut vârful străpungând un ochi. În acel moment scutul îmi fu zguduit de o lovitură puternică, și în jur săriră așchii.

Cnut încerca să ajungă la mine, urlând la oamenii lui să-i facă loc. Era o neghiobie, căci însemna să se răsfire ca să-l lase pe el să treacă. Jarlul și războinicii săi erau disperați să ne spargă zidul, așa că scuturile nu li se mai suprapuneau. Căzură în capcana șanțului, și doi oameni de-ai mei își înfipseră sulițele în atacatori. Cnut se împiedică de una și căzu în șanț. Am văzut securea lui Rypere izbindu-i coiful, o lovitură fulgerătoare, dar destul de zdravănă ca să-l năucească, pentru că danezul nu se mai ridică.

– Dușmanii mor! am strigat. Acum ucideți-i pe toți!

Cnut nu era mort, însă oamenii lui îl târau de acolo. În locul lui veni Sigurd Sigurdson, cățelușul care făgăduise că avea să mă omoare. Răcni cu sălbăticie când se repezi în sus pe marginea șanțului, cu picioarele expuse loviturilor noastre. Mi-am împins în față scutul spart ca să-i dau o țintă, iar el, ca un neghiob, mușcă momeala și-și repezi sabia, Dragonul-de-Foc, spre pântecele meu, însă scutul se retrase rapid, parând lovitura. Răsucindu-mă pe jumătate, i-am pus Acul-Viespii la gât. Își uitase lecția, uitase să se apere cu scutul, așa că lama scurtă îi intră pe sub bărbie, îi străpunse gura, îi sparse dinții, îi găuri limba, îi zdrobi oasele nasului și i se înfipse în craniu atât de tare, încât pentru o clipă l-am ridicat de la pământ, în timp ce sângele lui îmi șiroia pe mână și-mi pătrundea sub mâneca din zale. În cele din urmă mi-am scuturat arma, azvârlindu-l jos, și l-am lovit pe un alt danez care se dădu înapoi și căzu. L-am lăsat

pe un camarad să-l ucidă, pentru că se apropia Oscytel, răcnind că eram un moşneag, şi fusesem cuprins de bucuria luptei.

Bucuria aceea. Nebunia aceea. Zeii trebuie să se simtă astfel în fiecare clipă din fiecare zi. Ai impresia că lumea încetineşte. Îţi vezi atacatorul, îl vezi strigând, dar n-auzi nimic. Ştii ce va face, şi toate mişcările lui sunt atât de lente şi alte tale sunt atât de rapide, şi în acel moment nu faci nici o greşeală şi vei trăi veşnic şi numele tău va fi înscris în ceruri cu litere strălucitoare de foc, pentru că tu eşti zeul bătăliei. Oscytel venea cu sabia ridicată, având alături un oştean care voia să-mi agaţe scutul cu securea, dar în ultima clipă am înclinat marginea de sus spre mine, astfel că securea alunecă pe lemnul pictat şi lovi protuberanţa de fier din mijloc. Oscytel îşi năpustise sabia spre gâtul meu, însă scutul era încă acolo. Marginea lui de metal prinse vârful lamei, şi atunci am împins scutul înainte, dezechilibrându-mi duşmanul, şi mi-am scos Acul-Viespii pe sub marginea de jos. Mi-am pus toată vigoarea de moşneag în acea lovitură vicleană, dată pe sub scut, şi am simţit vârful lamei lovindu-se de osul coapsei, sfâşiind carnea şi muşchii până la vintre. Atunci l-am auzit. I-am auzit ţipătul umplând cerul când i-am scobit pântecele, făcând ca sângele să-i ţâşnească în şanţul cu noroi şi gheaţă.

Eohric îşi văzu eroul căzând şi se opri pe malul celălalt al şanţului. Oamenii lui se opriră şi ei.

– Scuturile! am strigat, şi oştenii mei şi le aliniară. Eşti un laş, Eohric, un laş înecat în grăsime, un porc plin de căcat, un ţărănoi ieşit din cocină, un neisprăvit! Vino şi mori, sac de osânză ce eşti!

Nu voia s-o facă, dar danezii câştigau. Poate nu în centrul liniei, acolo unde flutura stindardul meu, dar la marginea din stânga traversaseră şanţul şi făcuseră un zid de scuturi, iar acum îi respingeau pe oamenii lui Wulferth. Îl lăsasem pe Finan în rezervă, cu treizeci de oşteni, şi ei îi săriseră în ajutor thegnului, însă erau copleşiţi. Odată ce danezii ajungeau între flancul stâng şi mlaştina de la vest, linia mea avea să se încovoaie şi aveam să murim cu toţii. Însufleţiţi de acest gând, danezii năvăleau să

mă ucidă, deoarece numele meu era cel pe care barzii aveau să-l dea izbândei lor. Eohric fu împins peste şanţ cu restul oamenilor săi. În timp ce călcau peste leşuri, alunecau în noroi şi se căţărau pe propriii morţi, noi ne intonam cu toţii imnul de luptă. Securile cădeau, suliţele înjunghiau şi săbiile tăiau. Scutul meu era ciopârţit, capul mi-era plin de zgârieturi, simţeam sângele curgându-mi pe urechea stângă, dar continuam să ne luptăm şi să ucidem. Scrâşnind din dinţi, Eohric se năpusti cu o sabie uriaşă asupra lui Cerdic, care-l înlocuise pe oşteanul de la stânga mea.

– Agaţă-l, i-am strigat lui Cerdic, şi el îşi ridică securea până când lama prinse zalele lui Eohric, apoi o trase înainte.

Mi-am înfipt Acul-Viespii în ceafa lui grasă, iar Eohric se prăbuşi zbierând la picioarele noastre. În timp ce oamenii lui încercau să-l salveze l-am văzut privindu-mă disperat, încleştându-şi dinţii atât de tare, încât se fărâmară. L-am ucis pe regele Eohric al Angliei de Est în şanţul acela care puţea a sânge şi rahat. L-am înjunghiat şi l-am ciopârţit, l-am hăcuit şi l-am călcat în picioare. Urlam ca nişte demoni. Războinicii îl strigau pe Iisus, îşi strigau mamele, gemeau de durere în timp ce un rege murea cu gura plină de dinţi sparţi într-un şanţ înroşit. Anglii de est încercară să-l ia de acolo, însă Cerdic îl ţinu până i-am tăiat gâtul, apoi le-am strigat oamenilor lui că regele lor era mort, că regele lor fusese ucis, că noi învingeam.

Numai că nu învingeam. Luptam ca nişte diavoli, le ofeream barzilor o poveste pe care s-o spună mulţi ani de-atunci încolo, dar cântecul avea să se încheie cu moartea noastră, căci flancul nostru stâng ceda. Danezii reuşiseră să creeze o spărtură prin care pătrundeau în forţă. Călăreţii care voiau să ne cadă din spate nu le mai erau de trebuinţă, pentru că linia noastră se curbase. Acum zidul nostru de scuturi era rotund şi avea de înfruntat duşmani din toate părţile; urma să se micşoreze treptat, până când aveam să mergem în mormânt unul câte unul.

L-am zărit pe Æthelwold. Era călare, în spatele unui pâlc de danezi, îndemnându-i să atace. Avea alături un portdrapel care ţinea flamura cu dragonul Wessexului. Ştia că avea să devină

rege dacă danezii câştigau acea bătălie, aşa că-şi abandonase stindardul cu cerbul alb, arborându-l pe cel al lui Alfred. Încă nu trecuse şanţul şi se ţinea departe de luptă, cerându-le în schimb danezilor să ne ucidă.

Apoi am uitat de Æthelwold, pentru că flancul nostru stâng era împins cu sălbăticie. Deveniserăm o ceată de saxoni prinsă în capcană de o hoardă de danezi. Am format un cerc înconjurat de scuturi şi de trupurile oamenilor pe care-i uciseserăm. Şi de trupurile morţilor noştri. Danezii îşi opriră atacul ca să formeze un nou zid de scuturi, să-şi recupereze răniţii şi să se bucure de victorie.

– L-am ucis pe nemernicul de Beortsig, îmi spuse Finan.

– Bine, sper că l-a durut.

– Aşa cred, după cum ţipa. Sabia irlandezului era plină de sânge, la fel şi faţa luminată de un rânjet larg. Nu e foarte sănătos, nu?

– Nu prea, am zis. Începuse iarăşi să plouă, era mai curând o burniţă deasă. Cercul nostru de apărare se afla aproape de mlaştina din est. Peste câteva clipe am adăugat: Ce-am putea face ar fi să le spunem oamenilor să fugă peste mlaştină şi s-o ia spre sud. Unii o să scape.

– Nu mulţi, oftă Finan.

Îi vedeam pe danezi adunând caii trupelor din Cent. Ne despuiau morţii de zale, de arme şi de orice altceva mai găseau. Un preot era în genunchi în mijlocul războinicilor noştri şi se ruga fierbinte.

– În mlaştină o să ne vâneze ca pe nişte şobolani, spuse irlandezul.

– Atunci o să-i înfruntăm aici, am spus, ştiind că oricum nu aveam de ales.

Îi loviserăm zdravăn. Eohric murise, Oscytel fusese măcelărit, Beortsig era un hoit şi Cnut era rănit. Totuşi, Æthelwold trăia, Sigurd trăia, Haesten trăia. Îi puteam vedea călare, împingându-şi oamenii în formaţie, pregătindu-i să ne ucidă.

– Sigurd! am răcnit, iar el se întoarse spre mine. Ţi-am omorât părăsitura pe care-o numeai fiu!

– O să mori încet, îmi strigă el.

Voiam să-l întărât ca să mă atace orbeşte şi să-l ucid în faţa oamenilor săi.

– A scheunat ca un sugaci când a murit! am strigat. A scheunat ca un laş! Ca un căţeluş!

Sigurd, cu cozile sale groase răsucite în jurul gâtului, scuipă spre mine. Mă ura, m-ar fi ucis, dar când era momentul şi aşa cum voia el.

– Strângeţi-vă scuturile! le-am poruncit oamenilor mei. Ţineţi-le strânse, şi nu ne pot sparge zidul. Arătaţi-le nemernicilor cum luptă saxonii!

Bineînţeles că ne puteau sparge zidul, dar nu le spui oamenilor pe cale să moară că sunt pe cale să moară. O ştiau. Unii tremurau de frică, dar stăteau în formaţie.

– Luptă lângă mine, i-am cerut lui Finan.

– O să mergem împreună, stăpâne.

– Cu săbiile în mâini.

Rypere era mort. Nu-l văzusem murind, însă am zărit un danez scoţând cămaşa de zale de pe trupul lui slăbănog.

– A fost un om bun, am spus.

Osferth ne găsi în cele din urmă. De obicei era foarte îngrijit, hainele lui n-aveau nici o pată, dar acum zalele îi erau sfâşiate, mantia i se zdrenţuise, iar în ochi avea o sclipire sălbatică. Coiful îi era înfundat în creştet, însă el părea nevătămat.

– Lasă-mă să lupt alături de tine, stăpâne, îmi zise.

– Pentru veşnicie, i-am răspuns.

Crucea lui Osferth era înălţată în centrul cercului nostru, iar un preot anunţa că Dumnezeu şi sfânta Lucia aveau să facă o minune, că aveam să învingem, că aveam să supravieţuim. L-am lăsat să vorbească, deoarece spunea ceea ce oamenii aveau nevoie să audă.

Jarlul Sigurd trecu prin zidul danezi de scuturi din faţa mea. Avea un topor de război masiv, cu lama lată, şi de-o parte şi de alta era însoţit de suliţaşi care trebuiau să mă ţină în loc câtă vreme el mă ciopârţea. Eu aveam un scut nou, cu însemnele ealdormanului Sigelf.

– L-a văzut careva pe Sigebriht? am întrebat.

– E mort, zise Osferth.

– Eşti sigur?

– Eu l-am ucis, stăpâne.

Am izbucnit în râs. Degeaba omorâserăm atâţia conducători de-ai duşmanului dacă Sigurd şi Æthelwold trăiau; ei aveau destulă putere ca să ne zdrobească şi apoi să învingă armata lui Edward, astfel încât Æthelwold să ajungă pe tronul lui Alfred.

– Ţii minte ce-a spus Beornnoth? l-am întrebat pe Finan.

– Ar trebui, stăpâne?

– Voia să ştie cum se termina povestea. Şi eu aş vrea să ştiu asta.

– A noastră se termină aici, zise Finan făcând semnul crucii cu mânerul sabiei sale.

În acel moment, danezii atacară din nou.

Veneau încet. Războinicii nu vor să moară chiar înainte de victorie. Vor să se bucure de triumf, să împartă bogăţiile cu care sunt răsplătiţi; prin urmare, se apropiau agale, cu scuturile lipite unul de altul.

Cineva din rândurile noastre începu să cânte. Era un cântec creştin, poate un psalm, şi restul oamenilor mei îşi uniră glasurile pentru a-l intona. Mă făcu să mă gândesc la fiul meu cel mare, la faptul că fusesem un tată rău; mă întrebam dacă ar fi fost mândru de moartea mea. Danezii îşi loveau săbiile şi suliţele de scuturi. Majoritatea scuturilor erau sparte, despicate de securi, crăpate. Oştenii erau plini de sânge, de sângele duşmanilor. Obosit, am ridicat privirea spre norii de ploaie, gândindu-mă că nu era un loc bun să mori. Dar nu ne alegem moartea. Nornele fac astea la poalele lui Yggdrasil, şi mi-am imaginat-o pe una dintre aceste ursitoare ţinând foarfeca deasupra firului meu. Era gata să taie, şi tot ce conta acum era să-mi ţin strâns sabia pentru ca femeile înaripate să mă ducă în sala de ospeţe din Walhalla.

I-am privit pe danezii care urlau la noi. Nu-i auzeam, nu pentru c-aş fi fost prea departe, ci pentru că lumea părea iarăşi

straniu de tăcută. Un cocor ieşi din ceaţă şi zbură pe deasupra noastră. Îi auzeam limpede bătaia aripilor, însă nu auzeam ocările duşmanilor mei. Înfige-ţi picioarele în pământ, suprapune scutul, urmăreşte arma inamicului, fii gata să contraataci. Abia atunci mi-am dat seama că mă durea coapsa dreaptă. Oare fusesem rănit? N-am cutezat să mă uit, deoarece danezii erau aproape şi priveam fix vârfurile celor două suliţe, ştiind că urmau să-mi lovească scutul în dreapta, ca să-l împingă, după care Sigurd avea să vină din stânga. I-am întâlnit ochii lui Sigurd şi ne-am privit aşa o vreme, până când începură suliţele să zboare.

Danezii aruncară zeci de suliţe din rândurile din spate, lănci grele care trecură peste zidul lor şi se izbiră de scuturile noastre. Când ne-am ghemuit după scuturi ca să ne ferim, inamicii atacară.

– Sus! am strigat, ridicându-mi scutul îngreunat de două suliţe.

Oamenii mei zbierau mânioşi, iar danezii năvăliră asupra noastră urlându-şi strigătele de luptă şi învârtindu-şi topoarele. I-am împins înapoi, şi cele două linii se prinseră într-o încleştare de oţel. Noi aveam însă numai trei rânduri, pe când danezii aveau cel puţin şase, aşa că reuşiră să ne împingă Am încercat să-mi împing în faţă Acul-Viespii, dar se lovi de un scut. Răcnind, Sigurd încerca să ajungă la mine, însă valul neabătut de oşteni îl duse mai departe. Un danez, cu gura deschisă şi barba plină de sânge, lovi cu securea în scutul lui Finan. Am vrut să-i strecor Acul-Viespii peste scutul meu ca să i-o înfig în faţă, însă o altă lamă îmi pară lovitura. Eram împinşi pas cu pas, duşmanii erau atât de aproape, încât le puteam simţi răsuflarea duhnind a bere. Atunci se produse următorul atac.

Veni din stânga noastră, de la sud. Călăreţii galopau pe drumul roman cu suliţele ridicate, fluturând stindardul cu dragon. Călăreţi ieşind din ceaţă, călăreţi care-şi răcneau strigătul de luptă în timp ce se năpusteau asupra ariergardei inamice.

– Wessex! Pentru Edward şi Wessex!

Am văzut liniile compacte ale danezilor cutremurându-se în urma ciocnirii. Călăreții din al doilea val aveau săbii cu care începură să-i ciopârțească; tot mai veneau călăreți, călăreți cu zalele strălucind în lumina dimineții, iar flamurile lor înfățișau cruci și sfinți și dragoni. Danezii rupseră formația, luând-o la goană spre șanț.

– Înainte! am strigat; simțind că forța atacului danez slăbise, mi-am îndemnat oamenii să se repeadă asupra ticăloșilor, să-i ucidă, și ne-am repezit asupra lor ca niște războinici scăpați din valea morții.

Sigurd dispăru, protejat de oștenii săi. L-am lovit pe danezul cu barba însângerată, dar presiunea mulțimii îl mătură din calea mea. Călăreții ajunseseră în mijlocul danezilor din față, săbiile cădeau, sulițele se înfigeau, și Steapa era acolo, uriaș și furios, urlând la dușmani, folosindu-și sabia ca pe un satâr de măcelar, în timp ce armăsarul lui mușca și izbea din copite, se rotea și sărea. Presupuneam că trupele lui Steapa erau puțin numeroase, vreo patru sau cinci sute de oameni, dar îi înspăimântase pe danezi atacându-le ariergarda. Știam însă că aveau să-și revină în scurt timp și să reia atacul.

– Înapoi! îmi strigă Steapa arătând cu lama însângerată spre sud! Du-te înapoi acum!

– Aduceți răniții! le-am poruncit oamenilor mei.

Alți călăreți sosiră, cu coifurile strălucind în lumina cenușie a zilei, cu sulițele ca o moarte argintie, cu săbiile lovindu-i fără milă pe danezii care fugeau. Oștenii mei îi cărau pe răniți spre sud, departe de dușman; în cele din urmă, călăreții lui Steapa reintrară în formație, toți în afară de unul, care dădu pinteni armăsarului și porni la galop în fața noastră. L-am văzut aplecându-se peste coama albă a bidiviului și, recunoscându-l, am lăsat Acul-Viespii ca să iau de pe jos o suliță. Era grea, dar am aruncat-o cu toată puterea. L-am auzit țipând de spaimă când căzu cu un bufnet pe iarba udă; un picior îi rămase prins în scară în timp ce calul încerca să fugă. Mi-am scos Răsuflarea-Șarpelui, am alergat spre el și i-am desprins piciorul de scară.

– Edward e rege, i-am spus.

– Ajută-mă! Calul lui era ţinut de un oştean de-al meu. Încercă să se ridice, dar l-am trântit la pământ. Ajută-mă, Uhtred, mă imploră el.

– Te-am ajutat toată viaţa, viaţa asta nenorocită pe care ai dus-o, iar acum Edward e rege.

– Nu, gemu el. Nu!

Nu nega dreptul la tron al vărului său, ci ameninţarea sabiei mele. Cutremurându-mă de mânie, mi-am repezit Răsuflarea-Şarpelui asupra pieptului său, şi lama îi sfâşie zalele, vârându-i verigile rupte printre coaste şi stern până în inima lui putredă, pe care i-o sfârtecă. Tot mai ţipa, şi eu îmi înfigeam sabia tot mai adânc, până ce ţipătul se stinse într-un icnet. Mi-am ţinut Răsuflarea-Şarpelui nemişcată, uitându-mă cum viaţa lui se scurgea în ţărâna Angliei de Est.

Aşadar, Æthelwold era mort. Finan, care luase de pe jos Acul-Viespii, mă trase de braţ.

– Haide, stăpâne, haide!

Danezii începuseră iarăşi să urle. Am fugit sub protecţia călăreţilor, şi în curând am zărit alţi călăreţi prin ceaţă. Ştiam că armata lui Edward sosise, însă nici el, nici danezii rămaşi fără conducători nu voiau o luptă. Danezii erau apăraţi de şanţ, erau în zidul de scuturi, dar nu se îndreptau spre Lundene.

În schimb, noi am mers într-acolo.

De Crăciun, Edward purtă coroana tatălui său. Smaraldele străluceau în lumina focului din marea sală romană aflată pe vârful dealului din Lundene. Lundene era în siguranţă.

Deşi nu-mi dădusem seama pe moment, o sabie sau o secure mă rănise la coapsă. Un fierar îmi repara cămaşa de zale, iar rana era pe cale să se vindece. Mi-am amintit spaima, sângele, urletele.

– Am greşit, îmi spuse Edward.

– Aşa e, Măria Ta.

– Ar fi trebuit să-i atacăm la Cracgelad, zise el, apoi tăcu, privind sala în care benchetuiau seniorii şi thegnii săi. Semăna

cu tatăl lui în acele clipe, deşi chipul său era mai bine conturat, mai ferm. Într-un târziu adăugă: Preoţii mi-au spus că nu eşti vrednic de încredere.

– Poate că nu sunt.

Asta îl făcu să zâmbească.

– Dar preoţii spun că providenţa divină a rânduit acest război. Aşteptând, spun ei, ne-am ucis toţi duşmanii.

– Aproape toţi duşmanii, l-am corectat, şi un rege nu poate să aştepte providenţa divină. Un rege trebuie să ia hotărâri.

– *Mea culpa*, murmură el, încasând dojana fără să clipească. Totuşi, Dumnezeu a fost de partea noastră.

– Şanţul a fost de partea noastră. Iar victoria în acel război ne-a adus-o sora Măriei Tale.

Æthelflaed fusese cea care-i întârziase pe danezi. Dacă ei ar fi trecut râul în timpul nopţii ar fi fost gata să atace mai devreme şi, fără îndoială, ne-ar fi covârşit cu mult înainte de apariţia călăreţilor lui Steapa. Aşa, majoritatea danezilor rămăseseră la Huntandon din cauză că în spatele lor erau incendiate conace. În loc să se adăpostească într-un loc sigur, după cum îi porunci fratele ei, Æthelflaed îşi dusese trupele merciene spre nord şi iscase incendiile care-i speriaseră pe danezi, sugerându-le că o altă oaste îi ataca din spate.

– Am dat foc la două conace şi o biserică, mărturisi ea.

Stătea la stânga mea, Edward era la dreapta, pe când părintele Coenwulf şi episcopii fuseseră împinşi la capetele mesei.

– Ai dat foc unei biserici? întrebă şocat regele.

– Era o biserică urâtă, dar înaltă, şi a ars cu flăcări strălucitoare.

Flăcări strălucitoare. I-am atins mâna care se odihnea pe masă. Aproape toţi inamicii noştri erau morţi, numai Haesten, Cnut şi Sigurd rămăseseră în viaţă; cu toate astea, ucideai un danez şi înviau o duzină. Corăbiile lor aveau să vină în continuare, deoarece danezii n-aveau să-şi găsească liniştea până nu puneau mâna pe coroana cu smaralde, sau până nu-i zdrobeam pentru vecie.

Deocamdată însă, eram în siguranţă. Edward era rege, Lundene-ul era al nostru, Wessexul supravieţuise, iar danezii fuseseră învinşi.

Wyrd bið ful āræd.

Notă istorică

Cronicile anglo-saxone sunt cea mai bună sursă despre evenimentele petrecute în perioada când anglii şi saxonii dominau Britania, însă nu există o cronică unică. După toate probabilităţile, Alfred însuşi a încurajat redactarea textului originar, care rezuma evenimentele din fiecare an începând cu naşterea lui Hristos, iar acel prim manuscris a fost copiat şi distribuit mănăstirilor, care, la rândul lor, şi-au adus la zi exemplarele, astfel că nu există două versiuni identice. Intrările pot fi îngrozitor de criptice şi nu întotdeauna demne de încredere. Astfel, pentru anul 793, Cronicile consemnează apariţia unor dragoni învăpăiaţi pe cerul Northumbriei. În 902 se menţionează o bătălie purtată pe „Insuliţă" (The Holme), un loc care n-a fost identificat; ştim doar că era undeva în Anglia de Est. O armată daneză condusă de regele Eohric şi de Æthelwold, pretendentul la tronul Wessexului, a invadat Mercia, a trecut Tamisa la Cracgelad (Cricklade) şi, după o serie de jafuri, s-a retras. Regele Edward i-a urmărit în Anglia de Est şi s-a răzbunat trecând prin foc şi sabie teritoriul lui Eohric. Cronicile oferă o relatare foarte interesantă a bătăliei: „Când el [Edward] vru să plece, dădu de ştire oştii că urmau să plece cu toţii. Cei din Kent au rămas pe loc, împotriva poruncii sale, deşi le trimise şapte solii. Trupele s-au năpustit peste ei acolo şi s-au luptat". Se prezintă şi o listă a victimelor de seamă, printre care Æthelwold, regele Eohric, ealdormanul Sigelf, fiul său Sigebriht şi Beortsig. „În ambele tabere se făcură măceluri cumplite", spun Cronicile.

„Fură uciși mai mulți danezi, deși câmpul de bătălie era al lor." Asta sugerează că danezii au câștigat bătălia, dar și-au pierdut majoritatea conducătorilor. (Folosesc traducerea Cronicilor realizată de Anne Savage, apărută la Heinemann, Londra, în 1983.)

Cel mai interesant aspect în această consemnare este refuzul curios al trupelor din Kent de a se retrage. Soluția mea, potrivit căreia ealdormanul Sigelf intenționa să trădeze armata Wessexului, este născocire pură. Nu știm nici unde s-a dat bătălia, nici ce s-a petrecut cu adevărat acolo; știm numai că a fost o bătălie și că Æthelwold, rivalul lui Edward la tronul Wessexului, a fost ucis. Cronicile vorbesc despre rebeliunea lui Æthelwold într-o consemnare mai lungă aferentă anului 900 (deși Alfred a murit în 899). „Alfred, fiul lui Æthelwulf, s-a stins cu șase nopți înainte de Ziua Tuturor Sfinților. A fost rege peste toți englezii, în afară de partea care era sub stăpânire daneză; și a domnit în regatul său vreme de treizeci de ani fără un an și jumătate. Apoi, fiul său Edward a primit coroana. Æthelwold, fiul fratelui tatălui său, a luat conacele de la Wimbourne și Christchurch fără îngăduința regelui și a sfetnicilor săi. Apoi, regele a plecat în fruntea oștii și și-a pus tabăra la Badbury Rings, lângă Wimbourne, dar Æthelwold s-a închis în conac cu oamenii care-i erau credincioși și a pus drugi la toate porțile, spunând că va rămâne acolo, viu sau mort. Apoi a fugit la adăpostul nopții și a căutat oastea din Northumbria. Regele a dat poruncă să fie urmărit, însă nu l-au putut prinde. Au prins femeia pe care o luase fără îngăduința regelui și împotriva poruncii episcopului, căci făcuse legământ de călugărie." Dar nu ni se spune cine era femeia, de ce o răpise Æthelwold și ce soartă a avut. Din nou, soluția mea, cum că ar fi fost vorba de verișoara lui Æthelwold, Æthelflaed, nu este nimic mai mult decât o invenție.

Cronicile ne oferă scheletul faptelor istorice, fără prea multe detalii sau explicații. Un alt mister este soarta femeii cu care nu știm dacă Edward a fost cununat: Ecgwynn. Știm că i-a dăruit doi copii și că unul din ei, Æthelstan, avea să joace un rol extrem de important în făurirea Angliei; cu toate acestea,

ea dispare cu totul din consemnări, fiind înlocuită de fiica ealdormanului Æthelhelm, Ælflæd. Conform unei note mult mai târzii, căsătoria dintre Edward și Ecgwynn n-a fost considerată valabilă, dar știm foarte puține despre această poveste, cu excepția faptului că Æthelstan, orfan de mamă, va deveni primul rege al Angliei unificate.

Cronicile afirmă că Alfred era „rege peste toți englezii", însă adaugă o mențiune precaută și crucială, „în afară de partea care era sub stăpânire daneză". În realitate, cea mai mare parte din teritoriul care avea să constituie Anglia era sub stăpânire daneză: întreaga Northumbrie, toată Anglia de Est și ținuturile nordice ale Merciei. Fără îndoială, Alfred voia să fie regele tuturor englezilor, și înainte să moară era de departe cel mai puternic conducător al saxonilor, dar visul lui de a uni toate teritoriile unde se vorbea engleza nu fusese îndeplinit. Din fericire, a avut un fiu, o fiică și un nepot care erau la fel de atașați de acel vis și care, în timp, aveau să înfăptuiască unirea. Aceasta este povestea din spatele aventurilor lui Uhtred: povestea făuririi Angliei. Întotdeauna m-a nedumerit faptul că noi, englezii, manifestăm atât de puțină curiozitate față de geneza națiunii noastre. La școală se lasă impresia că istoria Britaniei a început în 1066 și tot ce s-a întâmplat înainte pare irelevant, însă modul în care a luat ființă Anglia constituie o poveste complexă, palpitantă și nobilă.

Părintele Angliei este Alfred. Deși n-a trăit să vadă pământurile locuite de angelcynn unite într-o singură țară, a făcut posibilă această unire ocrotind atât cultura saxonă, cât și limba engleză. A transformat Wessexul într-o fortăreață care a rezistat nenumăratelor atacuri daneze și care, după moartea lui, și-a extins puterea spre nord, până când căpeteniile daneze au fost învinse și asimilate. În acei ani a existat un Uhtred care este strămoșul meu direct, însă poveștile pe care le spun eu despre el sunt pură născocire. Familia a deținut cetatea Bebbanburg (acum castelul Bamburgh din Northumberland) din primii ani ai invaziei anglo-saxone până în preajma cuceririi normande. În timp ce restul ținuturilor nordice au căzut în stăpânirea

danezilor, Bebbanburgul a rezistat, o enclavă angelcynn printre vikingi. Acest lucru se explică atât prin poziția naturală excelentă, cât și prin colaborarea cu danezii. L-am separat pe Uhtred, personajul meu, de Bebbanburg ca să poată fi mai aproape de evenimentele care au dus la crearea Angliei, evenimente care încep în sudul saxon și se deplasează încet spre nordul locuit de angli. Am vrut să fie aproape de Alfred, un om pe care-l detestă în aceeași măsură în care-l admiră.

Alfred este, după cum se știe, singurul monarh britanic care este numit „cel Mare". Nu există un comitet care să decerneze acest supranume onorific, ca în cazul premiilor Nobel, ci istoria o face, cu asentimentul istoricilor; totuși, puțini i l-ar contesta lui Alfred. A fost un om extrem de inteligent și, de asemenea, foarte bun. Poate că Uhtred se opune unei societăți creștine supuse legii, însă alternativa era reprezentată de stăpânirea daneză și de perpetuarea haosului. Alfred a impus în Wessex legea, educația și religia și și-a ocrotit poporul de niște dușmani redutabili. A construit un stat viabil, ceea ce nu este puțin lucru. Justin Pollard, în splendida sa biografie *Alfred the Great* (John Murray, Londra, 2005), rezumă astfel realizările lui Alfred: „Alfred voia un regat în care locuitorii din fiecare târg să vrea să-și apere avutul și regele deoarece prosperitatea lor *era* prosperitatea statului". A făurit o națiune căreia oamenii simțeau că-i aparține deoarece legea era dreaptă, deoarece aspirațiile erau răsplătite, iar ocârmuirea nu era tiranică. Nu este o rețetă proastă.

A fost înmormântat în vechea catedrală de la Winchester, dar trupul i-a fost mutat ulterior în noua catedrală, unde mormântul i-a fost acoperit cu plumb. William Cuceritorul, în dorința lui de a-și descuraja noii supuși să-și venereze trecutul, a dus sicriul închis în plumb la abația Hyde de lângă Wincester. Abația respectivă, asemenea tuturor mănăstirilor, a fost desființată în timpul domniei lui Henric al VIII-lea, devenind casă particulară și, ulterior, închisoare. La sfârșitul secolului al XVIII-lea, mormântul lui Alfred a fost descoperit de deținuți, care au sustras plumbul și au aruncat oasele. Justin

Pollard presupune că rămăşiţele marelui rege anglo-saxon se află probabil tot la Winchester, împrăştiate sub pământ, aproape de suprafaţă, undeva între o parcare şi un şir de case victoriene. Nici coroana cu smaralde n-a avut o soartă mai bună. A rezistat până în secolul al XVII-lea, când, din câte se spune, puritanii abjecţi care au condus Anglia după Războiul Civil au smuls pietrele şi au topit aurul.

Winchester rămâne oraşul lui Alfred. Multe dintre limitele proprietăţilor din centrul vechi sunt cele trasate de inspectorii lui. Rămăşiţele multor membri ai familiei sale se află în lădiţe de piatră în catedrala ridicată pe locul marii sale biserici, iar statuia lui tronează în centrul oraşului, înfăţişându-l voinic şi belicos, deşi în realitate a fost bolnav toată viaţa şi prima lui dragoste nu a fost gloria marţială, ci religia, învăţătura şi dreptul. A fost într-adevăr Alfred cel Mare, dar în această poveste a făuririi Angliei visul lui nu s-a îndeplinit încă; de aceea, Uhtred mai are de luptat.

CUPRINS

Toponime 7

Partea întâi. VRĂJITOAREA 11
Partea a doua. MOARTEA UNUI REGE 153
Partea a treia. ÎNGERII 231
Partea a patra. IARNA MORŢII 291

Notă istorică 363

LOIALITĂȚI ÎMPĂRȚITE, IUBIRI IMPOSIBILE, EROISM DINCOLO DE LIMITE

MOARTEA REGILOR este al șaselea roman din seria de succes *Ultimul regat* scrisă de Bernard Cornwell, o cronică a istoriei Angliei de la începuturile sale, „la fel de captivantă ca *Urzeala tronurilor*, dar inspirată din evenimente reale" (*The Observer*), serie care a stat la baza unui excepțional serial de televiziune realizat de BBC.

REGELE ALFRED este pe moarte. Rivalii la succesiune sunt pe punctul să distrugă regatul. Țara pe care Alfred s-a străduit timp de treizeci de ani să o clădească este pe cale să se dezintegreze. Uhtred, omul de încredere al regelui, născut northumbrian, dar crescut de saxoni, vrea mai mult decât orice să lupte pentru a-și recăpăta moștenirea pierdută. Dar știe că, dacă va abandona cauza regelui, visul lui Alfred – și viitorul națiunii engleze – e foarte probabil să dispară.

BERNARD CORNWELL scrie un roman istoric și de aventuri excepțional, un roman despre curaj, trădare, datorie, devotament, dragoste și luptă, așa cum se văd prin ochii unui războinic a cărui loialitate este împărțită între două lumi.

„Cel mai mare scriitor de romane istorice din zilele noastre."
Washington Post

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2847-3
9 786063 328473
eBook disponibil